

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES ÇOKSATARI

STEPHANIE LAURENS

Capkin Centilmen

ARTEMIS



Capkın Centilmen

Vane Cynster asla evlenmeyeceğine ve hiçbir kadının onu tutsak alamayacağına yemin etmişti. Fakat sonra Patience Debbington'la tanıştı ve çok geçmeden onu baştan çıkarmanın ötesinde şeyler düşünmeye başladı.

ASLA EVLENMEYECEĞİNE ANT İÇMİŞTİ

Vane Cynster rüzgârın hangi yönden estiğini daima anlardı ve rüzgâr artık evlilik yönünde esiyordu. Diğer Cynster erkekleri sunağa yürütmekte bir sakınca görmeyebilirlerdi, ama Vane ne kadar güzel, ne kadar çekici olursa olsun hiçbir kadının tutsağı olmak istemiyordu.

Bellamy Köşkü, Londra'nın koca avcılarından geçici olarak kaçmak için mükemmel bir yer gibi görünüyordu. Ancak karşı konulmaz çekiciliğiyle Patience Debbington'la tanıştığı anda Vane, eşini bulduğunu anladı ve çok geçmeden ciddi hayaller kurmaya başladı.

HİÇBİR ERKEĞİN TUZAĞINA DÜŞMEMEYE ANT İÇMİŞTİ

Patience, Vane'in duygusal teklifleri karşısında yenik düşecek değildi. Evet, öpüşleri başını döndürüyor, okşayışları içini eritiyordu, ama Vane küstah ve kibirliydi... Ve itirazlarına rağmen, diğer erkekler gibi o da mutlaka sadakatsizdi. Patience kalbinin kırılmasına asla izin vermeyeceğine dair söz vermişti kendine. Acaba bu sözünü tutabilecek miydi?

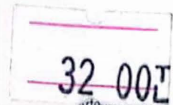
New York Times'ın "çok satan" yazarı,

STEPHAN LEE LAURENS İngiliz Naipliği

döneminde geçen tarihi aşk romanları alanında uzmanlaştı.

Cynster Hanedanlığını anlattığı uzun soluklu,

ödüllü romanları dünya çapında ünlenmesini sağladı.



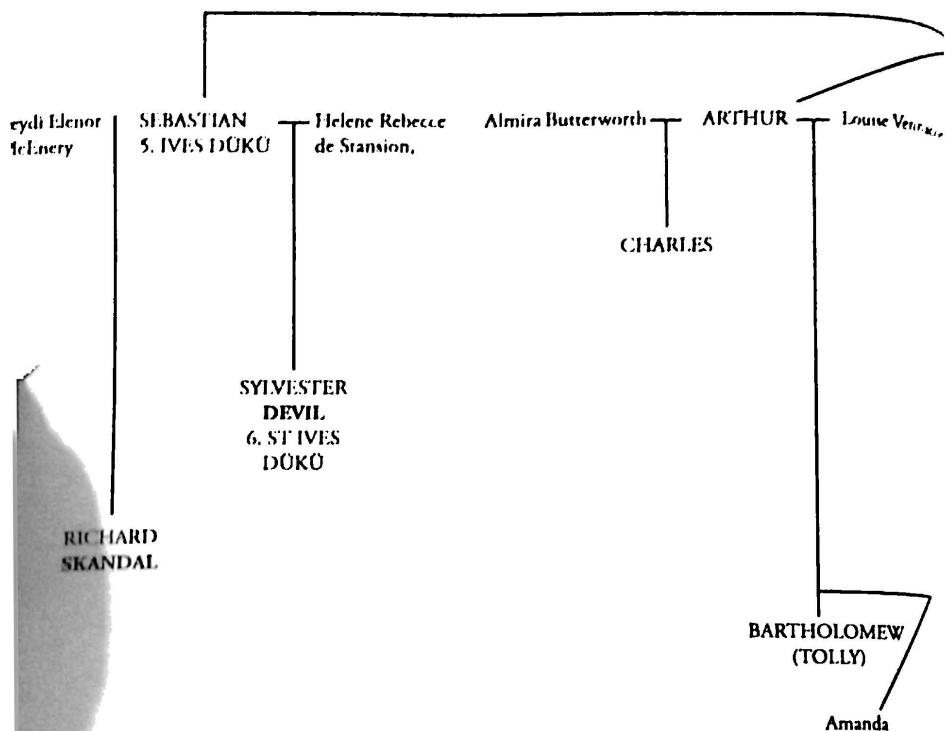
Artemis yayıncılık
artemiskitap
artemisayinlari

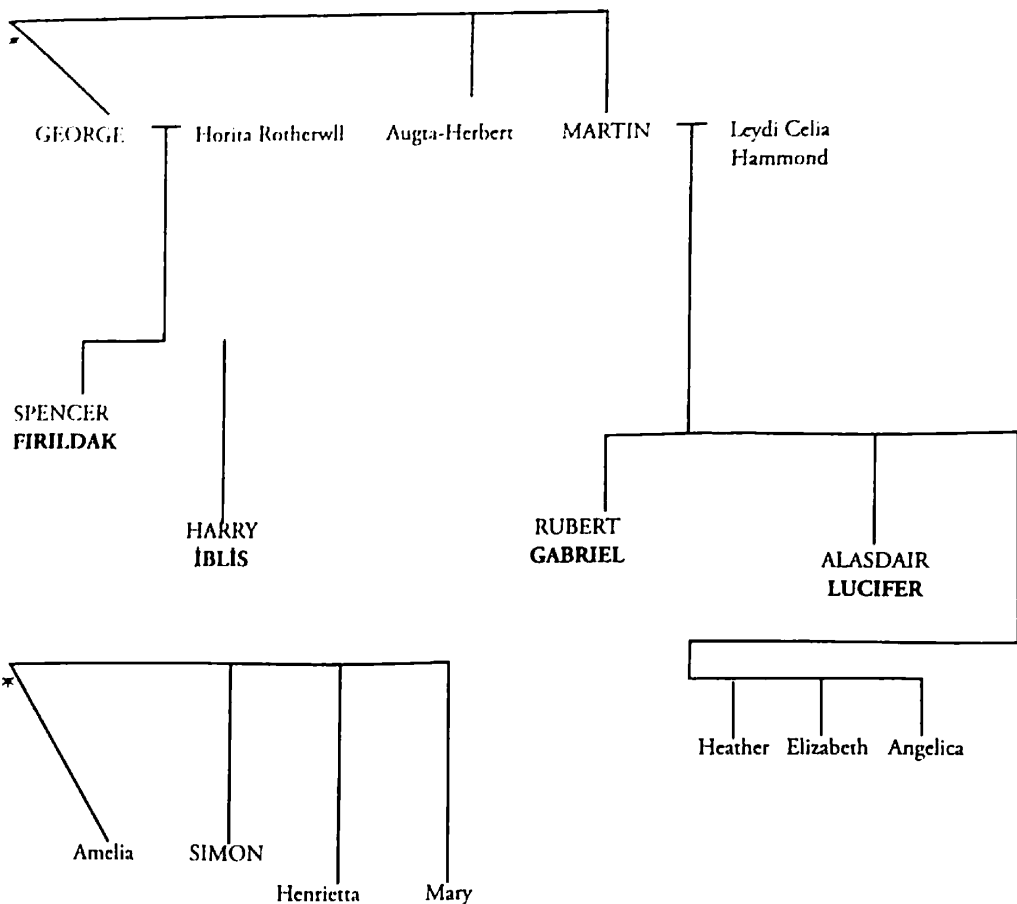


ISBN 978-605-304-562-5



Bar Cynsler Ailesi Soyagacı





Birinci Bölüm



Ekim, 1819

Northamptonshire

“**A**cele etmeliyiz. Cehennem zebanileri peşimizde.”
“Ne?” Tedirgin edici düşüncelerden silkinen Vane Cynster bakışlarını liderinin kulaklarından seyisi Duggan’a çevirirken, arkalarından yaklaşan fırtına bulutları öbeğini gördü. “Lanet olsun!” Vane ileri bakıp dizginleri şaklattı. İki tekerlekli üstü açık arabasını çeken iki gri at büyük bir güçle hızlandı. Vane omzunun üstünden baktı. “Sence onlardan hızlı gidebilir miyiz?”

Fırtına bulutlarını göz önünde tutan Duggan başını salladı. “Beş kilometre arkamızdalar, belki de altı. Kettering’a geri dönmek için yeterli değil, Northampton’a da yetişemeyiz.”

Vane küfür etti. Canını sıkran sırlısıklam olma düşüncesi değildi. Ümitsizliği giderek artıyordu; atlar hızla koşarken, gözleri yolda başka bir seçenek bulmaya çalıştı, bir kaçış yolu.

Sadece dakikalar önce Devil’i düşünüyordu; St. Ives Dükü, çocukluk arkadaşı ve en yakın dostu olan kuzenini... Ve kaderin ona verdiği eşi. Honoria artık St. Ives Düşesi’ydi. Ona ve Bar Cynster’in diğer dört bekâr erkeğine, sadece düklük konutu yakınındaki Somersham köyü kilisesinin çatı masraflarını karşılamayı değil, ama aynı zamanda tahsis törenine katılmalarını da emretmişti. Hiç kuşkusuz, teslim etmelerine karar verdiği para, ne onun ne de annelerinin onayladığı, bahislerden kazanılmış

haksız kazançtı. Cynster erkeklerinin ihtiyatlı olmaları gereken yegâne kadınların, Cynster eşleri olduğuna dair o asırlık özdeyiş hâlen geçerliliğini koruyordu. Nedeniyse, hiçbir Cynster erkeğinin üzerinde düşünmek istediği bir şey değildi.

Fırtınadan kaçmak için böylesine şiddetli bir gereksinim duymasının nedeni buydu. Fırtına kılığına bürünen kader, Honoria ile Devil'in tanışmaları ve evlenmeleri için gerekli tüm şartları sağlamıştı. Vane gereksiz riskleri göze alacak değildi.

"Bellamy Köşkü." Boğulmak üzere olan biri gibi bu fikre sarıldı. "Minnie'nin evinde kalabiliriz."

"İyi fikir." Duggan daha umutlu görünüyordu. "Sapak yakın da olmalı."

Bir sonraki dönemecin ötesindeydi; Vane sapağı hızla döndü sonra bir küfür savurarak dizginleri çekti. Dar yol, geldikleri ana yol kadar düzgün değildi. Atlarına çok düşkün olduğu için yaranlanmamaları adına onları mümkün olduğunca çabuk yavaşlattı. Rüzgâr sertleşmiş, hava vaktinden önce kararmıştı.

Sabah, masraflarını kuzenleriyle birlikte karşıladıkları kilise çatısının tahsis törenine katılmış ve öğlen yemeğinden hemen sonra Devil'in esas ikametgâhı olan Somersham Konutu'ndan ayrılmıştı. Leamington yakınındaki arkadaşlarını ziyarete niyet ederek, Devil'ı karısı ve oğluyla başbaşa bırakıp batıya yönelmişti. Northampton ve Blue Angel'in konforuna rahatça ulaşabileceğini düşünmüştü. Ancak kader yüzünden, geceyi Minnie ve onun ev arkadaşlarıyla geçirmek zorundaydı.

Fakat hiç değilse güvende olacaktı.

Vane sol taraflarındaki çitlerin arasından, kararan gökyüzünün altındaki kurşuni gri suyu gördü. Nene Nehri, Bellamy Köşkü'ne yaklaştıkları anlamına geliyordu. Köşk uzun, eğimli bir tepenin üstünden nehre bakıyordu.

Köşkü ziyaret etmeyeli yıllar olmuştu; kaç yıl olduğunu şimdi hatırlayamıyordu, ama hoş karşılanacağından şüphesi yoktu. Varlıklı bir adamın eksantrik dul karısı Araminta, Lady Bellamy,

Vane'in vaftiz annesiydi. Çocuğu olmayan Minnie ona hiçbir zaman bir çocuk gibi davranmamış ve yıllar geçtikçe, iyi bir arkadaş olmuştu. Bazen hiç çekinmeden azarlayan fazla zeki, fazla uyanık bir arkadaş, ama yine de arkadaş.

Bir vikontun kızı olan Minnie sosyetik bir çevrede doğup büyümüşü. Kocası Sir Humphrey Bellamy'nin ölümünden sonra sosyal ilişkilerini bir yana bırakıp Bellamy Köşkü'ne yerleşmeyi tercih etmiş ve çeşitli züğürt akrabalarından oluşan ev halkını yönetmeye başlamıştı.

Bir keresinde, Vane ona etrafını neden böyle beleşçilerle doldurduğunu sorduğunda, Minnie onun yaşında bir insanın ana eğlence kaynağının insan doğası olduğunu söylemişti. Sir Humphrey küçük saçmalıklara dayanmasına yetecek kadar servet bırakmıştı ona ve muazzam büyüklükteki Bellamy Köşkü, tuhaf ev arkadaşlarını barındıracak kadar genişti.

Akıl sağlıklarını korumak için, o ve yakın dostu Bayan Timms, evin geri kalanını Northamptonshire'da bırakarak ara sıra başkente kaçardı. Şehre her gelişinde Vane onu mutlaka ziyaret ederdi.

Önlerindeki ağaçların arkasından Gotik kuleler yükseliyordu, sonra tuğla kapı dikmeleri göründü. Büyük dövme demir kapılar aralık bırakılmıştı. Vane yüzünde haşın, ama hoşnut bir gülümsemeyle atlarını kapıdan geçirdi; fırtınayı alt emişlerdi— kader onu hazırlıksız yakalayamamıştı. Dizginleri çekerek düz araba yolunda atları yavaşlattı. Çevreleri, rüzgârda salınan devasa çalılarla kaplıydı, yaşlı ağaçların yer değiştiren gölgeleri çakıllı yolu gizliyordu.

Tüneli andıran araba yolunun sonunda, çok sayıdaki pencere-leriyle, donuk gözlerle etrafı izlemiş gibi duran karanlık ve kasvetli Bellamy Köşkü göründü.

Büyük bir alana yayılan Gotik canavarın, yan yana eklenmiş ve hepsi, son zamanlarda, Georgian dönemine ait bir savurganlıkla abartılmış, sayısız unsuruyla korkunç görünmesi gerekirdi,

ama önündeki dairesel iç bahçesiyle, yüksek otlarla sarılı geniş arazide köşk çirkinlikten uzak kalmayı başarıyordu.

Vane avluyu geçip ahırlara doğru ilerlerken, *eksantrik yaşlı bir kadınla tuhaf ev arkadaşlarına uygun olarak özel bir ev*, diye geçirdi içinden. Evin yan tarafına döndü, hiç hayat belirtisi göremedi.

Ama ahır hareketliydi; seyisler fırtınadan korumak için atları bölmelerine yerleştiriyorlardı. Gri atlarını Duggan'a ve Minnie'nin seyisi Grisham'a bırakan Vane çalılıkların arasındaki patıkayı takip ederek eve doğru yürüdü. Patika, köşkün bir kanadının köşesine kadar devam eden hafif eğimli geniş bir çimenliğe çıkıyordu. O köşede evin yan kapısı vardı ve önündeki çimli alan, köşkün bir kısmının, üstüne inşa edildiği manastırın kalıntıları olan kocaman taşlara ev sahipliği yapıyordu. Yıkıntılar biraz ileride geniş bir alana yayılmıştı.

Köşeye yaklaştığında, yeşil kalın çimlerin üstüne dağılmış yıkık dökük kumtaşı blokları görüldü. Biraz uzakta manastır kilisesinin nefinden geriye kalan tek kubbe kararan gökyüzüne doğru yükseliyordu. Vane gülümsedi; her şey tam hatırladığı gibiydi. Yirmi yılda Bellamy Köşkü'nde hiçbir şey değişmemişti.

Ancak köşeye vardığında yanıldığını anladı.

Durup gözlerini kırptırdı. Tam bir dakika boyunca, gözlerini bir noktaya dikip hiç kımıldamadan durdu. Sonra, bakışları hâlâ aynı yerde, zihni önündeki görüntüyle meşgul, kalın çimlerin üstünde ileri doğru yürüdü. Büyük bir cumbanın karşısında durdu; cumbanın önündeki yarım daire şeklindeki çiçek tarhına iki adım mesafedeydi.

Üstünde desenli ince bir elbise olan ve çiçeklerin arasında bir şey arayan hanımın tam arkasında durdu.

"Yardım edebilirsin." Patience Debbington gözlerine düşen saç buklelerini üfledi ve yüzünde gizemli bir ifadeyle yabani otların üstünde oturan kedisi, Myst'e bakarak kaşlarını çatı. "Buralarda bir yerde olmalı."

Myst sadece mavi gözlerini kırpıstırdı. Patience içini çekerek eğilebildiği kadar ileriye eğilip eliyle yabancı otların ve yaşlı bitki lerin arasını araştırdı. Öne doğru iki büklüm eğilip çiçek tarhını uzanmak ve yumuşak tabanlı ayakkabılarının ucuyla çiçeklerin üstüne basmak zarif olmak bir yana, dengeli bir pozisyon bile değildi.

Birisinin onu göreceğinden endişelenmesine gerek yoktu herkes akşam yemeği için giyiniyordu. Şu anda yapması gereken şey kesinlikle buydu; penceresinin kenarını süsleyen ve aniden ortadan kaybolan küçük gümüş vazosunu aramak. Pencereyi genelde açık bıraktığı için ve Myst eve giriş çıkışlarda sık sık bu yolu kullandığı için kedisinin vazoyu devirip aşağıdaki çiçek tarhına düşürdüğü sonucuna varmıştı.

Aslında Myst şimdiye kadar hiçbir şey devirmemişti, ama kedisinin sakarlaşmaya başladığına inanmak, esrarengiz hırsızlarının yine çaldığını düşünmekten daha iyiydi.

“Burada değil,” dedi sonunda Patience. “En azından ben göremiyorum.” Hâlâ iki büklüm vaziyette Myst’e baktı. “Sen görüyor musun?”

Myst yine gözlerini kırpıstırdı ve sahibinin arkasında bir yere baktı. Sonra parlak gri tüylü kedi ayağa kalkıp çiçek tarhından dışarı çıktı.

“Bekle!” Patience hafifçe dönecek oldu, ama hemen sonra dengesini sağlamak için tekrar eski pozisyonuna döndü. “Fırtına geliyor. Fare avına çıkmak için doğru zaman değil.”

Böyle söyleyerek doğruldu. Yüzü şimdi eve dönüktü ve direkt olarak alt kattaki salonun boş cumbasına bakıyordu. Fırtına bulutlarıyla kararan gökyüzü nedeniyle, camlar karşı tarafı yansıtmaktaydı. Ve ona tam arkasında duran bir adamın görüntüsünü yansıttı.

Patience irkilerek döndü. Bakışları adaminkilerle çarpıştı. Donuk gri, sert ve solgun gözleri kararlı şekilde ona odaklanmıştı; yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı. En fazla elli santim ötede

duruyordu; iri yapılı, şık giyimli, yakışıklı ve garip şekilde haşı görünümlüydü. Beyni bu gerçekleri algılar algılamaz, Patience topuklarının çiçek tarhının yumuşak zeminine gömüldüğünü hissetti.

Toprak ayaklarının altında ufalandı.

Gözleri büyüdü– dudakları çaresiz bir “Oh,” şeklini aldı. Kolları sağa sola sallandı, geriye devrilecek gibi oldu–

Adam hemen atılıp onu kollarından yakaladı ve ileri doğru çekti.

Şimdi karşı karşıya duruyorlardı; Patience soluğunun kesildiğini hissetti. Sert eller onu dik tuttu; uzun parmaklar kollarında demirden birer zincirdi adeta, göğüslerinin karşısındaki göğsü kayadan bir duvar. Ve uzun bacakları yumuşak çelik kadar dayanıklı görünüyordu.

Patience çaresizdi. Tamamen, kesinlikle, düpedüz çaresizdi.

Başını kaldırıp yabancı adamın manası anlaşılamayan gözlerini süzdü. O bakınca gri gözler koyulaştı; Patience’ın içi ürperdi.

Gözlerini kırptırdı, bakışları adamın dudaklarına kaydı. Uzun, ince, ama orantılı dudakları büyüleyiciydi. Ve onu kesinlikle etkisi altına aldılar; bakışlarını onlardan alamıyordu. Büyüleyici dudaklar belli belirsiz kıpırdadı; Patience’ın dudakları karıncalandı. Yutkundu ve çaresizce derin bir soluk aldı.

Yabancıнын paltosuna değen göğüsleri şişince, sert göğsüne iyice bastırdı. Patience’ın içini bir heyecan kapladı; aniden sertleşen meme uçlarından ayak parmaklarına kadar. Derin bir nefes daha aldı ve gerildi– ama içini saran ürpertiği durduramadı.

Yabancıнын dudakları inceldi, ciddi yüz hatları sertleşti. Kollarını tutan parmakları gerildi. Patience’ın şaşkın bakışları arasında, onu kolayca kaldırdı ve otuz santim öteye dikkatle bıraktı.

Sonra geri çekildi ve umursamaz bir tavırla başını eğerek onu selamladı.

“Vane Cynster.” Tek kaşı kalktı, gözleri hâlâ onun üstündeydi. “Buraya Lady Bellamy’yi görmeye geldim.”

Patience gözlerini kırptırdı. “Ah... evet.” Erkeklerin böyle hareket edebildiklerini bilmiyordu— özellikle onun gibi erkeklerin. Uzun boylu, ince, ama adaleli bir fiziği vardı ve koordinasyonu kusursuzdu. Sesi öyle derinden geliyordu ki, fırtınanın gürültüsüyle karıştırabilirdi. Patience düşüncelerini toplamaya çalışarak sağ tarafındaki kapıyı işaret etti. “İlk gong çaldı.”

Vane onun kocaman olmuş gözlerine baktı ve kurt gülüşünü takınmamak için kendini güç tuttu; avı ürkütmenin anlamı yoktu. Fildişi rengi elbisenin içini dolduran nefis kıvrımlarıyla, Vane’in gözlerinin önündeki şimdiki görüntü de, iki büklüm eğilmiş görüntü kadar baştan çıkarıcıydı. Kımıldadığında, kıvrımları da kımıldadı. En son hangi manzaranın onu bu kadar etkilediğini, bu kadar tahrik ettiğini hatırlayamıyordu.

Orta boyluydu, alnı onun boyun hizasına geliyordu. Açık kahverengi parlak saçları şık bir fiyonkla toplanmıştı, topuzundan çıkan birkaç parlak bukle kulağının ve ensesinin etrafında uçuşuyordu. Karanlıkta ifadesi anlaşılamayan ela, iri gözlerinin üstündeki kahverengi kaşları incecikti. Burnu düzgün ve kalkıktı; teni kaymak gibi beyazdı. Pembe dudakları adeta öpülmek için yalvarıyorlardı. Onu öpmesine ramak kalmıştı, ama zaruri tanışma faslından önce yabancı bir hanımı öpmek iyi bir yöntem değildi.

Sessizliği Patience’ın aklını toplamasına yardımcı oldu. Vane onun giderek artan direncini ve gözlerindeki hoşnutsuzluğu sezebiliyordu. Dudakları kıvrıldı. Onunla ne yapmak istediğini gayet iyi biliyordu; geriye kalan soru nerede ve ne zamandı. “Ve siz?..”

Patience’ın gözleri hafifçe kısıldı. Vücudunu dikleştirip ellerini önünde kenetledi. “Patience Debbington.”

Vane büyük bir şokla sarsıldı, şaşkınlıktan soluğu kesildi. Bir süre ona bakakaldı; göğsünde bir soğukluk hissetti. Ve hızla tüm vücuduna yayıldı. Sonra içini kuşku kapladı. İnanmıyordu. Sol eline baktı. Dördüncü parmağında hiçbir tür yüzük yoktu.

Bekâr olamazdı— yirmili yaşlarının ortasında idi; daha genç hiçbir kadın onunki gibi olgun kıvrımlara sahip değildi. Bundan emindi; hayatının yarısını kadın kıvrımlarını inceleyerek geçirmişti ve bu alanda bir uzmandı. Belki de, duldu. Potansiyel olarak bu daha bile iyiydi.

Vane bakışlarının üstünde gezindiğini, belli etmeden onu incelediğini fark etti. Bu saf, doğal bakışlar karşısında içindeki avcı uyandı ve derhal gene ihtiyatı ele aldı.

Şayet evde kalmış, kimsesi olmayan, züğürt bir kadınsa, onu metresi yapabiliirdi.

Aklından geçenleri okumuş olmalıydı; o sormadan önce yanıtladı.

“Lady Bellamy’nin yeğeniyim.”

Gökgürültüsü neredeyse sesini bastırıyordu; kızgınlığını göğes doğru yönlendirme isteğine güçlkle karşı koyan Vane gürültüden istifade ederek alçak sesle bir küfür savurdu.

Kader, ela gözlerle ona bakıyordu.

Onaylamayan, hoşnutsuz ela gözlerle.

“Bu taraftan gelerseniz,” dedi Patience eliyle yakındaki kapıyı göstererek. Sonra mağrur bir edayla önden yürümeye başladı. “Masters’a söyleyeyim de geldiğinizi teyzeme haber versin.”

Minnie’nin beklenmedik ziyaretçisinin tarzını ve dolayısıyla saygınlığını anlayan Patience düşüncelerini gizlemek için çaba harcamadı; kibirli şekilde onu küçümsemesi ses tonuna yansdı. “Teyzem sizi bekliyor mu?”

“Hayır, ama beni görüncce sevinecektir.”

Aşırı nazik sesinde sezdiği şey ince bir sitem miydi? Patience boğazında bir yumru hissederek yürümeye devam etti. Adamın iri ve yoğun şekilde erkeksi varlığını hissedebiliyordu. Birdenbire tüm algıları açılmıştı, hemen onları kontrol altına aldı ve çenesini kaldırdı. “Salonda beklerseniz -sağ taraftaki ilk kapı- teyzem sizi kabul etmeye hazır olduğunda Masters gelip sizi alır. Tüm ev halkı şu anda akşam yemeğine hazırlanıyor.”

“Doğru.”

Yumuşak sesle söylenen bu söz, yan kapının önünde durduğunda Patience’a ulaştı; soğuk bir sızı sırtından aşağı kayarak ilerledi. Ve gri bakışları yanağında, boynunda hissetti. Kıpırdanma isteğine karşı koyarak gerildi. Dönüp gözleriyle karşılaşmak istemiyordu, kararlı bir şekilde yere baktı. Çenesi gergin, kapı tokmağına uzandı, ancak Vane ondan önce davrandı.

Patience donakaldı. Vane tam arkasında durmuş ve onun yanından uzanıp tokmağı tutmuştu; uzun parmaklarının tokmağı kavrayışını izledi. Ve duruşunu.

Arkasında, birkaç santim ötede onu hissedebiliyor, gücünün çevresini sardığını sezebiliyordu. Bir an için kendini kapana kısılmış hissetti.

Sonra uzun parmaklar kıvrıldı; kapı yavaşça açıldı.

Kalbi hızla çarpan Patience derin bir nefes alıp loş koridora girdi. Adımlarını yavaşlatmadan kibirli bir tavırla başını hafifçe yana eğdi. “Masters’la konuşacağım. Eminim, teyzem sizi fazla bekletmeyecektir,” dedikten sonra onu orada bırakıp hızla koridorda uzaklaştı.

Eşikte kalan Vane kısık gözlerle arkasından baktı. Elinin teması sırasında gizleyemediği tepkisinin, titreyişinin farkındaydı. Bu, onun gibi bir beyefendi için, neler olabileceğine dair yeterli kanıttı.

Bakışları, Patience Debbington’ın eteklerine sarılan küçük, gri kediye kaydı; şimdi halıda oturmuş meraklı gözlerle onu süzüyordu. Birkaç saniye sonra kalkıp arkasına döndü, kuyruğu yukarıda koridorda yürümeye başladı, sonra durdu. Başını çevirip tekrar ona baktı. “*Miyav!*”

Buyurucu ses tonundan, Vane dişi olduğuna kanaat getirdi.

Tam o anda Vane’in arkasında şimşek çaktı. Geri dönüp karanaran güne baktı. Bir saniye sonra gökyüzü gürleyerek yarıldı. Bardaktan boşanırcasına bir yağmur başladı.

Kaderin mesajı bundan daha açık olamazdı: Kaçış imkânsızdı.

Vane suratını asarak kapıyı kapattı ve kediyi takip etti.

“Ne güzel bir tesadüf!” Araminta, Lady Bellamy neşceyle Vane’e gülümsedi. “Elbette kalmalısın. Ama ikinci gong her an çalabilir, hemen anlat. Herkes nasıl?”

Vane omuzlarını şömine rafına dayayarak gülümsedi. Minnie’nin omuzlarını pahalı şallar süslüyor, tombul vücudunu ipek ve danteller örtüyordu; beyaz, kıvrıkcık saçlarının tepesinde fırfırlı bir dul şapkası vardı. Yüzü kırışık, hatları yumuşaktı; cin gibi ışıldayan gözleriyle Vane’i izledi. Yatak odasındaki şömine-nin önündeki koltuğuna kurulmuştu; diğer koltukta bir hanımefendi, Minnie’nin sadık dostu Timms oturuyordu.

Vane, herkes derken, Cynsterları kastettiğini biliyordu. “Çocuklar büyüyor, Simon Eton’da okula başladı. Amelia ve Amanda *sosyete*de çok dikkat çekiyorlar. Büyükler iyi, şehirde işleriyle meşguller, ama Devil ile Honoria hâlâ Somersham Konutu’ndalar.”

“Bahse girerim, gözü üstüne titrediği oğlundan başka bir şey görmüyordur. Karısının onu hizaya sokacağına eminim.” Minnie sırtıttı, sonra ciddileşti. “Charles’dan hâlâ bir haber yok mu?”

Vane’in yüzü sertleşti. “Hayır. Ortadan kayboluşu gizemini koruyor.”

Minnie başını salladı. “Zavallı Arthur.”

“Gerçekten.”

Minnie içini çekti ve ona manidar bir bakış fırlattı. “Peki, ya sen ve kuzenlerin? Hâlen *sosyete* hanımlarını bütün dikkatlerini size vermeye zorluyor musunuz?”

Timms’in gözleri elindeki örgüdeydi ve sesi tamamen masumdu. “Daha ziyade başka şeylerini vermeye zorluyorlardır.”

Vane kibar, etkileyici bir şekilde gülümsedi. “Elimizden geleni yapıyoruz.” Minnie’nin gözleri ışıldadı, Vane gülümsemeye devam ederek başını eğip kol manşetini düzeltti. “Güldürürsem iyi olacak. Ama önce bana söyleyin, şu anda evde kimler kalıyor?”

“Acayip ve karışık bir grup insan,” dedi Timms başını kaldırmadan.

Minnie kıkırdayarak şalını düzeltti. “Bir bakalım.” Parmaklarıyla saymaya başladı. “Edith Swithins var; Bellamylerin uzaktan akrabası. Dalgın, anlaşılmaz bir kadın, ama zararsız. Şayet bir saat boyunca gevezelik dinlemek istemiyorsan, sakın örgüsüne ilgi göstereyim deme. Sonra Agatha Chadwick var; küçük bir kayıkla İrlanda Denizi’ni geçebileceği konusunda ısrar eden şu bahtsız adamla evliydi. Geçemedi, tabii. Şimdi Agatha oğlu ve kızıyla birlikte burada kalıyor.”

“Kızı mı?”

Minnie, Vane’in yüzüne baktı. “Angela. On altı yaşında, şimdiden erkek delisi bir kız. Onunla biraz ilgilenirsen, kendini hemen kollarına atar.”

Vane yüzünü buruşturdu. “Uyarı için teşekkür ederim.”

“Henry Chadwick senin yaşlarında olmalı,” dedi Minnie, “ama kesinlikle sana benzemiyor.” Minnie beğeniyle Vane’in zarif vücudunu süzdü; çizmelerine, uzun kash bacaklarını gözler önüne seren dar güderi pantoluna ve geniş omuzlarını vurgulayan harikulade dikilmiş uzun paltosuna baktı. “Sadece sana bakmak bile ona iyi gelecektir.”

Vane yalnızca kaşlarını kaldırdı.

“Şimdi, geriye kimler kaldı?” Minnie parmaklarına bakıp kaşlarını çattı. “Edmond Montrose bizim şair ve oyun yazarımız. Söylemeye gerek yok, kendini geleceğin Byron’ı olarak hayal ediyor. Sonra hatırlaman gereken General ve Edgar var.”

Vane başıyla onayladı. Kaba saba, huysuz, eski bir asker olan General, yıllardır Bellamy Köşkü’nde yaşıyordu; ünvanı resmi değildi, asker duruşundan kaynaklanan bir lakaptı sadece. Vane’in ellili yaşlarda olduğunu tahmin ettiği Edgar Polinbrooke da yıllardır Minnie’nin evinde kalıyordu; ılımlı bir akşamcıydı ve kendini kumarbaz zannediyordu, oysa gerçekte basit ve zararsız bir kişiydi.

“Whitticombe’yi unutma,” diye ekledi Timms.

“Whitticombe’yi nasıl unutturum?” Minnie içini çekti. “Ya da Alice’i?”

Vane soru sorarcasına tek kaşını kaldırdı.

“Whitticombe Colby ve kız kardeşi Alice,” diye açıkladı Minnie, “Humphrey’nin uzaktan akrabaları. Whitticombe papaz yardımcılığı eğitimi aldı; *Coldchurch Manastırı Tarihi* üzerine bir derleme hazırlamayı düşünüyor ve bu konuda çalışıyor.”

Coldchurch, köşkün, yıkıntılarının üstünde bulunduğu manastırdı.

“Alice’e gelince,” diye devam etti Minnie, “sadece Alice, işte,” dedi yüzünü ekşiterek. “Yaşı kırkın üstünde olmalı. Hemcinsim olduğu için bunu söylemekten nefret ediyorum, ama şimdiye kadar hiç onun kadar soğuk, hoşgörüsüz, önyargılı ve tenkitçi bir insan tanımadım.”

Vane’in kaşları daha da yukarı kalktı. “Ondan uzak dursam iyi olur, sanırım.”

“Öyle yap.” Minnie heyecanla başını sallayarak tasdikledi. “Fazla yaklaşırsan, karasevdaya tutulup melankoliye girebilir.” Vane’e baktı. “Hatta seni gördüğü anda bile isteri krizine girebilir.”

Vane ona kuşkulu bir bakış attı.

“Galiba hepsi bu kadar. Ah, hayır. Patience ile Gerrard’ı unutrum. Yeğenlerim.”

Minnie’nin aniden ışıldayan yüzünü süzen Vane, bu genç akrabalarını sevip sevmediğini sormaya gerek duymadı. “Patience ile Gerrard mı?” diye sordu sadece yumuşak sesle.

“Küçük kız kardeşimin çocukları. Şimdi yetim kaldılar. Gerrard on yedi yaşında; babasından, Sir Reginald Debbington’dan ona Derbyshire’da küçük, güzel bir çiftlik miras kaldı.” Minnie kaşlarını çatarak Vane’e baktı. “Sen çok küçüktün, onu hatırlamaya bilirsin. Reggie on bir yıl önce öldü.”

Vane hafızasını yokladı. “Avlanırken boynunu kıran adam mı?”

Minnie başıyla onayladı. “Evet, o. Kız kardeşim Constance iki yıl önce öldü. Zaten Reggie öldüğünden beri Gerrard’a, Patience göz kulak oluyordu.” Minnie gülümsedi. “Patience, benim gelecek yılki projem.”

Vane bu gülüşü inceledi. “Ah?”

“Henüz evlenmeyi düşünmediğini söylüyor ve bu konuyla hiç ilgilenmiyor. Ancak Gerrard bir yuva kurduktan sonra evliliği düşünebilirmiş.”

Timms homurdandı. “Hiç kendini düşünmüyor.”

Minnie ellerini kucağında kavuşturdu. “Gelecek yıl Patience ile Gerrard’ı Londra’ya götürmeye karar verdim. Gerrard’ın ufkunu genişletmek, kültürünü artırmak istiyoruz.”

Vane alaycı bir edayla tek kaşını kaldırdı. “Ama aslında, çöp-çatanlık yapmayı planlıyorsun.”

“Aynen öyle.” Minnie gülümsedi. “Patience’ın bankada epeyce parası var. Gerisine gelince, onu görünce bana fikrini söylemelisin. Sence ne kadar yükseğe ulaşabileceğini bana söyle.”

Vane hafifçe başını yana eğdi.

Uzaktan bir gong sesi duyuldu.

“Kahretsin!” Minnie kayan şalını tuttu. “Neler olduğunu merak ederek salonda bekliyorlardır.” Gitmesi için Vane’e elini salıladı. “Haydi, gidip hazırlan. Odanda fazla oyalanma. Burada olduğuna göre, seni mümkün olduğunca çok görmek istiyorum.”

“İsteğin benim için emirdir.” Vane zarıfçe reverans yaptı. Doğrulurken yüzünde kibirli, çapkın bir gülüş vardı. “Cynsterlar hanımları asla tatminsiz bırakmazlar.”

Timms öyle sert şekilde burnundan soludu ki, tıkanıyordu.

Vane kıkırdamalar, neşeli ve umutlu fısıltılar arasında odadan ayrıldı.

İkinci Bölüm



Tuhaf bir şeyler dönüyordu. Salona girmesiyle birlikte Vane bunu hemen fark etti. Ev halkı geniş odada gruplar halinde toplanmıştı; içeri girdiği anda bütün başlar ona çevrildi.

Sergilenen ifadeler; Minnie ile Timm'in müşfik gülüşleri, Edgar'ın onaylayan bakışları ve Vane'in, Gerard olduğunu düşündüğü delikanlının benzer tepkisiyle, bazılarının açıkça soğuk bir kınamaya varan ihtiyatlı, hoşgörüsüz bakışları arasında değişiyordu. Bu sonuncusu üç kişiden gelmekteydi; Vane'in Whittie Colby olduğunu tahmin ettiği bey, sert gergin yüzlü kız kurusu, muhtemelen Alice Colby ve tabii, Patience Debbington.

Colbylerin tepkisini anlıyordu. Ancak Patience Debbington'ın eleştirel tavrını hak edecek ne yaptığını merak ediyordu. İyi yetiştirilmiş hanımlardan almaya alışık olduğu bir tepki değildi bu. Kibarca gülümseyerek, geniş salonda gözlerini ondan ayırmadan yürüdü. Patience soğuk bir ifadeyle karşılık verdi, ardından dönüp yanındaki uzun boylu, zayıf beyefendiye, hiç kuşkusuz umut vadeden şairdi, bir şeyler söyledi. Vane'in gülümseyişi derinleşti.

"Bana kolunu uzatabilirsin," dedi Minnie, Vane reverans yaptığı anda. "Seni takdim edeceğim, sonra hemen içeri girmeliyiz, yoksa aşçı küplere binecek."

Daha Minnie'nin ilk 'konuklarının' yanına gitmeden önce, Vane'in sosyal duyargaları açılıp keskinleşti ve gruplar arasında gizliden gizliye yükselen dalgalanmayı sezdi.

Minnie hangi akla hizmet bu insanları bir araya getirmişti? Vane evde neler döndüğünü gerçekten merak etmeye başlıyordu.

“Sizinle tanışmak bir zevk Bay Cynster.” Agatha Chadwick elini uzattı. Sert yüzlü anne, ağaran sarı saçlarının yarısını dul şapkasının altına gizlemişti; yanındaki sarı saçlı, tatlı kızı gösterdi. “Kızım Angela.”

Gözleri faltaşı gibi açılmış olan Angela reverans yaptı. Vane belirsiz bir şey mırıldanarak karşılık verdi.

“Ve bu da oğlum Henry.”

“Cynster.” İri yapılı, sade giyimli Henry Chadwick, Vane’in elini sıktı. “Yolculuğunuza ara verdiğiniz için mutluluk duyuyor olmalısınız.” Başıyla yağmurun vurduğu uzun pencereleri işaret etti.

“Gerçekten öyle.” Vane gülümsedi. “Tesadüfî bir durum.” Dikkati hâlâ şairin üzerinde olan Patience Debbington’a baktı.

General de Edgar da, onları hatırladığı için memnundular. Edith Swithins dalgın ve telaşlıydı; Vane kadının bu durumunun kendisi yüzünden olmadığını hissetti. Colbyler olabildiğince soğuk ve onaylamayan bir ifade takınmışlardı; Vane, şayet gülümsemeye kalkarsa Alice Colby’nin yüzünün çatlayacağından kuşkulandı. Gerçekten, belki de nasıl yapacağını hiçbir zaman öğrenmemişti.

“Gerrard Debbington.” Gerrard alnına düşen dağınık kahverengi saçlarının altında parıldayan kahverengi gözleriyle ona bakıp elini uzattı, sonra yüzü kızardı; Vane onu fazla sıkıntıya sokmamak için hemen elini yakaladı.

“Vane Cynster,” diye mırıldandı. “Minnie gelecek sezon Londra’da olacağınızı söyledi.”

“Ah, evet. Ama sormak isterim—” Vane’in yüzüne diktiği gözleri ıslıl ıslıldı. Yaşı ince uzun bedeninde, gençliği hevesi ve coşkusunda kendini belli ediyordu. “Fırtına patlamadan az önce ahırın yanından geçtim. Bir çift harika gri at duruyordu. Sizin mi?”

Vane sırıttı. “Yarı-İskoç. Hızlı koşarlar, mükemmel derecede dayanıklıdır. Ağabeyim Harry’nin bir harası var, bütün sürümü bana o sağlıyor.”

“Edmond Montrose.” Şair, Vane’e doğru eğilip elini sıktı. “Şehirden mi geldiniz?”

“Cambridgeshire üzerinden. Dükün konutu yakınında bir kilisede özel bir ayine katılmam gerekti.” Vane, Minnie’nin diğer yanında hiç ağzını açmadan sessizce duran Patience Debbington’a baktı. Bir kiliseye kabul edilmiş olduğu bilgisi buzlarını zerre kadar eritmemişti.

“Ve bu Patience Debbington, yeğenim,” diye araya girdi Minnie, Gerrard ile Edmond onu daha fazla kendi tekellerine almadan önce.

Vane, Patience’ın hafifçe baş sallayışına zarif bir şekilde eğilerek karşılık verdi. “Biliyorum,” dedi ağır bir ses tonuyla, bakışları inatla başka tarafa bakan gözleri üstündeydi. “Tanıştık.”

“Öyle mi?” Minnie gözlerini kırpıştırdı, önce Patience’a baktı sonra da keskin bakışlarını Vane’e dikti.

Patience, Minnie’ye kaçamak bir bakış attı. “Bay Cynstér geldiğinde bahçedeydim.” Kısa bir an Vane’e bakarken son derece dikkatliydi. “Myst ile birlikte.”

“Ah.” Minnie başını sallayıp salona göz attı. “Tamam, öyleyse, herkes birbiriyle tanıştı, Vane, sen bana eşlik edebilirsin.”

Vane söyleneni yaptı, diğerleri de onları takip etti. Minnie’yi uzun masanın sonuna doğru yönlendirirken, Patience’ın çiçek tarzında bir şey aradığını neden kimsenin bilmesini istemediğini düşündü. Minnie’yi sandalyesine oturturken onun tam karşısında, masanın diğer ucundaki yerin hazırlanmış olduğunu fark etti.

“Sanırım, vaftiz oğlunla sohbet etmek istersin.” Whitticombe Colby, Minnie’nin yanında durdu, gülüşü yapmacıktı. “Yerimden memnuniyetle feragat edebilirim—”

“Gerek yok, Whitticombe,” diye sözünü kesti Minnie. “Senin bilge arkadaşlığın olmadan ne yaparım?” Başını çevirip diğer ya-

nındaki Vane'e baktı. "Sen baş tarafa otur, sevgili oğlum," dedi gözlerini ondan ayırmadan. Vane tek kaşını kaldırdı, ardından reverans yapıyordu ki Minnie onu kendine doğru çekti. "Orada oturmasından güven duyacağım bir erkeğe ihtiyacım var."

Minnie'nin fısıltısı sadece ona ulaştı; Vane hafifçe başını sallayıp doğruldu. Masanın diğer ucundaki yerine doğru yürürken oturma düzenini inceledi. Patience, ona ayrılan yerin solundaki sandalyeye oturmuştu bile, yanında Henry Chadwick vardı. Edith, Patience'ın karşısına, Edgar da onun yanına geçmişti. Oturma düzenindeki hiçbir şey Minnie'nin yorumuna bir açıklık getirmiyordu; Vane, Minnie gibi zeki bir kadının yeğenini Colby gibilerden korumaya ihtiyaç duyacağını hayal edemiyordu.

Bu da Minnie'nin sözlerinin daha derin bir mana ifade ettiği anlamına gelmekteydi; Vane sessizce içini çekti ve araştırıp bulmaya karar verdi. Bellamy Köşkü'nden kaçmadan önce.

Başlangıç tabakları herkes oturur oturmaz geldi. Minnie'nin aşçısı mükemmeldi; Vane içten bir beğeniyle kendini yemeklere verdi.

Sohbeti başlatan Edgar oldu. "Whipper'in üstünlüğünün Guinea's'a yaklaştığını duydum."

"Blackamoor Boy ve Huntsman'ın de favori olduğuna dair söylentiler var."

"Jokey Kulübü'nün kurallarını değiştirmeyi düşündüğü doğru mu?" diye sordu Henry Chadwick.

Takip eden söyleşiler sırasında Edith Swithins'den gülümsetici bir yorum geldi. "Siz, beyler atlara ne kadar acayip isimler veriyorsunuz. Hiçbiri Goldie, Muffins ya da Blacky'nin yerini tutmaz."

Ne Vane, ne Edgar, ne de Henry kendini bu konuyu daha ileri götürecek nitelikte hissetti.

"Prens Regent'in yine borçlularla mücadele içinde olduğunu duydum," dedi Vane sözcükleri uzatarak.

"Yine mi?" Henry başını salladı. "Tam bir müsrif."

Vane'in zekice yönlendirmesiyle sohbetin seyri değişti; Prinny'nin son acayıplıkları üzerine Henry, Edgar ve Edith sert görüşler beyan ettiler.

Bununla birlikte, Vane'in sol tarafında tam bir sessizlik hüküm sürüyordu.

Bu durum, Patience Debbington'ın hoşgörüsüz, eleştirel tavrı konusunda bir şeyler yapma kararlığını arttırdı. Kızın burnunu çimdikleme, konuşması için iğne batırma arzusu gittikçe büyüyordu. Vane duygularını kontrol altında tuttu; yalnız değiillerdi-henüz.

Üstünü değiştirmek için harcadığı birkaç dakika kafasını toplamamasına yardımcı olmuş, zihnini berraklaştırmıştı. Sırf kader onu burada, Patience Debbington ile aynı çatı altında kapana kısırmayı başardığı için savaşı kaybettiğini düşünecek değildi. Gece burada kalacak, Minnie ve Timms ile konuşacak, Minnie'yi huzursuz eden şeyle ilgilenecek ve sonra yoluna devam edecekti. Fırtına muhtemelen sabaha kadar dinerde; en kötü ihtimalle takriben bir gün kaybederdi.

Kader ona suyu gösterdi diye, içmek zorunda değildi.

Tabii, Bellamy Köşkü'nün tozunu çizmelerinden silkelemenden önce, Patience Debbington ile de ilgilenecekti. Bir ya da iki güçlü darbe yeterli olmalıydı; buz gibi, onaylamayan tavrının apaçık sahte olduğunu bildiğini anlamasına yetecek kadar.

İşi ileri götürmeyecek kadar akıllıydı, elbette.

Avına bakarken, Vane yumuşak, narin, parlak cildinde hafif bir makyaj olduğunu fark etti. Onu izlerken, Patience meyveli tatlısından bir lokma alıp yuttu, sonra dilini yumuşak pembe bir ışıltı bırakacak şekilde alt dudağında gezdirdi.

Aniden, Vane aşağı baktı; adı Myst olan küçük gri kedinin kocaman mavi gözlerine baktı. İstedığı gibi ortalıkta dolaşıyor, ama genellikle Patience'in eteğinin dibinden ayrılmıyordu. Şu anda sandalyesinin yanına kurulmuş, gözlerini kırpmadan Vane'e bakıyordu.

Vane kibirli bir edayla kaşını kaldırdı.

Myst sessizce miyavlayarak ayağa kalkıp gerindi, sonra adamın ayaklarına doğru uzandı. Vane eğilip parmaklarını yumuşak tüyleri arasında dolaştırdı, başını ve sırtını okşadı. Myst kamburunu çıkardı, kuyruğunu kaldırdı; mırıltıları Vane'e kadar ulaştı.

Patience da kedinin çıkardığı sesleri duydu, başını eğip aşağı baktı. "Myst!" dedi kızgınca. "Bay Cynster'ı rahatsız etme."

"Rahatsız etmiyor." Vane, Patience'ın bakışlarını yakalayarak ekledi. "Kadınları mırıldatmaktan zevk alırım."

Patience ona bakıp gözlerini kırıştırdı. Sonra hafifçe kaşlarını çatarak tabağına geri döndü. "Sizi rahatsız etmiyorsa, sorun yok."

Vane hemen ciddiyetini takındı ve Edith Swithins'e döndü.

Çok geçmeden hepsi masadan kalktı; Minnie yanında Timms ile birlikte hanımları salona yönlendirdi. Patience'ın bakışları Gerard'ın üstündeydi, tereddüt içinde olduğu belliydi, yüzünde şaşkınlık ve belirsizlik arasında gidip gelen bir ifade vardı. Gerrard bunu fark etmedi. Vane'in gözleri, Patience'ın dudaklarındaydı; genç kadın tam onun tarafına bakıyordu ki, izlendiğini anladı. Gerginleşti, gözlerini aşağı indirdi. Vane uzanıp sandalyesini geri çekti. Patience mağrur bir şekilde başını eğdi ve dönüp Minnie'nin peşinden gitti.

Adımlarıyla Guineas'ı kazanamazdı.

Vane tekrar masanın başındaki sandalyesine oturup Gerrard'a gülümsedi. Eliyle sağ tarafındaki boş sandalyeyi işaret etti. "Neden buraya gelmiyorsun?"

Gerrard'ın gülüşü samimiydi; Edgar ile Vane'in arasına oturmak için hevesle yerinden kalktı.

"İyi fikir. Böylece bağırmadan konuşabiliriz." Edmond yaklaşarak Patience'ın yerine oturdu. General homurdanarak yerinden kalkıp yanlarına oturdu. Vane, Whitticombe'nin uzak duracağından şüphelendi, ama bu açık bir hakaret olurdu. Whitticombe'nin yüz ifadesi soğuk ve sertti, Edgar'ın diğer tarafına ilerledi.

Vane, Masters'ın önüne bıraktığı şarap sürahisine uzanırken kapının önünde dolanan Patience'a baktı. Belli ki, bir şaşkınlık yaşıyordu. Bir an gözleri kesişti, kibirli bir tavırla kaşlarını kaldırdı.

Patience'ın yüzü ifadesizdi. Vücudu gerildi, sonra odadan dışarı çıktı. Bir uşak kapıyı ardından kapattı.

Vane kendi kendine gülümsedi, sürahiyi kaldırıp kadehini doldurdu.

Sürahi masayı bir tur dolaşınca kadar, onlar aralarında Guineas için en iyi taktik üzerinde karara varmışlardı bile. Edgar içini çekti. "Burada köşkte fazla heyecan yaşamıyoruz." Hafifçe gülümsedi. "Günlerimin çoğu kütüphanede geçiyor. Biyografiler okuyarak."

Whitticombe kibirle burun kıvırdı. "Sözde aydın."

Vane'e bakmakta olan Edgar'ın yüzü kızardı, ama bu sataşmayı duyduğuna dair başka bir belirti vermedi. "Kütüphane oldukça geniş, aileye ait birçok anı defteri ve günlük içeriyor. Oldukça büyüleyici: kendi tarzlarına göre." Son üç kelimeye yaptığı kibar vurgu, Whitticombe'den çok daha fazla beyefendi görünmesini sağladı.

Whitticombe bunu hissetmiş gibi, kadehini masaya bıraktı ve asil bir aksanla Vane'e hitap etti. "Lady Bellamy'nin size söylediği gibi, Coldchurch Manastırı'nda kapsamlı bir çalışmaya başladım. Gururla söyleyebilirim ki, araştırmalarım bittiğinde, manastır eskiden olduğu gibi yeniden önemli dini bir merkez olarak değerlendirilecek."

"Ah, evet." Edmond, Whitticombe'ye bilgiççe sırtıttı. "Fakat tüm bunlar geçmişte kaldı. Yıkıntılar başlı başına müthiş derecede etkileyici. Beni çok heyecanlandırıyor."

Bakışları Edmond'dan Whitticombe'ye kayan Vane bunun sık sık yapılan bir tartışma olduğu izlenimine kapıldı. Bu izlenimi, Edmond ona dönüp de pırlıtlı gözlerle bakınca daha da pekişti.

“Kalıntılardan ilham aldığım ve onların arasında geçen bir oyun yazıyorum.”

“Kutsala saygısızlık!” Whitticombe sertleşti. “Manastır Tanrı’nın evidir, oyun evi değil.”

“Ah, ama artık manastır değil, yalnızca taş yığını.” Edmond pişkince sırtıttı. “Ve gezilmesi gereken etkileyici bir açık hava harabesi.”

Whitticombe tiksintiyle homurdandı, General de benzer bir ses çıkardı. “Açık hava, gerçekten! Rutubetli, soğuk ve sağlıksız. Ve şayet bizi soğuk taşlar üstüne tünemiş dinleyiciler olarak görmeyi planlıyorsanız, tekrar düşünmelisiniz. Yaşlı kemiklerim buna dayanamaz.”

“Fakat çok güzel bir yer,” diye araya girdi Gerrard. “Manzara muhteşem, yıkıntıların da, çevrenin de görünümü harika.”

Vane, Gerrard’ın gözlerindeki parıltıyı gördü, sesindeki coşkuyu duydu.

Gerrard ona baktı, yüzü kızardı. “Çiziyim, anlarsınız.”

Vane’in kaşları havaya kalktı. Kibarca ve samimiyetle ilgisini ifade etmek üzereyken, Whitticombe yeniden homurdandı.

“Çizimler? Sırf çocukça işler. Kendini fazla önemsiyorsun, oğlum.” Whitticombe’nin gözleri sertti; bir okul müdürü edasıyla kaşlarını çatarak Gerrard’a baktı. “Saatlerce nemli yıkıntılarda oturmak yerine, zayıf göğsün için egzersiz yapmalısın. Evet, ayrıca çalışmalısın da, zamanını boşa harcamamalısın.”

Gerrard’ın yüzündeki ısıltı kayboldu; yumuşak hatları sertleşti. “Çalışıyorum, gelecek yılın güz dönemi için Trinity’ye şimdiden kabul edildim. Patience ile Minnie Londra’ya gitmemi istiyorlar, ben de öyle yapacağım ve bunun için de çalışmama gerek yok.”

“Yok, gerçekten de.” Vane yumuşakça sözünü kesti. “Bu Porto şarabı şahane.” Kendisine bir kadeh daha doldurdu ve sürahiye Edmond’a uzattı. “Sanırım, merhum Sir Humphery’ye kaliteli damak zevki için şükranlarımızı sunmalıyız.” Omuzlarını rahatlat-

tı, şarabından bir yudum aldıktan sonra gözleri Henry'ninkilerle buluştu. "Söyle bana, av alanı bekçisi Sir Humphery'nin gizli koruluğunu nasıl idare ediyor?"

Henry sürahiye aldı. "Walgrave yolundaki koru görülmeye değer."

General homurdandı. "Nehir kenarında hep bir sürü tavşan olur. Dün tüfeğimi çıkarıp üç tane avladım."

Whitticombe dışında herkesin ekleyecek bir sözü vardı; o ise mesafeli ve onaylamayan bir tavır içindeydi.

Avlanma konusu uzayınca, Vane kadehini bıraktı. "Sanırım, hanımlara katılmamızın zamanı geldi."

Salonda sabırsızlıkla bekleyen Patience kapıya bakmamaya çalıştı. Yarım saatten fazladır erkek erkeğe şarap içiyorlardı; Tanrı bilir, Gerrard hangi sakıncalı şeyleri dinliyordu? Yağmurun dinmesi ve ertesi sabah havanın güzel olması için çok dua etmişti. Sonra Bay Vane Cynster 'beyefendice zarafetini' de yanına alıp yoluna gidecekti.

Yanında, Bayan Chadwick, Angela'ya anlatıyordu. "Altı kişiler, daha doğrusu altı kişiydiler. St. Ives geçen yıl evlendi. Ama hiç şüphe yok ki, Cynsterlar iyi yetişmiş, asil insanlardır, bir cencilimde olması gereken tüm niteliklere sahiptirler."

Angela'nın iri gözleri, faltaşı gibi açılıp daha da büyüdü. "Hepsi bu Bay Cynster kadar yakışıklı mı?"

Bayan Chadwick kızına ayıplayan bir bakış fırlattı. "Elbette, hepsi çok hoştur, ama içlerinde en hoş olanının Vane Cynster olduğunu duydum."

Patience sinirle yutkundu. Onun şansına, o ve Gerrard bir Cynster ile tanışmak zorundaysa, bu neden en yakışıklısı olmak zorundaydı? Kader onunla oyun oynuyordu. Oysa daha kısa süre önce kaderin, işini kolaylaştırmak için ona yardım ettiğini düşünerek, Minnie'nin davetini kabul edip sonbahar ve kış aylarını burada geçirmeye, sonra da sezonda Londra'ya gitme-

ye karar vermişti. Ama şimdi yardıma ihtiyacı olduğuna kuşku yoktu.

Aptal değildi. Bunu aylar önce görmüştü, hayatı boyunca Gerrard'ın dadılığını, koruyucu anneliğini ve bekçiliğini yapmış olmasına rağmen, onun yetişkinliğe geçişte ihtiyacı olan son yönlendirmeyi yapmayacaktı.

Onun akıl hocası olamazdı.

Gerrard'ın hayatında davranışlarını ve standartlarını kendine örnek alacağı uygun bir beyefendi yoktu. Derbyshire'da böylesine bir beyefendi bulma şansı pek azdı. Minnie'nin davetini alıp da, Bellamy Köşkü'nde kalan beyefendiler olduğunu öğrenince, bu işte kaderin parmağı olduğunu sezmişti. Hevesle daveti kabul etmiş, çiftlikteki işleri ayarladıktan sonra Gerrard ile güneye gitmek üzere yola çıkmıştı.

Yolculuk boyunca, Gerrard'ın akıl hocası olarak kabul edeceği adamın, genç kardeşine yol göstermede güvenebileceği kişinin tarifini belirlemişti. Bellamy Köşkü'ne vardıklarında, kriterleri kesinlik kazanmıştı.

İlk akşamın sonunda, mevcut beylerin hiçbirisinin onun aradığı niteliklere sahip olmadığı sonucuna varmıştı. Her birinin ayrı ayrı onayladığı nitelikleri olmasına karşın, hiçbirine de tam anlamıyla onay veremiyordu. Özellikle de, hiçbiri tam ve kesin saygısını kazanamamıştı —ki bu onun için en can alıcı ölçüttü.

Serinkanlılıkla, omuzlarını silkmiş ve kaderin fermanını kabul ederek umutlarını Londra'ya bağlamıştı. Orada Gerrard'ın akıl hocalığı pozisyonuna uygun daha fazla aday olacağı kesindi. Huzurlu ve güvenli bir şekilde, Gerrard ile birlikte Minnie'nin evine yerleşmişlerdi.

Fakat artık huzur ve güven geçmişte kalmıştı, Vane Cynster gidene dek de böyle devam edecekti.

O sırada salonun kapısı açıldı; Bayan Chadwick, Angela ve Patience içeri giren erkekleri görmek için döndüler. Whitticombe Colby her zamanki tahammül edilmez kibirli tavrıyla önden yü-

rüyordu. Minnie ile Timms'in oturduğu Josephine koltuğa yöneldi; yanlarındaki koltukta Alice oturuyordu. Edgar ile General, Whitticombe'nin arkasından salona girip birlikte şöminenin yanına gittiler. Edith Swithins yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle harıl harıl dantel örmekteydi.

Patience gözlerini kapıya dikmiş beklerken Edmond ile Henry'nin sallana sallana içeri girdiklerini gördü. İçinden lanet okudu ve düşüncesizliğini gizlemek için öksürdü. *Lanet olası Vane Cynster.*

Tam o anda, yanında Gerrard ile Vane salona girdi.

Patience'ın içinden okuduğu lanetler had safhaya ulaştı. Bayan Chadwick haklıydı; Vane Cynster gerçekten çok yakışıklıydı ve bir centilmende olması gereken tüm niteliklere sahipti. Kendisinininkinden birkaç ton daha koyu olan mükemmel kesilmiş kestane rengi dalgalı saçları mum ışığında parıltıyordu. Odanın diğer ucundan bile düzgün yüz hatları fark ediliyordu; biçimli, orantılı alnı, burnu, çenesi ve yanakları adeta kayadan oyulmuş gibiydi. Yüzünün haşinliğini hafifleten yalnızca dudaklarının ince ve alaycı kıvrımlarıydı ve evet gri gözlerini ısılatan doğuştan zekâsıyla günahkârlığı ölümlü olduğunun ipuçlarını veriyordu. Bunun dışında, istemeyerek de olsa Patience'a ince uzun vücudu dahil her şeyiyle bir tanrıya ait olduğunu düşündürtü.

Şık, uzun gri ceketinin geniş omuzlarını nasıl sardığını, mükemmel kesiminin adaleli göğüslerini ve dar kalçalarını nasıl belirgin şekilde ortaya çıkardığını görmek istemedi. Zarif bir stilde bağlanmış beyaz kravatının ne kadar kusursuz ve hoş olduğuna dikkat etmek istemedi. Ve bacaklarına gelince, hareket ettikçe esneyen uzun kaslarına kesinlikle bakmak istemedi.

Vane kapıdan içeri girer girmez duraksadı; Gerrard da onun yanında durdu. Vane gülümseyerek konuşurken öyle nazik el hareketleri yapıyordu ki, onu izleyen Patience'ın tüyleri diken diken oldu. Gerrard ılık ılık yüzü, parıltıyan gözleriyle ona hevesle yanıt veriyordu.

Vane başını çevirdi; odanın diğer ucundaki Patience ile gözleri buluştu.

Patience midesine bir yumruk yediğine yemin edebilirdi, nefes alamıyordu. Vane gözlerini ayırmadan tek kaşını kaldırdı; o anda aralarında, yanlış anlamaya meydan vermeyecek kadar ince, ama bariz bir kıvılcım çaktı.

Patience gerildi. Çaresizce nefes alıp döndü ve Edmond ile Henry onlara yaklaşırken yüzüne sahte bir gülümseme yapıştırdı.

“Bay Cynster bize katılmayacak mı?” Angela annesinin sert bir şekilde kaşlarını çatığından habersiz, Henry’nin arkasından eğilip kapının yanında Gerrard ile sohbete devam eden Vane’e baktı. “Gerrard yerine bizimle konuşmayı daha eğlenceli bulacağına eminim.”

Patience dudağını ısırdı; Angela’ya katılmıyordu, ama hararetle dileğinin gerçekleşmesini umdu. Bir an için bunun olacağını sandı ama Vane, Gerrard’a bir şeyler söyledikten sonra dudaklarını büktü ve ardından dönüp Minnie’nin yanına gitti.

Onların yanına gelen Gerrard oldu.

Patience rahatladığını belli etmeden huzurlu bir gülümseyişle onu karşıladı ve bakışlarını Minnie’nin oturduğu kanepeden uzak tutmaya gayret etti. Edmond, Gerrard’la melodramının bir sonraki sahnesini kurgulamaya koyuldu; bu, ikisi için de oyaltıcı bir konuydu. Henry, bir gözü Patience’da, onları cesaretlendirmek için bariz bir çaba göstermekteydi. Tavrı ve fazla ateşli bakışları her zamanki gibi Patience’ı rahatsız etti.

Angela, tabii ki, pek hoş olmayan bir şekilde suratını astı. Bayan Chadwick, kızının budalalığına alışkın, içini çekip boyun eğdi ve Angela’yla birlikte kanepedeki grubun yanına gitti.

Patience oturduğu yerde memnundu; her ne kadar Henry’nin ısrarlı bakışlarına katlanmak zorunda kalsa bile...

On beş dakika sonra çay servisi başladı. Minnie sohbete devam ederek sınıclara çay doldurdu. Patience göz ucuyla Vane’in Bayan Chadwick’le dostane şekilde konuştuğunu gördü; ihmal edilen

Angela yine suratını asmak üzereydi. Timms onlara bakıp hepsini kahkahaya boğan bir şeyler söyledi. Patience, teyzesinin akıllı arkadaşının Vane'e sevgiyle gülümsediğini gördü. Kanepedeki tüm hanımlar içinde sadece Alice Colby etkilenmemiş görünüyordu. Patience'a göre, Alice her zamankinden daha gergindi; sanki kınama isteğini güçlkle zapt ediyormuş gibi bir hali vardı. Buna rağmen, kızgınlığı onu adeta görünmez kılıyordu.

Patience içinden oflayarak kardeşinin harabelerdeki 'ışık' hakkındaki konuşmasına kulak kabarttı. Bunun, kanepeden yükselen bir sonraki kahkahaya neden olan pervasız espriden daha güvenli bir konu olduğu şüphesizdi.

"Henry!"

Bayan Chadwick'in seslenmesi üzerine Henry döndü ve gülererek Patience'a başını salladı. "İzinle, canım, bir dakika sonra döneceğim." Gerrard'a baktı. "Bu zekice planların hiçbirini kaçırmak istemiyorum."

Henry'nin, Gerrard'a ya da Edmond'ın dramasına en ufak bir ilgi duymadığından emin olan Patience basitçe gülümsedi.

"Bence bu sahnede arka planda kemerli bölüm olmalı." Gerrard sahneyi zihninde canlandırarak kaşlarını çatı. "Oranlar daha iyi olur."

"Hayır, hayır," diye karşı çıktı Edmond. "Manastırın içinde olmalı." Patience'ın arkasındaki bir noktaya bakıp sırıttı. "Çağrılıyor muyuz?"

"Evet."

Derin bir sesle söylenen bu tek kelime Patience'ın kulaklarında çınladı. Arkasına döndü.

Vane ellerinde fincanlar, bakışları Edmond ile Gerrard'da, servis masasına doğru başını salladı. "Bekleniyorsunuz."

"Tamam." Edmond neşeyle gülümseyerek yanlarından ayrıldı; Gerrard da tereddütsüz onu izledi.

Patience şimdi salonun köşesindeki yerinde, gruptaki tek centilmenle baş başa kalmıştı.

“Teşekkür ederim.” Başını gergin bir şekilde eğerek Vane’in uzattığı fincanı aldı. Ağırbaşlılıkla çayını yudumlarken, Vane’in diğerlerini gönderip onu nasıl kolayca yalnız bıraktığını düşündü. İlk gördüğünde çapkın bir erkek olduğunu anlamıştı; belli ki, tam bir zamparaydı. Aklında tutması gereken bir gerçek. Diğerleriyle birlikte.

Patience, Vane’in bakışlarını yüzünde hissetti; kararlılıkla başını kaldırıp gözlerine baktı. “Minnie, Leamington’a yolculuk ettiğinizi söyledi, Bay Cynster. Yağmurun durmasını sabırsızlıkla bekliyor olmalısınız.”

Büyüleyici dudakları yukarı doğru kıvrıldı. “Yeterince sabırsızlanıyorum.”

Patience sesinin bu kadar derinden gelmemesini dilerdi; sinirini bozuyordu.

“Bununla birlikte,” dedi gözlerini ondan ayırmadan, tembel, ağır bir aksanla, “Burada oluşumu hafife almamalısınız. Plansız ziyaretimi değerli kılacak bazı işler olduğunu fark ettim.”

Patience yılmayacaktı. Gözlerini kocaman açarak, “Beni şaşırtıyorsunuz, beyefendi. Bellamy Köşkü’nde sizin standartlarınızda bir beyin ilgisini çekecek bir şey olduğunu hayal edemiyorum. Lütfen, beni aydınlatın.”

Vane meydan okuyan bakışlardan gözlerini ayırmadan çay fincanını kaldırıp bir yudum aldı. Sonra fincanı tabağına bırakırken ona bir adım daha yaklaştı; şimdi sırtı salona dönük, Patience ile omuz omuza duruyorlardı. Omzunun üstünden ona bakıp kaşını kaldırdı. “Amatör tiyatroların fanatiği olabilirim.”

Kesin kararlı olmasına rağmen, Patience’ın dudakları büzüldü. “Tabii, domuzlar da uçabilir,” diye karşılık verdi. Bakışlarını kaçırarak çayını yudumladı.

Vane yavaşça onun etrafında dönmeye başladı. Bakışları, boynu ve ensesini okşuyordu. “Ve bir de erkek kardeşiniz var.” Patience gerildi, yüz hatları Alice Colby’ninkiler kadar sertleşmişti. Arkasında duran Vane kaşlarını kaldırdı. “Söyleyin bana,”

diye mırıldandı, kaçmasına fırsat vermeden. “Kardeşiniz, sadece Whitticombe ile General’in değil, ama Edgar ile Henry’nin de onaylamayan bakışlarına maruz kalacak ne yaptı?”

Yanıt kararlı ve sert bir tonda geldi. “Hiçbir şey.” Bir saniye sonra, omuzlarındaki gerginlik biraz hafifleyince ekledi. “Gerrard yaşındaki bir gencin nasıl davranabileceğinden tamamıyla habersizler.”

“Hımmm.” Açıklama Vane’i aydınlatmaya yetmedi. Turunu tamamlayınca yanında durdu. “Bu durumda bana teşekkür borçlusunuz.” Patience şaşkınlıkla başını ona çevirdi; gözleri buluşunca Vane gülümsedi. “Araya girdim ve Gerrard’ın Whitticombe’nin ateşli eleştirilerine yanıt vermesini engelledim.”

Patience bir an adamın gözlerini inceledikten sonra bakışlarını çevirdi. “Bunu yaptınız, çünkü manasız bir tartışmayı dinlemek istemediniz.”

Vane çayını yudumlamasını izlerken mağrurca kaşlarını kaldırdı; bir bakıma haklı sayılırdı. “Ayrıca,” dedi sesini alçaltarak, “sizi çiçek tarhında düşmekten kurtardığım için de henüz bana teşekkür etmediniz.”

Patience ona bakmadı bile. “Tamamıyla sizin hatanızdı. Bana gizlice sokulmasaydınız, yabani otların içine düşme tehlikesi yaşamayacaktım.” Yanakları hafifçe kızarak yüzüne baktı. “Bir centilmen öksürür, ya da onun gibi bir şey yapardı.”

Vane bakışını yakaladı ve gülümsedi; Cynster gülüşüyle. “Ah,” diye mırıldandı çok kısık bir sesle. Ona iyice yakınlaştı. “Ama gördüğünüz gibi bir centilmen değilim. Bir Cynster’ım.” Ona bir sır vermişçesine yavaşça, “Bizler birer fatihiz, savaşçı komutanlar; centilmen değil.”

Patience, Vane’in gözlerine ve yüzüne baktı, omurgasından aşağı doğru yayılan tuhaf bir titreme hissetti. Çayını bitirmişti, ancak ağzı hâlâ kuruydu. Gözlerini kırptırdı, sonra gene kırptırdı ve son sözünü duymazdan gelmeye karar verdi. Gözlerini kısarak ona baktı. “Kendimi iyi hissetmem için çaba

sarf etmiyorsunuz, bu durumda, size borçlu kaldığımı mı düşünmeliyim?”

Vane’in kaşları çatıldı, büyüleyici dudakları kıvrıldı, davetkâr gri gözleri onunkilerle buluştu. “Savunma mekanizmanızı çöktirmek için uygun bir ortam gibi geldi.”

Derinden gelen sesi Patience’ın yine sinirlerinin uçlarını titretti, ağzından çıkan sözcükler duygularını allak bullak etti. Vane’inkilere kilitlenen gözleri büyüdü, soluğu kesildi. Düşüncelerini toplayıp büyüsunü bozmak için gereken sert yanıtı vermekte zorlandı.

Vane’in tek kaşı ve dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrıldı. “Öksürmedim, çünkü dikkatim dağılmıştı. Ve bu tamamıyla sizin hatanızdı.” Patience’ın duygularına hükmetmeye yakın görünüyordu. Gözleri bir kez daha onunkilerle buluştu, tek kaşı gene havaya kalktı. “Bu arada,” diye mırıldandı kadifemsi sesiyle, “çiçek tarhında ne arıyordunuz?”

“İşte, buradasınız!”

Patience nefesini tutarak döndü ve Minnie’nin yelkenlerini açmış bir gemi gibi onlara doğru geldiğini gördü. Tüm İngiliz donanması gelse bu kadar memnun olamazdı.

“Sevgili Patience, yaşlı bir kadını mazur görmelisin, ama Vane ile özel olarak konuşmalıyım.” Minnie onlara gülümsedi, sonra elini Vane’in koluna koydu.

“Emrindeyim,” dedi Vane, kadının elini kavrayarak.

Böyle söylemesine rağmen, Patience, planları bozulduğu için Vane’in canının sıkıldığını sezdi. Kısa bir sessizlik oldu, sonra Vane, Minnie’ye etkileyici bir şekilde gülümsedi. “Senin odanda mı?”

“Lütfen, seni böyle götürdüğüm için çok üzgünüm.”

“Hiç sorun değil; burada olmamın nedeni sensin.”

Minnie iltifatına gülümseyerek yanıt verdi. Vane başını kaldırdıncaya Patience’ın gözleriyle buluştu. Yüzünde aynı gülümsemeyle başını yana eğdi. “Bayan Debbington.”

Vane'in Minnie'ye nazik, düşünceli ve ısrarı dolu yaklaşımını düşünürken içine gereksiz bir kuşku düştü. Patience kâğıtlarını çattı. Muhtemelen ayartıcı. Belki de, onu zampara giymişle değerlendirmemeliydi, ama yirmi altı yıl boyunca bu tür karakterler konusunda hiç yanılmamıştı.

Diğer yandan, ne bahası, ne kibar arkadaşları, ne de tanıştığı bu türdeki diğer kişiler iyi bir espri anlayışına sahipti. En azından Vane Cynster gibi zekice tartıyan, kaçamak yanıtlar veren bir espri anlayışına sahip değillerdi. Ona kâşalık verme ve oyuna katılma isteğine direnmek çok güçtü.

Patience'in kâğıtları daha fazla çatıldı. Sonra gözlerini kırptırdı, sırtını dikleştirdi ve boğalan fincanını servis arabasına bırakmak için salonun diğer ucuna doğru yürüdü.

Vane Cynster kesinlikle *ayartıcıydı*.

Patience hafifçe başını eğip ona karşılık verirken içinin titrediğini hissetti. Şimdi yanından ayrılıyor olabilirdi, ama henüz vazgeçmediğinden emindi.

Kolunda Minnie ile neşeyle sohbet ederek salondan çıkarlar-ken onları izledi; Vane başını eğmiş dikkatini vaftiz annesine vermişti. Patience kaşlarını çattı. Onun tarzını anladığı andan beri, Vane Cynster'ı babasına benzetmişti; bir başka tatlı dilli, son derece nazik bir beyefendi. Bu tür erkekler hakkında bildiği her şeyi babasından öğrenmişti. Ve iyi öğrenmişti; güçlü omuzlara ve o şeytani gülümsemeye dayanabilmenin imkânı yoktu.

Annesi babasını sevmiştir; derinden, bütün ruhu ve kalbiyle. Maalesef, onun türündeki erkekler sevmeye layık değildi; sevginin değerini bilmedikleri ve karşılık vermediklerinden, akıllı kadınlar böyle erkeklere gönlünü kaptırmazdı. En kötüsü de, Patience'a göre, bu tür erkekler aile kavramından bihaberdi, ruhlarında onları çocuklarına bağlayacak sevgi yoktu. İlk yıllardan beri tek gördüğü, kibar beylerin derin duygulardan kaçındığıydı. Bağlanmaktan ve sevgiden kaçıyorlardı.

Onlara göre evlilik, gönül meselesi değil, adeta bir iş anlaşması gibiydi. Bunu anlamayan kadınların sonu hüsrana olurdu.

Tüm bunları göz önünde tuttuğunda, Gerrard'ın akıl hocası olmasını istemeyeceği kişiler listesinde Vane Cynster üst sıralarda yer alıyordu. En son isteyeceği şey kardeşinin babası gibi olmasıydı. Buna eğilimi olduğu inkâr edilemezdi, ama Patience o yoldan gitmesini engellemek için son nefesine kadar mücadele edecekti.

Omuzlarını dikleştirerek, salonda etrafına bakındı, şöminenin önündekilere ve kanepedekilere göz attı. Vane ile Minnie çıktıktan sonra salon daha sessiz, daha cansız, daha renksiz görünüyordu. Gerrard'ın kapıya doğru kısa, ama dikkatli bir bakış attığını fark etti.

Çayını bitirirken içinden bir of çekti. Kardeşini Vane Cynster'ın ayartıcı etkisinden koruması gerekiyordu; bu çok açıktı.

Vane'in Minnie'ye nazik, düşünceli ve sevgi dolu yaklaşımını düşünürken içine gereksiz bir kuşku düştü. Patience kaşlarını çatı. Muhtemelen ayartıcı. Belki de, onu zampara giysisiyle değerlendirmemeliydi, ama yirmi altı yıl boyunca bu tür karakterler konusunda hiç yanılmamıştı.

Diğer yandan, ne babası, ne kibar arkadaşları, ne de tanıştığı bu türdeki diğer kişiler iyi bir espri anlayışına sahipti. En azından Vane Cynster gibi zekice tartışan, kaçamak yanıtlar veren bir espri anlayışına sahip değillerdi. Ona karşılık verme ve oyuna katılma isteğine direnmek çok güçtü.

Patience'ın kaşları daha fazla çatıldı. Sonra gözlerini kırıştırdı, sırtını dikleştirdi ve boşalan fincanını servis arabasına bırakmak için salonun diğer ucuna doğru yürüdü.

Vane Cynster kesinlikle *ayartıcıydı*.

Üçüncü Bölüm



Vane, Minnie'nin merdivenlerden çıkmasına ve loş koridorlarda yürümesine yardım etti. Sir Humphrey'nin ölümünden sonra, bir kanadın sonundaki geniş bir süite geçmişti. Timms de yanındaki odada kalıyordu.

Minnie kapısının önünde durdu. "Kaderin bir darbesini hemen halletmen gerekiyor."

Biliyorum. Vane içinden geçen sözcüğü söylememek için kendini tuttu. "Nasıl yani?" Kapıyı açtı.

"Tuhaf bir şeyler oluyor." Artık insanların gözü önünde olmayan Minnie bütün ağırlığını bastonuna vererek odanın ortasındaki koltuğa ilerledi. Kapıyı kapatan Vane de onu takip etti. "Neler döndüğünü bilmiyorum," dedi koltuğa oturup şalını düzeltirken, "ama hiç hoşuma gitmiyor."

Vane omzunu şömine rafına yasladı. "Anlat bana."

Minnie'nin alnı kıvrıştı. "Tam olarak ne zaman başladığını hatırlayamıyorum, fakat Patience ile Gerrard'ın gelmesinden sonraydı." Başını kaldırıp Vane'e baktı. "Onların bir ilgisi olduğunu düşündüğümü söylemiyorum, yalnızca buraya gelişlerine denk geldi."

Vane başını yana eğdi. "Ne fark ettin?"

"Önce hırsızlık olayları başladı. Küçük şeyler; basit mücevherler, enfiye kutuları, biblolar, süs eşyaları gibi... Bir cebe sığabilecek şeyler."

Vane'in yüzü sertleşti. "Kaç hırsızlık olayı oldu?"

"Bilmiyorum. Kimse bilmiyor. Kaybolduğunu anlayana ka-

dar bazen günler hatta haftalar geçiyor. Dikkat çekmeyecek küçük şeyler olduğundan sonradan fark ediliyor.”

Çiçek tarhına düşebilecek şeyler. Vane kaşlarını çatı. “Önce hırsızlık olaylarının başladığını söyledin, bunu ne takip etti?”

“Tuhaf olaylar.” Minnie öfkeyle içini çekti. “*Hayalet* diyorlar.”

“Hayalet mi?” Gözlerini kırptı. “Burada hayalet falan yok.”

“Çünkü olsaydı sen ve Devil onu bulurdunuz, öyle mi?” Minnie kıkırdadı. “Doğru.” Sonra ciddileşti. “İşte bu yüzden tüm bunların canlı bir insanın işi olduğunu biliyorum. Evimdeki birinin işi.”

“İşe yeni başlayan uşak ya da bahçıvan var mı?”

Minnie başını salladı. “Hayır. Hepsi yıllardır benimle burada. Masters da benim kadar şaşkın durumda.”

“Hımmm.” Vane doğruldu. Gerrard Debbington’a atılan kınayan bakışlar şimdi bir anlam kazanmaya başlamıştı. “Bu *Hayalet* ne yapıyor?”

“Öncelikle gürültü yapıyor.” Minnie’nin gözleri ışıldadı. “Daima ben uyuduktan sonra başlıyor.” Pencereleri işaret etti. “Uykum hafiftir ve bu kanattaki odalar harabeye bakıyor.”

“Ne tür gürültüler yapıyor?”

“İniltiler, bir nesnenin yere düşerken çıkardığına benzer sesler ve gıcırtilar; sanki taşlar birbirini eziyormuş gibi.”

Vane başını salladı. Devil ile birlikte yıkıntılardan yeterince taş kaldırdığından bu sesi gayet net hatırlayabiliyordu.

“Ve ayrıca yıkıntılarda ışıklar yanıp sönüyor. Burasının nasıl olduğunu bilirsin; yazın bile nehirden gelen sis her tarafı kaplar.”

“Hiç kimse bu Hayalet’i yakalama girişiminde bulundu mu?”

Minnie başını salladı. “Bunu desteklemeyi reddettim. Böyle bir tehlikeye atılmamaları için onlardan söz aldım. Yıkıntıların nasıl olduğunu bilirsin, gün ışığında bile tehlike arz ediyor. Gece yarısı siste hayalet aramak çılgınlık olur. Kırık bacaklar, kırık kafalar... Hayır! Bunu kabul etmem.”

“Peki, hepsi verdiği sözü tuttu mu?”

“Bildiğim kadarıyla tuttu.” Minnie yüzünü ekşitti. “Ancak bu evi biliyorsun; girip çıkabilecekleri bir dolu kapı ve pencere var. Ve içlerinden birinin Hayalet olduğunu biliyorum.”

“Yani, fark edilmeden girip çıkabiliyorsa, diğerleri de bunu yapabilir.” Vane kollarını kavuşturdu. “Evdekilerden bahset; kimin harabelere ilgisi var.”

Minnie parmaklarını kaldırdı. “Whitticombe, elbette. Çalışmalarından sana bahsetmiş miydim?” Vane başıyla onaylayınca devam etti. “Sonra Edgar var; başrahip ve ilk Bellamyler hakkındaki tüm biyografileri okudu. Bu konuya ilgisi oldukça fazla. General’i de eklemeliyim, yıkıntılar yıllardır en sevdiği yürüyüş alanı.” Son parmağını tuttu. “Ve oyun yazan Edmond ile tabii ki, Gerrad’ı da saymalıyım. İkisi de harabelerde vakit geçiriyor; Edmond ilham perisiyle söyleşirken Gerrard çizimler yapıyor.” Kaşlarını çattı, parmakları bitmişti. “Ve son olarak Patience var, fakat onun ilgisi bitmez tükenmez merakından kaynaklanıyor. Yürüyüş yaparken harabeleri incelemeye bayılır.”

Vane gözünde canlandırabiliyordu. “Diğer kadınların ya da Henry Chadwick’in özel bir ilgisi yok mu?”

Minnie başını salladı.

“Demek oyundaki karakterler bu kadar, hepsi beş erkek.”

“Kesinlikle.” Minnie gözlerini şöminedeki ateşe dikti. “Hayaletin mi yoksa hırsızın mı beni daha çok endişelendirdiğini bilmiyorum.” İç geçirip Vane’e baktı. “Sevgili oğlum, burada kalıp bu işi çözecek misin?”

Vane başını eğip Minnie’nin yüzünü süzdü; sayısız kereler öptüğü yumuşacık yanaklarını, onu azarlayan, sataşan ve çok seven parlak gözlerini inceledi. Bir an için gözlerinin önünde bir başka yüz belirdi; Patience Debbington’ın yüzü. Aynı kemik yapısı, aynı gözler. Kader, bir kez daha, ona dik dik bakıyordu.

Ancak reddedemez, yürüyüp gidemezdi. Cynster karakterinin her zerresi buna karşı çıkıyordu. Cynsterlar tehlikeyi davet etme

riskine girerler, fakat asla yenilgiyi kabul etmezlerdi. Minnie, ölene kadar koruması gereken aileden biriydi.

Yeniden Minnie'nin yüzüne odaklandı, tam dudaklarını aralamıştı ki...

Gecenin sessizliğinde tiz bir çığlık yankılandı.

Vane ses kaybolmadan önce davranıp hemen Minnie'nin kapısını açtı. Daha az şiddetli haykırışlar köşkün labirentlerinde ona yol gösterdi, loş koridorlardan geçip merdivenlere yöneldi. Bir kat yukarıya, Minnie'nin karşı kanadındaki koridora kadar çığlıkları takip etti.

Çığlıkların kaynağı Bayan Chadwick idi.

Vane onu gördüğünde kadın baygınlık geçirmek üzereydi. Tek elini göğsüne bastırmış sehpadan destek alarak ayakta durabiliyordu.

"Bir adam!" Vane'in kolunu yakalayıp koridoru işaret etti. "Üstünde uzun bir pelerin vardı, onu gördüm, orada, kapımın önünde duruyordu."

Sözü geçen kapının ardı karanlıklar içindeydi. Koridoru yalnızca bir duvar şamdanının mumu aydınlatmaktaydı. Cilalı döşemelerde telaşlı ayak sesleri duyuldu. Vane, Bayan Chadwick'in elini bıraktı. "Burada bekleyin."

Cesaretle koridorda ilerledi.

Gölgelerde gizlenmiş kimse yoktu. Merdivenlerin bulunduğu yere kadar gitti. Artık ayak sesleri duyulmuyordu. Vane geri döndü. Ev halkı Bayan Chadwick'in etrafında toplanmıştı. Patience, Gerrard ve Edgar da oradaydı. Vane, Bayan Chadwick'in odasının kapısını açıp içeri girdi.

Orada da kimse yoktu.

Vane tekrar dışarı çıktığında Patience'in elinde büyük bir şamdanla su içmekte olan Bayan Chadwick'in yanında durduğunu gördü. Rengi yerine gelmişti.

"Angela'nın odasından geliyordum," dedi Vane'e bakarak. "Sohbet ediyorduk." Bir yudum daha su içtikten sonra devam

etti. "Odama giderken onu gördüm." Koridoru işaret etti. "Tam orada."

"Kapınızın önünde mi duruyordu?"

Bayan Chadwick başını salladı. "Eli tokmakraydı."

Evin yarısını katettiği zaman dikkate alınırsa, hırsızın -şayet o hırsızsa- ortadan yok olmak için bolca vakti olduğu kesindi. "Bir pelerinden söz etmişsiniz."

Bayan Chadwick başını salladı. "Uzun bir pelerin."

Yahut bir kadın giysisinin eteği. Vane yeniden koridora baktı. Büyük şamdandan gelen ilave ışığa rağmen, şahsın kadın mı erkek mi olduğunu anlamak zordu. Bir hırsız ikisi de olabilirdi.

"Düşünsenize. Kendi yataklarımızda öldürülebilirdik!"

Bütün başlar; gerçekten bütün başlar, çünkü Minnie'nin evindeki herkes oradaydı. Angela'ya çevrildi.

Kız gözleri yuvalarından fırlamış bir halde geriye baktı. "Bir deli olmalı."

"Neden?"

Vane ağzını açmak üzereydi ki, Patience izin vermedi. "Neden birisi buraya kadar gelip," diye devam etti, "özellikle bu eve girip annenin kapısına kadar gelsin ve o bağırır bağırılmaz hemen ortadan kaybolsun? Şayet bir deli cinayet işlemek niyetinde olsaydı, bunu yapmak için yeterince vakti vardı."

Bayan Chadwick ile Angela ona baktılar; acımasız yorumu onları şaşırtmıştı.

Vane dudaklarını gerdi. "Melodrama gerek yok, her kimse artık gitti." Ama muhtemelen çok uzağa değil.

Whitticombe de aynı şeyi düşünüyordu. "Herkes burada mı?" Hepsı birbirine baktı, en arkadaki Masters dahil tüm ev halkının orada olduğu anlaşıldıktan sonra, "Pekâlâ," dedi Whitticombe bütün yüzleri inceleyerek. "Herkes nerede olduğunu açıklasın. Gerrard?"

Vane, Whitticombe'nin dudaklarından dökülen ilk ismin Gerrard olmasının tesadüf olmadığından emindi.

Gerrard ablasının arkasında duruyordu. “Bilardo odasıydım.”

“Yalnız mı?” diye sordu Whitticombe imalı bir şekilde.

Gerrard’ın çenesi gerildi. “Evet, yalnız.”

General homurdandı. “Neden insan bilardo odasında yalnız vakit geçirir?”

Yanakları kızaran Gerrard, Vane’e bir bakış fırlattı. “Sadece birkaç atış yapıyordum.”

Bu bir anlık bakış Vane için yeterliydi; onun aşağı gelmesini beklerken Gerrard toplara vuruyor olmalıydı. Bilardo odası onun gibi bir beyefendinin yatmadan önce kesinlikle zaman geçirmek isteyeceği türde bir yerdi. Gerçekten de olaylar bu şekilde gelişmeseydi, Vane oraya gidecekti.

Vane, Gerrard’a yönelen suçlayıcı bakışlardan hoşlanmadı. Patience, Minnie ve Timms de öyle. Vane onlardan önce konuştu. “Sen açıkladın. Diğerleri neredeydi?”

Herkese son bulunduğu yeri söyledi. Kendisi, Patience, Minnie, Angela, Bayan Chadwick ve Timms dışında kalanlar o sırada yalnızdı. Whitticombe kütüphaneye geri dönmüştü, Edgar kitabını alıp arka salona geçmişti. Edmond, ilham perisi geldikten sonra hiçbir şeyle ilgilenmemiş, salonda kalmıştı. Edmond’ın yüksek sesle okumalarından rahatsız olan General yemek odasına geri dönmüştü. Vane onun kızaran yüzüne bakınca, brandy içmiş olduğundan şüphelendi. Henry Chadwick odasına çekilmişti.

Vane nerede olduğunu sorduğunda, Alice Colby ona baktı. “Bir kat aşağıdaki odamdaydım.”

Vane yalnızca başını sallamakla yetindi. “Pekâlâ. Hırsız kaçtığına göre, artık herkesin yatmasını öneriyorum.”

Bu sıkıcı öneri karşısında, ev halkının çoğu söylenerek ve homurdanarak da olsa denileni yaptı. Gerrard duraksadı, ama ablasının dürtmesiyle birlikte Vane’e özür dileyen gözlerle bakıp gitti. Tahmin edileceği gibi, Patience, Minnie ve Timms bulundukları yerden ayrılmadılar.

Vane onların gergin yüzlerine baktı, sonra içini çekip elini salladı. "Minnie'nin odasına." Minnie'nin kolunu tuttuğunda, ona nasıl vargücüyle yaslandığını hissedince kaygılandı. Onu kucağında taşımak isterdi, ama Minnie'nin gururunun buna izin vermeyeceğini biliyordu. Böylece adımlarını onunkilere uydurdu. Sütine geldiklerinde Timms şömineyi yaktı, Patience da Minnie'nin koltuğundaki yastıkları kabarttı. Yaşlı kadın, Vane'in yardımıyla, içini çekerek bitkin bir halde koltuğuna çöktü.

"Gerrard değil." "

Keskin sözler Timms'den geldi. "Herkesin ondan şüphelenmesine tahammül edemiyorum. Onu günah keçisi ilan ettiler."

Minnie başını salladı. Patience'ın gözleri bir an için Vane'inkilerle buluştu. Başı dik, elleri sıkıca önünde bağlı, Minnie'nin koltuğunun yanında durmuş, kardeşini suçlamasını bekliyor ve adeta ona meydan okuyordu.

Vane'in dudakları büzüldü. "Beni bekliyordu." İleri doğru yürüdü ve şömine rafına omzunu yaslayarak alışılmış pozisyonunu aldı. "Bildğim kadarıyla bu suç değil."

Timms burnunu çekti. "Kesinlikle öyle. Bu çok açık."

"Bu konuda hemfikirsek, olayı unutmamızı öneriyorum," dedi Vane. "Birisini suçlayabilmem mümkün değil."

"Masters diğerlerinin gerekçelerinde de bir kusur bulamadı." Vane ona doğru bakınca Patience çenesini kaldırdı. "Ona sordum."

Vane başını salladı. "Yani, bu akşam hiçbir şey aydınlanmadı. Yatmaktan başka yapacak bir şey yok," dedi gözlerini Patience'dan ayırmadan.

"Öyle olsun." Patience başını yana eğip Minnie'ye doğru eğildi. "Bana ihtiyacınız yoksa teyzeciğim..."

Minnie yorgun bir şekilde güçlkle gülümsedi. "Hayır, canım." Patience'ın elini tuttu. "Timms benimle ilgilenir."

Patience, teyzesinin yanğını öptü. Doğrulurken Timms ile göz göze geldiler, sonra kapıya doğru yürüdü. Vane de peşinden gitti, önüne geçip kapıyı onun için açtı. Pozisyonları akşamkiyle

aynıydı. Bu kez duraksayan Patience oldu, sonra başını kaldırıp yüzüne baktı. “Gerrard olduğuna inanmıyorsun.”

Bu yarı kendi düşüncesi, yarı soruydu. Vane bakışlarını ayırmadan başını salladı. “Gerrard olmadığını biliyorum. Kardeşin kendisini kurtarmak için yalan söyleyemezdi ve denemedi de.”

Patience başını yana eğerek dışarı çıktı. Vane kapıyı arkasından kapattıktan sonra şöminenin yanına gitti.

“Evet,” diye iç geçirdi Minnie. “Bu görevi üstlenecek misin?”

Vana yüzünde Cynster gülüşüyle ona baktı. “Bu geceki olaydan sonra nasıl reddedebilirim?” Sahiden nasıl reddedebilirdi.

“Tanrıya şükür!” dedi Timms. “Tanrı biliyor, burada akli başında, makul birisine ihtiyacımız var.” Vane bu sözü ilerde kullanmak üzere hafızasına kaydetti; diğer yandan Patience Debbington’ın akli başında, makul olan kişinin kendisi olduğunu düşündüğünden emindi. “Yarın etrafı kolaçan etmeye başlayacağım. O zamana dek—” Minnie’ye baktı. “Söylediğim gibi, bu geceyi unutmak en iyisi olacak.”

Minnie gülümsedi. “Burada kalacağını bilmek beni rahatlatmaya yetiyor.”

“Güzel.” Vane başını sallayarak doğruldu ve döndü.

“Oh—ah, Vane...”

Vane tek kaşını kaldırarak arkasına baktı, ama kapıya doğru yürümeye devam etti. “Biliyorum, ancak tutamayacağım bir söz vermemi isteme.”

Minnie kaşlarını çatı. “Sadece kendine dikkat et. Bacağını ya da daha kötüsü kafanı kırarsan annenle yüzleşmek zorunda kalırım. Ve bunu istemiyorum.”

“İçin rahat olsun. İkisini de kırmaya niyetim yok.” Vane kapının önünde durdu, kendini beğenmiş bir edayla kaşını kaldırarak ona baktı. “Bildiğiniz gibi, biz Cynsterlar yenilmeziz.”

Havali bir gülümsemeyle odadan çıktı; Minnie arkasından kapıya baktı. Gönülsüzce gülerek üstünden kayan şalını düzeltti. “Yenilmez? Ha!”

Timms yardıma geldi. “Şimdiki kuşaktan yedisi Waterloo’dan yarasız beresiz döndüğüne göre, bu ünvanı hak ediyor olmalılar.”

Minnie kaba bir ses çıkardı. “Vane ile Devil’ı bebekliklerinden beri tanıyorum; ötekileri de hemen hemen öyle.” Timms’in kolunu sevgiyle dürttü. Onun yardımıyla ayağa kalkmaya çalıştı. “Cesur ve savaşçı olabilirler, ama onlar da birer ölümlü.” Bir an durdu, sonra kıkırdadı. “Yenilmez olmayabilirler, fakat sonraki en iyi şey olduklarına eminim.”

“Kesinlikle.” Timms gülümsedi. “O halde sorunlarımızı Vane’in omuzlarına yükleyebiliriz. Tanrı biliyor, yeterince genişler.”

Minnie sırttı. “Çok doğru. Hadi, öyleyse, beni yatağa götür.”

Vane sabah erkenden kahvaltıya indi. Kahvaltı salonunda tabağındaki sosisleri bitirmeye çalışan Henry’den başkası yoktu. Onunla dostane bir şekilde selamlaştıktan sonra büfeye gitti.

Tabağına domuz pastırması dilimleri doldururken, Masters elinde büyük bir servis tabağıyla göründü. Tabağı büfeye bırakırken Vane ona yaklaştı. “Yeni bir vukuat var mı?”

“Hayır, efendim.” Masters yirmi yıldan fazladır Minnie’nin kâhyasıydı. Vane’i iyi tanırdı. “Teftişimi yaptım. Zemin kat olaydan önce güvenliydi, sonra yeniden kontrol ettim, açık bırakılmış pencere ya da kapı yoktu.”

Vane de bundan farklı bir şey beklemiyordu. Yorum yapmadan başını sallayınca, Masters yanından ayrıldı.

Vane masaya gidip baş taraftaki sandalyeyi çekti.

Yan tarafta oturan Henry başını kaldırıp ona baktı. “Ne tuhaf, ne lanet olası bir geceydi. Annem hâlâ titriyor. Bunu söylemekten nefret ediyorum, ama genç Gerrard’ın şu saçma hayalet konusunda fazla ileri gittiğini düşünüyorum.”

Vane kaşlarını kaldırdı. “Aslında—”

Kapıdan gelen bir homurtu sözünü kesti; içeri Whitticombe girdi. “O aşâğılık genç, nazik yetiştirilmiş hanımları bu şekilde

korkuttuğu için paraklanmalı. Dizginlerini sıkacak güçlü bir el lazım. Uzun süredir, kadınların ilgisine bırakılmış.”

Vane içten içe gerildi, ancak duygularını dışa vurmadı, yüzüne yine her zamanki gibi kibar bir ifade takındı ve Patience ile Minnie’yi koruma isteğini de basurarak biraz sıkılmış ve incinmiş göründü. “Dün geceki kişinin Gerrard olduğuna nasıl bu kadar eminsin?”

Büfeye ilerleyen Whitticombe duraksayıp döndü, fakat General önce davranarak lafa daldı. “Akla yatkın,” diye homurdandı, topallayarak içeri girerken. “Başka kim olabilirdi ki?”

Vane’in kaşları yine kalktı. “Görebildiğim kadarıyla, herkes.”

“Saçmalık!” diye burnundan soludu General, bastonunu büfeye dayayarak.

“Ben, Minnie, Timms, Bayan Debbington, Angela ve Bayan Chadwick dışında,” diye tekrarladı Vane, “içinizden herhangi biri suçlu olabilir.”

General dönerek sarkık kaşlarının altından ona baktı. “Sen aklından zoru olan gürültücü adamın tekisin. Niçin içimizden biri Agatha Chadwick’i korkutmak istesin ki?”

Gerrard ışıldayan gözlerle kapıdan içeri girdi ve o anda donakaldı. Çocuksu bir beklenti içinde, yüzü ifadesizdi.

Vane onun bakışlarını yakaladı, sonra gözleriyle büfeyi işaret etti. “Gerçekten öyle,” dedi Vane, Gerrard gergin bir şekilde kahvaltısını almak üzere ilerlerken, “fakat tam da aynı mantıktan yola çıkarsak, bunu yapan neden Gerrard olsun ki?”

General somurtarak Gerrard’ın arkasından sert bir bakış fırlattıktan sonra elinde balık ve yumurtalı pilav dolu tabağıyla masanın diğer ucunda durup bir sandalye çekti. Whitticombe dudaklarını gererek ses çıkarmadan onun tam karşısına oturdu.

Henry suratını asarak sandalyesinde kımıldandı. O da gözlerini büfede kahvaltısını alan Gerrard’a çevirdi, ardından önündeki boş tabağına baktı. “Bilmiyorum, ama sanırım, çocuktan çocukluk yapması dışında başka ne beklenir?”

“Bu gerekçeyi fazlasıyla kullanmış biri olarak, Gerrard’ın tanımladığın aşamayı yıllar önce geçtiğini belirtmek mecburiyetinde hissediyorum.” Vane’in gözleri, elinde dolu bir tabakla büfeden dönmekte olan Gerard’ın gözleriyle buluştu. Yüzü hafifçe kızarmıştı, bakışları temkinliydi. Vane gülümseyerek ona yanındaki sandalyeyi gösterdi. “Ama belki bize bir şey önerebilir? Ne diyorsun Gerrard, birisinin Bayan Chadwick’i neden korkutmak isteyebileceğine dair bir sebep gösterebilir misin?”

Gerrard konuşmak için acele etmedi; tabağını masaya bırakırken yüzünü astı ve başını yavaşça sallayarak yerine oturdu. Birisinin neden Bayan Chadwick’i korkutmak isteyeceğine dair bir sebep düşünmüyorum.” Hatırlayınca yüzünü buruşturdu. “Fakat,” dedi Vane’e minnettar bir bakış fırlatarak, “kapıdaki o kişinin kazara korkuya neden olup olmadığını ve gerçekten hırsız olup olmadığını merak ediyorum.”

Bu sözler tüm masadakileri düşündürdü. Bir dakika sonra Henry başını salladı. “Olabilir, gerçekten, neden olmasın?”

“Ne olursa olsun,” diye araya girdi Whitticombe, “ben de bu hırsızın kim olabileceğini anlayamıyorum.” Ses tonu hâlâ Gerrard’dan şüphelendiğini gösteriyordu.

Vane, Gerrard’a sorgular gibi bir bakış yöneltti.

Gerrard cesaretlenerek omuz silkti. “İçimizden birinin ortadan kaybolan biblo ve süs eşyalarını istemesi için bir neden göremiyorum.”

General yine o ayırt edici homurtularından birini çıkardı. “Belki sadece süs eşyası oldukları için? Uçarı, sorumsuz bir hizmetkârın isteyebileceği türden şeyler, ha?” Delici bakışları yine Gerrard’ın üstüne kilitlendi.

Gerrard’ın yanakları iyiden iyiye kızardı.

“Suçlu değil! Şerefim üzerine yemin ederim.”

Odada çınlayan bu sözcükler kapıdan geldi. Hepsi birden döndü; Edmond hâkim kürsüsünden adalet dileyen bir tavırla başı dimdik eşikte duruyordu. Ardından duruşunu değiştirdi, sı-

ntarak reverans yaptı ve sonra doğrulup büfeye yöneldi. “Sizi hayal kırıklığına uğrattığımı için üzgünüm, ancak kendimi bu fanteziyi boşa çıkarmak zorunda hissettim. Buradaki hizmetkârlardan hiçbirisi böylesi saygınlık simgelerine el sürmezler; tüm çalışanlar hırsızlıklara karşı uyarılmıştır. Ve civardaki köyler de öyle.” Durup kederli gözlerle Vane’e baktı. “İnan bana, öyle olsa bir gün içinde yakalanırdı!”

Vane kahve fincanının ardına gizlenmiş sırtıtırken Gerrard’ın gülün bakışlarıyla karşılaştı.

Telaşla hışırdayan eteklerin sesi tüm bakışları kapıya yöneltti. Patience eşikte göründü. Hepsi birden ayağa kalktı, sandalyeler gıcırdadı. Patience selamlarına karşılık verdikten sonra hızla odayı inceledi. Bakışları sonunda Gerrard’a odaklandı. Ve tatlı, sevecen gülüşüne.

Vane, genç kadının göğüslerinin inip kalktığını, yanaklarının hafifçe kızardığını fark etti. Aceleyle koşturduğu belliydi.

Gözlerini kırptıştırarak büfeye yöneldi.

Vane konuşmayı daha az rahatsız edici konulara getirdi.

“En yakın olanı The Northands Hunt,” diye yanıtladı Henry onun sorusunu.

Büfede Patience dalgın bir halde tabağını doldururken derin derin nefes almak için kendini zorladı. Erken kalkmak ve Gerrard’ı korumak için zamanında burada olmak istemişti. Ancak uyuyakalmıştı, üstelik endişeleri yüzünden gece boyu huzursuz edici rüyalar görmüştü. Diğer hanımlar genellikle kahvaltılarını tepsilerde odalarına alırlardı, oysa Patience’in asla onaylamadığı bir alışkanlıktı bu. Kulağını arkasındaki sohbete verince, Vane’in ağır ağır konuştuğunu duydu, vücudunun ürperdiğini hissetti. Kaşlarını çatı.

Evdeki erkekleri çok iyi tanıyordu; Gerrard’ı suçladıkları dün geceki beklenmedik olaydan bahsetmemelerine imkân yoktu. Fakat Gerard gayet soğukkanlı görünüyordu ve bu da sadece bir anlama gelirdi. Belli ki, Vane Cynster onun yerine kardeşini sa-

vunmuş, ev halkının Gerrard hakkındaki anlamsız şüphelerinin yönünü değiştirmişti.

Tabağını alıp kahvaltı masasına gitti ve Gerrard'ın yanına oturdu.

“Şimdi Vane’e, Minnie’nin Sir Humphrey’nin en iyi av köpeklerini hâlâ tuttuğunu, kimseye vermediğini söylüyordum,” dedi kardeşi. “Ayrıca bu yöre at gezintileri için de çok uygun.”

Gözleri Patience’in daha önce görmediği türde bir ışıqla pırıldadı. Sonra gülererek Vane’e döndü. Patience da yılgınlıkla bakışlarını ona çevirdi. Vane geniş omuzlarını vurgulayan gri ceketinde, sırtını sandalyeye dayamış, elinde kahve fincanı, gayet rahat görünüyordu.

Gün ışığında hatları Patience’in düşündüğü kadar sertti; yüzü güçlü, inatçı ve kararlı bir karakteri yansıtıyordu.

O Gerrard’ın yöresel güzellikleri anlatmasını dinlerken Patience’in sağ tarafında oturan General homurdanarak sandalyesini geri itip ayağa kalktı. Whitticombe de onu takip etti. Arka arkaya salonu terk ettiler. Patience kaşlarını çatarak dikkatini kahvaltı tabağına vermeye ve başka şeyler düşünmeye çalıştı.

Yüzünün asıldığı Vane’in dikkatinden kaçmadı. İçindeki şeytan hemen harekete geçti ve zorlu görevini düşünmeye koyuldu. Patience’in ondan kaçınacağından emindi. Gerrard’a bakarak rembelce gülümsedi ve ablasının ağzındaki lokmayı bitirmesini bekledi.

“Aslında,” dedi Vane kelimeleri uzatarak, “bu sabah at gezintisine çıkmayı düşünüyordum. İlgilenen var mı?”

Gerrard, tabii anında atılıp zevkle kabul etti.

Patience yüzünde şaşkın bir ifadeyle salonun uzun pencerelerinden dışarı baktı. Su birikintilerini kurutan sert bir rüzgâr esiyordu, ama hava güzeldi. “Bugün ayrılacağımızı sanıyordum.”

Vane’in yüzünde şeytani, büyüleyici bir gülüş belirdi. “Birkaç gün daha kalmaya karar verdim.”

Lanet olsun! Patience bu sözü söylememek için kendini tuttu ve Edmond'a baktı.

Edmond başını salladı. "Ben gelemem. İlham perim çağırıyor, emrine uymalıyım."

Patience içinden bir küfür savurup Henry'ye döndü.

"İyi fikir, ama önce gidip annemi kontrol etmeliyim," dedi Henry yüzünü buruşturarak. "Belki sonra size yetişirim."

Vane başını yana eğip Gerrard'a gülümseyerek baktı. "Anlaşılan sadece ikimiz gidiyoruz."

"Hayır!" Patience bu kabalığını gizlemek için öksürdü, sonra çayından bir yudum alıp gözlerini kaldırdı. "Üstümü değiştirmemi beklerseniz, ben de gelirim."

Vane'in gözlerinin hınzırca ışıldadığını gördü. Çay fincanını bırakıp ayağa kalktı. "Ahırda buluşuruz."

O salondan çıkarken, Vane her zamanki zarafetiyle ayağa kalkıp onu selamladı ve arkasından baktıktan sonra yeniden yerine oturdu. Zafer kazanmış gülüşünü gizlemek için kahve fincanını ağzına götürdü. Ne de olsa, Gerrard kör değildi. "Ne dersin, on dakika?" diye sordu tek kaşını kaldırarak.

"En az." Gerrard sırtarak kahve demliğine uzandı.

Dördüncü Bölüm



Patience ahır avlusuna varana kadar kendini toparladı. Vane Cynster, Gerrard için uygun bir örnek değildi, fakat ne yazık ki gözlerinden anladığı kadarıyla, kardeşi ona karşı kolayca dalkavukluk boyutuna ulaşacak sağlıklı bir saygı duymaya başlamıştı bile. Kahramana tapınma. Tehlikeli özeniş.

Her şey Patience'ın zihninde apaçıktı.

Mor kadife binici giysisinin eteklerini kolunda toplamış, topukları taşlarda çınlayarak avluya doğru ilerledi. Düşüncelerinin doğruluğu anında onaylanmıştı.

Vane iri bir gri atın üstünde, huzursuzlanan hayvanı kolayca kontrol ederek zarif bir edayla oturuyordu. Yanında, kestaneye renkli atın üstündeki Gerrard neşeyle konuşmaktaydı. Şimdi daha mutlu, daha rahat görünüyordu. Patience onu buraya geldikleri günden beri hiç bu kadar keyifli görmemişti. Bunu önemsemi ve kemerli ahır kapısının gölgesinde duraksayarak dikkatini Vane Cynster'a çevirdi.

Annesi daima *gerçek beyefendilerin* at sırtında olağanüstü havalı ve gösterişli görüldüğünü söylerdi. Patience içinden gelen küçümseme isteğini bastırarak -babasını anımsatan bu gözleme normal tepkisi buydu- annesinin ne demek istediğini şimdi anladığını kabullenmek zorunda kaldı: Adamın, hayvana hükmeden kontrollü gücünde Patience'ın içini titreten bir şeyler vardı. Toynak sesleri düşüncelerini dağıttı; bir dakika daha baktıktan sonra zihnini toparlayıp yürüdü.

Grisham onun sevdiği kahverengi kısırağı eyerlemiş bekliyordu; Patience binektaşına çıkıp ata bindi. Eteklerini düzeltip dizginleri eline aldı.

“Hazır mısınız?”

Soru Vane’den geldi.

Patience başını salladı.

Vane önden yola çıktı.

Onları kuru ve soğuk bir sabah karşıladı. Güneşsiz gökyüzünü yer yer soluk gri bulutlar kaplamıştı; ıslak çimen kokusu her tarafa yayılıyordu. İlk durakları üç mil ötedeki bir tepecik oldu. Vane atını kısa aralıklarla dörtlüna koşturarak hayvanın huzursuzluğunu öyle bir ustalıkla alıyordu ki, Patience gözlerini ondan ayırmakta büyük zorluk çekmişti. Bir süre sonra, gri at yavaşlayarak kısırağın eşkin gidişine eşlik etmeye başlamıştı. Gerrard ablasının diğer yanında sürüyordu. Hiçbiri konuşmamıştı, zindeleştirici serin havada manzarayı izlemekten yeterince memnundular.

Tepeceğin üstünde, Vane’in yanında atını dizginleyen Patience etrafa bakındı. Onun yanında, Gerrard gözlerini bir an ufka diktikten sonra atının üstünde hafifçe dönerek aşağıdaki dik yamaca baktı.

“Burası.” Gerrard atından inip dizginleri ablasına verdi. “Manzaraya bakacağım.”

Patience ellerini eyerin uç kısmında kavuşturup yanıltıcı bir rahatlık içinde gri atının üstünden kardeşine gülümseyen Vane’e baktı. Sonra ikisi birlikte dik yamacın tepesine tırmanan Gerrard’a baktılar. Genç adam uç noktaya varınca onlara el sallayıp etrafa bakındı. Bir dakika kadar sonra, gözlerini uzaklara dikerek yere çömeldi.

Patience gülerek bakışlarını Vane’e çevirdi. “Korkarım, burada saatlerce kalabilir. Şu anda manzaranın büyüüne kapılmış durumda.”

Gri gözler, Patience’ı şaşırtarak, bu habere herhangi bir telaş belirtisi göstermedi. Aksine, Vane’in uzun dudakları kıvrıldı.

“Biliyorum,” dedi. “Bana şu anki takıntısından bahsetti, ben de ona bu eski höyükten söz ettim.”

Gözlerini Patience’dan ayırmadan bir an duraksadı, gülüşü derinleşti. “Manzara olağanüstü.” Gözleri ışıldadı. “Umut vaad eden bir sanatçının önemli bir süre için dikkatini çekeceği kesin.”

Patience, bakışları gri gözlerde, teninin ürperdiğini hissetti. Gözlerini kırptırdı, ardından kaşlarını çattı. “Ne kadar naziksiniz.” Dönüp manzarayı inceledi. Ve yine sinirlerini hassaslaştıran, bedeninde dalga dalga yayılan o tuhaf duyguyu hissetti. Çok acayıptı. Soğuktan kaynaklandığını düşünebilirdi, ama insanı üşütecek cinsten bir rüzgâr esmiyordu.

Vane yüzünde vahşi bir gülüşle kaşlarını kaldırdı. Patience’ın mor giysisi yeni ve modaya uygun olmamasına karşın, bedenini sararak yumuşak hatlarını belirginleştiriyordu; bu da Vane’de onun sıcaklığını kollarında hissetme arzusu uyandırıyor. Gri at kıpırdandı; Vane onu sakinleştirdi. “Minnie bana kardeşinizle sizin Derbyshire’lı olduğunuzu söyledi. Orada da at biner misiniz?”

“Fırsat buldukça.” Patience bakışlarını başka yöne çevirdi. “At binmeyi severim, ama bizim çiftlik çevresinde at binme alanları oldukça sınırlı. Chesterfield civarına aşına mısınız?”

“Pek sayılmaz.” Vane sırtıttı. “Benim her zamanki avlanma bölgemin biraz kuzeyinde kalıyor.”

Tilkiler mi, hanımlar mı? Patience içinden geçen oflama duygusunu bastırdı. “Bölge hakkındaki bilginizden,” dedi arkalarındaki tepeciğe bakarak, “buraya daha önce geldiğinizi anlıyorum.”

“Çocukken sık sık gelirdim. Kuzenimle ben çoğu yaz birkaç haftayı burada geçirirdik.”

Patience içini çekti. “Minnie’nin size sabretmesine şaşırdım.”

“Aksine. Ziyaretlerimiz onu sevindirirdi. Macera ve keşiflerimizden daima mutluluk duyardı.”

Patience başka bir yorumda bulunmayınca, Vane yumuşak bir sesle, “Aklıma gelmişken,” dedi, “Minnie bana köşkte meydana

gelen tuhaf hırsızlık olaylarından bahsetti.” Patience’ın ona bakışını yakaladı. “Çiçek tarhında aradığınız şey o muydu? Kaybolan bir şey mi?”

Patience duraksadı, bir an adamın gözlerini inceledi, ardından başıyla onayladı. “Kendi kendime Myst’in pencereden düşürmüş olabileceğini söyledim. Ama her yere baktım, odamda ve çiçek tarhında aradım. Hiçbir yerde bulamadım.”

“Kaybolan neydi?”

“Küçük bir gümüş vazo.” Elleriyle havada bir gonca gül vazosu şekli çizdi. “On santimetre yüksekliğinde. Yıllardır onu saklarım, fazla değerli olduğunu sanmıyorum, ama...”

“Elbette, onu kaybetmek istemezsiniz. Neden dün akşam bu olaydan bahsetmek istemediniz?”

Patience’ın yüz ifadesi sertleşti. “Bu sabah kahvaltı sofrasında, evdeki beylerin bu garip hayalet ve hırsızlık olaylarının arkasında Gerrard’ın olduğunu ima etmediklerini söylemeyeceksiniz herhalde?”

“Ever, bu tür konuşmalar geçti, ancak ben, Gerrard ve şaşırtıcı şekilde Edmond bu fikrin hiçbir dayanağı olmadığını belirttik.”

Patience bir hanımefendiye yakışmayacak türde, içindeki sıkıntıyı, hüsrancı ve gerginliği yansıtan dokunaklı bir ses çıkardı.

“Gerçekten de,” diye ona hak verdi Vane, “artık bana müteşekkirci olmanız için bir başka neden daha var.” Kaşlarını çattı. “Ve maalesef Edmond’a da.”

Patience’ın dudakları büzüldü. “Edmond yaşlı beylere şaka olsun diye itiraz etmiştir. İlhamı dışında hiçbir şeyi ciddiye almaz o.”

“Size inanıyorum.”

Patience onun yüzünü incelemeye devam ederken Vane tek kaşını yukarı kaldırdı. “Size söyledim,” diye mırıldandı, “sizi bana borçlu bırakacağım. Ben buradayken beyefendilerin kardeşinize olan tavırları konusunda endişelenmenize gerek yok.” Genç kadının gururunun, şu anki ev halkının taş ve oklarının yönünü değiştirecek geniş bir omuz teklifini kabul edeceğini dü-

şünmüyordu, fakat yardımını hovarda bir adam kılığında sunarsa, meseleyi omuz silkerek ve sert sözlerle geçiştirebilirdi.

“Onları hizaya getirirseniz size müteşekkir kalırım,” dedi Patience yüzünü asarak. Ardından ufku seyretmekte olan kardeşine baktı. “Vazomun kaybolmasını neden büyük bir mesele yapmadığımı anlamışsınızdır; yine sadece Gerrard’ı suçlayacaklardı.”

“Her neyse. Bir şey daha kaybolursa, bana, Minnie’ye ya da Timms’e söyleyin.”

Patience ona bakıp kaşlarını çattı. “Ne—”

“Bu kim?” Vane onlara doğru gelen biniciyi işaret etti.

Patience o yöne döndü, sonra içini çekti. “Hartley Penwick.” Yüzündeki kibar ifadeyi koruyorsa da, ses tonundan gelen kişiden hoşlanmadığı anlaşılıyordu.

“Sizi gördüğüme sevindim, sevgili Bayan Debbington!” İri yapılı bir bey olan Penwick tüvit ceketiyle kadife pantolonu içinde, zarif olmaktan uzak, abartılı şekilde reverans yaparak Patience’ı selamladı. “İyisiniz, umarım?”

“İyiyim, beyefendi.” Patience, Vane’i işaret etti. “Sizi Lady Bellamy’nin vaftiz oğluyla tanıştırmama izin verin.” Geceki fırtınadan kaçarak köşke sığındığını da ekleyerek kısaca onu tanıttı.

“Ah.” Penwick, Vane’in elini sıktı. “Demek zorunlu olarak burada konakladınız. Sanırım, yakında yolunuza devam edeceksiniz. Güneş yolları kurutuyor. Hem bizim bu durgun sularda, sosyetik meşguliyetlerle kıyaslanacak hiçbir şey yok.”

Penwick gitmesini istediğini bundan daha açık şekilde belirtmezdi. Vane dişlerini göstererek sırtıttı. “Ah, hiç acelem yok.”

Penwick’in kaşı havaya kalktı; Vane’e ihtiyatla bakan gözleri sertleşti. “Ah, yoksa burada yapmanız gereken bir iş mi çıktı?”

“Hayır.” Vane’in bakışları soğuk, sözleri sertti. “Yalnızca canım öyle istediği için burada kalacağım.”

Bu bilgi Penwick’in hoşuna gitmedi. Patience tam onu olası bir tahribattan korumak için araya girmeye hazırlanıyordu ki, Penwick üçüncü atın sahibini görmek için başını kaldırdı.

“Tanrı aşkına! İn oradan aşağı, seni baş belası!”

Vane gözlerini kırıştıırıp başını kaldırdı. Baş belası, gözleri ufukta, sağır numarası yapıyordu. Vane arkasına dönerken Patience’in mağrur bir edayla konuştuğunu duydu.

“Herhangi bir sorun yok, beyefendi. Manzarayı seyrediyor.”

“Manzara!” diye homurdandı Penwick. “Bu tepe sarp ve kaygandır, düşerse ne olacak?” Vane’e baktı. “Genç Debbington’ın, ablasının duygularını altüst edecek çılgın bir plana girişmesine izin vermenize şaşırdım, Cynster.”

Patience birdenbire kardeşinin güvenliğinden şüphe duymaya başlamıştı. Vane’e baktı.

Gözleri Penwick’in üzerinde, Vane yavaşça kaşlarını kaldırdı. Sonra başını çevirip Patience’in endişeli gözlerine baktı. “Gerrard’ın on yedi yaşında olduğunu sanıyordum?”

Patience gözlerini kırıştırdı. “Öyle.”

“İyi o zaman,” dedi Vane geriye doğru kaykılıp omuzlarını gevşeterek. “On yedi, insanın kendi güvenliğinin sorumluluğunu alması için yeterince büyük bir yaş. Aşağı inerken bacağını kırarsa, bu tamamıyla kendi suçu olur.”

Patience ona bakarken neden dudaklarının ısrarla yukarı doğru kıvrıldığını düşündü. Vane’in gri gözlerindeki sakinlik ve güven duygusu onu yatıştırıyor, Gerrard’a olan itimadını pekiştiriyordu.

Aniden yükselen donuk, başarısız kahkaha Patience’in dudaklarını düzleştirip Penwick’e dönmesine neden oldu. “Gerrard’ın becereceğine eminim.”

Penwick sinirlenmek üzereydi.

“İşte, Edmond da geldi.” Patience atıyla tepeye tırmanan Edmond’a baktı. “Ben de ilham perisinin seni esir aldığını sanıyordum.”

“Kurtuldum,” dedi Edmond sırtarak. Penwick’i başıyla selamladıktan sonra tekrar Patience’a döndü. “Daha kalabalık bir grupta gezmenin seni memnun edeceğini düşündüm.”

Edmond'ın ifadesi samimiye de, Patience onun düşüncesinden bir parça kuşkulandı. İma ettiği şeyi anlayıp anlamadığını görmek için Vane'in yüzüne bakma ihtiyacı duydu. Aslında anladığından emindi, bu adam kesinlikle zeki idi.

Ve Patience'ın bu konuda haklı olduğu, sağ kulağının arkasında duyduğu yumuşak bir sesle kanıtlandı. "Sadece manzaranın tadını çıkarıyoruz."

Hemen o anda, Patience daha ona dönmeden önce, bedeninde yine o iç gıcıklayıcı ürpertiye hissetti; öncekinden daha yoğun, daha şiddetli bir şekilde. Nefesini tuttu ve gözlerine bakmadı. Bakışları dudaklarından yukarı çıkmadı. Alaycı bir gülüşle kıvrılan dudaklarından.

"İşte, Chadwick de geliyor."

Patience sızlanmamak için kendini zor tuttu. Dönüp bakınca gerçekten de Henry'nin atıyla tepeye tırmanarak yanlarına geldiğini gördü. Dudakları gerildi; gezintiye çıkmak istemişti, çünkü diğerleri at binmekle ilgilenmemişti. Fakat şimdi hepsi buradaydı, üstelik onu kurtarmaya gelen Penwick de gruba eklenmişti!

Kurtarılmaya ihtiyacı yoktu! Ne de korunmaya! Hiçbir *zarif beyin* cazibesine kapılma ya da attığı yeme gelme gibi bir tehlike içinde değildi. Vane ona yem atmış değildi tabii, bunu itiraf etmeliydi. Düşünüyor olabilirdi, ama bunu yapmak yerine zekâsıyla, diğerlerinin debelenen ve telaş içinde havlayan yavru köpekler gibi görünmesini sağlamıştı.

"Ne güzel bir gün; atla gezinti düşüncesine karşı koyamadım," dedi Henry sevimli bir edayla Patience'a gülümseyerek. Dili dışarıda, yüzünde umutlu bir gülüşle hızla soluyan yavru bir köpeğin hayali belirdi genç kadının zihninde.

"Şimdi hepimiz toplandığımıza göre," dedi Vane, "belki biraz at binmeliyiz?"

"Ever," diye onayladı Patience. Bu abuk sabuk konuşmayı kesecek herhangi bir şeyi kabul ederdi.

“Gerrard, aşağı gel. Atın neden buraya geldiğini unuttu.” Vane’in bezgin bir tonda verdiği buyruk Gerrard’ın kıkırdamasına neden oldu.

Ayağa kalktı, gerindi, ablasına baktı, sonra tepenin diğer tarafında gözden kayboldu. Dakikalar sonra, aşağıda yeniden görüldüğünde ellerindeki tozu silkeliyordu. Vane’e gülümsedi, Edmond ile Henry’ye başıyla selam verdi, Penwick’i ise görmezden geldi. Dizginleri alırken ablasına gülümsedi, sonra da atına atladı. “Gidelim mi?”

Tek bir kaş kalkışı ve kısa bir el hareketi soruya eşlik etti. Patience gergin bir yüzle ona baktı. Gerrard’ın bu tavırları kimden edindiğini kesinlikle biliyordu.

“Manzara nasıldı?” Edmond atını Gerrard’ınkinin yanına getirdi. İkisi birlikte önden aşağı inerlerken Gerrard ona hevesle manzaranın güzelliğini, ışık, bulut ve sisin birbirleriyle etkileşimlerini anlattı.

Patience, bakışları kardeşinin üstünde, atıyla onları takip etti. Ve bu bir kargaşaya neden oldu. Vane onun sağ tarafındaki yerini korurken, Penwick ile Henry soluna geçmek için itişip kakıştılar. Usta biniciliği sayesinde Penwick, Henry’yi geride bırakarak ödülü kazandı. Patience içini çekti ve Henry’ye daha sonra nazik davranması gerektiğini aklının bir kenarına yazdı.

Üç dakika içinde, memnuniyetle Penwick’i boğazlayacaktı.

“Sizin iyiliğinizi düşündüğümü anlayacak kadar mantıklı olduğunuzu gururla söyleyebilirim, Bayan Debbington.” Bu Penwick’in söze girişiydi. Oradan devam etti, “Bir abla olarak duyarlılığınızın, hanımefendilere özgü yumuşak hislerinizin, kardeşinizin gençliğinden kaynaklanan ama acıklı derecede düşüncesiz maceralarıyla sürekli yıpranmasının hiç iyi olmadığına inanıyorum.”

Patience bu söylevi önemsemedi ve gözlerini önlerindeki tarlalardan ayırmadı. Dalgınlığına dikkat etmeyeceğini biliyordu. Diğer erkekler daima Penwick’teki en kötü yanı ortaya çıkarıyor-

lardı. Onun durumunda, en kötü yanı; kendi fikirlerine duyduğu sarsılmaz güven ve Patience'ın yalnızca onun görüşlerini paylaşmakla kalmayıp aynı zamanda Bayan Penwick olma yolunda ilerlediğine olan şüphe götürmez inancıydı. Bu sonuca nasıl vardığını Patience bir türlü anlayamıyordu; ona kesinlikle en ufak bir umut vermemiş, onu asla cesaretlendirmemişti.

Atlarıyla yavaş yavaş giderlerken, Patience onun kibirli sözlerini duymazdan geldi. Henry kıpırdandı, sonra öksürdü. "Yine yağmur yağacağını düşünüyor musunuz?"

Patience rahatlayarak bu akılsızca sorunun üstüne atladı ve bir diğer takıntısı tarlaları olan Penwick'in dikkatini dağıtmak için kullandı. Birkaç soru sayesinde, Henry ile Penwick'in yağmurun ekinler üzerindeki etkisi hakkında tartışmasını sağladı.

Vane konuşmuyordu. Konuşmak zorunda değildi. Patience onun düşüncelerinden emindi. Vane'in sessizliği onun duyguları üstünde, Penwick'in ukalaca sözlerinden ya da çenebaz Henry'nin boş laflarından daha anlamlı, daha güçlü, daha etkiliydi.

Sağ tarafındaki kişiye karşı güven duygusu hâkimdi, en azından bu cepheyi şu an için savunmak zorunda değildi. Vane'in sessiz varlığı ona bu duyguyu veriyordu. Patience içini çekti. Galiba bu yüzden ona minnet duymalıydı. Kibar beyefendilere özgü soğukkanlı, sakin, zeki, gururlu ama sert tavırlar sergilemekte usta olduğunu kanıtlıyordu. Patience şaşırmamıştı. Daha ilk görüşte onun bu konularda uzman olduğunu anlamıştı.

O sırada kardeşinin kahkahasını duydu. Edmond omzunun üstünden Patience'a gülümseyen bir bakış attı, sonra yine Gerrard'a döndü. Gerrard sözlerini daha önce yapmış olduğu tembelce bir el hareketiyle vurguladı.

Patience dişlerini sıktı. Aslında, bu hareketin yanlış bir tarafı yoktu, ama Vane daha iyi yapıyordu. On yedi yaşındaki Gerrard'ın sanatkar elleri biçimli olmasına rağmen, onun ellerinin güçlü ve olgun formunu kazanmamıştı henüz. Vane Cynster

bu el hareketini yaptığında, Gerrard'ın henüz sahip olmadığı erkeksi bir etki yaratıyordu.

Vane'in hareketlerini taklit etmesi bir sorundu, ancak Patience'ı asıl kaygılandıran kardeşinin özentisinin bununla sınırlı kalmayacağıydı. Buna rağmen, yanında sessizce at süren Vane'e bakarken, *sadece bir ya da iki davranış*, diye kendini rahatlatmaya çalıştı. Penwick'in inancının aksine, anlamsız duyarlılıkları, aşırı hassasiyeti olan bir kadın değildi. Belki de, Vane Cynster'ın ve isteklerinin fazlasıyla farkındaydı ve onunlayken diğer erkeklerin yanında olduğundan daha dikkatliydi. Fakat bunu kafaya takmasının bir anlamı yoktu. Şimdilik.

Gerrard kahkaha atarak Edmond'ın yanından ayrıldı ve kestane rengi atıyla Vane'in yanına geldi. “Şu harika gri atları,” dedi gözleri hevesle ışıdayarak, “sormak istiyordum.”

Diğer yanındaki bir kargaşa Patience'ın o yöne bakmasına neden olunca Vane'in yanıtını duyamadı. Öylesine derinden gelen bir sesi vardı ki, ona bakmadığında Patience sözcükleri ayırt edemiyordu.

Kargaşanın nedeninin Edmond olduğu anlaşıldı; Penwick'in Henry ile konuşmasından faydalanarak atını Patience ile Penwick'inkinin arasına sokmaya çalışıyordu. “Hey!” Edmond, Penwick'in kızgın bakışlarına aldırmadı. “Son şiirim hakkındaki fikirlerini sormak istiyordum. Başrahibin gezgin kardeşlere hitap ettiği sahne için yazdım.”

Ve beyninin son meyvelerini yüksek sesle okumaya başladı.

Patience dişlerini gıcırdattı, kendini gerçekten kötü hissediyordu. Bir taraftan Edmond daha dünyevi konulara veremediği bir ciddiyetle ele aldığı çalışması hakkında yorum bekliyor, diğer taraftan Patience kardeşinin Vane ile ne konuştuğunu dinlemek istiyordu. Bir kulağıyla Edmond'ın şiirini, diğeriyle Gerrard'ın konuşmalarını dinlemeye çalıştı.

“Yani, göğüsleri önemli mi?” diye sordu Gerrard.

Gürültü, gürültü, gürültü.

“Ah,” dedi kardeşi. “Aslında, ben ağırlığın doğru bir gösterge olduğunu sanıyordum.”

Patience yine gürültüden başka bir şey duyamadı.

“Anlıyorum. Yani yeterli güçleri varsa...”

Patience sağ tarafına baktı; Gerrard şimdi Vane’c daha da yaklaşıyordu. Konuştuklarının yarısını bile duyamıyordu.

“Evet!” Edmond derin bir nefes aldı. “Ne düşünüyorsun?”

Patience başını geriye atınca onun gözleriyle karşılaştı. “Fazla ilgimi çekmedi. Belki, biraz daha üzerinde çalışmalısın.”

“Ah,” Edmond’ın havası söndü, ama canını sıkmadı. “Aslına bakarsan, haklı olabilirsin,” dedi kaşlarını çatarak.

Patience onu dinlemeyi bırakıp atını Vane’in atının yanına yaklaştırdı.

“Eğer uygun kilodaysa, sonraki en önemli kıstas dizi.”

Dizi mi? Patience gözlerini kırıştırdı.

“Yüksek atlama için mi?”

Patience gerildi.

“Sadece o değil,” diye yanıtladı Vane. “Atlarken hareket kabiliyetini arttırır tabii, ama yürürken de adımlarının güçlü olmasını sağlar.”

Hâlâ atlardan bahsediyorlardı; içi ferahlayan Patience derin bir soluk aldı. Dinlemeye devam etti, ama kötü niyetli bir konuşma duymadı. Sadece atlardan söz ettiler. Bahisleri bile ağızlarına almadılar.

Patience eyerinde geriye kaykılıp Vane konusunda aşırı tepki verip vermediğini düşünmeye başladı.

“Burada sizden ayrılıyorum.” Penwick’in tatsız sesi, düşüncelerini böldü.

“Peki, beyefendi.” Elini ona uzattı. “Yanımıza gelmeniz büyük nezaket. Sizi gördüğümü teyzeme söyleyeceğim.”

Penwick gözlerini kırıştırdı. “Ah, evet, Lady Bellamy’ye selamlarımı iletteceğinize eminim.”

Patience başını yana eğerek gülümsedi. Beyler başlarıyla se-

lamladılar; Vane'in selamı bir parça tehditkardı –bunu nasıl başardığını Patience anlayamadı.

Penwick atlarını geri döndürüp oradan uzaklaştı.

“Hadi, öyleyse!” Penwick'in huzursuz edici varlığından kurtulan Gerrard sırtıttı. “Ahırlara kadar yarışmaya ne dersiniz?”

“Ben varım.” Edmond dizginlerini topladı. Ahırlara giden dar yol, açıklık arazinin diğer tarafındaydı. Dümdüz bir yoldu; güçlük çıkaracak çitler ya da hendekler yoktu.

“Ben de varım,” dedi Henry, Patience’a gülümseyerek.

Gerrard, Vane’e baktı.

Gülümsüyordu. “Size avantaj tanıyacağım –başlayın!”

Gerrard daha fazla beklemedi. Bir nara atarak atıyla ok gibi fırladı. Ardından Patience, Henry ve Edmond da onu takip etti. Patience kardeşinin arkasında gidiyordu, Gerrard en önde hızla ilerliyordu. Diğer üç adam, Patience'ın kısırağının daha kısa adımlarına uyum sağlamak için atlarını hızlandırmıyorlar ve onun yanından ayırmıyorlardı.

Gülünç! Kısa bir yarışta onun yanından giderek ne kazanabilirlerdi ki? Patience gülmemek için kendini zorladı. Fakat yola yaklaştıklarında kendini tutamayıp Vane’e bir bakış attı.

Sağ tarafında onunla birlikte ilerleyen Vane bakışını gördü ve tek kaşını kendisiyle dalga geçercesine bıkkın bir şekilde havaya kaldırdı.

Patience kahkaha attı; Vane'in gözleri ışıldadı. Yola iyice yaklaşmışlardı; Vane ileri baktı. Tekrar Patience’a baktığında gözlerindeki ışık keskinleşmiş, sertleşmişti.

Gri atını kısırağa yaklaştırarak hayvanı korkuttu. Kısarak daha hızlı koşmaya başlayarak tepki verdi. Gri at ve kısarak, yalnızca iki atın yan yana gidebileceği dar yola girdiğinde, Henry ile Edmond mecburen geride kaldı.

Sonra kemerin altından geçip avluya girdiler. Patience dizginleri çekip soluk aldı ve geriye baktı; Edmond ve Henry epey arkada kalmışlardı.

Yarışı kazanan Gerrard gülerek atının göğsünü okşadı. Grisham ve seyisler koşarak geldiler.

Vane bacağına eyer topuzunun üstünden geçirip atından atladı ve kısırağın yanına gitti. Patience gözlerini kırptırarak ona bakıyordu.

Vane onu belinden kavradı, bir çocuktan daha ağır olmadığı için kolayca aşağı indirip yere bıraktı. Tam önüne. Aralarında otuz santim bile yoktu. Ellerini bir süre geri çekmedi. Patience belinin iki yanında güçlü parmakları hissedebiliyordu, başı dönmeye başladı. Kendini zapt edilmiş, esir alınmış gibi hissetti. Savunmasızdı. Vane'in yüzünde sert bir maske vardı adeta, ama bakışları niyetini belli ediyordu. Gözleri onunkilere kilitlenmişti; Patience ayağının altındaki çakılları hissedebiliyordu, ama başı dönmeye devam etti.

Tuhaf duygularının kaynağı oydu. O olması gerektiğini düşünmüştü, ama daha önce hiç böyle hissetmemişti ve şu anki duyguları öncekinden de güçlüydü. Bunu yapan bakışları ve dokunuşuydu; tek bir bakışı bile vücudunun tepki vermesine yetiyordu.

Patience güçlükle soluk alıp kardeşine baktı. Gerrard da tıpkı Vane gibi bacağına eyer topuzunun üstünden geçirip aşağı atmıştı. Gururla sırtarak, neşe içinde onların yanına geldi.

Vane ellerini geri çekip yanına döndü.

Patience derin bir nefes daha alıp sersemleyen başını dengede tutmaya çalıştı. Kardeşi için yüzüne bir gülücük yapıştırıp derin derin soluk almaya devam etti.

"Çılgın bir hareketti, Cynster." Edmond geleneksel şekilde aundan inip iyimser bir tavırla gülümsedi. Patience bu tarzda atılan inmenin Vane'in inişinden çok daha yavaş olduğunu fark etti.

Henry de gelmişti; Patience, onun, Vane tarafından atılan indirildiğini görmekten hoşnut kalmadığını sezdi. Yine de Gerrard'a samimi şekilde gülümsedi. "Tebrikler, adamım. Bizi hakkınla yendin."

Gerrard aynen Vane gibi tek kaşını kaldırıp yüzüne alaycı bir gülüş takındı.

Patience dişlerini gıcırdattı, çenesi gerildi. Bir şeyden kesin emindi; aşırı tepki vermiyordu.

Vane Cynster fazla ileri gidiyordu, fazla hızlıydı. En azından Gerrard'a göre fazla hızlıydı. Diğer konuya gelince, yani onu etkilemesine, ciddi bir niyeti olmadan sadece kendini eğlendiriyor olmalıydı. Baştan çıkmaya elverişli biri olmadığı için, bundan dolayı ondan hesap sormasına neden yoktu.

Fakat Gerrard konusunda...

Atlar götürülürken bu konuyu düşünüyordu. Birkaç dakika boyunca dört adam yan yana avluda durdu; Patience onları teker teker inceleyince kardeşinin neden Vane'e özendiğini daha iyi anladı ve ona hak verdi. İçlerindeki dominant erkek oydu.

Vane bakışlarını sezmiş gibi ona döndü. Tek kaşını kaldırarak kolunu uzattı. Patience cesaretini toplayıp koluna girdi. Hep birlikte eve girdiler. Edmond yan kapıda onlardan ayrıldı. Ana merdivenleri çıktıktan sonra Gerrard ile Henry de odalarına çekildiler. Patience hâlâ onun kolunda üst balkona doğru yürüdü. Odası Minnie'ninkiyle aynı koridordaydı. Vane'inkiyse bir alt katta.

Patience üst balkonun sonundaki kemerin altında durdu; burada yolları ayrılıyordu. Elini geri çekerek yüzüne baktı. "Uzun süre kalmayı mı planlıyorsun?"

Vane onun gözlerinin içine bakarak yanıtladı. "Bu," dedi çok kısık sesle, "büyük ölçüde sana bağlı."

Patience gri gözlerle bakınca dondu kaldı. Tüm kasları felç olmuştu adeta, kıvıldayamıyordu. Gerçek bir niyeti olmadan kendini eğlendirdiği düşüncesini, gözlerindeki bakış geçersiz kılıyordu.

Gözlerindeki niyet.

Sözlere dökse bu kadar açık olamazdı.

Patience kendini toplayıp çenesini kaldırdı ve güçlükle gülümsemeye çalıştı. "Bence, yanıldığını anlayacaksın."

Vane'in çenesinin gerildiğini görünce beyinde tehlike zilleri çalmaya başladı ve daha fazla bir şey söyleme cesaretini gösteremedi. Gülümsemesini sürdürerek hafifçe başını yana eğdi ve kemerin altından geçip önünde uzanan güvenli koridorda ilerledi.

Vane kısık gözlerle arkasından baktı, kalçalarının sallanışını izledi. Odasının kapısına varana dek kemer altında bekledi. Kapının kapandığını duydu.

Yavaşça, çok yavaşça hatları gevşedi, sonra yüzünde o Cynster gülüşü belirdi. Şayet o kaderden kaçamıyorsa, Patience da kaçamazdı. Yani, onun olacaktı. Her geçen dakika bu daha cazip bir beklenti haline geliyordu.

Beşinci Bölüm



Harekete geçme zamanıydı.

O akşam beylerin salona gelmesini beklerken, Patience giderek adına yaraşır şekilde davranmakta daha zorlandığını düşündü. Yanında, kanepede oturan Angela ile Bayan Chadwick, genç kızın yeni sabahlığının modelini tartışıyorlardı. Patience onları duymuyor, yalnızca belli belirsiz başını sallıyordu. Aklında daha önemli konular vardı.

Şakaklarının arkasında keskin bir zonklama hissetti. İyi uyuyamamış, endişeler onu bitkin bırakmıştı; Gerrard'a yöneltilen ve gittikçe artan sert ithamlarla, Vane Cynster'in, kolayca tesir altında kalan kardeşi üstündeki etkisinin yarattığı endişeler...

Buna ilaveten, *zarif beyefendi* Vane Cynster'a verdiği tuhaf tepkinin neden olduğu rahatsızlıkla baş etmek zorundaydı. İlk andan itibaren onu etkilemişti: uykuya daldığında, Vane rüyalarında bile peşini bırakmıyordu.

Patience başındaki ağrı yüzünden gözlerini kısıtı.

"Bence kiraz kırmızısı örgü daha gösterişli olur." Angela suratını asmaya hazırlanıyordu. "Sen de öyle düşünmüyor musun, Patience?"

Tartışıkları sabahlık uçuk sarıydı. "Bence," dedi Patience, konuyu toparlayabildiği kadarıyla, "annenin önerdiği deniz mavisi kurdele çok daha uygun olur."

Ve Angela dudaklarını bükerek suratını astı. Bayan Chadwick yüzünde kırıkkılık yaratmasının akılsızca olduğunu söyleyerek derhal kızını uyardı. Kızın somurtması anında son buldu.

Parmaklarını koltuğun koluna vuran Patience kaşlarını çatarak kapıya baktı ve önceki düşüncesine geri dönüp Vane Cynster'a yaptığı uyarıyı tekrar aklından geçirdi. İlk kez bir erkeği kendinden uzaklaştırmak zorunda kalmıştı; böyle yapmamayı yeğlerdi, ama olayların bu şekilde devam etmesine izin veremezdi. Gerrard'ı koruyacağına dair ölüm döşegindeki annesine verdiği söz bir yana, kardeşinin bu şekilde incinmesine göz yumamazdı. Vane onun gülücüklerini kazanmak için Gerrard'ı bir piyon gibi kullanıyordu, buna izin veremezdi.

Tabii, hepsi bunu bir dereceye kadar yapıyordu. Penwick onun koruyuculuğuna soyunarak Gerrard'a bir çocuk gibi davranıyordu. Edmond ona hoş görünmek adına kardeşiyle yakınlık kurduğunu göstermek için sanatını kullanıyordu. Henry, Gerrard'a sahte olduğu aşıkâr babacan bir ilgi gösteriyordu. Vane ise onlardan bir adım daha ilerideydi; gerçekten bir şeyler yapıyordu. Açıkça Patience'ı memnun etme ve kendisine borçlu bırakma niyetiyle, bilfiil onu koruyor, iyiliğini düşünüyordu.

Patience hiç hoşnut değildi. Hepsi Gerrard'ı kullanıyordu, fakat kardeşi içlerinde yalnızca Vane'den zarar görebilirdi. Zira hoşlandığı, takdir ettiği, hatta belki de ilahlaştırdığı kişi oydu.

Belli etmeden şakaklarını ovaladı. Porto şarabını bitirmele-ri daha uzarsa, migren krizi başlayacaktı. Aslında her halükârda migreni tutacaktı; huzursuz geçen geceden, kahvaltı sofrasındaki sürprizlerden ve at gezisindeki olaylardan sonra günün geri kalanını Vane'i düşünerek geçirmişti.

Ki tüm bunlar migreninin tutması için yeterliydi.

Vane kafasını o kadar dağıtmıştı ki, düşünceleriyle uğraşmaktan artık vazgeçmişti. Onunla başa çıkmasının tek bir yolu olduğundan emindi. Direkt ve kesin olarak.

Uzun süre gözlerini kırıpıstırmadan boşluğa baktığında gözleri acıyordu. Günlerdir uyumamış gibi hissediyor ve durumu kontrol altına almadan, Gerrard ile Vane arasında gelişen ilişkiye nokta koymadan uyuyamayacağını biliyordu. Doğru, şimdiye

dek onların birlikteliklerinde tanık olduğu her şey masumdu, fakat kimse, *hiç kimse* Vane'in masum olduğunu söyleyemezdi.

O masum değildi, ama Gerrard öyleydi.

Üstünde durduğu nokta da tam olarak buydu.

En azından, öyle olduğunu sanıyordu. Şakaklarındaki ağrı artınca ürperdi.

Kapı açıldı; Patience koltukta doğruldu. İçeri giren beyleri inceledi, Vane en sondaydı. Kendinden emin bir tavırla, ağır ağır yürüyordu; bu bile Patience'ın düşüncelerinde haklı olduğunu kanıtlamaya yeterliydi. Tüm tavırları, kendini beğenmiş, mağrur erkeksiliği Patience'ın sinirlerini bozuyordu.

"Bay Cynster!" Angela çekinmeden ona seslendi. Patience onu öpebilirdi.

Vane genç kıza bakınca kendisine işaret ettiğini gördü. Patience'a kısa bir bakış attıktan sonra onlara doğru yürüdü.

Üçlü grup; Angela, Bayan Chadwick ve Patience onu karşılamak için ayağa kalktı. Hiçbiri boynunun tutulmasını istemiyordu.

"Özellikle sormak istiyorum," dedi Angela, diğerlerine konuşma fırsatı vermeden, "genç hanımların giysi süslerinde en moda rengin kiraz kırmızısı olduğu doğru mu?"

"Kesinlikle çok tercih ediliyor," diye yanıtladı Vane.

"Ama uçuk sarıdan fazla değil," dedi Patience.

Vane ona baktı. "Tabii, kesinlikle değil."

Patience onun koluna girdi. "Bize izin verirsiniz, Angela, hanımefendi -Bayan Chadwick'e başıyla selam verdi- Bay Cynster'a sormam gereken bir şey var." Böyle diyerek, Vane'i odanın uzak ucuna doğru sürükledi ve zorluk çıkarmadığı için Tanrı'ya şükretti.

Adamın hafif şaşkın, epeyce neşeli bakışlarını yüzünde hissediyordu. "Sevgili Bayan Debbington." Vane kolunu hafifçe bük-tü, sonra Patience'ı o yönlendirdi. "Söylemeniz yeterli."

Patience gözlerini kısarak ona baktı. Yumuşak sesi, omurga-

sından aşağısını titretmişti; hoş ürpertiler... “Bunu duyduğumı memnun oldum, çünkü zaten benim de niyetim kesinlikle bu.”

Vane’in kaşları havaya kalktı. Yüzünü inceledi, sonra elini kaldırıp parmağıyla yumuşakça Patience’in kaşlarının arasına dokundu.

Patience kıpırdamadı, şoke olmuştu. Sonra başını geriye çekti. “Bunu yapmayın!” Dokunduğu yere sıcak bir his yayılmıştı.

“Kaşlarınız çatıktı, başınızın ağrıdığını düşündüm.”

Patience’in kaşları daha da fazla çatıldı. Odanın diğer ucuna ulaştıklarında dönüp yüzüne baktı. Ve saldırıya geçti. “Anladığım kadarıyla, yarın gitmeyeceksiniz?”

Vana bir an ona baktıktan sonra yanıt verdi. “Yakın gelecekte gidebileceğimi düşünmüyorum, ya siz?”

Patience emin olmak zorundaydı. Direkt olarak gözlerine baktı. “Kalma sebebiniz nedir?”

Vane yüzünü ve gözlerini incelerken onu neyin endişelendirdiğini düşündü. Patience’da hâkim olan kadınsı heyecan onu etkilemeye başlamıştı; bir şeye kafasını taktığı belliydi. Fakat Devil’in eşi Honoria bir yana, annesi, teyzeleri gibi kararlı ve iradeli kadınlarla olan yakın ilişkilerinden dolayı Vane uzun zaman önce kadınlara karşı ihtiyatlı davranma bilgelğine erişmişti. Patience’in aklından geçenlerden emin olamadığından, zaman kazanmaya çalıştı. “Ne düşünüyorsunuz?” Tek kaşını kaldırdı. “Benim gibi bir beyefendiyi burada tutabilecek kadar ilginç ne olabilir?”

Yanıtı biliyordu, elbette. Dün gece, evdeki ortamı görmüştü. Adaletin kolayca yanıltılabileceği bazı durumlar vardı; buradaki durum da buna bir örnekti. Beklenmedik şekilde gelişen, gizemli eğilimler dikkate değerdi.

Minnie’ye yardım etmek, Gerrard’ı savunmak ve Patience’a yardım etmek için -tercihen yardım ettiğini belli etmeden- kalıyordu. Gurur, anladığı bir şeydi ve onunkine karşı duyarlıydı. Diğer beylerin aksine Patience’in kardeşi konusunda başarısız olduğunu düşünmüyordu. Dolayısıyla, Gerrard kadar ablasının da

koruyuculuğuna soyunduğu söylenebilirdi. Bu rol ona çok doğru geliyordu.

Gülümseyerek yanıtını bekledi.

Patience gergindi, vücudunu dikleştirdi ve eleştirel gözlerini ona dikti. “Bu durumda, Gerrard’ı cesaretlendirmekten sakınmanız konusunda ısrarcı olacağım.”

Vane onun onaylamayan gözlerine baktı. “Bununla tam olarak neyi kastediyorsunuz?”

Patience’in çenesi kalktı. “Neyi kastettiğimi çok iyi biliyorsunuz.”

“Benim için siz söyleyin.”

Bir an durup onu süzdükten sonra, “Gerrard ile mümkün olduğunca az vakit geçirmenizi istiyorum,” dedi. “Sadece beni kazanmak için ona ilgi gösteriyorsunuz.”

Vane tek kaşını kaldırdı. “Kendinize fazla pay çıkarıyorsunuz, sevgili Bayan Debbington.”

“İnkâr edebilir misiniz?”

Vane yüz hatlarının gerildiğini hissetti. Suçlamasını reddedemedi, büyük ölçüde doğrudu. “Anlamadığım şey,” dedi gözlerini kısararak, “kardeşinize ilgimin neden sizi kaygılandığı. Gerrard’ın, ufkunu genişletecek biriyle olmasından memnun olacağınızı düşünürdüm.”

“Olurum,” dedi Patience başı zonklayarak. “Ama siz, ona yol göstermesini istediğim son kişisiniz.”

“Fakat neden?”

Derin sesinin altından hissedilen sertlik bir uyarıydı. Patience bunu fark etti. İnce buz üzerinde yürüyordu, ama buraya kadar gelmişken, geri dönmeyecekti. “Sizin türünüzde bir beyefendinin Gerrard’ı yönlendirmesini, kafasına fikirler aşlamasını istemiyorum.”

“Ben ne tür bir beyefendiymişim, sizin gözünüzde?”

Sesi yükselmek yerine, yumuşamıştı. Patience içinin ürperdiğini hissetti. “Şu aşamada, namınız övgüye değer değil.”

“Benim namımı nereden bileceksiniz? Hayatınız boyunca Derbyshire’da yaşamışsınız.”

“Namınız sizden önce geliyor,” dedi kibirli bir sesle. “Bir oda-ya girmeniz yeterli, kırmızı bir halı gibi önünüze yayılıyor.”

Vane homurdandı. “Siz neden bahsettiğinizi bilmiyorsunuz.”

Patience’in tepesi attı. “Sizin şaraba, kadınlara ve bahislere olan eğiliminizden bahsediyorum, tabii. Ve inanın bana, en aptal insan için bile bunlar apaçık ortada! Sanki elinizde bir pankart taşıyorsunuz.” Elleriyle havada bir tane çizdi. “Centilmen çapkın!”

Vane hafifçe ona yaklaştı. “Sizi centilmen olmadığım konusunda uyardığımı hatırlıyorum.”

Patience yurkundu; bunu nasıl unutabilirdi? Gergin yüz hatları, sert bakışlarıyla karşısındaki adamın centilmenlikle zerre kadar ilgisi yoktu. Ve sesi de artık yumuşak değildi. Yumruklarını sıkın Patience derin bir nefes aldı. “Gerrard’ın sizin gibi birine dönüşmesini istemiyorum. Onu...” Tüm çabasına karşın o sözcüğü söyleyemedi.

Onun yerine Vane tamamladı. “Bozmamı istemiyorsunuz, öyle mi?”

Patience gerildi. “Ben öyle demedim,” dedi çenesini kaldırarak.

“Benimle oyun oynamayın, Bayan Debbington,” dedi yavaş, yumuşak bir edayla. “Şunu doğru anladığımdan emin olalım. Bellamy Köşkü’nde sizinle flört etmek için kaldığıma inanıyorsunuz, kardeşinizle sırf size ilgim yüzünden arkadaşlık ettiğimi ve karakterimin ona uygun olmadığını düşünüyorsunuz. Unuttuğum bir şey var mı?”

Patience’in yüzü ifadesizdi. “Sanmıyorum.”

Vane kontrolünü kaybediyormuş gibi bir hisse kapılarak yumruklarını sıktı. Çenesi gerildi, tüm kasları adeta taş kesti. İçindeki canavar açığa çıkmak için fırsat kolluyordu. Bir an için zihni bulandı, fakat hemen sonra kendini toplayıp vahşi yarattığı

dizginlemeyi başardı; canavar tıslayarak geri çekildi. Vane'in öfkesi yatışırken sersemlemiş bir halde gözlerini kırptırdı.

Derin bir nefes alarak hafifçe döndü ve kendini zorlayarak odayı inceledi. "Bir erkek olsaydınız, sevgili Bayan Debbington, hâlâ ayakta duruyor olamazdınız."

Patience bir an duraksadıktan sonra, "Siz bile bir hanıma vurmazsınız."

'Bile' sözcüğü Vane'i yeniden çıldırttı. Dişlerini sıkıp başını çevirdi ve ela gözlerine bakarak kaşlarını kaldırdı. Elleri kaşınıyordu; poposuna vurmak için. Bir an için bocaladı; Patience'ın bir av gibi büyüyen gözleri onu sakinleştirmeye yetmedi. Ama aklına Minnie gelince, yaptığı küstahlığı ona hemen anlatmak isteyen içindeki güçlü dürtünün üstesinden geldi. Minnie bunu bağışlamazdı. Vane gözlerini kısıtı ve çok yumuşak bir sesle konuştu. "Size sadece tek bir şey söyleyebilirim, Bayan Debbington. Yanılıyorsunuz; her bakımdan."

Topukları üzerinde dönüp yürüdü.

Patience arkasından baktı; gergin omuzları ve sert adımları ne kadar sinirli olduğunu anlatmaya yetiyordu. Kapıyı açtı, Minnie'yi bile selamlamadan direkt olarak çıkıp gitti. Ve kapı arkasından kapandı.

Patience kaşlarını çatı. Başı merhametsizce zonkluyordu. Kendini boş ve soğuk hissetti. Sanki feci bir yanlış yapmış gibi. Ama yapmamıştı, öyle değil mi?

Ertesi sabah Patience yağmurlu, gri bir dünyaya uyandı. Tek gözüyle kasvetli, sıkıcı havaya baktı, sonra sızlanarak başını tekrar yorganın altına soktu. Uyandığını anlayan Myst sıçrayıp karnına çıktı ve mırıldanmaya başladı.

Patience başını yastığa iyice gömdü. Bu açıkça kaçınılması gereken bir sabahtı.

Ancak bir saat sonra yataktan kalkabildi. Buz gibi havada titreyerek giyindi, sonra isteksizce aşağı indi. Bir şeyler yemeliydi ve

korkaklık onun kitabında yoktu, ayrıca hizmetkârların bir tepsi hazırlayıp yukarı getirmesini de istemiyordu. Merdivenleri inerken saati kontrol etti; ona geliyordu. Diğer herkes yiyip gitmiş olmalıydı, yani kahvaltıda rahat edecekti.

Fakat kahvaltı salonuna girdiğinde yanıldığını anladı. Onu gören bütün beyler ayağa kalktılar. Hatta Henry ile Edmond gülümsedi, ama masanın başında oturan Vane kesinlikle gülümsemedi, yüzünde tek bir kas bile oynamadı, sadece soğuk gözlerle ona baktı.

Patience ona gülümseyen kardeşine güçsüzce karşılık vererek büfeye gitti.

Acele etmeden tabağını doldurdu, sonra gidip Gerrard'ın yanına oturdu. Kardeşinin vücudunun onu Vane'in karanlık bakışlarından korumasını ümit ediyordu. Maalesef Gerrard kahvaltısını bitirmiş, sadece kahvesi kalmıştı. Sırtını arkaya dayayarak sandalyesinde yayıldı.

Çaresiz kalan Patience bakışlarını tabağına dikti ve zihnini tamamiyle yemeğine verdi.

Masters boşalan tabakları toplarken, erkekler gün içinde neler yapabileceklerini tartışmaya başladılar. Henry, Patience'a baktı. "Belki, Bayan Debbington, hava açarsa kısa bir yürüyüş yapmak istersiniz?"

Patience pencereden dışarı baktı. "Yerler çok çamurlu."

Edmond'ın gözleri parladı. "Sessiz sinema oynamaya ne dersiniz?"

Patience'ın dudakları inceldi. "Belki, sonra." Huysuzluğu üzerindeydi; dikkatli olmazlarsa onları kırabilirdi.

"Kütüphanede bir deste kâğıt var," diye atıldı Edgar.

General tahmin edileceği gibi, homurdandı. "Satranç," dedi. "Kralların oyunu. Ben satranç oynayacağım. Oynamak isteyen var mı?"

Hiç gönüllü çıkmadı. General biraz daha homurdandı, sonra sessizliğe gömüldü.

Gerrard, Vane'e döndü. "Bilardoya ne dersin?"

Vane'in kaşlarından biri havaya kalktı, bakışları Gerrard'daydı, ama yan gözle onu izleyen Patience dikkatinin kendi üzerinde olduğunu biliyordu. "Mükemmel bir fikir," dedi ve sonra hem sesi hem yüzü sertleşti. "Ama belki ablanın senin için başka planları vardır."

Patience onun soğuk gri gözlerine bakmamaya çalışarak dişlerini sıktı.

Uzun süren sessizliği bozan yine Gerrard oldu. "Ah, Patience benim ayağının altında dolaşmamı istemez." Emin bir şekilde ablasına sırtıttı, sonra tekrar Vane'e döndü.

"Bence bunu ablanın söylemesi daha doğru olur," dedi Vane gözlerini Patience'a dikerek.

Patience çay fincanını masaya bırakıp tek omzunu kaldırdı. "Bilardo oynamamanız için bir neden göremiyorum." Vane'i yok sayarak, Gerrard'a hitap etmişti. Sonra sandalyesini geriye itip kalktı. "Ve şimdi, izin verirsiniz, gidip Minnie'ye bakmalıyım."

Hepsi birden ayağa kalktı. Patience kapıya doğru yürürken, özellikle bir çift gözün kürek kemiklerinin tam ortasına odaklandığının farkındaydı.

Bilardo oynamakta yanlış bir şey yoktu.

Patience kendi kendine bunu söyleyip duruyordu, ama içinden bir türlü inanmak gelmiyordu. Onu kaygılandıran bilardo değildi. Oyun sırasında yapacakları konuşmalar ve nihayetinde arkadaşlıklarının daha da gelişmesiydi. Oysa o *hiçbir* kibar beyefendiyle kardeşinin bu tür bir etkileşime girmesini istemiyordu.

Sırf Vane ile kardeşinin bilardo topalarını deliğe sokarken hayata dair gözlemlerini paylaşacaklarını bilmek bile sinirlerini ayağa kaldırıyordu.

Bu yüzden, yarım saat sonra Vane ile Gerrard bilardo salonuna giderlerken, o da dikkat çekmeden bitişişindeki limonluğa girdi. Asimetrik bahçe odasının bir bölümü bilardo odasının

arka tarafına bakıyordu. Palmiyelerin arkasına gizlenip yaprakların arasından izlemeye koyuldu.

Masanın yarısını görebiliyordu. Gerrard ıstakasına yaslanmış masanın arkasında konuşuyordu, sonra sustu ve ardından bir kahkaha patlattı. Patience dişlerini gıcırdattı.

Sonra Vane görüş alanına girdi. Sırtı ona dönük masanın etrafında dolaşarak topoların pozisyonlarını inceledi. Ceketini çıkarmıştı; üstünde dar yeleği ve beyaz gömleğiyle her zamankinden daha geniş, daha güçlü görünüyordu.

Masanın köşesinde durdu ve eğilip atışını yaptı. Dar yeleğinin altından adaleleri görüldüğünde Patience ağzının kuruduğunu hissetti. Dudaklarını ıslatıp gözlerini kırıştırdı.

Atıştan sonra Vane memnun bir gülümsemeyle Gerrard'ın yanına gitti. Bir şeyler söyledi, Gerrard sırtıttı.

Patience içten içe kendini kötü hissetmeye başlamıştı. Onları duymuyordu bile, ama yine de Gerrard'a güvenmediği için suçluluk duygusuna kapılmıştı. Oradan çıkmalıydı. Fakat bakışları yeniden Vane'in ince, uzun, tartışmasız zarif vücuduna kayınca ayakları sanki bir anda yere yapışverdi.

Sonra görüş alanına başka biri girdi. Edmond. Masanın arka tarafına bakıp Patience'in göremediği birisiyle konuştu.

Patience bekledi. Sonunda Henry görününce içini çekti ve arkasına dönüp limonluktan çıktı.

Öğleden sonra da hava kapalı ve kasvetliydi, yağmur devam ediyordu. Alçalan gri bulutlar evin üstünü örtmüştü. Öğlen yemeğinden sonra Minnie, Timms ve Patience kandil ışığında dikiş dikmek üzere arka salona geçmişlerdi. Gerrard, Edmond'ın piyesi için dekor çizmeye karar vererek, onunla birlikte yıkıntıları sınırsız görebileceği fıdanlığa çıkmıştı.

Vane ortadan kaybolmuştu. Tanrı bilir, neredeydi?

Kardeşinin güvende olduğunu bilmenin rahatlığıyla, Patience kabul salonu için yeni bir örtü işliyordu. Minnie şöminenin ya-

nındaki koltukta uyukluyordu. Timms de karşısındaki koltukta elinde iğne dikkatini işine vermişti. Şömine rafındaki saat günün yavaş geçtiğini belirtircesine tıklıyordu.

“Ah, Tanrım,” diye içini çekerek uyandı nihayet Minnie. Bacaklarını gerdi, şalını düzeltti ve sonra kararan gökyüzüne baktı. “Vane’in burada kalmayı kabul etmesinin içimi çok rahatlattığını söylemeliyim.”

Patience’in eli havada kaldı. Bir süre sonra iğneyi keten kumaşa yaklaştırdı. “Kabul etmesi mi?”

“Hımm. Wrexford’a gidiyordu, fırtına patladığında o yüzden buraya bu kadar yakındı. O tayfanın ne şeytanlıklar planladığını bilmiyorum, ama burada kalmasını rica ettiğim anda Vane hemen kabul etti.” Sevgiyle tekrar içini çekti. “Cynsterlar hakkında istediklerini söyleyebilirler, ama onlar daima güvenilirdirler.”

Patience kaşlarını çatı. “Güvenilir mi?”

Timms ile Minnie birbirlerine bakıp sırttılar. “Bazı yönlerden, son derece tahmin edilebilir insanlardır,” dedi Timms. “Yardıma ihtiyacın olduğunda onlara kesinlikle güvenebilirsiniz. Hatta bazen istemesen bile yardım ederler.”

“Doğru,” dedi Minnie kıkırdarak. “Ürkütücü derecede koruyucu olabilirler. Doğal olarak, hayalet ve hırsız duyunca, hiçbir yere gitmemeye karar verdi.”

“Bu saçmalığı aydınlatacak.” Timms’in güveni aşıkardı.

Patience keten bezi kaldırıp eserine baktı ve ona suçlayıcı gri gözleriyle bakan sert bir yüz gördü. Önceki gece midesine çöreklenen buz gibi yumru daha ağırlaşmış, daha soğumuştur.

Başı zonkladı. Gözlerini kapattı, sonra berbat bir düşünce aklına geldi ve hemen tekrar açtı. Doğru olamazdı, doğru değildi; ama korkunç önseziden kurtulamıyordu. “Ah...” Bezi tekrar kucağına koydu. “Kim bu Cynsterlar?”

“Aile St. Ives Dukalığını elinde tutuyor...” Minnie koltuğunda iyice yayıldı. “Ana yönetim merkezi Cambridgeshire’da,

Somersham Konutu. Vane'in geldiği yer orası. Vane'in en büyük kuzeni, Devil altıncı düğün. Dört ay arayla doğdular ve bebekliklerinden beri birbirlerine çok yakınlar. Ama aile epey geniştir.”

“Bayan Chadwick altı kuzen olduklarından bahsetmişti,” dedi Patience.

“Ah, altıdan daha fazlalar, ama o Bar Cynster'ı kastediyordur.”

“Bar Cynster mı?”

Timms güldü. “Sosyete centilmenleri altı kuzeni böyle adlandırır. Hepsi erkek.” Gülüşü büyüdü. “Her yönden.”

“Doğru.” Minnie'nin gözleri ışıldadı. “Altısı birlikteyken gerçekten görülmeye değer bir manzara olur. Güçsüz kadınlara baysınlık geçirtmekle tanınırlar.”

Patience yutkundü; anlaşılan hepsi kibar beylerdi. Midesindeki ağır yumru hafıfledi, kendini daha iyi hissetmeye başladı. “Bayan Chadwick, Devil'in yakın zamanda evlendiğini söyledi.”

“Geçen yıl,” diye doğruladı Minnie. “Oğlu üç hafta önce vafat edildi.”

Patience kaşlarını çatarak ona baktı. “Devil onun gerçek ismi mi?”

Minnie sırttı. “Sylvester Sebastian, ama herkes ona Devil der.”

Patience'in merakı arttı. “Peki, Vane, Vane'in gerçek adı mı?”

Minnie gene kıkırdadı. “Spencer Archibald. Ve eğer ona bu isimle hitap edecek olursan, tüm sosyetedan daha cesursun demektir. Yalnızca annesi hâlâ ona gerçek isimle hitap edebilir. Daha Eton'a gitmeden önce Vane olarak tanındı. Bu adı ona Devil taktı.” Minnie geçmişini hatırlayıp içini çekti.

Patience keten örtüyü silkeledi. “Sanırım, Cynsterlar, an azından Bar Cynster...” eliyle belli belirsiz bir işaret yaptı, “... yani, şehirdeki klasik beyefendilerden.”

Timms homurdandı. “Şehirdeki beyefendilerin’ örnek aldığı beyefendiler demek daha doğru olur.”

“Ama tabii, hepsi kabul edilebilir sınırlar içindedirler,” dedi Minnie ellerini karnında kavuşturarak. “Cynsterlar sosyetenin

en eski ailelerindendirler. Hiçbirisinin sosyeteye aykırı bir davranışta bulunacağını düşünemem bile. Sinirli, pervasız ve hedonist olabilirler, ama asla sınırı geçmezler.” Minnie gene kıkırdadı. “İçlerinden biri riskli bir işe girecek olsa, annelerinden ya da teyzelerinden bunu hemen duyarlar. Ve yeni düşes, Honoria da kesinlikle etkisiz biri değildir.”

Timms güldü. “Bir Cynster erkeğinin hakkından ancak bir Cynster kadınının, yani eşlerinin gelebildiği söylenir.”

Patience kaşlarını çatı. Vane’e dair zihninde oluşan tipik ‘kibar beyefendi’ imajı bulanıklaşmaya başlamıştı. Güvenilir bir koruyucu, ailesindeki kadınlara karşı uysal, yumuşak başlı bir erkek. Bu özellikleriyle hiç de babasına benzemiyordu. Hatta mükemmel bir erkek tanımına uyuyordu, ama diğer yandan Minnie’nin bahsettiği Cynster tavırları onun beklentileri doğrultusunda değildi.

Suratını asarak yeni bir örtünün süslemesine başladı. “Vane Cambridgeshire’da bir kilise ayinine katıldığından söz etti.”

“Ever, doğru.”

Sesinde eğlenceli bir ton sezen Patience başını kaldırıp baktı. Minnie, Timms ile bakışıp gülüştükten sonra devam etti. “Vane’in annesi bu konuda bana yazdı. Görünüşe göre, Bar Cynster’in beş bekâr erkeği konumlarına uymayan bir şey yapmışlar. Devil’in oğlunun hangi gün doğacağına dair bahse tutuşmuşlar. Honoria bunu vaftiz töreninde duymuş ve yeni kilisenin çatısını yaptırmak üzere kazanca el koymuş. Ayrıca tahsis törenine hepsinin katılmasını buyurmuş.”

Patience gözlerini kırpıştırıp elindeki işi kucağına bıraktı. “Yani, sırf düşes katılmaları gerektiğini söylediği için mi, katılırlar?”

Minnie güldü. “Honoria’yı tanısaydın, şaşırmazdın.”

“Ama...” Patience kaşlarını çatarak bir kadının Vane’e yapmak istemediği bir şeyi emrederek yaptırdığını hayal etmeye çalıştı. “Dük iddialı biri olmasa gerek.”

Timms ile Minnie kahkahalarla gülmeye başladılar. Ve uzun süre güldüler. Patience sabırla bekledi.

“Bu hayatımda duyduğum en komik ve en yanlış yorum,” dedi sonunda Minnie yaşaran gözlerini silerek.

“Devil,” dedi Timms hıçkırıklar arasında, “görebileceğin en acımasız, en kendini beğenmiş diktatördür.”

“Peki, ama” dedi Patience suratını asarak, “karısının kuzenlerine emir vermesine ses çıkarmadığına göre çok güçlü sayılmaz.”

“Ah, fakat Devil aptal değildir. Honoria’ya bu tür bir meselede itiraz etmez. Ve tabii, Cynster erkeklerinin eşlerine hep boyun eğmelerinin nedeni çok aşikâr.”

“Neden?”

“Aile,” dedi Timms. “Hepsi vaftiz için bir araya toplanmıştı.”

“Cynsterlar aile odaklıdır,” diye onayladı Minnie. “Bar Cynster bile; çocuklarla araları hep çok iyidir. Sağlam ve güvenilirlerdir. Muhtemelen geniş bir aileden geldikleri için çok çocuk yaparlar. Büyük kardeşler küçüklere daima göz kulak olur.”

Patience’ın midesindeki soğuk ve ağır yumruya, bir de yaşadığı dehşetin ağırlığı eklenmişti şimdi.

Şalını düzeltirken Minnie’nin çenesi titredi. “Açıkcası, Vane’in bir süre burada kalacak olmasından çok memnunum. Gerrard’ı Londra’ya hazırlayabilir, ona tavsiyelerde bulunabilir.”

Patience başını öne eğdi. İçindeki yumru korkunç derecede büyümüş ve tüm midesini kaplamıştı.

Zihninde Vane’e yönelttiği suçlamalar dönüp duruyordu.

Midesi sıkıştı. Kendini çok hasta hissediyordu.

Altıncı Bölüm



Ertesi sabah, Patience yüzünde kırılğan bir tebessümle aşağı indi. Kahvaltı salonuna girince kararlılıkla tebessümünü koruyarak masadaki beyleri selamladı. Ancak hemen ardından Angela Chadwick'in, Vane'in solundaki sandalyede büyük bir neşe içinde hararetle gevezelik ettiğini görünce tebessümü bir anlığına dondu.

Vane her zamanki gibi masanın başında oturuyordu; Patience ona gülümsemeye gayret etti, ama gözlerine bakmadı. Angela'nın coşkun haline rağmen, içeri girdiği andan itibaren Vane'in bakışları ona kilitlenmişti. Patience tabağına yumurtalı pilavla, tütsülenmiş ringa balığı aldıktan sonra sandalyesini çeken Masters'a teşekkür edip Gerrard'ın yanındaki yerine oturdu.

Angela derhal ona döndü. "Ben de tam şimdi Bay Cynster'a hep birlikte Northampton'a gitsek, ne kadar eğlenceli olur, di-yordum. Düşünsenize, tüm o dükkânlar!" Gözleri ışıldayarak hevesle Patience'a baktı. "Siz de harika bir fikir olduğunu düşün-müyor musunuz?"

Bir an için, Patience'ın içinden şiddetle onunla aynı fikirde olduğunu söylemek geçti. Herhangi bir şeyi -Angela ile alışveriş yapmayı bile- yüzleşmek zorunda olduğu şeyle yüzleşmeye tercih ederdi. Sonra aklına Vane'i Angela ile alışverişe gönderme fikri geldi. Hayalinde, bir şapka dükkânında Vane'in dişlerini sıkarak Angela'nın aptallıklarıyla uğraştığını canlandırdı; görüntü gerçek-ten matraktı. Ancak başını kaldırıp masadakilere bakınca komik görüntü kayboldu. Vane, genç kızın gardırobuyla ilgilenmiyor, dik

dik Patience'ın yüzüne bakıyordu; sanki aklından geçenleri anlamış gibi gözlerini kısmış, hoşnutsuz bir ifade takınmıştı.

Patience gülerek Angela'ya döndü. "Bence alışveriş için bir gün yetmez. Belki, Henry'den birkaç günlüğüne şehirde annenle sana refakat etmesini istemelisin."

Angela çok etkilenmiş görünüyordu; danışmak için masanın diğer ucundaki Henry'ye doğru eğildi.

"Hava bozmayacak gibi görünüyor." Gerrard ablasına baktı. "Sanırım, şövalemi alıp Edmond ile dün kararlaştırdığımız manzaraları çizmeye başlayacağım."

Patience başıyla onayladı.

"Aslında," dedi Vane, Angela'nın heyecanlı konuşmasını bastırmamak için sesini alçaltarak, "çizimini yaptığın yerleri bana göstermeni isterim." Patience'ın bakışlarının ona çevrildiğini görünce sesi sertleşti. "Tabii, eğer ablan izin verirse."

"Bu harika bir fikir," dedi Patience nazikçe başını yana eğerek.

Vane'in gözlerinin kızgınlıkla ışıldadığını görünce, bakışlarını tabağına yöneltti.

"Peki, bugün ne yapabiliriz?" Angela bir yanıt beklercesine etrafına bakındı.

Patience soluğunu tutarak bekledi, ama Vane sessizliğini korudu.

"Ben çizim yapacağım," dedi Gerrard "ve rahatsız edilmek istemiyorum. Siz neden yürüyüşe çıkmıyorsunuz?"

"Saçmalama," diye karşılık verdi Angela alaycı bir edayla. "Yürüyüş yapmak için yerler çok ıslak."

Patience içini çekerek balıklı, yumurtalı pilavının son lokmasını ağızına götürdü.

"Peki, öyleyse," dedi Gerrard, "genç hanımlar vakit geçirmek için her ne yapıyorlarsa, sen de o tür şeylerle kendini oyalamak zorundasın."

"Öyle yapacağım," dedi Angela. "Ön salonda anneme kitap okuyacağım," Angela ayağa kalkınca masadaki beyler de kalktı.

Genç kız salondan ayrılırken Patience peçeteyle dudaklarını siliyordu.

Su geçirmeyen, en dayanıklı ayakkabılarını arayıp bulmalıydı.

Bir saat sonra, yan kapıda durup kendisiyle yıkıntılar arasındaki ıslak çimenlik alanın genişliğine baktı. Kendisiyle dilemek zorunda olduğu özür arasındaki uzaklığa... Sert esen serin rüzgâr yağmurun kokusunu taşıyordu; çimenler kısa sürede kuruyacak gibi değildi. Yüzünü buruşturarak ayaklarının dibinde oturan Myst'e baktı. "Galiba bu, cezamanın bir kısmı."

Myst her zamanki gibi gizemli bir şekilde ona bakup kuyruğunu kıvırdı.

Patience kararlılıkla dışarı çıktı. Yürürken elindeki kapalı güneş şemsiyesini döndürüyordu. Zayıf güneş ışınlarından korunmak için değil, sırf elinde bir şey olsun diye yanına almıştı; işler can sıkıcı bir hal alırsa bakabileceği, elinde oynayabileceği bir şey olsun diye. Daha on metre gitmişti ki, leylak rengi yürüyüş elbisesinin etekleri ıslandı. Dişlerini gıcırdatıp Myst'e bakındı, göremedi. Arkasına döndüğünde kedinin yan kapının taş sundurmasında oturduğunu gördü, suratını astı. "Güzel hava dostu," diye homurdandı ve yürümeye devam etti.

Etekleri gitgide daha fazla ıslanıyordu, sonunda çocukluk çizimleri su geçirmeye başladı. İnatla yürümeye devam etti. Islak ayaklar cezasının bir bölümü olabilirdi, ama sadece küçük bir bölümü. Daha büyük kısmının Vane olacağından emindi.

Hemen bu düşünceyi kafasından uzaklaştırdı; üzerinde durmaması gereken bir konuydu bu. Yapması gereken şey kolay değildi, ancak çok fazla düşünürse cesaretini iyice yitirirdi.

Nasıl olup da bu kadar yanıldığını gerçekten anlayamıyordu. Bir hususta yanılmayı yeterince kötüydü, ama bu kadar kapsamlı olarak hataya düşmesi akıl alır gibi değildi. Yıkıntılara doğru yürürken çenesi gerildi. Bu hiç adil değildi. Kibar bir beyefendiye *benziyordu*. Birçok yönden kibar bir beyefendi gibi *davranıyordu*! Manevi açıdan bu kadar farklı olduğunu nereden bilebilirdi?

Kendini rahatlatmak ve cesaretini arttırmak için bu düşünceye dört elle sarıldı, sonra gönülsüzce omuz silkti. Çok yanıldı. ğı gerçeğini yadsıyamazdı. Vane'i kuzu postuna bürünmüş kurt olarak değerlendirmiş, bütününüyle öyle yargılamıştı. Gerçekten de bir kurttu, ama belli ki, şefkatli bir kurt.

Özür dilemekten başka çare yoktu. Patience'ın kendine saygısı bundan başka bir şeyi kabul edemezdi; Vane'in de kabul edeceğini sanmıyordu.

Harabelere vardığında etrafına bakındı. Gözleri acıyordu, gece bir önceki gecedan bile daha az uyumuştı. "Neredeler?" diye mırıldandı. Şayet şu işi yapabilirse, zihnini meşgul eden bu can sıkıcı sorundan kurtulabilirse, belki öğleden sonra biraz uyuyabilirdi.

Ama öncelikle kurda hakkını vermeliydi. Özür dilemek için buraya gelmişti. Çarçabuk yapıp kurtulmak istiyordu; cesaretini kaybetmeden önce.

"Gerçekten mi? Bunu bilmiyordum."

Gerrard'ın sesi onu eski manastıra yönlendirdi. Önünde şövalesi, kemerleri çiziyordu. Açık avluya giren Patience, Vane'in, kardeşinin birkaç adım gerisinde yarısı yıkılmış manastır kemerinin gölgesinde oturduğunu gördü.

Vane de onu görmüştü.

Çizmelerinin taşların üstünde çıkardığı sesi duyan Gerrard başını kaldırıp baktı. "Selam. Vane de şimdi bana son günlerde eskiz çizmenin çok moda olduğunu söylüyordu. Royal Academy her yıl bir sergi düzenliyormuş." Elinde karakalemıyla çizimine döndü.

"Ah?" Bakışlarını Vane'e diken Patience gözlerindeki anlamı okuyabilmeyi dilerdi. İfadesi anlaşılmazdı. Omuzlarını taş kemere dayamış, kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şahin gibi onu izliyordu. Avını bekleyen tehditkâr bir şahin gibi. Ya da yemek bekleyen bir kurt gibi.

Kendini toplayıp taşlara basarak Gerrard'ın yanına çıktı. "Belki şehre indiğimizde Academy'yi ziyaret ederiz."

“Hımmm,” dedi Gerrard.

Patience kardeşinin çizimini inceledi.

Bu arada Vane de onu inceliyordu. Harabeye adım attığı anda onu görmüştü, hatta bir an öncesinden yakınlarda olduğunu biliyordu, havadaki titreşimleri sezmiş, altıncı hissi onu uyarmıştı. Ama şu anda bunun ona hiç faydası dokunmuyordu.

Dişlerini gıcırdatarak bir önceki gece olanları hatırlamamaya çalıştı, çünkü her aklına geldiğinde sinirleri ayağa kalkıyor, öfkeden kuduruyordu. Kendini tekrar yatıştırabilmesiye uzun zaman alıyordu.

Bayan Debbington’ın aklı varsa, ondan uzak dururdu.

Kendi aklı varsa, o da aynısını yapardı. Bakışları, o farkına bile varmadan, kadınsı kıvrımlarına, bacaklarını örten eteğinin rüzgârda salınışına ve bileklerine takıldı. Ayağında çocukların giydiği yarım çizmelerden vardı ve etekleri çok ıslanmıştı.

Vane kaşlarını çatarak ıslak eteklerine baktı. Kahvaltıdaiken onun taktik değiştirdiğini düşünmüş, sonra bunun fazla umutlu bir fantezi olduğuna karar verip bu düşüncüyü zihninden uzaklaştırmıştı. Neden fikrini değiştirecekti ki? Suçlamalarını çürütecek hiçbir şey söyleyemeyeceği konusunda Vane kendini ikna etmişti; zira sözlerinde bir nebze olsun doğruluk payı vardı. Ama genel olarak düşüncelerinde yanıldığını ona göstermeliydi. Bunu sözleriyle değil, davranışlarıyla yapacaktı. Ve sonra yaşayacağı şaşkınlığın tadını çıkaracak, özürlerini kabul edecekti.

Vane doğrularak taş kemerden uzaklaştı ve yavaşça yürümeye başladı. Patience bir an ona doğru baktı, sonra gözlerini yeniden Gerrard’ın eskizine çevirdi. “Daha çok kalacak mısın?”

“Saatlerce,” diye yanıtladı Gerrard.

“Pekâlâ...” Patience başını kaldırdığında Vane’in gözleriyle karşılaştı. “Acaba sizi, eve kadar kolunuza girmeye ikna edebilir miyim, Bay Cynster. Yerler düşündüğümünden daha kaygan. Bazı taşlar çok tehlikeli.”

Vane tek kaşını kaldırdı. “Öyle mi?” Kibarca kolunu ona uzattı. “Birçok avantajı olan bir yol biliyorum.”

Patience ona şüpheyle baktıysa da, ses çıkarmadan koluna girdi. Gerrard’a iyi çalışmalar diledikten sonra birlikte eski kilise yönüne dönüp yürümeye başladılar.

Vane onu kilisenin ortasından geçirdi. Patience bir anda kendini kilisenin uzun koridorunda onunla yana yana yürürken buldu.

“Teşekkür ederim.” Patience elini kolundan çekmeye niyetlendi, ama Vane diğer elini onunkinin üstüne koyup engelledi.

Parmaklarının titrediğini hissetti. Sonra Patience başını kaldırdı, Vane onun bakışlarını yakaladı. “Erekleriniz ıslanmış.”

Ela gözler parladı. “Ayaklarım da öyle.”

“Buraya belirli bir gayeyle gelmiş olmalısınız.”

Patience’ın göğsü kalkıp indi. “Doğru. Özür dilemeye geldim.”

Sözcükler dışlerinin arasından sert bir sesle çıkmıştı.

“Ah? Neden?”

Patience aniden durdu ve gözlerini kısarak ona baktı. “Çünkü size bir özür borçlu olduğuma inanıyorum.”

Vane soğuk bir ifadeyle güldü. “Özür borçlu olduğunuza inanıyorsunuz?”

Patience dudaklarını birbirine bastırarak başıyla onayladı. “Evet.” Vücudunu dikleştirdi, ellerini şemsiyesinin üstüne koydu ve kararlılıkla çenesini kaldırdı. “Özür dilerim.”

“Tam olarak ne için?”

Gri gözleri bu kadar kolay kaçamayacağını söylüyordu. “Karakteriniz hakkında haksız yorumlarda bulunduğum için.” Yüz ifadesinin değişmediğini görünce hemen ekledi. “Ve niyetinizden şüphelendiğim için.” Sonra tekrar düşündü. Ve kaşlarını çatı. “En azından bazı konularda.”

Vane’in dudakları büzüldü. “Kesinlikle bazı konularda.”

Sesi yine yumuşak bir mırıltı halini almıştı. Patience’ın belinden aşağı bir ürperme hissi yayıldı.

“Açıklığa kavuşması açısından, haksız iddialarınızın hepsini geri aldığınızı kabul edebilir miyim?”

Onunla dalga geçiyordu; gözlerindeki ışık kesinlikle güvenilmezdi. “Hiç kuşkusuz,” dedi Patience sertçe. “İşte, söyledim! Benden daha fazla ne isteyebilirsiniz?”

“Bir öpücük.”

Yanıt öyle hızlı, öyle net gelmişti ki, Patience’ın başı döndü. “Bir öpücük mü?”

Vane, bu öneride şaşacak bir şey yok, dercesine mağrurca tek kaşını kaldırdı. Patience kaşlarını çatıp dudağını ısırdı. Eski kilisenin tam ortasındaki açıklikta duruyorlardı, çevrelerindeki birkaç metrelik alanda hiçbir şey yoktu. Tamamıyla açıktaydılar. Uygunsuz bir davranış için hiç de elverişli bir yer değildi.

“Ah, pekâlâ.”

Patience çabucak parmak uçlarında yükseldi, dengesini sağlamak için bir eliyle omzunu tuttu ve yanağına bir öpücük konurdu.

Vane’in gözleri kocaman açıldı, sonra kahkahalarla gülmeye başladı ve Patience’ın tahammül edemeyeceği kadar uzun süre güldü.

“Ah, hayır.” Başını salladı. “Bu tür bir öpücük değil.”

Ne tür istediğini sormasına gerek yoktu. Patience onun dudaklarına odaklandı; uzun, ince, sert dudaklarına. Büyüleyici. Daha az büyüleyici olmayacaklardı. Aslında, düşündükçe daha fazla...

Derin bir nefes alıp tekrar parmak uçlarında yükseldi, gözlerini kapattı ve kısacık bir an dudaklarını onunkilere değdirdi. Hayal ettiği kadar sertti dudakları; mermerden yontulmuş gibi. O kısacık temas anı, içindeki duyguları alevlendirmişti; dudakları sızlıyor, titriyordu.

Ayakları tekrar yere basınca gözlerini açtı. Ve yeniden dudaklarına odaklandı. Uçlarının yukarı doru kıvrıldığını gördü, Vane’in kısık, alaycı sesini duydu.

“Yine doğru olmadı. Dur, ben sana göstereyim.”

Ellerini kaldırıp yüzünü avuçlarına aldı ve dudaklarıyla onun kilere dokundu. Patience’in göz kapakları aşağı inerken içini müthiş bir ürperti sardı.

Serseme dönmüş, donup kalmıştı; karşı koymak istedi, yapamadı. Sert dudaklar, tadını çıkarırcasına yavaşça, tembelce dudakları üstünde dolaşıyordu. Bu uysal, telaşsız dokunuşlarda tehditkâr hiçbir şey yoktu. Aksine ayartıcı, duyguları cezbediciydi.

Patience dudaklarının yumuşadığını hissetti; onunkilerse daha sertleşmişti.

Hayır, hayır, hayır... Zihninin küçük bir köşesi onu uyarmaya çalıştı, ama artık dinleyecek durumda değildi. Bu yeni ve garip bir şeydi, şimdiye kadar hiç böylesi duygular hissetmemişti. Böyle bir zevkin varlığından bile haberi yoktu.

Başı dönüyordu, ama hoş bir şekilde. Vane onun dudaklarına bastırmaya başlayınca, aynı şekilde karşılık verme isteğine karşı koyamadı. Ve bir an sonra, içinde kavurucu bir sıcaklığın yükseldiğini hissetti. Sonra durdu; Vane dilini alt dudağında gezdirince ısı yeniden arttı.

Patience daha fazlasını istiyordu; dudaklarını araladı. Vane’in dili yavaşça içeri kaydı. Patience tüm vücudunun ürperdiğini hissetti.

Vane arzularının dizginlerini sımsıkı tutuyor, şeytanlarını serbest bırakmayı reddediyordu. Derinden gelen ilkel bir içgüdü, bunu yapmasını söylüyor, deneyim onu tutuyordu.

Patience’in şimdiye kadar hiçbir erkekle öpüşmediğinden, bu deneyimi ilk kez yaşadığından emindi. Tecrübesiz, bilgisiz hareketlerinden bunu anlamıştı. Ama şimdi öpüşlerine arzuyla, tutkuyla karşılık veriyordu; Vane’e karşı duyguları yükselmiş, baştan çıkmıştı.

Ona sahip olabilirdi, fakat aceleye hiç gerek yoktu. Bir erkeğin elleri, dudakları daha önce vücuduna hiç değmemişti; hiç

dokunulmamış bir kadındı o. Şayet acele ederse, ürküp sorun çıkarabilirdi.

Bugün onu bırakacaktı; bir sonraki sefer ona dokunana dek keşfedilmemiş olarak kalmaya devam edecekti.

Tadını yavaş yavaş çıkaracaktı, acele etmeyecek, tahriklerinin dozunu her seferinde biraz daha arttıracaktı. Ve sonunda Patience kendiliğinden teslim olacaktı.

Uzaktan gelen sesleri duyunca öpüşmeyi sona erdirip yavaşça başını geri çekti. Bir anlığına yüzündeki, gözlerindeki ifade onu şaşırttı, ama sonra anladı. Patience şoke olmamış, serseme dönmemiş, bakire bir kızın utancına kapılmamıştı; heveslenmiş, meraklanmıştı.

Vane çapkın gülüşüne engel olamadı. Ne de dudaklarının son bir kez onunkilere sürtünmesine.

“Ne yapıyorsun?” diye fısıldadı Patience, Vane başını onun kine doğru eğince. Bu kadar yakın mesafeden bile güldüğünü görebiliyordu.

“Buna öpüşüp barışmak denir.” Gülüşü büyüdü. “Âşıklar bozuktuktan sonra böyle yapar.”

“Biz âşık değiliz,” dedi Patience, kalbi bir mengeneye sıkışmış gibi hissederek.

“Henüz.”

“Asla olmayacağız.” Başı dönmüş olabilirdi, ama bundan emindi.

“Kaderinle bahse girme,” dedi ve yeniden dudaklarını değiştirdi.

Patience’ın yine başı dönmeye başlayacaktı ki, Vane doğrulup geri çekildi ve ileri doğru baktı. “İşte geliyorlar.”

“Kimler?” diye sordu gözlerini kırıştırarak.

“Haremin.”

“Neyim?”

“Karşı cinsten bir grup köle için kullanılan tabir bu değil mi?”

Patience derin bir nefes aldı, ona uyarıcı bir bakış fırlattı ve

dönüp baktı. Henry, Penwick ve Edmond kilise koridorundan onlara doğru geliyorlardı. Patience içinden sızlandı.

“Sevgili Bayan Debbington,” dedi en önde yürüyen Penwick. “At gezisine çıkmak ister misiniz, diye sormak için buraya geldim.”

Patience elini uzattı. “Nezaketinize teşekkür ederim, beyefendi, fakat korkarım, bugün için yeterince hava aldım.” Rüzgâr daha sert esmeye başlamıştı. Birkaç saç teli topuzundan dışarı çıkmış uçuşuyordu. “Aslında, ben de şimdi eve dönmek üzereyim.”

“Mükemmel!” dedi ona yaklaşan Henry. “Nerede olduğunuzu merak ediyordum. Yürüyüşe çıktığınızı tahmin ettim. Eve kadar size eşlik etmekten zevk duyarım.”

“Ben de geliyorum,” dedi Edmond, Patience’a anlayışla gülümseyerek. “Gerrard’a bakmaya gelmiştim, ama beni yanından kovdu. Yani, ben de eve dönebilirim.”

Patience, kimin koluna gireceği konusunda bir kavga yaşanacağından emindi, ama o pozisyon doluydu.

“Oldukça kalabalık olduğumuz görünüyor,” dedi Vane ve Penwick’e baktı. “Geliyor musun, Penwick? Ahırlar tarafından gidebiliriz.”

Patience derin bir nefes aldı, elini Vane’in koluna koydu ve onu çimdikledi.

Masumca kaşlarını kaldıran Vane ona baktı. “Sadece yardımcı olmaya çalışıyordum.” Onu döndürüp kilisenin girişi tarafına yöneltti.

Ahırlara vardıklarında, Patience elini uzatıp eşlik ettiği için Penwick’e nazikçe teşekkür etti.

Penwick parmaklarını sıktı. “Yağmur dinerse, yarın at gezisine çıkmak isteyeceğinize eminim. Sabah uğrayacağım.”

Sanki gezintilerinden o sorumluymuş gibi! Patience ters bir şey söylememek için dilini ısırды. Elini geri çekti ve kibirlice kaşlarını kaldırdı. Penwick’i başıyla selamlamaya kalksa, teklifini

kabul ettiği anlamı çıkardı, bu yüzden hemen arkasına döndü ve kısa bir an Vane'e baktıktan sonra yürüyüp eve girdi.

Neyse ki, Henry ile Edmond eve girdikten sonra onu rahat bıraktılar. Patience yanında Vane ile ana merdivenlerden yukarı çıkarken, Edmond ve Henry'nin onu hem Vane'den hem de Penwick'ten korumaya çalıştığını düşündü. Ama eve girdiği anda güvende olduğuna kanaat getiriyorlardı. Vane evdeyken bile.

Neden böyle düşündüklerini tahmin edebiliyordu. Çünkü ne de olsa, burası Vane'in annesinin eviydi. Çapkın erkeklerin bile geçmeyeceği sınırlar vardı. Fakat diğer yandan Patience, onun zamparalığının derecesini öngöremeyeceğini öğrenmişti ve sınırlarının nerede başlayıp nerede bittiğinden kesinlikle emin olamıyordu.

Üst balkonun sonuna geldiklerinde durdular. Patience'ın odası önlerinde uzayan koridordaydı. Elini kolundan çekip ona döndü ve tek kaşını kaldırarak sordu.

“Neden kaldın?”

Bu soruyu beklemeyen Vane bir an sesiz kaldı. Patience gözlerini inceledi, ama düşüncelerini okuyamadı.

Sonra Vane elini kaldırıp çenesine dokundu. Patience'ın soluğu kesildi. “Minnie'ye yardım etmek için, Gerrard'a yardım etmek için... ve istediğim bir şeyi almak için kaldım.”

Bu sözleri çok açık, net ve kararlı bir şekilde söylemişti. Patience o soğuk gri gözlere bakınca gerçeği söylediğini anladı.

Başı döndü, çenesini geriye çekecek gücü zor buldu. Nefes bile almadan, arkasına döndü ve odasına doğru yürüdü.

Yedinci Bölüm



O gecenin ilerleyen bir saatinde, Patience yatak odasındaki şömineye doğru yürüdü. Ev sessizdi, herkes odasına çekilmişti. Uyuyamayacağını bildiğinden üstünü değiştirmemişti bile. Günlerdir doğru dürüst uyuyamamaktan yorgun düşmüştü, ama...

Vane Cynster'ı aklından çıkaramıyordu. Beynine o hükmediyor, diğer tüm düşünceleri kafasından atarak zihnini sadece onunla dolduruyordu. Çorbasını içmeyi unutmuştu. Daha sonra da boş bir fincandan çay içmeye çalışmıştı.

"Hepsi onun hatası," dedi sfenks gibi koltukta oturan Myst'e. "O böyle sözler söylerken nasıl mantıklı davranabilirim?"

Birbirlerine âşık olacaklarını söylemişti; onu âşığı olarak görmek istiyordu. Patience bir an duraksadıktan sonra devam etti. "Âşık, dedi; koruyucu ve sevgili değil." Kaşlarını çatarak Myst'e baktı. "Arada belirgin bir fark var mı?"

Myst gözlerini ayırmadan ona bakıyordu.

Patience yüzünü buruşturdu. "Muhtemelen yok." Omuzlarını silkip yürümeye devam etti.

Söylediği ve yaptığı şeyleri göz önünde tuttuğunda, bugüne kadar öğrenmiş olduğu tüm ahlaki kurallar ona Vane'den kat surette uzak durması gerektiğini söylüyordu. Gerekirse onu yok saymasını. Fakat... Durup alevlere baktı.

Güvende olduğu bir gerçektir. Zira Vane Cynster gibi bir beyefendi için kendini hayallere kaptıracak son kadın kendisiydi. Bazı bakımlardan Vane sevecen ve şefkatli olabilirdi, yakınlara

dayken başka hiçbir şeye odaklanamayacağı kadar çekici de olabilirdi, ancak Patience onun kim olduğunu asla unutamazdı. Görünüşü, hareket ve tavırları, sesindeki tehlikeli mırıltı; tüm bunlar ona sürekli bu gerçeği anımsatıyordu. Hayır; güvendedi. Onu baştan çıkarmayı başaramayacaktı. Kibar beylere olan köklü antipatisi Vane'den korunmasını sağlayacaktı.

Bu da ceza almadan merakını tatmin edebileceği anlamına geliyordu. Bazen kasten, bazense farkında olmadan uyandırdığı o ruhaf duygular konusundaki merakını... Daha önce hiç bu tür duygular hissetmemişti.

Nasil olduğunu merak ediyor, daha fazlası olup olmadığını bilmek istiyordu.

Kanıtlarını belirleyerek kaşları çatık odanın içinde volta atmaya devam etti. Bedensel tecrübesi son derece kısıtlıydı; bizzat kendisi böyle olduğundan emindi. Bugüne kadar hiçbir erkeği öpüşecek kadar çok beğenmemiş, hiçbirine karşı böyle bir istek duymamıştı. Kimsenin kendisini öpmesine de izin vermemişti. Ama o şaşırtıcı şekilde uzun ve mükemmel öpüşme, Vane'in bu konuda uzman olduğunu kanıtlıyordu. Ünü düşünülecek olursa, başka bir şey beklenemezdi. Ondan daha iyi kimden öğrenebilirdi?

Neden durumdan faydalanıp imkânlar dâhilinde biraz daha fazla şey öğrenmeyecekti ki? Vane'in sınırlarını bilmeyebilirdi, ancak kendisinininkileri gayet iyi biliyordu.

Güvendedi, ne istediğini ve nereye kadar gidebileceğini biliyordu.

Vane Cynster ile.

Öğleden sonrasının ve akşamın büyük çoğunluğunu onu düşünerek geçirmişti. Gözlerini ince, uzun bedeninden, güçlü iri parmaklarından ve büyüleyici dudaklarından ayırmak giderek daha zorlaşıyordu.

Patience somurtarak yürümeve devam etti.

Bir an başını kaldırıp pencereye baktı, perdeleri hâlen açıktı.

Kapatmak için elini uzattığında aşağıdaki karanlıkta bir ışığın parladığını gördü.

Şaşkınlık içinde aşağı baktı. Işık çok belirgindi; yıkıntıların üstünü örten sisin içinde parlayan bir ışık topu. Daha fazlasını görmek için beklemedi. Hemen gardırobunu açtı, pelerinini aldı ve kapıya koştu.

Yumuşak tabanlı terlikleri holdeki ve merdivenlerdeki halıda hiç ses çıkarmadı. Ön koridorda yanan tek bir kandil, gölgesini balkon camına aksettirdi. Duraksamadı. Karanlık koridordan geçip yan kapıya gitti.

Sürgülüydü. Ağır sürgüleri çıkartıp kapıyı açtı. Myst dışarı fırladı. Patience hemen avluya çıkıp kapıyı kapattı. Sonra dönüp kalın sis tabakasına doğru yürümeye başladı.

Beş hızlı adımdan sonra durdu. Titreyerek pelerinini üstüne atıp yakasının bağcıklarını bağladı. Geriye baktı. Ancak gözlerini zorlayarak evin duvarını, zemin kattaki pencereleri ve daha karanlıktaki yan kapıyı görebiliyordu.

Tekrar harabelere döndü. Az önceki ışıktan hiçbir iz yoktu, ama o Hayalet her kimse, ona yol gösterecek ışığı olsa bile Patience yan kapıya varmadan önce eve ulaşamazdı.

Büyük bir ihtimalle, Hayalet hâlâ oradaydı.

Sırtını eve vererek ihtiyatla birkaç adım attı. Sis şimdi daha yoğun, hava daha soğuktu.

Pelerinine sıkıca sarınıp dişlerini sıkarak ilerledi. Parlak, güneşli bir havada yürüdüğünü hayal etmeye çalışıyor, nerede olduğunu kafasında canlandırmaya çabalıyordu. Sonra sisin içinden çimenliğe yayılmış devrik taşlar belli belirsiz göründü; rahatlatıcı şekilde tanıdık bir manzara.

Güvenle derin bir nefes alıp devrik taşlar arasında dikkatle yürümeye devam etti.

Sisin en yoğun olduğu yer çimenlik alandı; harabeye yaklaşıncı yoğunluğu azaldı. Şimdi ana binayı görebiliyordu, buradan kendi konumunu değerlendirebilirdi.

Soğuk, nemli sis tabakaları yıkık kemerlerden içeri giriyordu. Sürüklenen bir sis tabakası birdenbire belirsizleşti, sonra yeniden ortaya çıktı. Aslında rüzgâr yoktu, ama yıkıntılar arasında ince bir sesin fısıltısı duyuluyor gibiydi; çağlar öncesinden kalan uzak bir ağıt gibi...

Manastırın dış avlusundaki yosun kaplı taşlara bastığında, ürkmeye başladığını hissetti. Üzerine doğru daha yoğun bir sis tabakası geliyordu. Bir eli ileride, kısa bir duvarın yanından geçti; rahiplerin yatakhanesinin bir bölümü. Duvar aniden son buldu; arkasında geniş bir boş alan vardı, buradaki taşlı koridor yemekhanenin kalıntılarına gidiyordu.

Boş alana doğru adım attığı anda terliklerinden biri ufalanmış taşların üstünde kayd. Güçlkle soluyarak koridor taşları üstünde ileri doğru sıçradı.

Ve bir adamla çarpıştı.

Çığlık atmak için ağzını açtı, fakat aynı anda sert bir el dudaklarına bastırdı. Çelik gibi bir kol onu belinden kavrayıp uzun, güçlü bedenine doğru çekti. Patience rahatlamıştı; paniği yersizdi. Şu an yaslandığı gibi bir vücuttan on kilometrelik alan içinde sadece bir tane vardı.

Uzanıp Vane'in elini dudaklarından çekti. Konuşmak için nefes aldı, dudaklarını araladı...

Vane onu öptü.

Durmayı uygun bulduğunda, dudaklarını onunkilerden yalnızca bir parça yukarı kaldırdı. Ve fısıldadı, "Sessiz ol. Ses, siste çok hızlı gider."

Patience aklını toplamaya çalıştı. Ve o da fısıldadı, "Hayaler'i gördüm; hareket eden bir ışık vardı."

"Sanırım, bir fenerdi, ama artık ya gitti, ya da söndü."

Dudakları yeniden onunkilere değdi, sonra iyice bastırdı. Patience'in dudaklarına göre soğuk değil, sıcaktı. Vücudunun geri kalanı da sıcaktı; soğuk geceye sınırsız bir mola. Ellerini onun göğsüne dayayan Patience daha da sokulmamak için kendini zor tuttu.

Vane tekrar başını kaldırdığında, içinden geçen soruyu sormak için kendini zorladı. “Sence geri gelir mi?”

“Kim bilir? Bir süre beklemeyi düşünüyorum,” diye fısıldadı Vane soluğu onun dudaklarında. Ardından onu daha tatmin edici bir şekilde öptü.

Patience’in başı dönmüştü. “Belki, ben de beklerim.”

“Hımmm.”

Birkaç dakika sonra, Vane nefes almak için zorunlu olarak öpüşmeye ara verdiğinde, “Kedinin burada olduğunu biliyor musun?” diye sordu.

Myst’in peşinden gelip gelmediğini bilmiyordu. “Nerede?” Etrafına bakındı.

“Sol tarafındaki taşın üstünde. Siste bile büyük ihtimalle bizden daha iyi görüyordur. Gözün üstünde olsun; Hayalet geri dönerse muhtemelen ortadan yok olur.”

Gözün üstünde olsun. Onu öperken bu oldukça zordu.

Patience sıcak göğsüne biraz daha sokulunca Vane’in elleri pezerinin altından beline doğru kaydılar. Yerini değiştirip onu duvarla kendi arasına sıkıştırdı ve iyice kendine doğru çekti. Bir eli ve omzu onu taşlardan, geri kalanıysa geceden koruyordu. Patience tüm vücudunda onun gücünü hissediyordu; göğüslerinde yapılı göğsünü, karnında adaleli kalçalarını ve yumuşak baldırlarında sert uyluklarını...

Dudakları yeniden buluştu; Vane’in elleri sırtında geziniyordu. Patience aralarındaki ateşin yükseldiğini hissetti; hem kendisinin hem de onun ateşinin. Soğuk almak gibi bir tehlike içinde değillerdi.

Myst tısladı.

Vane derhal alarma geçerek başını kaldırdı.

Yıkıntılar içinde bir ışık parladı. Sis daha yoğunlaştığından, fenerin nerede olduğunu anlamak güçtü. Parçalanmış taşlara düşen yansımalar farklı ışıklar yaratıyordu. Işığın kaynağını belirlemek bir dakikasını aldı.

Manastırın arkasından geliyordu.

“Burada kal.” Fısıltıyla verdiği bu emirle birlikte, Vane onu duvar kuytusunda bırakarak yanından ayrıldı. Bir an sonra, tıpkı bir hayalet gibi sisin içinde kayboldu.

Patience karşı çıkmaya fırsat bulamamıştı. Yutkunarak etrafına bakınca Myst’in Vane’in peşinden gittiğini gördü.

Şimdi tamamen yalnız kalmıştı.

Şaşkınlık içinde arkalarından bakakaldı. İleride bir yerlerde Hayalet’in feneri hâlen yanıyordu.

“Şaka yapıyor olmalısın!” diye homurdanarak aceleyle Vane’in arkasından gitti.

Onu bir kez, kemerli yolun içindeki avluyu geçerken gördü. Işık, önünde bir yerlerde sallanıyordu; manastırın yanında değil, ama kemerli geçidin öbür tarafında, diğer binaların kalıntılarına doğru bir yerde. Bir an Myst’in manastırın yıkılmış duvar taşlarının üstünden sıçradığını fark etti. Aceleyle peşinden giderken, o duvarın ardında ne olduğunu hatırlamaya çalıştı.

Bir çukur... Baş aşağı düştü.

Patience içgüdüsel haykırma isteğini cesaretle bastırdı, ancak bu süreçte neredeyse boğuluyordu. Neyse ki düştüğü yer taş değil, otlarla kaplı eğimli bir yüzeydi. Yaşadığı şokla ciğerleri havasız kalmıştı, güçlkle soluyordu.

Yirmi metre ötede, Vane onun boğuk çığlıklarını duydu. Durup sisin örttüğü taşları inceleyerek geriye baktı. Bir metre arkasında Myst’in aniden bir taşın üstünde durduğunu gördü, hayvanın kulakları dikilmişti. Sonra semiz kedi aşağı atlayıp sisin içinde geriye doğru koşmaya başladı.

Vane içinden bir küfür savurdu. İleri baktı.

Işık kaybolmuştu.

İçine derin bir nefes çekti, bıraktı, sonra dönüp geriye doğru yürüdü.

Patience’ı düştüğü yerde yatarken buldu; doğrulmaya çalışıyordu.

“Bekle.” Vane ayaklarının yanına atladı. Eğilerek kollarının altından tutup onu kaldırdı ve ayaklarının üstünde yere bıraktı.

Patience inleyerek yere çöktü. Vane onu tutup kaldırdı ve vücuduyla destek verdi. “Ne var?”

Patience ona yaslandı. “Dizim.” Dudağını ısırdı, sonra güçsüz bir sesle ekledi. “Ve bileğim.”

Vane küfür etti. “Sağ mı sol mu?”

“Sol.”

Soluna geçti ve onu kollarına aldı; sol bacağı güvenli bir şekil. de ikisinin arasında kalmıştı. “Bana tutun.”

Patience söyleneni yaptı. Vane onu göğsünde tutarak alçak çukurdan yukarı tırmandı. Onu kaldırarak çukurun kenarına oturttu, ardından kendisi çıktı. Sonra eğilip onu yeniden kollarına aldı.

Kucağında kemerli geçide götürdü. Oturacağı uygun, geniş bir taşın üstüne, bacaklarına dikkat ederek yavaşça bıraktı.

Ölü otlar, nemli yapraklar yapışmıştı vücutlarına. Vane üstlerini silkeledi. Patience da aynısını yaptı, ama neyi silkelediğinden kesinlikle emin değildi –ot ve taş döküntülerini mi yoksa ellerini mi? Dizi ve bileğindeki keskin acıya rağmen, vücudunda gezen yumuşak parmakları hissedince, göğüs uçları sertleşti.

Bu duygu onu soluksuz bıraktı.

Vane yerini değiştirip onun arkasına geçti. Bir an sonra, Patience ellerinin sırtında kaydığını hissetti; parmaklarıyla kaburgalarına dokunuyordu. Kendini toplamaya fırsat bulamadan önce, Vane’in parmakları yukarı doğru kaydı.

“Ne yapıyorsun?” Soluğu kesildiğinden sesi çatlak çıkmıştı.

“Kırık ya da zedelenmiş bir kemik olup olmadığını kontrol ediyorum.”

“Orada hiçbir yer acımıyor.” Bu kez sesi boğuktu; Vane’in parmaklarıyla yapabildiği en iyi şey, göğüslerinin altına sertçe bastırmak oldu.

Vane homurdandı, ama hiç değilse onu bıraktı. Patience derin bir nefes aldı ve sonra gözlerini kırpıştırarak önünde eğilen adama baktı.

Vane eteğini kaldırıyordu.

“Ne-?” Patience çaresizce kat kat eteklerini kapatmaya çalıştı.

“Telaşlanmayı kes!”

Sert ve kızgın sesi, ona dediğini yaptırttı. Sonra Patience ellerini acıyan bileğinde hissetti. Parmaklarıyla yumuşak hareketlerle yokluyordu, ardından büyük bir dikkatle ayağını hafifçe kaldırdı. “Şiddetli bir acı var mı?”

Patience başını salladı. Vane’in parmakları gerilip de nazikçe masaj yapmaya başladığında, içini çekmemek için kendini tutarak gözlerini kapattı. Dokunuşları öyle iyi hissettiriyordu ki... Ellerinin sıcaklığı acısını azaltmıştı; sonunda Vane bileğini bıraktığında, kendini çok daha iyi hissediyordu.

Elleri, baldır tümseğini takip ederek yukarı, dizine doğru kaydı.

Patience gözlerini açmadı ve çoraplarının ne kadar şeffaf olduğunu düşünmemeye çalıştı. Neyse ki, çorap bağlarını iyice yukarı takmıştı, böylece dizine dokunduğunda çıplak tenini hissetmeyecekti.

Aslında dokunabilirdi de.

Parmaklarına odaklanan bacaklarındaki tüm sinirler canlanmıştı. Vane dizini tuttuğunda, acıyla sıçradı; ama yoğunlaşan duygularından kurtulduğu için memnundu. Eklem yerine dokunduğunda, öncekinin iki misli acıyla inledi. Nihayet, Vane’in elleri, bacaklarından ayrıldı.

Patience gözlerini açtı ve hemen eteklerini indirdi. Yanaklarının alev alev yandığını hissedebiliyordu. Bereket versin ki, karanlık sayesinde, onun görebildiğinden kuşkuluydu.

Vane ayağa kalkıp ona baktı. “Diz burkulması ve bilek bükülmesi.”

“Uzman mısın?”

“Bir nevi,” diye yanıtladıktan sonra onu ayağa kaldırdı.

Patience omzuna tutundu. “Bana kolunu uzatırsan, yürüyebileceğime eminim.”

“Gerçekten mi?” Bu hiç de cesaretlendirici bir yanıt değildi. Vane ona baktı. Karanlıkta, Patience yüz ifadesini anlayamıyordu. “Şansın var ki, bunu yapmanı istemeyeceğim.” Sinirli ve kesin bir tonda konuşuyordu. Devam ederken kızgınlığının derecesi arttı. “Neden seni bıraktığım yerde kalmadın, sanki? Ayrıca Minnie gece karanlığında Hayalet’i takip etmemen için senden söz almadı mı?”

Verecek iyi bir yanıt olmadığından Patience ilk sorusunu duymazdan geldi. Aslında ikinci soruya yanıtı da iyi sayılmazdı. “Sözümü unuttum, Hayalet’i gördüm ve koşarak dışarı çıktım. Fakat Hayalet’i takip etmek bu kadar tehlikeliyse sen burada ne arıyorsun?”

“Benim özel bir durumum ve iznim var.”

Patience şüphe duymakta kendini son derece haklı hissetti. “Myst nerede?”

“Önümüzde.”

Patience baktı, ancak hiçbir şey göremedi. Belli ki, Vane ondan iyi görüyordu; devrik taş bloklar arasında yürürken hiç duraksamıyordu. Patience kollarını adamın boynuna dolamış, içten içe, bu çimenlik alanı topallayarak geçmek zorunda kalmadığı için sevinliyordu.

Bir süre sonra karanlıkta evin yan kapısı göründü. Myst verandada bekliyordu. Patience onu yere indireceğini sandı, ama Vane onun yerine kollarını dengeleyerek kapıyı açtı. Eşikten girince kapıyı ayağıyla kapattı ve sonra omuzlarını arkasına dayadı.

“Sürgüleri tak.”

Patience onun üstünden eğilerek söyleneni yaptı. Son sürgü de takıldıktan sonra, Vane doğrulup yürümeye başladı.

“Artık beni yere indirebilirsin,” dedi Patience ön koridora giderlerken.

“Seni odanda yere indireceğim.”

Koridordaki kandilin ışığında, Patience daha önce görmediği bir şey gördü; yüzünü. Kararlı bir yüz. İnatçı, sert çizgiler.

Vane onu şaşırtarak koridorun arka tarafına doğru ilerledi ve omzuyla yeşil çuha kapıyı açtı. “Masters!”

Masters odasından fırladı. “Evet, efendim? Ah, aman Tanrım!”

“Gerçekten, öyle,” diye karşılık verdi Vane. “Bayan Henderson ile hizmetçi kızlardan birini çağır. Bayan Debbington yıkıntılar arasında dolaşmaya çıktı ve bileğini büküp dizini burktu.”

Bu tabii, Patience’ı mahvetti. Masters’ın, Bayan Henderson’ın ve Minnie’nin yaşlı hizmetkârı Ada’nın gereksiz telaşına katlanmak zorunda kaldı. Vane cılız seslerle yakınan kafileyi yukarı yönlendirdi ve söylediği gibi onu odasında yere indirdi.

Yavaşça yatağın ucuna oturttu. Hoşnutsuz, sinirli bir ifadeyle geri çekildi. Elleri kalçasında, Bayan Henderson ile Ada’nın telaş içinde bileğine hardal banyosu, dizineyse yara lapası uygulamalarını izledi.

Tatmin olduğunda, Patience’a döndü. Bakışları sertti. “Tanrı aşkına, sana söyleneni yap.” Ve sonra çıkıp gitti.

Patience şaşkına dönmüş bir halde arkasından bakakaldı. Gitmeden önce ona fırlatacak uygun bir şey düşünmemişti. Kapı kapandı. O da ağzını kapatıp sırtüstü yatağına uzandı ve duyularını serbest bırakıp dişlerini gıcırdatarak acıyla inledi.

Ada telaşla yanına geldi. “Düzelecek, tatlım.” Yavaşça eline vurdu. “Kısa sürede seni iyileştireceğiz.”

Patience dişlerini sıkarak tavana baktı.

Ertesi sabah Bayan Henderson onu uyandırmaya geldi. Patience yatağının ortasında sırtüstü yatarken sevecen kâhya kadını görünce şaşırdı; hizmetçilerden birini bekliyordu.

Bayan Henderson perdeleri açarken gülümsedi. “Yara lapasını alıp dizini sargıyla bağlamam gerek.”

Patience somurttu. Bandaj yapılmayacağını ummuştu. Saatine baktı. “Daha sabahın yedisi.”

“Evet. Kazadan dolayı, bu kadar iyi uyuyamayacağından korkuyorduk.”

“Yan tarafıma dönemiyorum.” Patience oturmaya çabaladı.

“Bu gece daha iyi olacaksın. Artık sadece bandaj yeterli.”

Kâhya kadının yardımıyla Patience yatakta doğruldu. Sabırla Bayan Henderson’ın lapayı alıp dizini temiz bir sargı beziyle sarmasını izledi.

“Yürüyemiyorum,” diye karşı çıktı, kadın onu ayağa kaldırdığı anda.

“Tabii, yürüyemezsin. Dizinin iyileşmesini istiyorsan, birkaç gün bu ayağının üstüne basmamalısın.”

Patience gözlerini kapatıp sızlandı.

Bayan Henderson yüzünü yıkayıp giyinmesine yardımcı oldu, sonra onu yatağa oturttu. “Kahvaltını tepsiyle buraya mı getireyim yoksa aşağı inmeyi mi tercih edersin?”

Tüm günü odasında kapalı geçirme düşüncesi yeterince kötüydü; buna mecbur kalmaksa tam bir işkenceydi. Ve şayet aşağı incekse, bunu şimdi, henüz ortada kimse yokken yapması en iyisiydi.

“Aşağı ineceğim,” diye yanıtladı kararlılıkla.

“Peki, öyleyse.”

Bayan Henderson onu şaşırtarak kapıya doğru yürüdü. Kapıyı açıp başını dışarı uzattı, bir şeyler söyledi, sonra geri çekildi.

Vane içeri girdi.

Patience hayretler içinde bakakaldı.

“Günaydın.” Yüzünde kayıtsız, soğuk bir ifadeyle yanına geldi.

Değil herhangi bir şey söylemek, düşüncelerini bile toplama-ya fırsat bulamadan, Vane eğildi ve onu kucağına aldı.

Soluğu kesilmişti. Tıpkı dün geceki gibi— ancak arada büyük bir fark vardı.

Dün gece üstünde pelerin vardı; kalın kumaş dokunuşlarını hissetmesine engel oluyordu, şimdiyse sadece fitilli kumaştan ince bir sabahlıklaydı ve kombinezonun altında bile parmaklarını hissedebiliyordu. Bir elini baldırlarının, diğeriniyse kolunun altından geçirip onu kucaklamıştı.

Vane onu odadan çıkardı ve balkona doğru ilerledi. Patience bir yandan düzenli nefes alıp vermeye çalışıyor, bir yandan da yüzünün hissettiği kadar çok kızarmamış olmasına dua ediyordu.

Cesaretini toplayıp bir an adamın yüzüne baktı. Sert hatları hâlâ gergindi; dün geceki gibi duygusuz ve soğuk. O büyüleyici dudaklarıysa şimdi ince bir çizgi halindeydi.

Patience gözlerini kıstı. “Aslında yürümekten aciz değilim.”

Vane’in yüzü ifadesizdi. Kısa bir an gözlerine baktı, sonra yeniden ileriye çevirdi. “Bayan Henderson yürümemen gerektiğini söylüyor, şayet ayaklarının üstünde görürsem, seni yatağa bağlarım.”

Patience ağzı bir karış açık ona bakakaldı, ama Vane oralı olmadı. Halı kaplı merdivenlerden indikten sonra çizmeleri koridor karolarında çınlamaya başladı. Patience zorbalığına aldırmış etmemeye gayret ederek derin bir nefes alıp içinden geçenleri bastırdı. Kahvaltı salonuna girdiklerinde Masters oradaydı. Aceleyle Vane’in yanındaki sandalyeyi çekti ve yüzü masa başına bakacak şekilde döndürdü. Vane onu yumuşak bir şekilde sandalyeye bıraktı, Masters bir ayak iskemlesi getirince de, incinmiş bileğini nazikçe üstüne koydu.

“Yastık ister misiniz, hanımefendi?” diye sordu Masters.

Patience minnetle gülümsedi. “Hayır, teşekkür ederim, Masters.” Bakışları önünde duran Vane’e çevrildi. “Çok nazıksın.”

“Rica ederim, hanımefendi. Şimdi, kahvaltıda ne arzu edersiniz?”

Vane ile Masters istediği yiyecekleri getirdiler ve sonra yemesini izlediler. Patience iki erkeğin üzerine titremesinden sıkıldıysa da, elinden geldiğince belli etmemeye çalıştı. Ve bekledi.

Vane'in omuzları sis damlacıklarıyla kaplıydı. Saçları her zamankinden daha koyuydu ve kalın dalgalar arasında bir sis damlacığı ışıltıyordu. O da kendine kahvaltılık almıştı; çeşitli etlerle tepeleme doldurduğu tabağıyla meşguldü. Patience içinden sızlandı—adam apaçık etoburdu.

Masters yiyecekleri sıcak tutan ısıtıcı kapları getirmek üzere mutfığa gitti.

Ayak sesleri duyulmaz olunca, Patience atıldı. "Araştırma yapmak için dışarı çıkmışsın."

Vane başıyla onayladı ve kahve fincanına uzandı.

"Evet?" Kahvesini yudumladığını gören Patience konuşması için onu zorladı.

Vane dudaklarını sıkarak bir an yüzünü inceledi, sonra isteksizce konuştu. "Takip edebileceğim bir iz, belki birkaç ayak izi olabileceğini düşündüm." Yüzünü buruşturdu. "Yerler ıslaktı, ama yıkıntılar taş, kaya ve birbirine karışmış yüksek otlarla kaplı. Dolayısıyla hiçbir iz yok."

"Hımmm." Patience kaşlarını çatı.

O sırada Masters geri döndü. Elindekileri bırakıp Vane'in yanına geldi. "Grisham ile Duggan mutfakta bekliyorlar, efendim."

Vane başını sallayıp kahvesini bitirdi. Fincanı masaya bıraktı ve sandalyesini geri itti.

Patience bir an bakışlarını yakalayıp adamı dikkatle süzdü; sorulmamış sorusu havada asılı kalmıştı.

Vane'in yüzü sertleşti, dudakları gerildi.

Patience gözlerini kıstı. "Bana söylemezsen, harabelere kendim giderim."

Vane de gözlerini kıstı. Masters'a bir bakış fırlattıktan sonra hoşnutsuzca yeniden ona döndü. "Hayaller'in dışarıdan geldiğine dair bir iz olup olmadığını kontrol edeceğiz. Toynak izi ya da buradan olmadığını gösteren herhangi bir şey arayacağız."

Patience rahatlayarak başıyla onayladı. "Zemin çok ıslaktı, mutlaka bir şeyler bulursunuz."

“Kesinlikle.” Vane ayağa kalktı. “Tabii, eğer bulunacak bir şey varsa.”

Masters salondan ayrılıp tekrar mutfığa döndü. Merdivenlerin bulunduğu yönden neşeli bir ses duyuldu. “Günaydın, Masters. Kahvaltıya inen var mı?”

Angela, Masters’ın alçak sesle yanıt verdiğini duydular; Vane, Patience’ın irileşen gözlerine baktı.

“Bu kesinlikle benim gitme zamanımın geldiğini belirten işaret.”

“Ödlek,” diye fısıldadı Patience sırtarak.

Vane derhal ona yaklaştı ve üstüne doğru eğildi. Patience soğukluğunu boyununda hissedebiliyordu; gücü etrafını kuşatmıştı.

“Bu arada,” diye mırıldandı derinden gelen sesiyle, “yatağa bağlamak konusunda ciddiydim.” Durdu. “Yani, bir nebze olsun kendini koruma düşüncen varsa, bu sandalyeden kalkmazsın.” Soğuk, sert dudaklar kulağını okşadı, sonra yavaşça aşağıya, çenesinin altındaki duyarlı bölgeye kayd. Patience titreyerek mücadeleleyi kaybettiğini anladı, göz kapaklarını indirdi.

Vane bir an yüzüne baktıktan sonra çenesini kaldırdı; dudakları onunkilere değdi. Bu son derece kısa ve yetersiz bir öpücük.

“Kahvaltı sona ermeden önce dönerim.”

Koridorda Angela’nın ayak sesleri duyuldu.

Patience gözlerini açtığı anda Vane salondan çıkıyordu. Angela’nın keyifle onu selamladığını ve ardından Vane’in gürleyen yanıtını duydu. Bir saniye sonra, Angela göründü. Somurtuyordu.

Patience kendini son derece yaşlı ve son derece olgun hissederek gülümsedi.

“Gel de kahvaltı et. Yumurtalar çok güzel.”

Ardından diğerleri de yavaş yavaş salona gelmeye başladılar. Korktuğu gibi, hepsi yaralandığını duymuştu; ev halkının dedi-kodu yayma inceliği... Neyse ki, gece vakti dışarıda gezmesinin

nedeni hakkında kimseye bir şey söylememişlerdi, yani *nasıl* yz. ralandığını hiç kimse bilmiyordu.

Geçirdiği 'kaza' hepsini çok üzmüştü, teker teker geçmiş ol. sun dileklerini iletiler.

"İstıraplı bir durum," dedi Edgar yüzünde ezik bir gülüşle.

"Bir keresinde, Hindistan'da dizimi burktum." General masadakilere tuhaf bir bakış yöneltti. "At beni üstünden attı. Yerliler iğrenç kokulu yapraklarla sardı. Dizimi, atı değil. Hemen iyileşti."

Patience başını sallayıp çayını yudumladı.

Yanında oturan Gerrard sakince sordu, "İyi olduğuna emin misin?"

Ablası dizindeki acıya aldırmadan gülümseyerek hafifçe elini sıktı. "Ben güçsüz bir insan değilim. Sana söz veriyorum, acıdan baygınlık falan geçirmeyeceğim."

Gerrard sırtıttı, ama yüzündeki kaygılı, düşünceli ifade değişmedi.

Yüzünde aynı hoş gülümsemeyle etrafına bakınırken Patience, Henry'nin sinirli gözlerle ona baktığını gördü.

"Ben hâlâ," dedi Henry, "dizini nasıl burktuğunu anlayabilmiş değilim." Ses tonundaki vurgu bunun bir soru cümlesi gibi çıkmasına neden olmuştu.

Patience gülümsemeyi sürdürdü. "Gece uyku tutmadı, ben de biraz yürüyüşe çıktım."

"Dışarı mı?" Edmond şaşkınlığını yenmeye çalıştı. "Şey, evet, yürüyüş yapmak için dışarı çıkmak zorundaydın, gece *içeride*, bu mozolenin içinde yürümek insana kâbus gördürür." Hafifçe güldü. "Ve muhtemelen kâbus görmek istemedin."

Sıktığı dişleri arasından gülümsemek Patience için kolay olmadı. "Evet, dediğim gibi dışarı çıktım." Sessiz kalmak daha akıllıca olurdu, ama masadaki herkes büyük bir merakla onun ağzından çıkacak sözleri bekliyordu.

"Fakat..." Edgar'ın kaşları aşağı doğru kıvrıldı. "Sis..."

Patience'a baktı. "Dün gece yoğun sis vardı. Kandilimi söndürmeden önce dışarı baktım."

"Oldukça yoğundu." Patience da Edmond'a baktı. "Esrarengiz havayı değerlendirmeliydin."

"Bay Cynster'in," diye araya girdi Whitticombe çekingence, "sizi içeri taşıdığını duydum."

Sessizce söylediği bu sözler, hepsinin aklına sorular getirterek kahvaltı sofrasının üstünde asılı kaldı. Şaşkınlık ve merak yüklü ani bir sessizlik oldu. Patience sakindi, ama yüzündeki gülüş kaybolmuştu. Dönüp soğuk bir ifadeyle Whitticombe'ye baktı.

Zihni olasılıkları düşünerek hızla çalışıyordu. Ne var ki, verebileceği sadece tek bir yanıt vardı. "Evet, Bay Cynster eve dönmemeye yardımcı oldu. Beni bulduğu için şanslıyım. İkimiz de harabelerde bir ışık gördük ve araştırmaya gittik."

"Hayalet!" diye haykırdı aynı anda Angela ile Edmond. Gözleri parladı, yüzleri heyecanla ışıldadı.

Patience az sonra artacak coşkularını bastırmaya çalıştı. "Işığın takip ederken bir çukura düştüm."

"Minnie'ye," dedi Henry ciddiyetle ve tüm gözler ona çevrildi, "karanlıkta Hayalet'i takip etmeyeceğimize dair söz verdiğimizizi sanıyordum." Tiz sesi ve yüzündeki ifade şaşırtıcı şekilde sertti. Patience yanaklarının pembeleştiğini hissetti.

"Korkarım, sözümü unuttum," diye itiraf etti.

"Herhalde olayın heyecanına kapıldın." Edmond masanın üstünden eğildi. "Ürpertici miydi?"

Patience onun bu dikkat dağıtıcı sorusunu hevesle yanıtlamak üzere ağzını açtı, ama Henry ondan önce davrandı.

"Senin bu saçmalıklarının fazla ileri gittiğini düşünüyorum, genç adam!"

Sözleri öfke doluydu. Herkes hayretle Henry'ye baktı. Yüzünde kararlı, sert bir ifade vardı, cildi hafif benekli bir görünüm almıştı ve gözleri Gerrard'a kilitlenmişti.

Gerrard kaskatı kesildi. Bir süre Henry'ye baktıktan sonra yavaşça çatalını bıraktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Şunu demek istiyorum," dedi Henry sözcüklerin üstüne basarak, "ablana verdiği acı ve ıstırap ortadayken, senin orada, duygusuz ve saygısızca, onun yanında oturup masum rolü yapman beni şoke etti."

"Ah, hadi ama yapma," dedi Edmond. Patience neredeyse biraz rahatlayarak derin bir nefes almak üzereydi ki, Edmond'ın sonraki sözlerini duyunca yeniden gerildi. "Patience'ın Minnie'ye verdiği sözü bozacağını ve peşinden geleceğini nereden bilebilirdi?" Edmond omuzlarını silketti ve sevimli bir tebessümle Patience ile Gerrard'a döndü. "Başına gelenler onun hatası değil."

Böyle destekçilerle... Patience sızlanmamak için kendini güç tuttu ve görevini yerine getirdi. "Gerrard değildi."

"Ah?" Edgar umutla ona baktı. "Öyleyse Hayalet'i gördün?" Patience dudağını ısırды. "Hayır, görmedim. Ama—"

"Görseydin bile yine kardeşini savunurdun, öyle değil mi, canım?" Whitticombe'nın yumuşak sesle söylediği sözler masada dalgalandı. Büyüklük taslayan bir gülümsemeyle Patience'a baktı. "Övgüye değer bir bağlılık, canım, ama bu olayda, korkarım," diye devam etti bakışlarını Gerrard'a çevirip sert bir ifadeyle başını sallayarak, "son derece hatalı bir davranış."

"Ben değildim." Benzi atan Gerrard'ın sesi sakindi. Patience kardeşinin sinirlerini kontrol altında tutmak için verdiği mücadeleyi sezdi. Sessizce ona destek gönderdi. Kısa bir an masanın altından bacağına tuttu.

Gerrard birdenbire ona döndü. "Ben Hayalet değilim."

Öfkeli gözlerine bakan ablası, "Biliyorum," dedi, dingin bir edayla. Bu tek kelimeyi tam ve kesin bir inançla söylemişti. Hemen ardından kızgınlığının biraz azaldığını hissetti.

Gerrard dönüp masadakilere meydan okuyan bir bakış fırlattı.

General burnundan soludu. “Dokunaklı, ama gerçeklerden kaçmak olmaz. Hayalet denen şey, bu oğlanın oyunu. Ve sen, oğlum; etraftaki tek oğlan sensin.”

Patience sert bir yumruğun indiğini hissetti; kardeşinin gelişmekte olan ergenliğinin tam merkezine indirilen direkt bir vuruş. Gerrard kımıldamıyordu, yüzü ölü gibi bembeyaz, ifadesi soğuk ve kasvetliydi. Patience’ın yüreği onun için yandı; kollarına alıp onu korumak ve rahatlatmak isterdi, ama bunu yapamayacağını biliyordu.

Gerrard yavaşça sandalyesini geri itip ayağa kalktı ve hışımla masadakilere baktı. “Hakaretleriniz bittiyse,” dedi sesi hafiften çatlayarak. “Sizlere iyi günler dilerim.”

Kabaca, başıyla selam verdi. Ablasına kısa bir bakış attı ve topukları üzerinde dönüp salondan çıktı.

Patience masadakileri küçümseyen, mağrur bir edayla ayağa kalkmak ve kardeşinin peşinden gitmek için tüm geleceğini verebilirdi. Ama burada kapana kısılmıştı; yaralı ayağı yüzünden, gerilen sinirlerini kontrol altında tutup teyzesinin aptal arkadaşlarıyla baş etmek zorundaydı. Vane’e sarf ettiği sözlerle karşın, değil topallayarak yürümek, ayakta bile duramıyordu.

Dudaklarını birbirine bastırarak gözlerini masadakilerin üstünde gezdirdi. “Gerrard, Hayalet değil.”

Henry bıkkın bir tavırla gülümsedi. “Sevgili Bayan Debbington, korkarım, gerçeklerle yüzleşmelisiniz.”

“Gerçekler?” diye atıldı Patience. “Hangi gerçekler?”

Henry, büyük bir lütufkârlıkla, ona anlatmaya girişti.

Vane ahırdan çıkarken, Gerrard’ın kararlı adımlarla kendisine doğru geldiğini gördü.

“Ne oldu?” diye sordu.

Gerrard, yüzünde soğuk bir ifade, gözleri kıvılcımlar saçarak karşısında durdu. Derin bir nefes alıp başını salladı. “Sorma.” Yanından geçip ahıra doğru yürüdü.

Vane arkasından baktı. Delikanlının sıkılmış yumrukları ve kaskatı vücudu çok şey söylüyordu. Vane duraksadı, sonra yüzü sertleşti. Birdenbire dönüp eve doğru yürümeye başladı.

Çok kısa sürede kahvaltı salonuna vardı. Bir bakışı, yüz ifadesinin donuklaşmasına yetti. Patience hâlâ bıraktığı yerde oturuyordu, ama iri gözlerindeki ışıltıdan eser kalmamıştı. Yanakları kızarmıştı, fındık gözleri kısılmış, sinirle parlıyordu.

Bunların ötesinde hiddetten titriyordu. Vane'in içeri girdiğini görmedi; şu anki kızgınlığının odağı Henry Chadwick'ti.

"Nihayet geldin, Cynster. Gel de sohbetimize katıl." General sandalyesinde dönerek onu çağırırdı. "Bayan Debbington'a mantıklı olması gerektiğini anlatmaya çalışıyoruz. Gerçeklerden kaçmanın anlamı yok, görmüyor musun? Siska kardeşinin dizginlerinin sıkı bir el tarafından tutulması gerek. İyi bir dayak onu hizaya getirir ve böylece bu Hayalet zırvalığı son bulur."

Vane, Patience'a baktı. Bariz şekilde alev saçan gözleri General'e kilitlenmişti. Soluk alıp verirken göğsü inip kalkıyordu. Şayet bakışlar öldürebilseydi, General şimdi ölmüş olurdu. İfadesi, Henry'yi boğmaya hazır olduğunu söylüyordu; hatta ilaveten Edmond'ı da.

Vane sakince ileri doğru yürüdü. Hareketi Patience'ın dikkatini çekmişti; ona bakıp gözlerini kırptırdı. Vane bakışlarını yakaladı ve gidip sandalyesinin önünde durdu. Sonra elini uzattı. Amirane bir tavırla. Patience tereddütsüz elini avucuna koydu.

İri eli sımsıkı kapandığında; Patience, ürpertiyle, gücün ve sıcaklığın kendisine geçtiğini hissetti. Neredeyse kırılma noktasına gelen öfkesi eşikten dönmüştü. Derin bir nefes alıp tekrar masadakilere baktı.

Vane de aynısını yaptı, soğuk gri gözleriyle onları süzdü. "Umarım," diye homurdandı, ağır ve alçak ama duyulabilen bir tonda, "dün gece yaşadığın talihsiz olaydan sonra, kimse seni herhangi bir surette sinirlendirecek kadar duygusuz değildir?"

Sakin sözleri ve keskin gözleri, masadakileri susturmaya yetti.

“Doğal olarak,” diye devam etti, aynı sakin sesle, “dün geceki gibi olaylar spekülasyonlara neden olur. Fakat tabii,” dedi hepsine birden bakıp gülümseyerek, “bunlar sadece spekülasyondur.”

“Ah—” Edmond sözünü kesti. “Hayalet’in kimliği hakkında hiçbir kanıt, hiçbir iz bulamadınız mı?”

Vane’in dudaklarındaki tebessüm büyüdü. “Hayır. Yani, Hayalet’in kimliği hakkındaki tüm görüşler, dediğim gibi, salt kurgudan ibaret.” Edgar’ın bakışlarını yakaladı. “Guineas için bir rüyodan bile daha az gerçeğe dayalı.”

Edgar hafifçe gülümsedi.

“Ama” diye araya girdi General, “mantıksal olarak *biri* olmalı.”

“Ah, doğru,” dedi Vane tembelce. “Fakat akla yatkın bir delil olmadan suçu herhangi birinin üstüne atmak...” Durup General’in gözlerine baktı. “...yalnızca iftira olur.”

“Öf!” General sandalyesinde iyice alçaldı.

“Ve tabii,” diye ekledi Vane, bu kez Henry’ye dönerek, “kişi, aşırı coşkulu savlarında haksız çıkarsa, ne kadar aptal görüneceğini de düşünmeli.”

Henry suratını astı. Bakışları masa örtüsüne çevrildi.

Vane, Patience’a baktı. “Yukarı çıkmaya hazır mısınız?”

Başıyla onayladığını görünce, eğilip onu kollarına aldı. Bu kadar kolayca kaldırılmaya alışmış olan Patience rahatına bakarak kollarını boynuna doladı. Masadaki erkeklerin hepsi ayağa kalktı; Patience onlara bakıp gülmemek için kendini zor tuttu. Henry ile Edmond’ın yüz ifadeleri görülmeye değerdı.

Vane kapıya doğru yürüdü.

Edmond ile Henry birbirleriyle yarışırcasına ondan önce koştu.

“Ah, yardım edeyim.” Henry zaten açık olan kapıyı tuttu.

“Belki kollarımızı bir sandalye gibi kullanabiliriz,” diye önerdi Edmond.

“Bay Cynster kendi başına halledebilecek kadar becerikli,” dedi Patience ters bir sesle. “Ben dinleneceğim. Rahatsız edilmek istemiyorum.”

Durup gülümseyerek Vane’e baktı. Hiç kımıldamadan duran Vane, “Yukarı mı?” diye sordu.

Patience başıyla onayladı. “Doğru.”

Başka bir telaş ya da sorun yaşamadan Vane onu kapıdan çıkardı.

Sekizinci Bölüm



“Neden,” diye sordu Vane ana merdivenleri çıkarken, “Gerrard olduğundan bu kadar eminler?”

“Çünkü,” dedi Patience asabi bir sesle, “akıllarına başka birinin olabileceği gelmiyor.” Merdivenlerin sonuna vardıklarında alaycı bir tonda devam etti. “Henry’nin kafası çalışmıyor, General’in de öyle. İkisi de ahmak. Edmond’ın aklı var, ama kullanmak istemiyor. O kadar sorumsuz ki, her şeyin şaka olduğunu sanıyor. Edgar temkinli; düşünmeden karar vermiyor, fakat ürkekliği onu daima yarı yolda bırakıyor. Whitticombe’ye gelince,” deyip duraksadı. Göğüsleri hızla inip kalkıyordu, gözlerini kısarak Vane’e baktı. “O kendini beğenmiş, gıcık bir adam. Dikkatleri başkalarının ‘sözde suçlarına’ çekmekten büyük bir haz alıyor ve bunu üstünlük taslayan, mide bulandırıcı bir edayla yapıyor.”

Vane yan gözle ona baktı. “Belli ki kahvaltı sana iyi gelmemiş.”

Patience sıkıntıyla ofladı ve sonra ileri bakarak etrafına odaklandı. Evin bu bölümünü bilmiyordu. “Beni nereye götürüyorsun?”

“Bayan Henderson eski oturma odalarından birini senin için hazırladı. Böylece istemediğinde, diğerleriyle muhatap olmayacaksın.”

“Asla istemeyeceğim.” Bir dakika sonra yüzüne bakarak farklı bir tonda, “Sen Gerrard olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?” diye sordu.

“Gerrard olmadığını biliyorum.”

Patience’ın gözleri büyüdü. “Kim olduğunu gördün mü?”

“Evet ve hayır. Sis in içinde yürürken bir an gözüme ilişip kayboldu. Fenerini yukarı kaldırmış, bir kayaya tırmanıyordu. Işıktaki yansıyan gövdesini gördüm. İri yapılı bir adamdı; bir yetişkin. Uzaktan boyunu tahmin etmek zor, ama iri olduğu kesin. Üstünde uzun, kalın bir palto vardı; kaba yün kumaştan sanırım, ama bana hiç de ucuz bir şey gibi gelmedi.”

“Ama Gerrard olmadığına eminsin?”

Vane kollarında rahatça taşıdığı Patience’a baktı. “Gerrard, yetişkin iri yapılı bir erkekle karıştırılmayacak kadar zayıf. O olmadığına kesinlikle eminim.”

“Hımmm.” Patience kaşlarını çattı. “Peki, ya Edmond? Oldukça zayıf sayılır. O da elendi mi?”

“Sanmıyorum. Omuzları, kalın bir paltoyu taşıyabilecek kadar geniş. Ayrıca boyu uzun, soğuktan ya da Hayalet rolüne büründüğünden kamburunu çıkardıysa, gördüğüm kişi o olabilir.”

“Her neyse,” dedi Patience yüzü aydınlanarak, “Gerrard’ın Hayalet olduğuna dair söylenen kaba laflara bir son verebilirsin.” Yüzündeki ışıltı birkaç anıye sonra kayboldu, suratı asıldı. “Niçin şimdi kahvaltı salonunda Gerrard’ı aklamadın?”

“Çünkü,” dedi Vane, aniden buz gibi çıkan sesine aldırış etmeden, “kahvaltı sofrasındaki birinin, Gerrard’a Hayalet rolü biçilmesinden çok memnun olduğu aşikâr. Birisi dikkatleri kendi üzerinden çekmek için Gerrard’ın günah keçisi olmasını istiyor. Senin de tam olarak tarif ettiğin zihinsel yetileri göz önünde tutulacak olursa, beyler, genel olarak kolaylıkla yönlendirilebilirler. Konu doğru şekilde sunulduğu takdirde, hepsi mutlulukla inanır. Maalesef, zekâ düzeyleri yaklaşık olarak aynı seviyede olduğundan, yönlendirmeyi kimin yaptığını söylemek zor.”

Kaşlarını çatarak bir kapının önünde durdu. Patience eğilip tokmağı çevirdi. Vane omzuyla kapıyı itti ve onu içeri taşıdı.

Söylediği gibi burası bir oturma odasıydı, ama kullanılmıyordu. Patience'ın yatak odasının bulunduğu kanadın bir kat aşağısında, koridorun en sonundaydı. Uzun pencereler neredeyse zemine kadar iniyordu. Hizmetçilerin odaya geldiği belliydi; tozluklar kaldırılmış, yerler silinmiş, uzun pencerelere bakan büyük, ferforje divan parlatılmış, perdeler yan taraflarda toplanmıştı. Oda, çalılık araziyle kırların bir bölümüne -malikânenin bahçelerinin çoğunluğu kırlıktı- ve ötesindeki korunun kıvılcı kahve örtüsüne bakıyordu. Bu mevsimde bulunabilecek en güzel manzaraydı. Sağ tarafta harabeler görünüyor, daha uzaktaysa bereketli ovayı sulayan Nene, gri bir kurdele gibi ışıldıyordu. Patience divana uzanıp manzaranın tadını çıkarabilirdi. Oda birinci katta olduğundan, mahremiyeti güvencedeydi.

Vane onu divana kadar götürüp dikkatle üstüne bıraktı. Yastıkları kabartıp onu destekleyici bir şekilde yerleştirdi.

Patience sırtını yasladı ve acıyan ayağının altına kilim desenli bir minder koymasını izledi. "Hayalet hakkındaki planların nedir?"

Vane tek kaşını kaldırıp ona baktı, sonra kapıya doğru yürüdü ve kilitteki anahtarı çevirdi. Aynı uzun adımlarla geri dönüp divana, tam kalçasının yanına oturdu, elini demir arkalığa dayadı. "Hayalet dün gece takip edildiğini artık biliyor. O zamansız kaza olmasaydı, pekâlâ yakalanabilirdi de."

Patience'ın utanma duygusu vardı.

"Hayalet dâhil tüm ev halkı," diye devam etti Vane gözlerini ondan ayırmadan, "köşkü çok iyi bildiğimi anlamaya başladı; muhtemelen hepsinden daha iyi. Hayalet için gerçek bir tehdidim. Kanımca, şimdilik gizlenecek ve yeniden ortaya çıkmak için benim buradan gitmemi bekleyecek."

Patience adına uygun davranmak için çaba gösterdi; dudaklarını sımsıkı birbirine bastırdı.

Vane anlayışla gülümsedi. "Sonuç olarak, Hayalet'in kendini göstermesini istiyorsak, Gerrard'ın suçlu olduğu görüşünü dikkate alıyormuş gibi görünmem daha akıllıca olur."

Patience suratını asarak soğuk, gri gözlerini inceledi, sonra dudaklarını araladı.

“En azından bir süre için,” dedi Vane, konuşmasına fırsat vermeden, “evdekilerin istediklerini düşünmelerine göz yummamız, Gerrard’a zarar vermeyecektir.”

“Ne söylediklerini duymadın.” Kollarını göğsünün altında kavuşturdu. “General ona ‘oğlan’ dedi.”

Vane’in kaşları havaya kalktı. “Kabul ediyorum, son derece duyarsızca. Ama bence sen Gerrard’ı hafife alıyorsun. Sevdği insanların onun suçsuz olduğunu bildiğini anladığında, diğerlerinin ne düşündüklerini önemsemeyecektir. Heyecanlı bir oyun gibi göreceğini düşünüyorum; Hayalet’i yakalamak için düzenlenen bir komplo gibi.”

Patience gözlerini kıstı. “Yani, sen ona olayı bu şekilde sunacaksın.”

Vane sırttı. “Tüm hakaretlere alaycı bir bıkkınlıkla, onları küçümseyerek yanıt vermesini önereceğim.” Kaşlarını kaldırdı. “Belki, kibirli bir gülüş geliştirir.”

Patience onaylamayan, kuşkulu bir ifadeyle ona bakmaya çalıştı. Gerrard’ın koruyucusu olarak bu tür planlara onay vermemesi gerektiğinden emindi. Ama veriyordu; Vane’in planının, kardeşinin kendine güvenini tekrar kazanması için en hızlı yol olduğunu biliyordu. Ve her şeyin ötesinde, Patience’ın temel sorunu buydu. “Bu konuda çok iyisin, öyle değil mi?” Ve yalnızca Gerrard’ı anlamasını kastetmiyordu.

Vane’in sırtışı havalı bir gülüşe dönüştü. “Bir sürü konuda çok iyiyim.”

Sesi boğuk bir mırıltıyı andırıyordu. Ona biraz daha yaklaştı.

Patience göğsünün, yavaşça kapanan bir mengenede kalmış gibi sıkıştığını hissetti; aldırış etmemeye çabaladı, gerçekten çok çabaladı. Gözlerine bakmayı sürdürdü, bakışlarının dudaklarına kaymasına kesinlikle izin vermeyecekti. Kalp atışları hızlanınca, meydan okurcasına tek kaşını kaldırdı. “Örneğin?”

Öpüşme; öpüşme konusunda çok, çok iyiydi.

Patience bu sonuca varana kadar soluk soluğa kaldı ve ağır ağır onu etkisi altına alan heyecan verici duygulara tam anlamıyla esir oldu. Vane'in güvenle dudaklarını sahiplenmesi başını döndürmüştü, onu serseme çevirmişti. Sert dudakları onunkilerin üstünde kaydıkaç, vücudundaki her kas, her uzuv yumuşuyordu. Yavaş yavaş ateş tüm bedenini sardı; daha büyük anlamı, daha derin önemi yokmuş gibi görünen yalın bir haz dalgasıyla sarmalandı. Bütünıyla zevkti, salt zevk.

Kafasındaki bütün düşüncelerden arınarak, kollarını kaldırıp onun omuzlarına koydu. Vane daha yakınlığa. Dilinin kendi dili üstünde dolaşması Patience'ı heyecandan titretti. Cesaretle, o da aynı şeyi yaptı; ellerinin altındaki kaslar gerildi. Korkusuzca, dilini sertleştirdi ve hemen karşılık alınca mest oldu. Vane'in dudakları, kasları ve tüm uzuvları gitgide daha sertleşiyor, daha belirginleşiyordu.

Büyüleyiciydi; Patience yumuşuyor, Vane sertleşiyordu.

Ve sertliğinin yanı sıra, ateşi de giderek artıyordu; ikisinin birlikte paylaştığı bir ateş bu. Baş döndüren hazzı, yoğun şehvete dönüştüren bir ateş... Dudakları dışında, Vane henüz ona dokunmamıştı, buna rağmen vücudundaki her zerre içten içe coşkuyla kaynıyordu. Haz dalgası kabardı; hararet yükseldi.

Ve Patience heyecan doluydu, huzursuzdu, daha fazlasını istiyordu.

Sert parmakların göğsünde kayması nefesini kesti, panik olmadı, ama şaşkıncı. Bedenine sapanan katıksız haz okları ve tenine yayılan karıncalanma hissi onu şoke etmişti. Parmaklar gerildi; yumuşak, şişmiş göğsünü sahiplenircesine kavradı ve ardından göğsü daha da şişti. Vane'in eli kapandı, parmaklarıyla yoğurmaya başladı; ateşlenen teni gerildi, karıncalandı ve kasıldı.

Dillerinin dansı, elinin sıcaklığı delirticiydi. Vane göğüs uçlarını okşayınca, Patience'ın yine soluğu kesildi. Şaşkınlığa benzer bir hisle, duyuları parmak uçlarına odaklandı; dokunuşlarına

verdiği tepkiye, onu yakan ateşe, göğüslerinin şişmesine hayret etti.

Şimdiye dek bu tür duyguların varlığından habersizdi; bunu hayal bile edemezdi. Gerçek olduğuna inanamıyordu. Fakat okşamalar devam edip de heyecanı ve harareti artınca, bilmediği başka nelerin olduğunu merak etti.

Denemediği daha neler vardı?

Vane güçlü kollarıyla onu biraz daha kendine doğru çekti. Şayet daha önce gözlerindeki endişesiz merakı görmüş olmasa, hiç karşı koymaması onu şaşırtırdı. İstekliydi, hatta ateşli ve bu da Vane'in tutkusunu arttırıyordu. Ancak arzularını kontrol altında tutması gerekliydi, zira onun hafifmeşrep bir kadın olmadığını, şu an yaşadığı şeyi daha önce hiç tecrübe etmediğini biliyordu. Saf inancına ve açık sözlülüğüne rağmen, güveni aşırı saldırgan sevgiyle kolayca parçalanabilecek kırılgan bir şeydi.

O, saf ve masumdu, yumuşak şekilde sevilmeli, tadı yavaşça, nazikçe çıkarılmalıydı.

Ve işte şimdi Vane onun tadını çıkarıyordu, yumuşak dudakların ve elinin altındaki diri göğüslerin keyfine varıyordu.

Bir süre daha dudaklarından öptükten sonra geri çekildi, ama eli hâlâ göğsündeydi. Önce birini okşadı, sonra diğerini. Ve bekledi. Patience'ın gözlerindeki ışıltıyı görünce eli üst düğmesine kaydı.

Patience'ın gözleri büyüdü, şaşkınlık içinde soluyunca göğüsleri şişti. İlk düğme açıldığında neredeyse rahatlamıştı. Vane'in parmakları ikinci düğmeye gitti. Minik inci düğmeler birer birer açılırken Patience'ın nabızı hızlandı, kalbinin her atışını teninde hissedebiliyordu.

Elbisesinin üst kısmı yavaşça açıldı.

Bir an için ne istediğinden emin olamadı. Bir sonraki adımda neler olacağını bilip bilmek istemediğinden de emin değildi. Ancak bu tereddüdü çok kısa sürdü. Vane elini içeri sokup bir dokunuşla iç gömleğinin bağını açtı ve tenine dokundu. Patience'ın başı dönüyordu.

Vane önce göğüslerini okşadı, ovuşturdu, sonra ellerini çıplak teninde gezdirmeye başladı. Bir yandan da verdiği tepkileri izliyordu. Ela derinliklerde altın gibi parlayan ışığı görmek ona büyük haz verdi.

Elini tekrar göğsüne götürüp meme ucuyla oynamaya başladı. Patience inledi, oda bu tatlı sesle yankılandı. İçgüdüsel olarak vücudu kıvrıldı, göğsünü eline doğru daha fazla bastırdı.

Vane eğilip onu dudaklarından öptü.

Patience dönen dünyasında bir dayanak bulmuş gibi dudaklarına yapıştı. İçindeki ateş yükseliyor, coşku giderek daha kabarıyordu.

Vane aniden dudaklarını çekti, başını eğdi ve boynunu öpmeye başladı. Patience soluk almaya çalışarak başını yastığa bastırdı.

Bu kez Vane'in dudakları daha aşağılara kaydı, göğsünün etrafında dolaştı, sonra meme ucuna gelip durdu. Patience çaresizce inleyerek omuzlarına sarıldı. Emmeye başlayınca, çıldıracak gibi oldu. Ağzının sıcaklığı ve dili onu şoke etmişti. Kendini tutamayıp boğuk bir çığlık attı.

Vane'in içindeki şeytanlar bu baştan çıkarıcı sesle azgınlashılar ve devam etmesi için onu zorlamaya başladılar. Vane giderek yükselen arzularına güçlkle karşı koyuyordu. Dayanma gücü tükenmek üzereydi. Bitkin bir halde soludu...

Ve hatırladı. Bu onu ilk baştan çıkarışı, yalnızca ilk sevişmeleri idi. Gerisi gelecekti, acele etmemeli, onu ürkütüp kaçırmamalıydı. Çünkü Patience Debbington onun için çok önemliydi; bu kadını yalnızca bir kez için değil, tüm yaşamı için istiyordu.

Derin bir nefes alıp şeytanlarını dizginledi, arzularını bastırdı. Şu an kendisiyle değil, sadece onunla meşgul olacaktı. Onun arzularını yatıştıracaktı.

Nasıl yapacağını biliyordu. Kadınların zevk alabilecekleri pek çok yöntem vardı. Elleri ve dudakları, ağzı ve diliyle onu zevk denizinin dalgalarında sürükleyerek ateşini dindirdi, sancısını giderdi.

Patience neler olduğunu anlayamamıştı bile. Tek bildiği de, rin ve coşkun bir hazzın içinde kaybolduğu, ardından sakinleştiği idi.

Bir süre sonra gözlerini açınca nerede olduğunu anımsadı. “Ya, biri gelirse?” diye sordu fısıldayarak.

Vane başını göğsünden kaldırırken içini çekti. “Kapı kilitli, unuttun mu?”

Unutmak mı? Adını bile zor anımsıyordu. Kasları gevşemiş, rahatlamıştı, göz kapakları yavaşça tekrar aşağı indi.

Vane gözlerinin altındaki koyu halkalara baktı. Uyumak üzere olduğunu görünce şaşırmadı. Okşayışlarını yavaşlattı ve bir süre sonra durdu. Dikkatle kendini geri çekti, gülümseyerek ışıltı dayan yüzüne baktı.

Onu uyurken bırakıp gitti.

Patience onun gittiğini ne zaman fark ettiğinden emin değildi; uykulu bir halde göz kapaklarını kaldırdı ve Vane yerine pencereleri gördü. İçini kaplayan sıcacık huzur vazgeçilmeyecek kadar derindi. Gülümsedi ve yeniden gözlerini kapattı.

Nihayet uyandığında öğlen olmuştu. Gözlerini kırpıştırarak minderlere yaslanıp hafifçe doğruldu. Ve kaşlarını çatı.

Birisi divanının yanındaki sehpayı nakışını bırakmıştı; bulanık hafızasını yoklayınca Timms’in odaya uğradığını ve bir elin nazikçe saçlarını okşadığını hayal meyal hatırladı.

Bir elin nazikçe göğüslerini okşadığını da hatırladı. Ürperdi. Diğer anımsadıkları ve diğer duygular zihnine dolmuştu. Gözleri büyüdü. “Hayır– bu bir rüya olmalı.” Kaşlarını çatarak başını salladı. Fakat aklına ardı ardına gelen şehvetli görüntülerin şiddetini hafifletemedi. Rahatsız edici belirsizliği gidermek için aşağı baktı; belirsizlik açıklığa kavuştu.

İç gömleği çözülmüştü.

Dehşet içinde, lanet okuyarak, süratle bağladı. “Zamparalar!” Suratında korkunç bir ifadeyle etrafa bakındı. Myst’i gördü; kü-

çük gri kedi patilerini özenle kıvrımış bir sehpanın üzerinde rahatça oturuyordu.

“Tüm bunlar olurken sen burada mıydın?”

Mystr iri mavi gözlerini kırıştırdı ve sabit bakışlarını yine ona dikti.

Patience yanaklarının kızardığını hissedince bir kediden utanmanın mümkün olup olmadığını düşündü. Bir kedinin görmüş olabileceklerinden dolayı.

Kafasını toplamaya fırsat kalmadan kapı açıldı, Vane içeri girdi. Yüzündeki gülüş, yukarı kıvrılmış büyüleyici dudaklar, Patience’ın içinden ne kadar şaşkın hissettiğini bilme zevkini ona vermeyeceğine yemin etmesine yetti. “Saat kaç?”

“Yemek zamanı,” diye yanıtladı kurt.

Patience kendini Kırmızı Başlıklı Kız gibi hissederek yalandan esnedi, sonra kollarını kaldırıp onu yanına çağırdı. “Öyleyse, beni aşağı götürebilirsin.”

Vane’in gülüşü büyüdü. Onu kolayca kollarına alıp kaldırdı.

Yemek salonuna girişleri herkes tarafından fark edildi. Bir dikkate değer istisna dışında tüm ev halkı sofrada toplanmıştı; Gerrard’ın sandalyesi boştu.

Vane, Patience’ı yerine bırakırken, Minnie ile Timms nazikçe gülümsediler. Bayan Chadwick büyük bir kibarlıkla bileğini ve dizini sordu. Patience da, erkekleri tamamen dışlayarak, hanımlara nezaketle yanıt verdi.

Tabii, Vane dışında; onu görmezden gelemezdi. Hisleri buna izin verse bile, Vane vermezdi. Nitekim vermedi de. Hafif, ılımlı konular üzerine bir sohbet açmakta ısrar etti. Sakinlik hissini baskın çıkmasıyla cesaretlenen Henry, biraz daha jambon verme bahanesiyle gülümseyerek kibarca dizinin durumunu sordu. Patience buz gibi bir yanıtla onu açıkça dışladı ve ardından masanın altından Vane’in diziyle onu dürttüğünü hissetti. Dönüp masumane baktı. Vane’in donuk gri gözleri onunkilerle buluştu, sonra acımasızca onu sohbetin içine çekti.

Yemek bittikten sonra Patience kucakta odasına giderken artık pek de keyifli değildi. Hem masadaki gizli eğilimler sinirlerini germiş, hem de Gerrard gelmemişti. Vane onu özel salonuna götürüp divana yerleştirdi.

“Teşekkür ederim,” dedi minderlerinin üstüne kıvrılırken. Ardından sırtını yaslayıp nakışına uzandı. Vane’e hızlı, biraz kasvetli bir bakış fırlattı ve keten bezi silkeledi.

Vane geri çekilerek çantasından renkli ipekler çıkarmasını izledi, sonra dönüp pencereye doğru yürüdü. Sabah hava açık ve berraktı, ama şimdi hızla gelen gri bulutlar gökyüzünü griye boyuyordu.

Vane dönüp onu inceledi. Kucağına yayılmış parlak ipeklerle minderlere dayanmış oturuyordu. Ama elleri hareketsiz ve kaşları çatık, yüzü asıktı, aklı belli ki başka yerdeydi.

Vane önce tereddüt etti, sonra dudakları kararlılıkla gerildi. “İstersen, gidip Gerrard’ı arayım.”

Patience başını kaldırıp ona baktı. Önce ifadesi değişmedi, ama sonra yüzü hafifçe aydınlandı. “Bunu yaparsan ben çok...”

Durup gözlerini kırıştırdı, ama dudaklarına kadar gelen sözcüğü söylemeden edemedi. “Minnettar kalırım.” Sonra başını eğdi.

“Endişelenme. Onu bulacağım.” Vane yanına gidip dudaklarına minik bir öpücük kondurdu ve sonra arkasına dönüp odadan çıktı.

“Al, karnın acıkmış olmalı.” Vane getirdiği kese kâğıdını Gerrard’ın yanına, çimlerin üzerine bıraktı.

Gerrard aç bir kurt gibi saldırdı ve derhal içindekileri çıkarıp yemeye başladı. Vane onun yanına, höyüğün çimli tepesine oturdu.

“Burada olduğumu nereden bildin?”

Gözleri ufukta Vane omuz silkti. “Sadece tahmin ettim.”

Sonra gülümsedi. “Atını iyi saklamışsın, ama gelirken çok iz bırakmışsın.”

Gerrard tavuklu sandviçini yerken homurdandı. Ardından bakışlarını ona çevirdi. “Hayalet ben değilim.”

“Biliyorum.”

“Öyle mi?”

“Hımmm. Dün gece onu gördüm. Kim olduğunu anlayamadım, ama sen olmadığını biliyorum.”

“Ah.” Bir dakika sonra Gerrard devam etti. “Hayalet olduğuma dair tüm o saçma sapan konuşmalar... Sanki Patience’in yanında böyle aptalca bir şey yaparmışım gibi...” Burnundan soluyordu. Sonra ablası aklına gelince sordu. “O nasıl? Yani, dizi iyi mi?”

Vane’in yüzü sertleşti. “Beklendiği kadar iyi. Birkaç gün o ayağının üstüne basmaması gerek. Bu da, tahmin edebileceğin gibi sınırlarını daha da bozuyor. Fakat şu anda asıl endişelendiği sensin.”

Gerrard utandı, başını öne eğip yutkundu. “Tepem atmıştı. Sanırım, eve dönsem iyi olacak.”

Ayağa kalkarken Vane onu durdurdu. “Evet, dönmelisin. Ama önce sana planımızdan söz etmeliyim.”

Gerard şaşkın bir ifadeyle ona baktı. “Ne planı?”

Vane ona planı anlattı. “Yani, işi bozulmuş, hayal kırıklığına uğramış bir mankafa gibi davranacaksın.”

Gerrard kıkırdadı. “Tamam, ama onları küçümseyebilir, alaya alabilirim, öyle değil mi?”

“İstedığın kadar, sadece rolünü unutma.”

“Minnie biliyor mu? Ve Timms?”

Vane başıyla onaylayıp ayağa kalktı. “Masters ile Bayan Henderson da.”

“Yani,” dedi Gerrard da ayağa kalkarak, her şey hâlen baş şüpheli benmişim gibi devam edecek ve biz de Hayalet’i bekleyeceğiz.”

“Ya da hırsız. Unutma, o konuda da baş şüpheli sensin.”

Gerrard başıyla onayladı. “Yani bekleyip bir sonraki hamlelerini gözleyeceğiz.”

“Doğru.” Vane höyükten inmeye başladı. “Şu an için yapabileceğimiz tek şey bu.”

Dokuzuncu Bölüm



İki gün sonra, Patience özel odasında oturmuş nakış işliyordu. Kabul salonu için yaptığı örtüler neredeyse bitmişti; sonuncusunu da tamamladığında mutlu olacaktı. Kalkıp yürümesi hâlâ yasaktı, dizi hâlâ bağlı, ayağı minderin üstündeydi. Bu sabah yaptığı bir baston kullanarak yürüme önerisi karşısında Bayan Henderson dudaklarını büzüp başını sallamış ve dört tam gün dinlenmesinin daha akıllıca olacağını söylemişti. *Dört koca gün!* Bu fikirden hiç hoşlanmadığını söylemeye fırsat bulamadan önce, o sırada onu kucağında taşıyan Vane araya girmiş ve Bayan Henderson'a destek çıkmıştı.

Kahvaltıdan sonra Vane onu buraya getirip divana bıraktığında, ayağa kalktığını öğrenirse onu bağlayacağı tehdidini tekrarlamıştı. Bu hatırlatma, Patience'ı divanda uzanıp sakince örtüleriyile meşgul edecek kadar ürkütmüştü.

Minnie ile Timms onu yalnız bırakmamak için odasına gelmişlerdi. Timms püskülleri düğümlüyor, Minnie de gerektiğinde yardım ederek onu izliyordu. İkisi de sessiz uğraşlarla saatler geçirmeye alışkındı; sükûneti gevezelik ederek doldurmakra bir mana görmüyorlardı.

Patience için de böylesi daha iyiydi, çünkü akli tamamen başka yerdeydi. Vane'in onu bu odaya ilk getirişinden sonra olanları düşünüyordu. Tepkisini gizlemesinden ve Gerrard ile ona yönlendirilen suçlamalar konusundaki üzüntüsünden dolayı akşama kadar bu olayı derinlemesine düşünememişti.

Fakat ondan sonra da neredeyse başka hiçbir şey düşünmemişti.

Tabii ki, utanç duymalı ya da en azından şok geçirmeliydi. Ama o gün olanları her hatırladığında, içini tatlı bir haz kaplıyor, teni karıncalanıyor, göğüsleri sertleşiyordu. Onun 'şoku', heyecan verici, tahrik edici, baştan çıkarıcıydı; tiksintiden kaynaklanan bir şok değil. Kendini suçlu hissetmeliydi, ama her ne suçlu varsa, öğrenme ve tecrübe etme isteğiyle, bu özel deneyimden aldığı yoğun zevkin güçlü hatırası altında ezilmişti.

Dudaklarını sıkarak bir ilmik attı. Merak onun belasıydı, derdi, katlanması gereken külfeti. Bunu biliyordu. Maalesef bilmek, istemeyi engellemiyordu. Bu kez merak onu bir kurtla dansa zorluyordu; tehlikeli bir girişim. Son iki gündür, Vane'in saldıracağı anı bekliyordu, fakat adam kuzu olup çıkmıştı; feci derecede güçlü, inanılmaz mağrur, hem de buyurgan, ama sanki parlak saçlarının üstüne bir hale konmuşçasına saf ve son derece masum bir kuzu.

Kısık gözlerle elindeki işe bakarak ofladı. Vane anlaşılmasız bir oyun oynuyordu. Ne yazık ki, hiç tecrübesi olmadığından nasıl bir oyun olduğu hakkında hiç fikri yoktu.

Timms üstünde çalıştığı şalı silkelerken, "Doğrusu, bu hırsız beni endişelendiriyor," diye söze başladı Minnie koltukta arkasına yaslanarak. "Vane, Hayalet'i korkutmuş olabilir, ama anlaşılmasız hırsız daha amansız, daha inatçı bir adam."

Patience, Timms'e baktı. "Bileziğin hâlâ kayıp mı?"

Timms yüzünü ekşitti. "Ada odamın altını üstüne getirdi, sonra da Minnie. Masters ile hizmetçiler her tarafa baktılar." İçini çekti. "Yok."

"Gümüş olduğunu söylemiştin, değil mi?"

Timms başıyla onayladı. "Önemli bir maddi değeri olduğunu sanmam. Asma yapraklarıyla işlenmişti; bilirsin, o tür bir şey." Tekrar içini çekti. "Annemindi ve ben çok..." dedi gözlerini indirip az önce düğümlediği püsküle bakarak, "... kaybettiğim için çok rahatsızım."

Patience dalgın dalgın kaşlarını çattı ve bir ilmik daha attı.

Minnie sıkıntıyla iç geçirdi. “Agatha’nın başına da benzer bir olay geldi.”

Patience başını kaldırıp baktı; Timms de öyle. “Ah?”

“Bu sabah bana geldi.” Minnie kaygıyla kaşlarını çatı. “Çok üzgündü. Zavallı kadın. Baş etmek zorunda olduğu bunca şey varken, üstüne bir de böyle bir olayı yaşamak zorunda kalması beni çok etkiledi.”

“Ne olmuş?” diye anlatması için teşvik etti onu Patience.

“Küpeleri.” Minnie yüzünde kimsenin onda görmeye alışık olmadığı korkunç bir ifadeyle başını salladı. “Elinde kalan son küçük parça, zavallı Agatha. Beyaz safirlerle çevrili oval damla lal küpeleri kayıp. Kulağında görmüşsündür.”

“Onları en son ne zaman görmüş?” Patience küpeleri gayet iyi anımsıyordu. Güzeldi, ama fazla kıymetli sayılmazdı.

“İki gün önce akşam yemeğinde takmış,” diye araya girdi Timms.

“Doğru,” diye başını salladı Minnie. “Gece kulağından çıkarıp tuvalet masasındaki kutusuna koymuş. Ve onları en son görüşü bu olmuş. Dün akşam yine takmak istemiş, ama yerinde yeller esiyormuş.”

Patience kaşlarını çatı. “Dün akşam biraz dalgın görüldüğünü düşünmüştüm.”

“Üzgün,” dedi Timms sertçe.

“Daha sonra her yerde aramış,” dedi Minnie, “ama artık kaybolduklarına emin.”

“Kaybolmadılar,” diye düzeltti Patience. “Onları hırsız aldı. Onu yakaladığımızda küpeleri de bulacağız.”

O anda kapı açıldı; önde Vane arkasında Gerrard içeri girdiler.

“Günaydın, hanımlar.” Vane, Minnie ile Timms’i gülerek selamladıktan sonra Patience’a döndü. Alaycı gri gözleri onun-kilerle bulunduğu anda gülüşü, gözlerindeki ifade değişti. Sıcak bakışları ağır ağır üstünde gezindi; yanaklarında, boynunda, sa-

bahlığının derin yakasından görünen göğüslerinde... *Patience* içinin ısındığını hissetti, teni gıdıklandı, göğüs uçları sertleşti.

Vane'e uyarıcı bir bakış fırlatma isteğini bastırdı. "Gezi keyifli miydi?" Ses tonu onunki kadar masumdu; dün de bugün de fevkalade güzel geçmişti; kendisi evde mahsur, neredeyse yatağa bağlı kalmışken, o ve Gerrard at sırtında gezerek keyiflerine bakmışlardı.

"Aslında," dedi Vane, divana dönük kanepeye zarafetle otururken, "Gerrard'a civardaki bütün yol kenarı barlarını gösterdim."

Patience aniden başını kaldırdı; dehşet içinde ona bakakaldı.

"Diğerlerinden birinin oralara gidip gitmediğini kontrol ettik," diye açıkladı Gerrard hevesle. "Tamirci ya da yolculara küçük şeyler satmaya çalışmış olabileceğini düşündük."

Patience kirpiklerinin altından Vane'e kasverli bir bakış attı. Vane'in yüzünde sevimli bir gülüş belirdi, çok sevimli bir gülüş. Halesi ışıldamaya devam ediyordu. *Patience* burnunu çekip gözlerini işine çevirdi.

"Ve?" diye yönlendirdi Minnie.

"Hiçbir şey," diye yanıtladı Vane. "Köşkten hiç kimse, seyisler bile, lokal barlara uğramamış. Hiç kimse tamirci ya da başkalarına ufak refek şeyler satan birini görmemiş, duymamış. Yani, hırsızın neden küçük parçalar çaldığına dair elimizde hâlâ hiç kanıt yok. Ve çalıntı mallarıyla ne yaptığını da hâlâ bilmiyoruz."

"Laf açılmışken." Minnie kısaca Timms'in bileziğinin ve Bayan Chadwick'in küpelerinin nasıl ortadan yok olduğunu anlattı.

"Yani," dedi Vane, yüzü sertleşerek, "o her kimse, Hayalet'i takip etmemizden cesareti kırılmamış."

"Peki, şimdi ne olacak?" diye sordu Timms.

"Kettering ve Northampton'ı kontrol etmemiz gerekecek. Hırsızın oralarda bir bağlantısı olması mümkün."

Şömine rafındaki saat on iki otuzu vurdu. Minnie doğruldu. "Menü için Bayan Henderson ile görüşmeliyim."

“Ben de geri kalan işimi sonraya bırakıyorum.” Timms şalını katladı.

Vane ayağa kalkıp Minnie’ye kolunu uzattı, ama yaşlı kadın elini sallayarak istemediğini belirtti. “Hayır, iyiyim. Sen burada kal ve ona arkadaşlık et.” Patience’a bakıp gülümsedi. “Yatağa bağlı kalmak çok sıkıcı bir durum.”

Bu masum sözlere tepkisini bastıran Patience da, *armağanını* kabul ederek Minnie’ye gülümsedi. Daha o yerinden kalkıp kapıya doğru yürümeye başladığı anda, hemen işlemlerini eline aldı, gözlerini ona odakladı ve iğneyi sıkıca kavradı.

Gerrard hanımlara kapıyı açtı. Minnie ile Timms çıktıktan sonra Vane’e baktı ve cana yakın bir şekilde gülümsedi. “Duggan senin gri atları çalıştıracaklarını söylemişti. Aşağı inip onu yakalamaya çalışacağım.”

Gerrard giderken ablasına el salladı ve kapıyı arkasından kapattı. Patience inanamayarak cilalı panellere baktı.

Ne düşünerek onu bir kurt ile baş başa bırakıp gitmişlerdi? Yirmi altı yaşında olabilirdi, ama tecrübesiz bir kızdı. Daha kötüsü, Vane’in, deneyimsizliğiyle ilgilenmek bir yana, yaşını kendine uygun bulduğu konusunda Patience’ın güçlü bir kanısı vardı.

İşlemesine bakarken Vane’in onunla dalga geçişi aklına geldi. Sinirleri gerildi; faydalı bir kalkan. Başını kaldırıp onu inceledi. Divanın bir metre kadar önünde duruyordu, bakışları sakın, ama baştan çıkarıcıydı. “Umarım, Gerrard’ı Kettering ile Northampton’daki her bara -her batakhaneye- sürüklemek niyetinde değildir.”

Vane’in bakışları ona kilidlendi, dudaklarında minik, güvenilir bir gülüş belirdi. “Bar ya da han yok, hatta batakthane de yok.” Gülüşü büyüdü. “Şehirde, kuyumcularla tefecileri ziyaret etmemiz gerekecek. Genellikle mal karşılığı nakit ödeme yaparlar.” Durup suratını buruşturdu. “Malikânedenden birinin bu ekstra nakiti neden istediğini anlayamıyorum. Civarda bahis ya da kumar oynayacak bir yer yok ki.”

Patience işlemlerini kucığına koyup kaşlarını çatı. “Belki de, başka bir şey için paraya ihtiyacı vardır.”

“Whitticombe şöyle dursun, General’in ya da Edgar’ın köylü bir kızla çocuğunun geçimini üstlendiğini düşünemiyorum.”

Patience başını salladı. “Henry için de hiç uygun değil, müt. hiç derecede tutucu.”

“Doğru. Edmond da olamaz, kulağına hiç mantıklı gelmiyor.” Vane duraksadı, Patience başını kaldırıncı bakışlarını yakaladı. “Anlayabildiğim kadarıyla,” dedi sesini alçalttı, mırıltı seviyesine indirerek, “Edmond performanstan ziyade planlamaya eğilimli.”

Performans sözcüğünü özellikle vurgulamıştı. İma öyle güç. lüydü ki, Patience doğru anladığından hiç şüphe etmedi. Soluk almasını engelleyen mendeneye aldırmdan, kibirlice tek kaşını kaldırdı. “Gerçekten mi? Ben her şeyden önce planlama yapılması gerektiğini sanıyordum.” Büyük bir cesaretle ekledi. “Her tür girişimde.”

Vane’in dudakları yukarı kıvrıldı. İki adımda divanın yanına geldi. “Beni yanlış anladın, iyi planlama başarılı bir kampanya için şarttır.” Gözlerine bakarak kucığında duran işlemeye uzandı.

Patience gevşekçe tuttuğu işleme elinden kayarken gözlerini kırptırdı. “Sanırım.” Sonra kaşları çatıldı; neden bahsediyorlardı? Vane işlemeyi eline alırken, gözleriyle onu takip etti, kasnağın üstünden bakışları buluştu.

Vane tıpkı bir kurt gibi gülümsedi, ardından keten bezi, kasnağı ve iğneyi divanın yanındaki sepere attı. Patience korunmasız kalmıştı.

Gözlerinin büyüdüğünü hissetti. Vane’in gri gözlerinde tehlikeli bir pırıltı vardı. Tembelce elini uzatıp uzun parmaklarıyla çenesini tuttu. Sonra da başparmağını dudaklarında gezdirdi.

Patience’in dudakları titredi; ondan, dokunuşundan ve bakışlarından kaçabilme gücüne sahip olmayı dilerdi.

“Demek istediğim,” dedi derinden gelen sesiyle, “arkasında performans olmadan planlamanın önemsiz olduğı.”

Yani işlemesini sıkı tutması gerektiğini söylüyordu. Çok geç. Patience onun amacını anlamıştı. İşlemesini bir kalkan olarak kullanma planını Vane hemen sezmişti. Nefesi kesilerek, öfkесinin yardıma gelmesini bekledi; bu kadar kolay okunabilmeye ve bu kadar çabuk etkilenmeye karşılık olarak sinirlenmeliydi.

Hiçbir şey olmadı. Yakıcı bir öfke patlaması yaşanmadı.

Gri gözlerini süzerken Patience'ın aklındaki tek düşünce, Vane'in bir sonraki adımda ne yapmayı planladığıydı.

Çünkü izliyordu; genellikle çok derin bakan gri gözlerinde, küçük bir değişiklik belirmişti; şimdi memnuniyete benzer bir ışıltıyla parlıyordu. Vane elini geri çekti, göz kapaklarını indirerek arkasına döndü.

“Söyle bana, Chadwickler hakkında ne biliyorsun?”

O kanepeye oturana kadar yüz hatlarına çekidüzen vermişti, fakat hâlâ garip biçimde şaşkın hissediyordu.

“Şey,” dedi dudaklarını ıslatarak, “Bay Chadwick iki yıl kadar önce öldü, denizde kayboldu.”

Vane'in teşvikiyle mecburen Chadwickler hakkında tüm bildiklerini sayıp döktü. Sözlerinin sonuna geldiğinde, gong sesi duyuldu.

Vane yüzünde o bildik çapkın gülüşüyle ayağa kalkıp ona doğru yürüdü. “Performanstan bahsetmişken, seni yemeğe indirmemi ister misin?”

İstemezdi; gözlerini kısarak, bu kadar kolay kucağa alınma ve zahmetsizce taşınma hissinden sakınmak için servetinin yarısını verebileceğini düşündü. Dokunuşu sinir bozucuydu, rahatsız edici; düşünmemesi gereken şeyleri düşünmesine neden oluyordu. Ve kollarında çaresiz olduğu, tutsak ve onun keyfine tabii kaldığı duygusuna gelince, bu daha da kötüydü.

Ne yazık ki, başka seçeneği yoktu. Soğukkanlı bir şekilde, içinden zor bir işe hazırlanarak başını yana eğdi. “Zahmet olmazsa.”

Vane sırtıttı ve onu kucakladı.

Ertesi gün, dördüncü ve hapis hayatının sonuncu günü, Patience kendini bir kez daha sessiz salonundaki divana mahkûm buldu. Her zamanki gibi erkenden kahvaltı ettikten sonra Vane onu yukarı taşımıştı. O ve Gerrard günü malikânedeki çalınan eşyalara ait bir iz bulabilmek umuduyla Northampton'ı kontrol ederek geçireceklerdi. Hava güzeldi. Uzun bir at arabası yolculuğu fikri, methini çok duyduğu gri atların arkasında otururken rüzgârın saçlarını savurması hayali ona cennet gibi gelmişti. İçinden fena halde geziyi bir ya da iki gün -dizi arabada birkaç saat oturmasına izin verecek kadar iyileşene dek- ertelemelerini rica etmek geçmiş, ama sonuçta dilini tutmuştu. Bir an önce hırsızın kim olduğunu öğrenmeliydiler, ayrıca bugün güzel olmasına karşın havanın bir iki gün içinde bozmayacağına garantisi yoktu.

Minnie ile Timms öğlene kadar onunla oturmuşlar ve o aşağıya inemediğinden yemeklerini tepsilerde yemişlerdi. Sonra Minnie biraz kestirmek istemiş, Timms de odasına gitmesine yardımcı olmuş, ama tekrar dönmemişti.

Kabul salonunun örtülerini bitirmişti. Boş gözlerle desenleri incelerken, bir sonraki uğraşının ne olabileceğini düşündü. Belki Minnie'nin tuvalet masası için bir şeyler yapardı.

Kapının çalınması onu şaşırttı. Ne Minnie ne de Timms kapıyı çalardı.

"Girin."

Kapı tereddütle açıldı. Kenarından Henry'nin başı göründü. "Rahatsız ediyor muyum?"

Patience içinden *kesinlikle*, dedi ama koltuklardan birini işaret etti. Ne de olsa, canı sıkılmıştı.

Henry'nin yüzünde bir an yine o yavru köpek gülüşü belirdi, ardından omuzlarını dikleştirip, tek eli arkasında, içeri girdi. Divana doğru yürüdü, sonra bir sihirbaz gibi armağanını gösterdi: Geç açılmış güller, ağustosta serpiyen çiçekler ve yeşilliklerden oluşan bir derleme.

Patience sahte bir şaşkınlık ve memnuniyetle gözlerini büyüttü. Memnuniyeti, sarkan kök kalıntılarını ve koparılmış sapları görünce azaldı. Çiçekleri çalılıklardan ve tarhtan koparmıştı; verdiği zarara aldırış etmeden. “Ne kadar–” Dudaklarına zoraki bir gülümseme kondurdu. “Ne kadar güzel.” Zavallı çiçekleri elinden aldı. “Neden bir vazo getirmelerini söylemem için hizmetçilerden birini çağır mıyorsun?”

Henry gururla gülerek karşı köşedeki çan ipine yürüdü ve kuvvetle ipi çekti. Sonra, ellerini arkasında bağlayarak topukları üstünde yaylandı. “Dışarıda hava harika.”

“Öyle mi?” Hüzünlü görünmemeye çalıştı.

Hizmetçi çabucak geldi, isteklerini öğrenip çıktı, yine çabucak bir vazo ve bahçe makasıyla geri döndü. Henry hava hakkında gevezelik ederken, Patience çiçeklerle ilgilendi; parçalanmış uçları ve kökleri temizleyip vazoya yerleştirdi. İş bitince makası bıraktı ve vazoyu koyduğu küçük sehpayı Henry’ye döndürdü. “İşte.” Zarif bir el hareketiyle arkasına yaslandı. “Nezaketin için teşekkür ederim.”

Henry gülümsedi. Dudaklarını araladı, kapının vurulması sözlerini kesti.

Patience kaşlarını çatarak kapıya döndü. “Girin.”

Gelen Edmond’dı. Yazdığı son dörtlüğü getirmişti. İkisine de içten bir şekilde gülümsedi. “Ne düşündüğünüzü söyleyin.”

Bir dörtlük gibi değildi; anlaşılmaz ifadeleri takip etmeye çalışan Patience’a göre daha ziyade upuzun bir kıta gibiydi.

Henry yerini değiştirdi, ayaklarını sürttü, önceki neşesi yerini huysuzluğa bırakmıştı. Patience esnememek için kendini zor tuttu. Edmond şiire benzemeyen sıkıcı yazıyı okumayı sürdürdü.

Kapı tekrar vurulduğunda Patience, Masters’ın ya da hatta bir hizmetçinin gelmiş olabileceğini düşünerek hevesle baktı.

Penwick’ti. Patience dişlerini birbirine bastırdı. Kaderine boyun eğerek elini uzattı. “Günaydın, beyefendi. Umarım, iyisinizdir?”

“İyiym, hanımefendi.” Penwick yerlere kadar eğilerek onu selamladı; öyle ki, neredeyse başını divana çarpacaktı. Tam zamanında doğrularak yüzünü astı, sonra ifadesini değiştirip Patience’a hevesle gülümsedi. “Son gelişmeler hakkında sizi bilgilendirmeyi bekliyordum. Başlattığımız yeni rotasyon planından sonraki üretim rakamları konusunda,” dedi sevgiyle gülümseyerek. “Küçük arsamızla ne kadar ilgilendiğinizi biliyorum.”

“Ah, evet.” Ne söyleyebilirdi ki? Penwick’in dikkatini başka tarafa çekmek için tarım konusunu hep kullanmıştı ve uzun süre kendi çiftliklerini idare ettiğinden konuya dair epey bilgisi vardı. “Henry de az önce havanın son birkaç gündür ne kadar güzel olduğundan bahsediyordu.”

Henry yardımsever bir şekilde onun izinden gidip konuya dahil oldu. “Öngörülebilir gelecekte güzel olacağı söylenebilir. Daha bu sabah Grisham ile konuşuyorduk—”

Maalesef, kayda değer çabasına rağmen Patience, Henry’nin konuyu havanın ekinler üzerindeki etkisine bağlamasını sağlayamadı. Ne de Penwick’in, genellikle yaptığı gibi, hem Henry’nin hem de kendi dikkatini bu tür konularla dağıtmasını.

Üstüne üstlük, Edmond, Henry ile Penwick’in sözlerinden parçalar alıp onları şiire uyarlamaya başladı. Daha sonra da hangisi konuşursa, onu dinlemeyip Patience’ı bu şiirlerin drama eserine ne kadar yakışacağına, nasıl geliştireceğine dair bir tartışmaya çekmeye çalıştı.

Beş dakika içinde, sohbet onun dikkatini çekmeyi amaçlayan üçlü bir mücadeleye dönmüştü. Patience hangi ahmak uşak gizli odasını açık ettiyse onu boğmaya hazırdı.

On dakika sonundaysa, Henry’yi, Penwick’i ve Edmond’ı da boğmaya hazırdı. Henry pozisyonu korudu ve doğa şartlarıyla ilgili ahkâm kesmeye devam etti, Edmond büyük bir memnuniyetle eserindeki ana karakterlerinden ve mitolojik tanrılardan söz etti. Sonunda koronun içinde kaybolan Penwick ise göğsünü kabartarak tepeden bakan bir edayla

sordu: “Debbington nerede? Burada sana eşlik etmemesine şaşırdım.”

“Ah, Cynster ile birlikte çıktılar,” dedi Henry düşüncesizce. “Angela ile anneme Northampton’a kadar eşlik edecekler.”

Patience’ın gözlerini ona diktiğini gören Henry gülümsedi. “Hava harika, güneş ıslıl ıslıl; Angela, Cynster’in üstü açık arabasıyla dönmek isterse hiç şaşırmam.”

Patience’ın kaşları havaya kalktı. “Sahi mi?”

Sesindeki farklı ton bütün konuşmaları bir an kesti; üç bey de ihtiyatla birbirlerine baktı.

“Sanırım,” dedi Patience, “yeterince uzun zaman dinlendim.” Dizlerindeki kalın örtüyü kenara atıp kendini divanın kenarına çekti ve dikkatle önce sağlam bacağına sonra diğerini aşağı indirdi. “Bana kolunuzu uzatma nezaketini gösterirseniz...”

Hepsi aceleyle atıldı. Sonuçta, sandığı kadar kolay değildi, dizi hâlâ hassas ve gergindi. Ağırlığını o bacağına vermesi söz konusu olamazdı.

Yani, merdivenleri kullanması imkânsızdı. Edmond ile Henry kollarını birleştirip tahtırevan yaptılar; Patience da oturdu ve dengesini sağlamak için omuzlarını tuttu. Kibirle şişen Penwick sürekli konuşarak onların önünde aşağı indi. Edmond ile Henry, dik merdivenlerde ağırlığını dengelemeye konsantre olduklarından konuşamadılar.

Kazasız belasız ön koridora kadar gelmeyi başardılar ve onu yere bıraktılar. O ana kadar Patience başka şeyler düşünmeye çalıştıysa da Van’e’in, Angela’yı Northampton’a götürdüğünü öğrenmesinin verdiği sıkıntıyı bir türlü üstünden atamadı.

Kendisinin fantezisini kurduğu ama talep edemediği araba gezintisinin keyfini Angela sürmüştü, hatta belki hâlâ sürüyordu.

Keyfi kaçmıştı.

“Arka salona,” dedi. Henry ile Edmond’ın kollarına dayanıp, ikisinin arasında topallayarak yürüdü. Penwick ‘küçük arsalarında’ yetişen ürünleri tekrar sayarak dırdır etmeyi sürdürdü. Satır

aralarındaki evliliğe dair varsayımlar Patience'ın sinirlerini daha da gerdi. Arka salona gider gitmez hepsini yanından gönderecek ve sonra dikkatle dizine masaj yapacaktı.

Kimse onu orada aramazdı.

“Ayakta olmamalıydın.”

Soğuk, duyusuz bir sesle söylenen bu söz, Penwick'in iki cümlesinin arasındaki boşluğu doldurdu.

Patience başını kaldırıp baktı; tam karşısında duran Vane'i görünce çenesini havaya kaldırdı. Üstünde kalın pelerini vardı, rüzgâr saçlarını dağıtmıştı. Arkasındaki yan kapı açık duruyordu. Işık loş koridora süzülüyor, ama Patience'a ulaşmıyordu. Vane, peleriniyle şimdi daha da iri duran erkeksi bedeni ve geniş omuzlarıyla önünü kapatmıştı. Yüzü ve gözlerindeki ifadeyi göremedi, buna gerek de yoktu. Yüz hatlarının sertleştiğini, gözlerinin çelik grisine büründüğünü ve dudaklarının inceldiğini biliyordu.

Vane'in kızgınlığı dalgalar halinde boşalmaya başladı. “Ne olacağı konusunda,” dedi asabi bir sesle, “seni uyardım.”

Patience dudaklarını açıtsa da konuşamadı, güçlükle solu-yordu.

Artık ayaklarının üstünde değildi, onun kollarındaydı.

“Bir dakika!”

“Hey, dinle—!”

“Bekle—”

Faydasız nidalar onların arkasında duyulmaz oldu. Vane'in hızlı adımları, Penwick, Edmond ve Henry'nin topluca şaşırma-ktan öte bir şey yapamadan önce ön koridora varmalarını sağladı.

Patience nefesini tutarak ona baktı. “Beni yere indir!”

“Hayır!” Merdivenlerden çıkmaya başladı.

İki hizmetçinin aşağı indiğini gören Patience derin bir nefes alıp onlara gülümsedi. Ve sonra üst balkondaydılar. Diğerlerinin onu aşağı indirmesi tam on dakika sürmüştü, Vane ise tersini bir dakikadan kısa sürede başarmıştı. “Beyefendiler,” dedi Patience sinirli bir sesle, “arka salona gitmeme yardım ediyorlardı.”

“Mankafalar.”

Patience’ın göğüsleri şişti. “Arka salona gitmek istiyorum.”

“Neden?”

Neden? Çünkü Northampton’da Angela ile geçirdiği güzel günden sonra onu görmeye geldiğinde, odasında bulamayacak, nerede olduğunu anlamayacak ve belki de endişelenecekti. “Çünkü,” diye yanıtladı sertçe, kollarını göğsünde kavuşturarak, “üst kattaki salondan bıktım.” Vane’in onun için hazırlattığı salon. “Orada sıkıldım.”

Vane kapıyı açması için hafifçe eğilirken bakışlarını ona yöneltti. “Sıkıldın mı?”

Patience gözlerine baktığı anda başka bir sözcük kullanmış olmayı diledi. Anlaşılan, ‘sıkılmak’ bir çapkını kızdıracak bir sözcüktü. “Akşam yemeğine az kaldı, belki beni odama götürsen daha iyi olur.”

Vane ardına kadar açılan kapıdan içeri girdi ve sonra ayağıyla kapattı. “Yemeğe bir saatten fazla var. Üstünü değiştirmen için seni daha sonra odana götürürüm.”

Gözleri maksatlı bir şekilde kısılmış, sesi o tehlikeli mırıltı halini almıştı. Patience diğer üçünün buraya gelmeye cesaret edip edemeyeceklerini düşündü, edemeyeceklerine karar verdi. Vane, Gerrard’a yönelttikleri mantıksız suçlamaların önünü kestiğinden beri Henry de Edmond da ona saygıyla davranıyorlardı; tehlikeli etoburlara gösterilen bir tür saygıyla. Penwick ise Vane’in ondan hiç hoşlanmadığını biliyordu.

Vane divana doğru ilerledi. Patience gittikçe artan bir korkuyla bakıyordu. “Ne yaptığını sanıyorsun?”

“Seni divana bağlayacağım.”

“Saçmalama,” diye haykırdı panikle, “bunu sadece bir tehdit olarak söyledin.” Acaba kollarını boynuna dolasa faydası olur muydu?

Vane divanın arka tarafına gelince durdu. “Ben asla tehdit etmem,” dedi kararlı bir sesle. “Yalnızca uyarırım.”

Ardından onu bıraktı ve sırtını dökme demir arkalığa yaslayarak yerleştirdi. Patience dönmeye çalışarak kıvrıldı, çırpındı, Ancak diyaframına bastıran büyük bir el hareket etmesine mani oluyordu.

“Ve şimdi,” diye devam etti Vane, aynı tehlikeli tonda, “seni eğlendirmek için ne yapabileceğimize bakalım.”

“Eğlendirmek mi?” Patience nafile çabaları kesti.

“Hımmm.” Kulağını yalayan sesi Patience’ın tüylerini diken diken etti. “Can sıkıntısını dindirmek için.”

Bu sözler, geçici olarak zihnini durduracak kadar şehvet içeriyordu. O büyüleyici hayaller kurarken, Vane divanın yanındaki sepete onarılmak üzere bırakılan giysiler içinden bir eşarp alıp, divandaki süslü arkalığın kıvrımlı deliklerinden geçirdi ve ucunu sıkıca onun beline bağladı.

“Ne?..” Patience belini sıkan eşarba baktı. “Bu çok saçma.” Açmaya çalıştı, ama sımsıkı bir düğüm attığından başaramadı. Vane karşısına geçip durunca ona korkunç bir bakış fırlattı, artık dudaklarındaki gülüşü görmek istemiyordu. Kendi dudaklarını birbirine bastırarak kollarını kaldırıp divanın arkalığına uzandı. Vane eşarbu en alt demire bağladığından, değil düğümü açmak, oraya yetişemedi bile.

Gözlerini kısarak onu izleyen Vane’e baktı; çekici dudaklarında, tarifsiz bir erkeksi üstünlük taslayan soğukkanlı bir gülüş vardı. “Bu yaptığını asla unutmayacağım.”

Dudak kıvrımları biraz daha yukarı kalktı. “Rahatsız değilsin. Önümüzdeki bir saat kıpırdamadan otur.” Bakışları keskinleşti. “Bu dizine iyi gelecek.”

Patience dişlerini gıcırdattı. “Ben zapt edilmesi gereken bir çocuk değilim.”

“Aksine, birisinin seni kontrol etmesine ihtiyacın olduğu açık. Bayan Henderson’ı duydun; dört gün. Dört günün yarın doluyor.”

Patience hayretle ona baktı. “Peki, kim seni benim bakıcım olarak tayin etti?”

Vane'in gözleri kısıldı. "Kendimi suçlu hissediyorum. Seni harabelerde bulduğum anda eve geri göndermeliydim."

Patience'in yüzü ifadesizleşti. "Beni eve geri göndermeyi mi isterdin?"

Vane kaşlarını çatı. "Suçlu hissediyorum, çünkü kaza geçirdiğinde beni takip ediyordun."

Patience oflayıp kollarını göğsünde kavuşturdu. "Beklememi söylediğin yerde beklemediğim için, bunun benim hatam olduğunu söylemiştin. Her neyse, on yedi yaşındaki Gerrard kendi davranışlarından sorumlu olacak kadar büyükse, neden benim için durum farklı olsun?"

Bir an için kazandığını sandı, ama Vane'in kaşları havaya kalkmıştı. "Dizi burkulmuş ve bileği bükülmüş olan *sensin*."

Patience vazgeçmiyordu. "Bileğim iyi." Burnunu havaya dikti. "Dizim biraz hassas, ama yürümeyi deneyebilirsem—"

"Yarın deneyebilirsin. Kim bilir?" Vane'in ifadesi sertleşti. "Bugünkü heyecandan sonra bir ya da iki ekstra güne ihtiyaç duyabilirsin."

Patience gözlerini kısı. "Sakın," diye uyardı, "bunu aklına bile getirme."

Vane arkasına dönüp pencereye doğru yürüdü. Patience onu izlerken hissetmesi gerektiğinden emin olduğu öfkenin yerini saptamaya çalıştı. Bulamadı, çünkü yoktu. Hoşnutsuz bir şekilde oflayarak, divana biraz daha rahat oturdu. "Northampton'da ne buldunuz?"

Vane arkasına baktı, sonra pencereler arasında ileri geri yürümeye başladı. "Gerrard ile ben çok yardımsever birisiyle tanıştık; tabiri caizse, Northampton lonca başkanıyla."

Patience kaşlarını çatı. "Hangi loncanın başkanıyla?"

"Tefeci, hırsız ve dolandırıcılar loncasının. Araştırmalarımız ilgisini çekti ve zevkle bize yardım etti. Geniş bir çevresi var. İki saat boyunca en iyi Fransız kanyasını içtikten sonra, tabii benim paramla, aradığımız türde bir eşya satmaya çalışan birinin olmadığına bizi inandırdı."

“Sence güvenilir mi?”

Vane başıyla onayladı. “Yalan söylemesi için bir neden yoktu. Bahsettiğimiz eşyaların onun şahsi ilgisini çekecek kadar kaliteli şeyler olmadığını söyledi. ‘Bağlantı kuran’ adam olarak da tanınıyor.”

Patience yüzünü ekşitti. “Ketttering’i de araştırarak mısınız?”

Vane volta atmaya devam ederek başıyla onayladı.

Onu izleyen Patience en masum ifadesini takındı. “Peki, Gerrard ile sen bu lonca başkanıyla konuşurken, Angela ile annesi ne yaptı?”

Vane aniden durdu. Dönüp onu inceledi, yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı. Sonunda, “En ufak fikrim yok,” dedi.

Sesi değişmiş, hoş tatlı bir hal almıştı; ilgisinin uyandığı belliydi. Patience gözlerini kocaman açtı. “Yani, Angela dönüş yolunda sana son detayına kadar her şeyi anlatmadı mı?”

Vane uzun, ağır adımlarla ona doğru yürüdü. “Benimkiyle değil, başka bir arabayla gidip döndü.”

Divanın karşısında durdu. Gözleri yırtıcı bir hayvanın memnuniyetiyle parlıyordu. Ona doğru eğildi.

“Patience, uyanık mısınız?”

Kapının vurulmasını, tokmağın çevrilmesi izledi.

Patience kapıya döndü. Vane doğruldu ve kapı açılırken divanın arkasına geçti. Ancak bağladığı eşarbın düğümünü çözmeye fırsat bulamadan, Angela içeri girdi.

“Ah!” Angela’nın gözleri sevinçle büyüdü. “Bay Cynster! *Mükemmel!* Bize satın aldıklarım hakkındaki düşüncelerinizi söylemelisiniz.”

Belirgin bir hoşnutsuzlukla Angela’nın parmaklarından sarkan şapka kutusuna bakan Vane sessizce onu selamladı. Genç kız hevesle divana dönük koltuğa yürürken, eşarbın düğümünü çözmek için hafifçe yana eğildi, ancak tam o sırada kapının açılıp da Bayan Chadwick’in geldiğini görünce derhal doğruldu.

Koltuğa kurulan Angela annesine baktı. “Gel, anne, Bay Cynster bize aldığım kurdelelerin doğru renkte olup olmadığını söyleyebilir.”

Bayan Chadwick, Vane’i sakince selamladı, Patience’a gü-lümsedi ve ikinci koltuğa geçti. “Şimdi, Angela, eminim Bay Cynster’in başka işleri vardır...”

“Hayır, nasıl olabilir? Burada başkası yok ki. Ayrıca,” dedi Vane’e tatlı, samimi bir şekilde gülerek, “*şık* beyefendiler zaman-larını hanımefendilerin kılık kıyafetleri hakkında yorumlar yapı-rak geçiriyorlar.”

Patience’ın arkasından duyduğu rahatlama sesi ansızın kesildi. Bir an için fena halde dönüp arkasına bakmak ve Angela’nın, karakteri hakkında yaptığı bu yorumu, kendisinin daha önce yaptığı çapkın yorumuna yeğleyip yeğlemediğini sormak istedi. Fakat iki görüş de kısmen doğrudu. Vane’in, bir kadını soyarken, hanımların giysileri üzerine yorum yapı-bileceğine emindi.

Bayan Chadwick içini çekti. “Aslına bakarsan tatlım, bu çok doğru değil.” Vane’e özür dilercesine baktı, sonra kızına döndü. “Her centilmen aynı değildir...” Angela’nın öğrenmesi için, şık erkekler arasındaki farklılıkları dikkatlice açıklamaya girişti.

Görünüşte Patience’ın bacaklarındaki örtüyü düzeltmek için ileri doğru eğilen Vane, “Artık gitmeliyim,” diye mırıldandı.

Patience’ın bakışları hâlâ Bayan Chadwick’in üstündeydi. “Hâlâ bağlıyım,” diye karşılık verdi onun gibi mırıldanarak. “Beni böyle bırakamazsın.”

Kısa bir an bakışları buluştu. Vane bir an duraksadı, sonra yüzü sertleşti. “Seni odana taşımak için geri dönene kadar burada beklersen, seni çözerim.”

Üzerine doğru iyice eğilen Vane hızla eşarbın düğümüne birkaç fiske attı. Bu arada Patience onun profilini inceliyordu. “Hepsi senin suçun,” dedi fısıltıyla. “Arka salona gidebilseydim, güvende olurdum.”

Vane doğrulurken gözlerine baktı. “Nasıl güvencede. Burada da divan var.”

Patience olası sonuçların zihninde biçimlenmesine izin vermemek için büyük çaba gösterdi. Kararlılıkla, Angela’nın oda ya gelmemesi durumunda neler olabileceğine dair tüm düşünceleri kafasından sildi. Bunu çok fazla düşünürse, muhtemelen Angela’yı da boğazlayabilirdi. Olası kurbanlarının sayısı saat başı artıyordu.

“Neyse...” Vane, Angela ile annesine bakarak yeniden hafifçe eğildi ve düğümlü eşarbyı çözmeye çalıştı. “Sıkıldığını söylemiştin.” Düğüm açıldı, Vane doğruldu. Göz göze geldiler. Dudakları yukarı kıvrıldı; fazla kurnazca. Tek kaşı hınzırca havaya kalktı. “Hanımları genellikle bu konular eğlendirir, öyle değil mi?”

Hanımların en eğlenceli bulduğu şeyi çok iyi biliyordu; gözlerindeki ifade, dudaklarının seksi kıvrımı bunu söylüyor, bunu haykırıyordu. Patience gözlerini kısıarak ona baktı, sonra kollarını kavuşturup Bayan Chadwick’e döndü. “Ödle,” diye alay etti, sadece onun duyabileceği bir sesle.

“Kız öğrencileri coşturmaya gelince, bunu kabul edebilirim,” diye karşılık verdi yumuşak sesle ve divanın arkalığından uzaklaştı. Bu hareket hem Angela’nın hem de annesinin dikkatini çekti. Vane onlara sakince gülümsedi. “Korkarım, hanımlar, artık gitmem gerekiyor. Atlarımı kontrol etmeliyim.” Bayan Chadwick’i başıyla selamlayıp, Angela’ya belli belirsiz gülümsedikten ve Patience’a etkileyici bir bakış attıktan sonra zarif bir reverans yapıp odadan çıktı.

Kapı arkasından kapandı. Angela’nın ışıldayan yüzü kararı, huysuzca somurttu. Patience içinden sızlandı ve uygun bir intikam alacağına yemin etti. Bu arada... Dudaklarına ilginç bir gülümseme yapıştırarak, Angela’nın mukavva kutusundan ortalığa saçılanlara baktı. “Bu bir tarak mı?”

Angela gözlerini kırıştırdı. “Evet, öyle. Oldukça ucuz, ama çok hoş.” Kaplumbağa kabuğundan yapılmış tarağı ha-

vaya kaldırdı. “Sen de saçlarıma çok yakıştığını düşünmüyor musun?”

Patience yalancı şahitlik yapmayı kabullendi. Angela kiraz kırmızısı kurdele de almıştı. Patience sessizce bunu Vane’in hesabına ekledi ve sevimli bir şekilde gülümsemeye devam etti.

Anuncu Bölüm



Tehlike.

Onun göbek adı olmalıymış.

Alnında dövmesi olmalıymış.

“Bir uyarı olsa, hiç değilse daha adil olurdu.” Patience, Myst’in tepki vermesini bekledi; kedi sonunda gözlerini kırptırttı. “Off!” Sonbahar renklerinde bir dal daha kesti. Gözlerini kısarak eğilip ayağının dibindeki sepete tıktırttı.

Divandan kurtulalı üç gün olmuştu. Bu sabah Sir Humphrey’nin bastonunu da bırakmış ve ilk gezintisini eski duvarlı bahçede yapmıştı. Vane’in eşliğinde.

Bu, şimdi düşündüğünde, hayatının en tuhaf gezintisi olmuştu; onu kesinlikle çok tuhaf bir durumda bırakmıştı. Yalnızdılar. Beklenti yükselmişti, ama Vane tarafından engellendi. Şartlar yüzünden. Ne yazık ki, aradan geçen günlerde, hiç özel anları olmamıştı.

Bu durum Patience’in keyfini kaçırmıştı. Duvarlı bahçedeki o yoğun anda olduğu gibi, henüz tatmin olmamış duygulan sanki hâlâ heyecanla başını döndürüyordu. Dizi güçsüzdü, ama artık acıımıyordu. Kendi başına yürüyebiliyor, fakat henüz uzağa gidemiyordu.

Müzik odası için bir demet parlak yaprak toplamak üzere çalılığa kadar gitmişti.

Dolu sepeti yerden kaldırıp kalçasına dayayarak dengelemiş ve az ilerideki Myst’i yanına çağırıp eve giden çimenli yolda yürümeye başlamıştı.

Vane'in gelişi ve onun geçirdiği kazayla geçici olarak karışan malikâne hayatı, olağan rutinine dönüyordu. Evdeki hayatın sakin akışı içindeki yegâne terslik, Vane'in devam eden varlığıydı. Bir yerlerdeydi, ama nerede olduğuna dair hiç fikri yoktu.

Çalılıktan çıkarken, Patience yıkıntılara giden çimenliğe baktı. General bastonunu sallayarak enerjik bir şekilde nehir kıyısında yürüyüş yapıyordu. Harabelerde, Gerrard şöalesini önüne koymuş bir taşın üstünde oturuyordu. Patience çevredeki taşları ve kemerli geçitleri inceledi, sonra yeniden yıkıntılara ve çimenliğe baktı.

Yan kapıya doğru ilerledi. Edgar ile Whitticombe kütüphanede kitaplara gömülmüş olmalıydılar; güneş ışınları bile onları dışarı çıkartmaya yetmezdi. Edmond'ın ilham perisi zorlu ve talepkâr bir hal almıştı. Nadiren yemeklere katılıyor, sofraya gelse bile sürekli dalıp gidiyordu. Henry, tabii ki, her zamanki gibi hiçbir şey yapmıyordu. Bununla birlikte, bilardoya merak sarmıştı ve sık sık atış pratiği yaparken görülüyordu.

Yan kapıyı açıp Myst'in içeri girmesini bekledi, sonra kendisi de girip kapıyı kapattı. Myst hemen yukarı çıktı. Sepetini düzeltirken arka salondan gelen sesleri duydu. Angela'nın tiz sesle sızlanmasını, Bayan Chadwick'in sabırlı yanıtı takip etti. Yüzünü ekşiterek yürümeye devam etti. Angela şehirde büyümüşü, köyün sakin, yavaş akan hayatına alışık değildi. Vane'in gelişi onu tipik, neşeli ve canlı bir genç kıza dönüştürmüştü. Fakat ne yazık ki, artık bu imajdan sıkılmış ve eski solgun, sönük havasına geri dönmüştü.

Evin geri kalanından Edith dantel işlemeye devam ediyordu. Alice son günlerde öyle sessizdi ki, varlığını unutan olursa affedilmeliydi.

Patience ön koridorun sonundan, daha dar bir koridora döndü ve böylece ara bahçeye çıktı. Sepetini bir sehpanın üstüne bıraktı ve büyük bir vazo seçti. Topladığı dalları yerleştirirken,

Minnie ile Timms'i düşündü. Vane burada olduğu için Timms daha mutlu, daha rahattı. Minnie için de aynı şey, hatta fazlası söylenebilirdi. Daha iyi uyuyordu, gözleri yine ılık ılık parlamaya başlamıştı ve artık yanakları üzüntüyle sarkmıyordu.

Patience kaşlarını çatarak dallarına konsantre oldu.

Gerrard da artık daha huzurluydu. Ona yöneltilen suçlamalar ve hakaretler son bulmuş, tıpkı nehri kaplayan sis gibi, tıpkı ar-
dında hiç iz bırakmayan Hayalet gibi bir anda yok olup gitmişti.

Bu da Vane'in işiydi; varlığının onlara sağladığı bir başka fay-
da. Hayalet o geceden sonra tekrar görünmemiştir.

Bununla birlikte, hırsız işine devam ediyordu: Son ganimeti tuhaftan da öteydi. Edith Swithin'in iğne yastığı; üstünde III. George'un resmi işli olan, boncuklu, on santimetrekaarelik pembe saten bir yastığın değerli olduğu düşünülemezdi. Bu son kayıp hepsini şaşkına çevirmişti. Vane başını sallamış ve malikâneyi mesken edinmiş bir saksagınları olduğunu söyleyerek fıkrını be-
yan etmişti.

"Bence kuzgun olmalı." Patience, Myst'e baktı. "Onu gördün mü?"

Göğsü üzerinde oturan hayvan ona dik dik baktıktan sonra esnedi. Hiç de nazik bir esneme değildi bu. Azı dişleri çok etkile-
yiciydi. "Kuzgun da olmaz," diye karar verdi Patience.

Civardaki tüm barları kontrol etmelerine karşın, Vane ile ona yardım etmekten mutluluk duyan Gerrard, hırsızın çalıntı mal-
ları sattığına dair en ufak bir ize rastlamadılar. Hepsi süregiden bir gizem olarak kaldı.

Patience sepeti bir kenara bırakıp vazoyu aldı. Myst sehpadan atlayıp kuyruğu havada önden gitti. Müzik odasına doğru ilerler-
ken, Vane'in varlığı ve hırsızın antikalıkları dışında, evin önceki sakin haline geri döndüğünü düşündü.

Vane gelmeden önce, müzik odası onun sığınağıydı; diğerle-
rininse müziğe eğilimi yoktu. Kendini bildi bileli piyano çalardı,
neredeyse yaşamının her günü. Piyano ya da buradaki gibi harp-

sikord başında bir saat geçirmek onu daima sakinleştirir, omuzlarından hiç eksik olmayan yükü hafifletirdi.

Vazoyu müzik odasının ortasındaki masaya koydu. Kapıyı kapatmak için geri dönerken etrafı inceledi. “Normale dönüş.”

Myst rahatça bir koltuğun üstüne kurulurken, Patience harp-sikorda doğru yürüdü.

Bugünlerde, ne çalacağına bir türlü karar veremediğinden, parmaklarının tuşlar üzerinde basitçe gezinmesine izin veriyordu. Bildiği birçok parça vardı, bilinçli tercih yapmadan beyni istediğini seçiyordu.

Beş dakika boyunca huzursuzca, şu an hangisinin ruhuna iyi geleceğini görmek için kopuk kopuk parçalar çaldıktan sonra durdu. Her şey normale dönmemişti.

Ellerini kucağına koyup tuşlara bakarak kaşlarını çattı. Her şey eski yerindeydi, Vane’in gelişinden önceki gibi. Gerçekleşen değişiklikler onların yararınaydı, bu yüzden endişelenmesine gerek yoktu. En azından önceki kadar yoktu. Her şey düzgün ilerliyordu. Olağan günlük işlerini yapıyor, yaşamı normal seyrinde akıyordu. Eskiden bunu tatmin edici bulurdu.

Ne var ki, eski rutinine dönmek onu hiç de rahatlatmamıştı. Kaygılı, huzursuz ve tatminsizdi.

Ellerini yeniden tuşların üstüne koydu. Ama müzik başlamadı. Onun yerine beyni, tamamıyla iradesi dışında, memnuniyetsizliğinin kaynağını aradı. Bir kibar beyefendi. Fildişi tuşlar üstünde duran parmaklarına baktı. Kendini kandırmaya çalışıyor, ama başaramıyordu.

Keyfi yoktu, huzuru yoktu, sinirleri gergindi. Duygularına gelince, onlar atıklarıncaya binmiş gibiydiler. Ne istediğini, ne hissettiğini bilmiyordu. Kendi hayatının sorumluluğunu üstlenmeye ve onu dilediği gibi yönlendirmeye alışık biri için, bu durum son derece sinir bozucuydu.

Patience gözlerini kısıtı; doğrusu, içinde bulunduğu durum katlanılmazdı. Ve bu durumun kaynağı belliydi, Vane. Sadece o,

başka kimse değil. Tüm sorunlarına neden olan şey, onunla olan etkileşimiydi.

Ondan kaçınabilir, uzak durabilirdi.

Patience bu seçeneği uzun ve yoğun şekilde düşündü, ancak sonunda bunu kendini utandırmadan ve Minnie'yi kırmadan yapamayacağı gerekçesiyle vazgeçti. Zaten Vane uzak durmasına izin vermeyebilirdi de.

Ve Patience ondan uzak duracak kadar güçlü olmayabilirdi.

Kaşlarını çatarak başını salladı. "İyi bir fikir değil." Düşünceleri son birlikte oldukları ana geri döndü; üç gün önceki duvarlı bahçedeki o ana. Kaşları arasındaki çukur daha da derinleşti.

'Burada değil' sözüyle ne demek istediğini daha sonra anlamıştı; evden duvarlı bahçe görülüyordu. Peki, ama 'henüz değil' diyerek ne kastetmişti?

"Bu," diye bilgi verdi Myst'e, "daha sonra anlamına geliyor olsa gerek. Başka bir zaman." Patience dişlerini gıcırdattı. "Bilmek istediğim ne zaman?"

Utanılacak, ayıp, kabul edilemez bir istek belki, ama... "Yirmi altı yaşındayım." Myst onunla konuşurcasına gözlerine baktı. "Öğrenmeye hakkım var." Myst'in gözlerini kırpmadan yanıt verir gibi baktığını görünce, Patience devam etti. "Hayallere kapılacak değilim. Kim olduğumu unutmayacağım ki. Ne de onun kim ve ne olduğunu. Son derece güvende olacağım."

Myst burnunu patilerine gömdü.

Patience yeniden kaşlarını çatarak tuşlara bakmaya başladı. "Minnie'nin çatısı altında beni baştan çıkaramaz." Bundan emindi. Ki, bu da akla en yerinde soruyu getiriyordu: Vane'in istediği neydi, ne elde etmeyi bekliyordu? Tüm bunlardaki amacı neydi, ya da bir amacı var mıydı?

Patience'ın hiçbirine yanıtı yoktu. Son iki gündür Vane onunla hiç yalnız kalmadıysa da, bakışlarını daima üzerinde hissediyor, sürekli izlendiğini seziyordu.

"Belki bu flörttür? Ya da flörtün bir parçası?"

Yanıtını bilmediği daha bir sürü soru vardı.

Patience dişlerini gıcırdattı, sonra rahatlamaya gayret etti. Derin bir nefes alıp verdi, tekrar aldı ve sonra kararlılıkla parmaklarını tuşların üstüne koydu. Vane'i anlamıyordu; davranışları önceden tahmin edilemeyen zarif beyefendi. Gerçekten, her fırsatta onu şaşırtıyordu. Daha kötüsü, şayet bu flörtse, açıkça onun istekleri doğrultusunda, onun kontrolünde devam ediyordu ve Patience bu durumdan hiç haz etmiyordu.

Artık onu düşünmeyecekti.

Gözlerini kapattı ve parmaklarının tuşlar üstünde dans etmesine izin verdi.

Hoş, belli belirsiz bir müzik, evden dışarı süzülerek ahırdan dönen Vane'in kulağına kadar uzandı. Hafif, neşeli melodi hoşuna gitti, zihnini, ruhunu sardı. Aşk üzerine bir şarkıydı ve kimin söylediğini çok iyi biliyordu.

Sonra ahırın önündeki çakıl taşlı yolda durup karamsar şarkıyı dinledi. Onu cezbetti; somut bir şeymişçesine mücadeleleyi hissetti. Müzik konuşuyordu; gereksinimden, hüsrandan, isyandan dem vuruyordu.

Çizmelerinin altında çakılların çıkardığı ses onu kendine getirdi. Kaşlarını çatarak tekrar durdu. Müzik odası zemin kattaydı, yıkıntılara değil terasa bakıyordu. En azından bir pencere açık olmalıydı, aksi takdirde müziği bu kadar net duyamazdı.

Uzun bir an boş gözlerle eve baktı. Müzik onu büyülemek, ısrarla cezbetmek istercesine daha dokunaklı bir melodiye dönüştü. Önce direndi, sonra tereddüdü bir kenara bırakıp düzlük alana doğru yürüdü.

Son notalar da bittiğinde Patience içini çekerek parmaklarını tuşlardan kaldırdı. Müzik gerginliğini biraz azaltmış, ruhunu yatıştırmış, onu sakinleştirmişti. Duygusal bir boşalma yaşıyordu.

Oturduğundakinden daha huzurlu, daha güvenli bir haldе ayağa kalktı. Tabureyi itip arkasına döndü.

Pencereye döndü. Çift kanatlı açık bahçe kapısının yanında duran adama. Yüzünde sabit, okunamayan bir ifade vardı.

“Sanmıştım ki,” dedi maksatlı bir şekilde, gözlerini ona dikerek, “artık gitmeyi düşünüyorsun.”

Bundan daha açık meydan okuyamazdı.

“Hayır,” dedi Vane hiç düşünmeden. Düşünmeye gerek yoktu. “Hayalet’in ve hırsızın kimliğini öğrenmek dışında, isteyip de elde edemediğim bir şey daha var.”

Patience ihtiyatlı ve duruma hâkim bir edayla çenesini kaldırdı. Vane onu süzdü, kendi sözleri beyninde yankılanıyordu. Cümleyi ilk söylediğinde istediğinin ne olduğunu tam olarak değerlendirememişti. Şimdiyse biliyordu. Bu kez amacı, genellikle şehvetle arzuladığı ödüllerden farklıydı. Bu sefer çok daha fazlasını istiyordu.

Patience’i istiyordu; her şeyiyle. Sadece bedenini değil, tadakatini, aşkını ve kalbini de. Özünü istiyordu, ruhunu, somut hayatın tüm varlığını. Ve başka hiçbir şeyle tatmin olmayacaktı.

Onu neden istediğini de biliyordu. Neden farklı olduğunu. Ama bunu düşünmeyecekti.

Patience onundu. Fırtınalı o ilk akşam, kollarına aldığı anı bunu anlamıştı. İçgüdüsel olarak onun olacağını sezmiş, içindeki derinlerde bir yerde bunu hemen hissetmişti. Vane’in havadaki kokuyu almakta doğal bir yeteneği vardı; şöhretini tesadüfen edinmemişti. Havadaki değişikliklere, bilinçli düşünmeksizin, o anda akım hangi yöneyse ona uyararak ve lehine çevirerek içgüdüleriyle karşılık veren bir avcıydı o.

Daha ilk andan, Patience Debbington’ı kollarına aldığı andan itibaren havanın ne getireceğini anlamıştı.

Şimdi gözlerinden altın kıvılcımlar saçarak karşısında duruyordu. Şu anki boşluktan sıkıldığı açıktı, boşluğu neyle doldurmayı düşündüğüyse o kadar açık değildi. Etkileşim içinde

olduğu dürüst, iffetli ve dik başlı kadınların hepsi akrabasıydı, onun dışında özel hayatında bu tür kadınlarla asla oyalanmazdı. Patience'ın ne düşündüğüne ve ne kadarını kabul edeceğine dair hiç fikri yoktu. Talepkâr arzularını dizginleyerek, öğrenmek için ilk adımı attı.

Yavaş, ağır adımlarla ona yaklaştı.

Patience tek kelime etmedi. Gözleri onunkilerde, elini kaldırıp yavaşça -tepki vermesi için ona yeterince zaman tanıyarak- parmağını dudaklarına değdirdi.

Vane kımıldamadı.

Bu ilk tereddütlü dokunuş onu içten epeyce sarstı; tutkularının dizginini daha sıkı kavradı. Patience bir an süren türbülansı hissetti. Gözleri büyüdü, soluğu kesildi. Sonra Vane sakinleşince rahatladı ve dokunmaya devam etti.

Dudakları onu büyülemiş gibiydi, gözlerini ayıramıyordu. Parmağı alt dudağında kayıp ağzının kenarına gittiğinde, Vane aniden başını çevirip parmak ucunu öptü.

Patience başını kaldırıp gözlerine baktı. Cesaretle, araştırmasını derinleştirdi, parmaklarını yanaklarında gezdirmeye başladı.

Vane bu dokunuşlara, yavaşça bir elini kaldırıp parmaklarının arkasıyla çenesinin yuvarlak kıvrımını okşayarak karşılık verdi, sonra çenesini kavrayıp kaldırdı.

Bakışları kilitlendi. Vane, onun da aynısını yapacağını bilerek göz kapaklarını indirdi. Ve dudaklarına doğru eğildi.

Patience bir an duraksadıysa da, karşılık vermekte fazla gecikmedi. Vane bir elini boynuna kaydırды, diğeriyle çenesini avucuna aldı.

Vane onun yüzünü sabit tutuyordu; yavaş ve sistematik bir şekilde onları kavrayan, çeken, içine alan zorlayıcı ritme uyum sağladılar.

Bu bir keşif yolculuğuydu. Patience basit bir öpücüğün bu kadar etkileyici, bu kadar anlam yüklü olabileceğini asla hayal edemezdi. Vane sert dudaklarını onunkiler üstünde gezdiriyor,

aralıyor, güvenle onu yönlendiriyor, öğrenmek için heves ettiği her şeyi ona amansızca öğretiyordu.

Vane'in dili, zafer ganimetlerine el koyan bir fatihin kibriyle, ağzını ele geçirdi. Acele etmeden her köşeye dokunup, her santimi hissederek kendisininmiş gibi damgaladı; onun olduğunu biliyordu. Müthiş derecede kusursuz bir incelemeden sonra onu farklı şekilde denemeye koyuldu. Dilini yavaş, ağır hareketlerle itmesi, Patience'ı iyice baştan çıkardı.

Karşı koymuyordu, ama teslim olması ikisi için de tatmin edici değildi. Patience kendini oyunun içine çekilmiş buldu; dudakları ve dilleri birbiri üstünde kaydırmaca oyunu. Aşırı derecede arzuluydu. Aralarında giderek yükselen ateş, heyecan ve ihtirasın ardında yavaş bir akıntı gibi kabaran gerilim onu tahrik ediyordu. Öpüşme uzadı, zaman yavaşladı, paylaşılan solukların uyuturucu etkisi aklını başından aldı.

Vane nefes alabilmesi için öpüşmeye ara vererek geri çekildi. Fakat doğrulmadı; insafsızca sert dudakları sadece birkaç santim ötedeydi.

Hızlanan nabızı ve karşı konulmaz arzusu dışında hiçbir şey düşünemez olan Patience parmak uçları üstünde yükselerek dudaklarını onunkilere değdirdi.

Vane bir an onu öptü, sonra yine çekildi.

Patience nefes alıp tekrar uzandı ve dudaklarını onun dudakları üstünde gezdirdi. Endişelenmeye gerek yoktu; Vane bir yere gidecek değildi. Parmakları sıkıca çenesini kavrarken, dudakları da geri döndü. Başını yana eğip bu kez daha sert daha zorlayıcı şekilde öpmeye başladı.

Öpüşme uzuyordu. Patience daha fazlasının olabileceğini düşünemezdi, ama vardı. Ateş ve ihtirasla yanıyordu. Her okşayışı, her vuruşu, her darbeyi hissediyor, yoğun bir zevk alarak içine çekiyor, sonra geri veriyor ve daha fazlasını istiyordu.

Dudaklarının bir sonraki ayrılığında ikisi de soluk soluğa kalmıştı. Patience gözlerini açınca onun dikkatli bakışlarıyla kar-

şlaştı. Gri gözlerde belli belirsiz bir davet, ondan da hafif bir meydan okuma birbirine karışıyordu. Patience ondan daha fazla neler öğrenebileceğini düşünmeden edemedi.

Duraksadı. Sonra ona yaklaştı, önce bir elini sonra diğerini geniş omuzlarına koydu. Göğüsleri ceketine değiyordu, daha fazla sokuldu ve cesurca, kalçalarını onun kasıklarına doğru bastırdı.

Vane'in kontrolü elden bırakması ani ve hızlı oldu; tıpkı aniden sıkılan bir yumruk gibi. Verdiği tepkiden hoşnut kalan Patience gri gözlerle bakmayı sürdürdü.

Yüzünü kavrayan parmaklar gevşedi; Vane'in elleri önce omuzlarına kaydılar sonra sırtına ve kalçalarına doğru indi. Sıkıca tutup onu iyice kendine doğru çekti.

Patience'ın soluğu kesildi. Göz kapakları düştü. Konuşmadan başını kaldırıp dudaklarını ona uzattı.

Önce dudakları sonra dilleri birbiriyle kaynaştı. Patience, ellerinin kalçasının altına kaydığını hissetti. Vane iki yarım küreyi tutup yağurdu; ateş yükseldi, Patience'ın teni karıncalandı, heyecan daha da arttı. Vane sıkı kalçaları tutarak tekrar kendine, kasıklarına doğru çekti.

Patience onun arzusunun kanıtını, sert, büyük, zonklayan gerçeği yumuşak karnında hissetti. Vane onu orada tuttu, yoğun bir an tüm duyuları uyanmış, müthiş tahrik olmuş bir halde bekledi, sonra dilini ağzının derinliklerine soktu.

Vane'in dokunuşları, ağzını telaşsızca sahiplenmesi Patience'ı yakıp kavuruyordu. Ateş kasıklarında toplanmıştı; sıcak ve ağır. Öpüşme giderek onu daha da derinlere çekince, bedenine inatçı bir yorgunluk yayıldı, kol ve bacakları ağırlaştı, duyuları yavaşladı.

Ama körelmedi.

Her şeyin son derece farkındaydı. Onu saran sertliğin, gergin kasların, hassaslaşan göğüs uçlarının, kasıklarındaki yumuşaklığın ve Vane'in acımasızca zapt ettiği çıldırtan tutkunun farkındaydı.

Sonuncusu tamamen baştan çıkarıcıydı, ama öyle güçlü ve tehlikeliydi ki, kışkırtmaya cesaret edemedi.

Henüz değil. Daha öğrenmesi gereken başka şeyler vardı.

Ellerini göğsünde hissetmek gibi... Vane şimdi göğsünü kavıyordu; parmakları üstünde kapandığında göğsü şişti, ısındı, gerginleşti. Meme ucu onu sıkan becerikli parmaklar karşısında aşırı derecede duyarlı bir tomurcuk halini aldı.

Ve öpüşmeleri devam etti; onu kendi kalp atışlarına, tekrarlayan gelgitlere ve bilincinin kıyısında çalan bir ritim dalgasına bağlayarak farklı biçimlerde sürüp gitti. Fakat heyecanlı ritim hep oradaydı; alevlenen arzu bir kreşendoyla yükseliyor, sonra duruluyor, sonra tekrar yükseliyordu. İsteğini kaybetmemesi ve duyguları altında ezilmemesi için Vane bir maestro gibi onu yönetiyordu.

Ona öğretiyordu.

Bu giderek anlaşılır bir hal alıyor, belirginleşiyordu. Patience söyleyemedi ama gong yemek saatini vurduğu sırada bunu bir gerçek olarak kabullendi.

Gongu duymazdan geldi. Vane de öyle. İlk başta. Sonra bariz bir isteksizlikle öpüşmelerine son verip geri çekildi.

“Yemeğe gitmezsek fark ederler,” diye mırıldandı dudaklarının karşısında ve sonra onu bir kez daha öptü.

“Hımmm,” diyebilirdi Patience yalnızca.

Üç dakika sonra Vane başını geri çekip ona baktı.

Patience yüzünü, gözlerini inceledi. Sert, köşeli hatlarda ve gri gözlerde en ufak bir zafer ya da tatmin işareti yoktu. Şehvet baskın duyguydu; ikisinde de. Patience bunu içinde, ta derinlerde hissedebiliyordu. Öpüşmeleriyle ilkel bir arzu uyanmış, ama henüz tatmin olmamıştı. Onun açlığı, özlemi hiç bırakmadığı kontrolünde ve gerginliğinde kendini gösteriyordu.

“Gitmeliyiz,” dedi Vane ve gönülsüzce onu bıraktı.

Patience, aynı derece isteksiz, geri çekildi ve anında onun

sıcaklığını, sayamadığı dakikalar boyunca paylaştıkları yakınlık hissini kaybettiğine pişman oldu.

Söylemek istediği bir şey olmadığını fark etti. Vane'in uzattığı koluna girdi ve onu kapıya yönlendirmesine olanak verdi.

On Birinci Bölüm



Vane, Gerrard'la yaptığı öğleden sonra gezisinin ardından kararlı adımlarla eve yürüdü.

Patience'ı aklından çıkaramıyordu. Dokunuşları, dudaklarının tadı, baş döndüren kokusu içini kemiriyor, onu rahat bırakmıyordu. İlk kez bir kadının eteğini kaldırdığından beri bu denli takıntılı olmamıştı; bununla birlikte semptomları biliyordu. Patience Debbington'ı olması gereken doğru yere koymayı, yani sırtüstü yatırıp altına almayı başarana kadar başka hiçbir şeye konsantre olamayacaktı.

Fakat o sözcükleri söylene kadar, onu kollarına ilk aldığı andan beri kaçınılmaz olduğunu bildiği o soruyu sorana kadar bunu yapamazdı.

Ön holde Masters ile karşılaştı. Vane eldivenlerini çıkarırken, "Bayan Debbington nerede, Masters?" diye sordu.

"Hanımefendinin oturma odasında, efendim. Öğleden sonralarını genellikle hanımefendi ve Bayan Timms'le geçiriyor."

Vane, bir çizmesi en alt basamakta, Patience'ı Minnie'nin kanatları altından çekip almak için öne sürebileceği çeşitli bahaneler düşündü. Minnie'nin dikkatini çekmeden bunu başarmak için bir tanesi yeterli gelmezdi. Tabii, bir de Timms vardı. "İ Hummm." Dudaklarını gererek arkasına döndü. "Ben bilardo odasında olacağım."

"Evet, efendim."

Masters'ın bildiğinin aksine Patience, Minnie'nin oturma odasında değildi. Her zamanki dikiş seansını bitirmeden izin istemiş

ve artık ihtiyaç duyulmayan, Hollanda örtüleriyle kaplanmış divanın bulunduğu alt kattaki salona gitmişti.

Böylece, o sabah müzik odasında olanları düşünüp anlamaya ve değerlendirmeye çalışırken dilediği gibi kendi kendine mırıldanabilir ya da homurdanabilirdi.

Dünyası altüst olmuştu. Birdenbire. Habersizce.

“Bu kadarını,” dedi vakur bir şekilde koltuğa kıvrılmış olan Myst’e, “inkâr etmek olanaksız.” O ateşli, ama son derece kontrollü öpüşme birçok açıdan bir keşifti.

Patience geri dönüp pencerenin önünde durdu. Kollarını kavuşturdu ve boş gözlerle dışarı baktı. Fiziksel keşif yeterince rüyler ürperticiyse de, ona gerçek bir şok yaşatmamış, merakının talep ettiğinden fazlasını görmemişti. O öpüşme ilk dersi olmuştu; buraya kadar her şey açıktı.

Gerisine gelince; sorunu orada başlıyordu.

“Orada başka bir şey vardı.” Hissetmeyi hiç ummadığı, hiç düşünmediği bir duygu. “En azından,” dedi suratını buruşturup yürümeye devam ederek, “olduğunu sanıyorum.”

Birbirlerinden ayrıldıklarında hissettiği şiddetli kayıp duygusu, basit bir fiziksel tepki değildi; ayrılık onu farklı bir şekilde etkilemişti. Ve yeniden yakınlaşma isteği, onda sezdiği açlığı tatmin etme arzusu meraktan kaynaklanmıyordu.

“Bu iş karmaşılaşmaya başladı.” Alnını ovuşturarak duygularını anlamaya, tam olarak ne hissettiğini açıklığa kavuşturmaya çalıştı. Şayet Vane’e olan hisleri fiziksel meraktan öteye geçerse, bu düşündüğü şeyin olduğu anlamına mı gelirdi?

“Nasıl anlatabilirim?” Ellerini yana açarak kedisinden destek istedi. “Şimdiye kadar hiç böyle hissetmedim.”

Bu düşünce bir başka olasılığı da akla getiriyordu. Patience durup başını kaldırdı, sonra güvenle vücudunu dikleştirip Myst’e baktı. “Belki, sadece hayal kuruyorum.”

Myst mavi gözlerini kırpıştırdı, esnedi, gerildi, sonra aşağı atlayıp kapıya yürüdü.

Patience da içini çekerek peşinden gitti.

Aralarındaki gerilim yoğunlaşmıştı. Vane o akşam sofrada Patience'ın sandalyesini tutarken bunu hissetti. Duyguları kontrol edilemez bir hale gelmişti; ona yakınlaştığı anda tüyleri diken diken oldu, tüm vücudunu bir ürperti sardı.

İçinden lanet okuyarak yerine oturdu ve dikkatini Edith Swithins'e vermeye çalıştı.

Yanında Patience, herhangi bir şaşkınlık ya da kafa karışıklığı belirtisi göstermeden, Henry Chadwick ile sohbet ediyordu. Vane bu gerçeğe sinirlenmemek için kendini zorladı. Lakayt davranıyor, aralarındaki ateşin yükseldiğinden habersiz gibi görünüyordu.

Tatlılar yenmiş, hanımlar çekilmişti. Vane porto şarabı üzerine konuşmayı kısa kesti, ardından beyleri salona yönlendirdi. Her zamanki gibi Patience, Angela ve Bayan Chadwick'le uzun odanın ortasında duruyordu.

Onun geldiğini gören Patience'ın gözlerinde beliren minik kıvılcıklar Vane'in erkeksi gururunu bir an için hoşnut etti. Sadece bir an; yanında durduğu anda parfümünün kokusu, yumuşak kıvrımlarının sıcaklığı bütün duyularını uyardı. Kararlılıkla soğuk durarak başını yana eğip sırayla üç hanımı da selamladı.

"Ben de tam şimdi Patience'a," diye atıldı Angela asık suratla, "çok değersiz bir şey olduğumu söylüyordum. Hırsız yeni tarağımı çaldı da!"

"Tarağın mı?" Vane, Patience'a bir bakış fırlattı.

"Northampton'dan aldığım tarak," diye sızlandı Angela. "Daha hiç kullanmamıştım!"

"Ortaya çıkabilir." Bayan Chadwick onu ümitlendirmeye çalıştı, ama aklında kendisinin çok daha ciddi olan kaybı varken, kızını yatıştırmayı başaramadı.

"Bu haksızlık!" Angela'nın yüzü öfkeyle kızardı. Ayağını yere vurdu. "Hırsızın yakalanmasını istiyorum!"

“Doğru.” Vane’in en soğuk, en sıkılmış ses tonuyla söylediği bu tek sözcük, Angela’nın sinirlerini yatıştırmayı başardı. “Hepimizin bu anlaşılmaz, eli uzun suçluyu yakalamak istediğini düşünüyorum.”

“Eli uzun suçlu mu?” dedi yanlarına gelen Edmond. “Hırsız yine mi çaldı?”

Angela derhal eski duygusal haline geri döndü ve hikâyesini daha değer bilen dinleyicilere, aralarına dahil olan Edmond, Gerrard ve Henry’ye anlattı. Vane onların nidalarından yararlanarak Patience’a baktı; genç kadın bakışlarını hissedip başını kaldırdı, gözlerinde bir soru şekillendi. Tam Vane ağzını açmıştı ki, o anda herkesi şaşırtarak gruba Whitticombe de eklendi.

Hırsızın son başarısı hakkındaki konuşmalar bir anda kesildi, ama bu Whitticombe’nin dikkatini çekmedi. Hepsini topluca selamladıktan sonra, Bayan Chadwick’e doğru eğilip bir şeyler fısıldadı. Kadın hemen başını kaldırıp salona göz attı. “Teşekkür ederim.” Uzanıp Angela’nın kolunu tuttu. “Gel, canım.”

Angela’nın yüzü asıldı. “Ah, ama...”

Bayan Chadwick ilk kez kızının direnmesine aldırmadı ve onu kolundan çekerek Minnie’nin oturduğu divana götürdü.

Diğerleri gibi Vane ile Patience da Bayan Chadwick’in bu hareketini izledi ve sonra Whitticombe’nin sorusu üzerine ona döndüler.

“Başka bir şeyin daha kaybolduğunu mu anlamalıyım?”

Tamamen tesadüfen, Whitticombe yarım daire şeklinde dizilmiş olan diğerlerinin karşısında duruyordu; sanki ona karşı bir birlik oluşmuştu. Bu uygun bir sosyal gruplaşma değildi, buna rağmen hiçbirisi -Vane, Patience, Gerrard, Edmond ve Henry- yerini değiştirme ve onu aralarına dahil etme girişiminde bulunmadı.

“Angela’nın yeni tarağı.” Henry kısaca Angela’nın tarifini anlattı.

“Elmaslar mı?” Whitticombe’nin kaşları havaya kalktı.

"Elmas taklidi," diye düzeltti Patience. "Fazla gösterişli bir parçaydı."

"Hımmmm." Whitticombe suratını astı. "Bu da bizi ilk vana geri döndürüyor. Birisi parlak bir iğne yastığıyla ucuz ve adi bir tarağı neden istesin ki?"

Henry'nin çenesi kilitlendi, Edmond kıpırdandı. Gerrard, vana, suçlu ve suçlayıcı bakışlarını ona diken Whitticombe'ye hırçın bir ifadeyle baktı.

Vane'in yanında duran Patience gerildi.

"Aslında," diye devam etti Whitticombe diğerlerine konuşma fırsatı vermeden. "Bir araştırmaya başlamamızın zamanının gelip gelmediğini merak ediyorum." Tek kaşını kaldırdı. "Ne demek Cynster?"

"Bence," dedi Vane ve herkes gerçekte ne düşündüğünü keşfettiğinde anlayanlara dek soğuk bakışlarını onun üstünden ayırma-
dan devam etti, "bir araştırma faydasız olur. Hırsızın başlamadan önce araştırmayı duyacağı ve çaldıklarını gizlemek ya da yerini değiştirmek için yeterince zaman bulacağı gerçeğinin yanı sıra, şu anki yerimizle ilgili gözardı edilemeyecek bir sorun var. Gerçekten arazi bir yana, köşk de küçük bir ev sayılmaz. Üstelik yıkıntılara gizlenen şeyler asla bulunamayabilir."

Whitticombe'nin bakışları bir an için dondu sonra gözlerini kırptırdı. "Ah... evet. Başıyla onayladı. "Hakkınız. Bulunamayabilir. Çok doğru. Tabii, bir araştırma kesinlikle fayda sağlamaz. İzninizle..." Kaçamak bir gülümsemeyle başını eğdi ve arkasını dönüp gitti.

Diğerleri şaşkınlık içinde onun arkasından bakakaldılar.

Bu esnada Timms, "Patience!" diye seslendi.

"Pardon." Patience hafifçe Vane'in koluna dokunup Minnie'nin yanında duran Timms ile Bayan Chadwick'e katılmak üzere divana doğru gitti. Sonra Bayan Chadwick kenara çekildi, Patience yaklaştı ve Timms'in Minnie'yi ayağa kaldırmasına yardım etti.

Vane, Minnie'yi kolunda kapıya götüren Patience'ı izledi.

Bayan Chadwick onları görebilmek için kızına önünden çekilmesini söyledi, sonra yalnız kalan erkeklere döndü: "Minnie iyi değil. Patience ile Timms yatağına götürecektir. Bana ihtiyaç duyabilirler diye ben de gideceğim."

Böyle dedikten sonra, Angela'yı zorlayarak salondan dışarı çıkardı ve kapıyı arkalarından kapattı.

Vane kapalı kapıya bakıp içinden lanet okudu.

"Pekâlâ." Henry omuz silkti. "Baş başa kaldık." Vane'e baktı. "Bilardo odasında bir rövanş maçına ne dersin, Cynster?"

Edmond ile Gerrard ona baktılar. Bu öneriyi beğendikleri belliydi. Vane, gözleri önlerindeki kapalı kapıda, yavaşça kaşlarını kaldırdı. "Neden olmasın?" Dudakları sert, uzun bir çizgi halini almıştı ve gözleri tuhaf biçimde karanlıktı. Kapıyı işaret etti. "Bu akşam yapacak başka bir şey yok."

Ertesi sabah, Vane yüzünde sert bir ifadeyle merdivenlerden aşağı indi.

Henry Chadwick bilardoda onu yenmişti.

Patience'la olan şu anki çıkmaz durumun onu nasıl ciddi biçimde etkilediğine dair bir kanıt gerekseydi, bu yenilgi onu sağlamış olurdu. Henry topu deliğe sokamıyordu bile. Buna rağmen Vane'in kafası öyle karıştı ki, vuruşları onunkilerden de beterdi. Aklı sadece ne zaman, nerede ve nasıl Patience ile birlikte olacağındaydı.

Vane, çizimleri döşemede çınlayarak ön koridordan geçip kahvaltı salonuna doğru ilerledi. Patience ile konuşma zamanı gelmişti.

Ve sonra...

Masanın yarısı doluydu; General, Whitticombe ve Edgar'ın yanı sıra yüzünde neşeli bir ifadeyle oturan Henry de oradaydı. Vane ifadesiz bir yüzle kendine bol ve çeşitli yiyeceklerden oluşan bir kahvaltı tabağı hazırladı ve Patience'ı beklemek üzere yerine geçti.

Angela'nın ortalarda görünmemesi onu memnun etti. Henry ona Gerrard ile Edmond'ın kahvaltılarını edip yıkıntılara gittiğini söyledi.

Vane başını sallayıp kahvaltısına devam etti. Ve tabii, bekle-meye de...

Patience gelmedi.

Masters ile yardımcıları masayı temizlemek için gelince, Vane ayağa kalktı. Bütün vücudu kasılmış, bütün sinirleri gerilmişti. "Masters, Bayan Debbington nerede?"

Sesi sakın, ama buz gibiydi.

Masters gözlerini kırıştırdı. "Hanımefendi iyi değil, efendim. Bayan Debbington, Bayan Henderson ile bugünkü menü-leri seçiyor ve ev hesaplarını kontrol ediyor."

"Anlıyorum." Vane görmeyen gözlerle boş kapı eşiğine baktı. "Menü ve hesaplar ne kadar zaman alır?"

"Bunu söyleyemeyeceğime eminim, efendim, ama henüz yeni başladılar ve Hanımefendinin genelde tüm sabahını alır."

Vane derin bir nefes çekip tuttu. "Teşekkürler, Masters."

Yavaşça sandalyesini itip kapıya doğru yürüdü.

İçinden lanet okuyordu. Koridorda durdu, sonra yüzünde gergin bir ifadeyle topukları üstünde döndü ve aniden ahıra git-meye karar verdi. Patience ile konuşmak ve olası sonucunu gör-mek yerine, uzun ve yorucu bir at gezisine razı olmak zorunda kalacaktı.

Onu çay salonunda buldu.

Eli yarı açık kapının mandalı üstünde hınzırca sırıttı. Öğlen ye-meği biteli çok olmamıştı; ev halkının çoğunluğu uyuyordu, geri kalanlarsa rehavet içindeydiler. Çay salonunda Patience'ın hafif mırıltısından ve elbisesinin hışırtısından başka bir ses duyulmu-yordu. En sonunda onu yalnız ve mükemmel bir yerde yakala-mıştı. Çay salonu bir kanadın zemin katında, içinde divan ya da benzeri bir mobilya olmayan, gözlerden uzak saklı bir bölümdü.

Vane'e göre olabileceğin en iyisiydi. Ne de olsa, bir centilmen karısı yapmaya niyetlendiği bir hanımla, onu bu durumdan haberdar etmeden önce, fazla ileriye gitmemeliydi. Bir kadını baştan çıkarmada yararlanılan geleneksel yardımların herhangi birinin yokluğu, sadede gelmeyi kolaylaştırırdı; ondan sonra daha rahat bir yere çekilebilirler ve böylece Vane kendini yeniden daha rahat hissedebilirdi.

Son birkaç gündür peşini bırakmayan sıkıntıyı nasıl hafifleteceği düşüncesi, sinirlerini bir derece daha germiştir. Kararlılıkla derin bir nefes aldı ve eşikten içeri girdi.

Patience aniden döndü. Yüzü aydınlandı. "Merhaba. At binmiyor musun?"

Vane loş salonu incelerken kapıyı yavaşça kapattı. Ve yavaşça başını salladı. "Sabah bindim." Buraya en son geldiğinde dokuz yaşındaydı, salon gözüne çok daha büyük görünmüştü. Başını eğerek tavandan sarkan yaprakları savuşturup dar odanın ortasındaki masaya doğru yavaş yavaş yürüdü. "Minnie nasıl?"

Patience ıslıl ıslıl gülümsedi ve ellerini silkti. "Basit bir nezle. Yarın daha iyi olacaktır, ama ona göz kulak olmak istiyoruz. Timms şu anda yanında."

"Ah." Vane kuru ot dallarından kaçınarak ve bir raf dolusu büyük şişenin yanından dikkatle geçerek, masayla Patience'ın çalıştığı kenar tezgâhının arasındaki boşlukta durdu. Ancak sığıyordu. Fakat önemsemedi, çünkü bütün duyuları ona odaklanmıştı. Aralarındaki mesafeyi kaparken gözleri onunkilere kilitlendi. "Günlerdir seni kovalıyorum."

Arzu sesini boğuklaştırmıştı; Patience'ın gözlerinde aynı duygunun ışıldadığını gördü. Ona uzandı, aynı anda Patience da ona doğru bir adım attı. Ve kendini Vane'in kollarında buldu. Başını kaldırdı, elleri yüzüne doğru kaydı.

Vane farkına bile varmadan kendini onu öperken buldu. Engin kariyerinde ilk kez yanlış bir adım atıyor, önceden karar-

laştırdığı planda ipin ucunu kaçıırıyordu. Niyeti, önce konuşmak, yapması gerektiğini bildiği teklifi yapmaktı. Fakat Patience'ın dudakları davetkâr biçimde aralanınca, dili cesurca onunkine dolaşınca, konuşma fikri aklından uçup gitti. Patience'ın elleri yüzünü bırakıp omuzlarına kaydı, göğüsleri onunkine yaslandı; baldırları baldırlarına, göbeği kasıklarındaki sızlayan yükseltiye...

Arzu birdenbire Vane'i eline geçirmişti ve şaşkınlıkla Patience'ın da esir olduğunu gördü. Kendi şehvetini kontrol etmeye alışkındı, ama onunki başka bir şeydi. Patience'ın ateşli, son derece saf, kendi masumiyeti içinde hevesli şehveti onun beklediğinden çok daha güçlüydü. Ve bu Vane'in içinde inanılmaz güçlü bir istek, basit şehvetten çok daha derin bir arzu uyandırıyordu.

Aralarındaki ateş yükseldi; Vane çaresizce başını kaldırmaya çalıştı. Ancak yalnız öpüşmelerinin açısını değiştirmeyi başara-bildi. Derinleştirerek. Bu eşi görülmemiş başarısızlık onun ani dikkatini çekti. Dizginler tamamen elinden kaymıştı, şimdi on-ları Patience tutuyor ve çok hızlı sürüyordu.

Kendini geri çekilmeye zorladı. "Patience—"

Patience dudaklarını kendi dudaklarıyla kapattı.

Vane onun omuzlarını tuttu ve içinde derin bir acı hissederek tekrar geri çekildi. "Lanet olsun, kadın. Seninle *konusmak* istiyorum!"

"Daha sonra." Ağırlaşan göz kapaklarının altında gözleri ışı-dayarak başını tutup kendine doğru çekti.

Vane gayretle kendini zapt etmeye çalışıyordu. "Sadece durup—"

"Sessiz ol." Patience yukarı uzanarak vücudunu pervasızca onunkine daha fazla bastırdı. "Konusmak istemiyorum. Sadece öp beni ve bundan sonra ne olacağını göster."

Acı verici biçimde uyarılmış bir çapkına yapılacak en akıl-lıca davet değildi bu. Patience'ın dili, ağzının içine kayarken Vane inledi ve içgüdüsel bir tepkiyle dilini yakaladı. Takip eden düello düşünemeyeceği kadar hararettiydi; ateşli tutku-

lar bir sis dalgası gibi duyularını bulanıklaştırıyordu. Gücünü toplayabilse bile, arkasındaki tezgâh yüzünden kaçabilmesi imkânsızdı.

Patience onu bir arzu ağında tutsak etmişti ve her öpüşle iplikler güçleniyordu.

Patience kaç gündür özlemle beklediği öpüşmenin zevkini çıkarıyordu; damarlarında deli bir nehir gibi akan o sarhoş edici arzu ve heyecan dalgasını yeniden yaşamak, henüz adını koyamadığı o tarifi zor şeyin baştan çıkarıcı cazibesini yeniden hissetmek için günlerdir yanıp tutuşuyordu.

Ve şimdi gittikçe daha derinlere çekildiğini hissediyordu. Kollarında ve tutkularında. İhtirası gittikçe daha fazla kabarıyor, yakıcı tatlı bir özlem onu gittikçe daha fazla içine alıyordu.

Bu heyecandı. Bu deneyimdi. Bu kesinlikle meraklı ruhunun hasretini çektiği şeydi.

Hepsinden öte, öğrenmesi gerekiyordu.

Vane kalçalarından tutarak sert ve talepkâr bir şekilde onu daha fazla kendine doğru çekti. Patience onun arzusunun sert kanıtını karnının yumuşaklığında hissedebiliyordu. Vane'in yaptığı sallanma hareketleri, vücut ısını biraz daha yükseltti. Cinsel organı onun markasıydı -ki o markayla Patience'a sahip olacaktı.

Soluk alabilmek için bir an dudakları hafifçe birbirinden ayrıldı, sonra yeniden birleşti. Sızlayan, zorlayıcı bir baskı tüm bedenlerine yayıldı; giderek güçlendi, bütün duyularını ele geçirdi. Patience bu baskıyı hem Vane'de hem kendi bedeninde hissedebiliyordu.

Birlikte, kabaran arzu dalgasını beslemeye devam ettiler. Dalga yükseldikçe duyguları şahlandı. Baskı anbean artmaya devam ederek, onları sonsuz bir girdaba doğru çekiyordu. Tutku, ihtiras ve ihtiyaç dalgaları kavurucu arzuyu dindirmeleri ve tamliğe erişmeleri için üzerlerine saldırıyordu.

"Hanımefendi?"

Kapının vurulmasıyla birlikte hemen birbirlerinden ayrıldılar. Kapı açıldı, hizmetçi kızlardan biri başını içeri uzattı. Loş salonda gözleriyle Patience'ı arayıp buldu. Görünüşte, Patience'ın yüzü tezgâha dönüktü, elleri kuru otların içindeydi. Hizmetçi elindeki lavanta dolu sepeti havaya kaldırdı. "Şimdi bunlarla ne yapmam gerekiyor?"

Patience, nabızı kulaklarında çınlayarak soruya odaklanmaya çalıştı. Işıkların açık olmamasına içinden teşekkür etti; kız henüz bir metre ötede umursamazca tezgâha dayanan Vane'i görmemişti. "Ah-" Öksürdü, sonra konuşmadan önce dudaklarını ıslatmak zorunda kaldı. "Yapraklarını soyup uç kısımları kesmelisin. Yaprak ve uç kısımları kokulu torbalar için kullanacağız, gövdeleriye odaları canlandıracak."

Hizmetçi hevesle başını sallayarak orta masaya doğru yürüdü.

Patience yüzünü tekrar tezgâha çevirdi. Baş hâlâ dönüyor, göğüsleri hızla inip kalkıyordu. Dudaklarının şiş olduğunun farkındaydı; dilini götürdüğünde sıcaklardı. Kalp atışlarını tüm vücudunda hissediyordu; parmak uçlarında bile. Hizmetçi kızı lavanta toplamaya göndermişti; bitkilerin hemen işleme tabii tutulması gerektiğinden ona şimdi ne yapacağını anlatmıştı.

Şayet kızı gönderirse...

Karanlıkta kımıldamadan sessizce duran Vane'e baktı. Yalnızca o, inip kalkan göğüslerini ve gözlerindeki kor alevi görebiliyordu. Parlak saçları alnına düşmüştü; Patience'ın ona baktığını görünce doğrulup saçlarını geriye attı ve başını yana eğdi. "Seni sonra bulurum, canım."

Hizmetçi şaşkınlıkla başını kaldırdı. Vane kızın ona gülümseyip lavantalarına döndüğünü gördükten sonra dışarı çıktı.

Patience göz ucuyla onun arkasından baktı. Kapı kapandığında o da gözlerini kapattı ve içini saran ürpertiye bastırmaya gayret etti.

Aralarındaki gerilim hassaslaşmıştı. Bir tel gibi gerilmiş, eziyetli dayanılmaz bir duyarlılığa dönüşmüştü.

O akşam Patience salona girer girmez Vane bunu hissetti; bakışlarından onun da aynı şeyi sezdiği anlaşılıyordu. Fakat ateşli tutkularını gizleyerek onlardan beklenen rolü oynamalıydılar.

Ve başka kimsenin fark etmemesi için dua etmeliydiler.

Birbirlerine dokunmak, tehlikesizse bile, söz konusu olamazdı. İkisi de özenle bundan kaçındı; ta ki Patience'ın parmakları, Vane'in uzattığı bir tabağı alırken onunkilere sürtününceye dek.

Patience neredeyse tabağı elinden düşürüyordu. Vane küfür etmemek için kendini zor tuttu.

Çenesini gererek tahammül etmeye çalıştı; aynen Patience gibi.

Nihayet çay faslı bitmişti; şalına sarınan Minnie odasına gitmeye hazırlanıyordu. Vane'in beyni durmuş gibiydi, son iki saat-tir hangi konular üzerinde konuşulduğuna dair en ufak bir fikri yoktu. Bununla birlikte, bir fırsat gördüğünde hemen değerlendirmeye çalıştı.

Josephine koltuğa doğru yürüdü ve Minnie'ye bakıp tek kaşını kaldırdı. "Seni yukarı taşıyacağım."

"Mükemmel bir fikir!" dedi Timms.

"Öf," diye sızlandı Minnie, ama nezle onu bitap düşürdüğünden gönülsüzce kabul etti. "Pekâlâ." Vane onu kollarına alırken kızgın bir sesle ekledi. "Bu akşam kendimi yaşlı hissediyorum."

Vane kıkırdadı ve kadının her zamanki neşeli, coşkun mizacına geri dönmesi için dil dökmeye koyuldu. Odasına varana dek bunu başardı da, zira Minnie şimdi onun kendini beğenmişliğini, kibrini eleştiriyordu.

"Siz Cynsterlar kendinizden çok fazla eminsiniz."

Vane sırtarak onu odasının ortasındaki koltuğuna oturttu. Bu arada peşlerinden gelen Timms de içeri girdi.

Ve ardından Patience.

Vane geri çekilirken, Minnie ilgisizce elini salladı. "Timms'den başka kimseye ihtiyacım yok. Siz ikiniz salona geri dönebilirsiniz."

Patience ile Vane önce birbirlerine sonra Minnie'ye baktılar.

"Emin misin?" diye sordu Patience.

"Eminim. Haydi, siz gidin."

Gittiler, ama salona değil. Geç olmuştu, ikisinin de amaçsız gevezeliğe tahammülü yoktu.

Fakat arzuları vardı. Taşan duyguları onları büyüleyici bir ağ gibi içine çekiyordu. Aralarındaki dillendirilmeyen bir uzlaşma sonucu, Vane odasına kadar ona eşlik etti. Ve bu anlaşmayı kabul ettiği için tüm olacıklardan o sorumluydu.

Patience, dizginleri tutma konusundaki isteğine rağmen masumdu.

Kapısının önünde durduklarında Vane kendine bu gerçeği anımsattı. Patience onun yüzüne baktı. Vane çay salonundaki yenilgiden sonra aldığı kararı inatla içinden tekrarlardı. Toplumun onu söylemeye zorladığı sözleri söylemeden önce Patience ile hiçbir yerde yalnız kalmamalıydılar.

Yatak odasının dışında, gecenin sakin başlangıcında, bunu söylemek uygun düşmezdi; yatak odasıysa, yani Vane'in bayağı duygularının olmak isteyeceği yer, daha da uygunsuzdu.

Çenesini gererek kendine bunu hatırlattı.

Patience onun yüzünü, gözlerini süzdü. Sonra yavaşça, ama tereddütsüzce elini kaldırıp yanağına götürdü ve hafifçe çenesine doğru kaydırıldı. Bakışları şimdi dudaklarındaydı.

İradesi dışında, Vane'in gözleri de onun dudaklarına kaydı; artık çok iyi bildiği o yumuşak pembe kıvrımlara... Şekli beynine kazınmış, tadı duyularına işlemişti.

Patience'ın göz kapakları titreşti, parmak uçları üstünde yukarı doğru uzandı.

Vane öpüşmekten geri duramaz, kaçamazdı; hayatı buna bağlıydı.

Dudakları birbirine değdi, ancak bu kez öpüşmeleri ne ateşliydi, ne de ruhlarında dalgalanmaya devam eden çıldırtıcı baskının esaretindeydi. İkisi de, inkârı seçerek, kendilerini tuttular

ve sonsuz bir an, sadece dokunmak ve dokunulmaktan mutluluk duyular.

Bu hassas anın uzaması, ruhlarının bu büyüyle yıkanması için arzularına gem vurmaktan çekinmemişlerdi.

Sonunda ikisi de titriyordu. Özlem içindeydiler. Saatlerdir koşuyormuşçasına soluk soluğa, saatlerdir mücadele ediyormuşçasına güçsüz kalmışlardı.

Vane göz kapaklarını kaldırmakta zorlandı. Patience ondan da yavaştı.

Bakışları buluştu; konuşmak gereksizdi. Söylenmesi gereken her şeyi gözleri söylüyordu. Vane onunkilerdeki mesajı okudu ve yaslandığı kapı pervazından çekilip doğruldu. Zalimce, vurdumduymaz maskesini takınıp tek kaşını kaldırdı. “Yarın?” Onu yatak odasından daha uygun yerlerde görmeliydi.

Patience hafifçe yüzünü ekşitti. “Bu Minnie’ye bağlı.”

Vane’in dudakları büzüldü, ama başıyla onayladı. Ve kendini gitmeye zorladı. “Kahvaltıda görüşürüz.”

Topukları üzerinde dönüp gitti.

Patience kapısının önünde durup onun gidişini izledi.

On beş dakika sonra, Patience omuzlarında yün bir şalla odanın ortasındaki eski berjer koltuğa kıvrılmış sıkıntıyla şömineden yükselen alevlere bakıyordu. Bir dakika sonra ayaklarını daha yukarı kıvrıp geceliğinin altına soktu ve kolunu koltuğun kenarına dayayıp çenesini avcuna dayadı.

Myst geldi ve olasılıkları inceledikten sonra kucağına atladı. Patience dalgın dalgın onu okşadı; gözleri alevlerde, parmakları dik gri kulaklarından kıvrımlı sırtına kaydı.

Uzun dakikalar boyunca, yanan odunların çıtırtısı ve Myst’in memnun mırıltısı dışında odada başka bir ses duyulmadı. İkisi de Patience’ın düşüncelerini dağıtmıyor, kaçamayacağı gerçekten onu uzaklaştırmıyordu.

Yirmi altı yaşındaydı. Derbyshire’da yaşamış olabilirdi, ama

orası da bir rahibe manastırı sayılmazdı. Vane Cynster türünde bir sürü erkekle tanışmıştı. Ve birçoğunun onunla ilgili düşünceleri olmuştu. Ancak Patience hiçbirisiyle ilgilenmemişti. Şimdiye kadar hiçbir erkeği değil saatler, dakikalarca bile düşünmemişti. Hiçbiri ilgisini çekmeyi başaramamıştı.

Vane ilgisine ve dikkatine hükmediyordu. Aynı odadayken, şuuruna o hâkim oluyor, hiç çaba harcamadan duyularını ele geçiriyordu. Aynı olduklarında bile, zihninin bazı bölümleri onun kontrolündeydi. Hatta düzenli olarak Patience'ın rüyalarına giriyordu.

Patience içini çekerek alevlere bakmaya devam etti.

Ona olan tepkisinin farklı ve özel olduğunu hayal etmiyordu; bu bir hayal değil, gerçektir.

Ve gerçeklerle yüzleşmekten kaçmanın anlamı yoktu; böyle bir tutum onun karakterine yabancıydı. Vane bu kadar saygıdeğer ve şerefli olmasaydı da bu gece bu odaya girmek istediğini söylese neler olacağını düşünmekten kaçınmanın manası yoktu.

Onu telaşsız, tereddütsüz memnuniyetle içeri alırdı. Sinirleri gerilebilirdi, ama bu heyecandan, beklentiden olurdu, kararsızlıktan değil.

Bu konuda bilgisiz değildi. Ama onun merakını çeken şey, zihninde eyleme karışan duygulardı. Yoksa eylem mi duygulara karışıyordu?

Her neyse, Patience baştan çıkarılmıştı, tamamen ve kesinlikle, geri dönülmez şekilde; Vane tarafından değil, ama Vane'e olan arzusu tarafından. Bu önemli farkı kalbinde, ruhunun derinliklerinde hissediyordu.

Bu arzu annesinin hissettiği duygu olmalıydı; ona Reginald Debbington ile evlenmeyi kabul ettiren ve yaşamı boyunca sevgisiz bir birlikteliğe hapseden duygu. Patience'ın duygulara güvenmemek, onlardan kaçınmak ve reddetmek için çok geçerli nedenleri vardı.

Ama yapamıyordu. Duygularının çok güçlü olduğunu, ina-

nılmaz bir baskıyla onu zorladığını ve asla kaçamayacağını çok iyi biliyordu.

Fakat bu, acı ya da üzüntü getirmiyordu. Aslında, ona seçme şansı verilse, şimdi bile, hayatının geri kalanını cehalet içinde geçirmektense, bu deneyimi, bu heyecanı yaşamayı tercih edeceğini söylerdi.

Bu azgın duygunun içinde güç, neşe ve sınırsız heyecan yatıyordu; Patience'ın özlemini çektiği her şey. Daha şimdiden bağımlı hale gelmişti, istese bile, bırakamazdı. Zaten gerek de yoktu.

Şimdiye kadar ciddi olarak evliliği hiç düşünmemişti. Evlilikten sakındığı, düşüncesini bile bahane üstüne bahane bularak ertelediği gerçeğiyle artık yüzleşebilirdi. Annesinin hayatını mahveden şey evlilikti. Sadece sevmek; bu sevgi karşılıksızsa bile, insana hem hoşnurluk hem acı verebilirdi ve Patience bu deneyimi geri çevirmezdi.

Vane onu istiyordu; üzerinde yarattığı etkiyi asla gizlemeye çalışmamış, gözlerinde ışıldayan güçlü arzuyu asla saklamaya gayret etmemişti. Onu tahrik ettiğini bilmek, kalbinde bir kıskacı adeta; bilinmeyen derin bir rüyadan bir görüntü.

Yarın demişti Vane; bu Patience'ın elinde değildi, ama zamanı geldiğinde geri çekilmeyeceğini biliyordu.

Onun tutkularını, arzusunu ve ihtiyaçlarını karşılayacak, onu tatmin ederek kendini tatmin edecekti. Böyle olacağını artık biliyordu. Böyle olmasını istiyordu.

İlişkileri ne kadar sürebilirse o kadar sürecekti; bittiğinde üzülecek ama annesi gibi sonsuz bir ıstıraba mahkûm olmayacaktı.

Alaycı bir gülümsemeyle Myst'e bakıp başını okşadı. "Beni arzulayabilir, ama o hâlâ zarif bir beyefendi." Öyle olmamasını dilerdi, ama öyleydi. "Aşk onun verebileceği bir şey değil ve ben asla -beni iyi dinle- *asla* aşk olmadan evlenmem."

İşin özü buydu; Patience'ın gerçek kaderi...

Ona karşı koymaya hiç niyeti yoktu.

On İkinci Bölüm



Ertesi sabah Vane erkenden kahvaltı salonuna indi. Kahvaltısını alıp yerine geçti ve Patience'ı beklemeye başladı. Ardı ardına içeri giren diğer erkekler her zamanki gibi birbirleriyle selamlaşarak büfeye ilerlediler. Vane tabağını geri itip biraz daha kahve koyması için Masters'ı çağırdı.

Gerginliği gittikçe artıyordu; bu gerilimin dinmesine daha ne kadar vardı? Patience'ın acil dikkatini vermesi gereken bir noktaydı bu, ancak Vane onu Minnie'ye yardımcı olmaktan alıko-yamazdı.

Kahvaltıları bitene dek Patience ortalarda görünmeyince, Vane içini çekerek Gerrard'a haşın bir bakış fırlattı. "At binmeliyim." Hiç değilse bastırılmış enerjisinin bir kısmından sıkı bir koşuyla kurtulabilirdi. "İlgileniyor musun?"

Gerrard kısıp gözlerle pencereden dışarı baktı. "Çizim yapacaktım, ama hava durgun. En iyisi seninle geleyim."

Vane tek kaşını kaldırarak Henry'ye baktı. "Sen de gelir misin, Chadwick?"

"Aslında," dedi Henry sandalyesinde geriye kaykılarak, "zincirleme atış egzersizi yapmayı düşünüyordum, yeteneğimi köreltmemek için."

Gerrard kıkırdadı. "Geçen sefer Vane'i yenmen tamamen şanstı. O gün canı biraz sıkkındı, seninle sadece oyalandı."

Canı biraz sıkkın mıydı? Vane, Patience'ın kardeşine canının tam olarak ne kadar sıkkın olduğunu gösterip göstermemesi gerektiğini düşündü. En etkili iksir bile sancısını dindirmezdi.

“Ah, ama kazandım.” Henry zafer anını unutmak istemiyordu. “Avantajımı kaybetmeye niyetim yok.”

Vane alaycı bir edayla gülümsedi. Henry’nin onlarla gelmeyecek olmasına memnun oldu. Gerrard at binerken nadiren konuşurdu -ki bu da, Vane’in şu anki ruh haline Henry’nin gevezeliklerinden daha uygundu. “Edmond?”

Hepsi birden gözlerini boş tabağına dikmiş kendi kendine mırıldanan Edmond’a baktı. Saçlarını sıkıca topladığı yerde tuhaf açılarda çıkıntılar vardı.

Vane, başını sallayan Gerrard’a bakarak tek kaşını kaldırdı. Belli ki, Edmond ilham perisinin etkisindeydi ve başka hiçbir şey duymuyordu. Vane ile Gerrard sandalyelerini geri itip ayağa kalktılar.

O sırada Patience aceleyle içeri girdi. Girdiği anda da durup gözlerini kırptırarak o sırada sandalyesinden kalkan Vane’e baktı.

Vane derhal tekrar oturdu, onu gören Gerrard da aynısını yaptı.

Rahatlayan Patience büfeye doğru ilerledi, bir tabak alıp direkt masaya geçti. Geç kalmıştı; bu şartlar altında çay ve kızarmış ekmekle idare edecekti. “Minnie daha iyi,” diye duyurdu yerine otururken. Sofradakilere bakarken Vane’in gözleriyle karşılaştı. “Sakin, huzurlu bir gece geçirdi ve bugün bana ihtiyacı olmadığını söyledi.”

Tüm sofradakilere hitap ettiğinden, Henry ile Edmond’a da kısa bir an gülümsedi.

Gerrard ablasına gülümsedi. “Sanırım, yine her zamanki gibi müzik odasında olacaksın. Ben Vane ile at binmeye gideceğim.”

Patience önce kardeşine ardından Vane’e baktı, sonra gözlerini kırptırarak çay demliğine uzandı. “Birkaç dakika beklerseniz, ben de sizinle gelirim. Kaç gündür evden çıkmıyorum, biraz hava alsam iyi olur.”

Gerrard, anlaşılmaz bir ifadeyle gözlerini ablasına diken Vane'e baktı.

"Bekleriz," dedi Vane sadece.

Sözleştikleri gibi, ahır avlusunda buluştular.

Patience son sürat üstünü değiştirip bir oğlan çocuğu gibi koşarak evden çıktıktan sonra Gerrard'ın henüz gelmediğini görünce hafiften sinirlendi. Vane gri avcının üstüne binmişti bile. At da binicisi de huzursuzdu.

Patience da atına atladı ve dizginleri eline alıp eve baktı, "Nerede kaldı?"

Vane dudaklarını birbirine bastırarak omuzlarını silkti.

Üç dakika sonra, tam Patience attan inip onu aramaya gidecekken, Gerrard görüldü. Şövalesiyle.

"Özür dilerim, ama fikrimi değiştirdim," dedi onlara bakıp sırtarak. "Bulutlar geliyor, hava griye döndü; bu tam yakalamayı beklediğim görüntü. Kaybolmadan çizmeliyim." Yükünün yerini değiştirdi ve sırtmaya devam etti. "Yani, siz bensiz gidin, en azından iki kişisiniz, birbirinize arkadaşlık edersiniz."

Gerrard açıkça kurnazlık yapıyordu; Vane lanet okumamak için yutkundü. Patience'a hızlı bir bakış attı; o da sorgulayan gözlerle ona baktı.

Vane sorularını anlıyordu, ama Gerrard orada durmuş onları göndermek için bekliyordu. Vane çenesini gererek ahır kapısını işaret etti. "Gidelim mi?"

Patience kısa bir tereddütten sonra başıyla onayladı ve dizginleri salladı. Gerrard'a gelişigüzel bir şekilde el sallayıp ahır kapısından çıktı. Vane de arkasından. Yıkıntıların yanından geçerken Vane geriye baktı, Patience da öyle. Gerrard neşeli bir edayla el sallıyordu.

Vane bir küfür savurdu. Patience ileri baktı.

Dillendirilmeyen bir anlaşmayla, kendileriyle malikâne arasını hızla açtılar ve sonunda Nene kıyısında dizginleri çektiler.

Kalın çimenlerle örtülü arazide gri bir kurdele hafifçe dalgalanarak sakın bir şekilde akıyordu. Nehir kıyısı boyunca uzanan aşınmış, dar bir patika ileride atla gezintiye imkân verecek biçimde genişlemekteydi.

Vane atını sürüp patikada durdu, Patience da kısırağıyla yanına gitti. Vane'in bakışları onun yüzünde, vücudunda dolaştı.

Dizginleri tutan parmaklarını gererek, uzaklara baktı. Verimli nehir kıyısı, onunla konuşmak istediği konu için yeteri kadar uygun değildi. Çimli kıyı rahatça bir divan işlevi görebilirdi. Fazla ayartıcı. Böyle bir ortamda kendine güvenebileceğinden emin değildi ve çay salonunda olanlardan sonra ona da güvenemeyeceğini biliyordu. Yine de, o masumdu, Vane'in ise hiç bahanesi yoktu. Ayrıca burası açık alandı ve Penwick atıyla sık sık burada gezintiye çıkıyordu. Nehir kıyısında durmak savunulamaz bir durumdu. Ve Patience at sırtında gelişigüzel birkaç sözcükle bir sorudan daha fazlasını hak ediyordu.

Görünüşe göre, Gerrard'ın yüzünden, bir sabahı daha ilerleme kaydetmeden geçirmeye katlanmak zorunda kalacaktı. Bu arada günahkâr tutkuları kabına sığmaz bir hale gelmişti.

Yanındaki Patience'a da bir sabahı daha harcamak hiç cazip gelmiyordu. Vane'in aksine, zamanı kullanmamak için bir neden görmüyordu o. Zihnini gene Vane'in avcı üstündeki görüntüsüyle doldurmuştu gizlice. Aklına ilk gelen soruyu dillendirdi. "Bir kardeşin olduğundan bahsetmiştin, sana benziyor mu?"

Vane kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Harry mi?" Düşündü. "Harry'nin kıvrıcık sarı saçları ve mavi gözleri var, ama onun dışında," dedi yüzünde minik bir tebessümle, "evet, bana çok benzer." Uçarı bir bakış fırlattı. "Aslında altımızın da birbirimize benzediğini söylerler. Şüphesiz, ortak atalarımızın damgası."

Patience bu sözlerdeki ince manayı anlamazdan geldi. "Altınız mı? Hangi altınız?"

"En büyük altı Cynster kuzenler; Devil, ben, Devil'ın kardeşi

Richard, benim tek kardeşim Harry, Gabriel ve Lucifer. Hepimiz beş yıl içinde doğmuşuz.”

Patience bakakaldı. Altı tane Vane olduğunu düşünmek... Ve ikisinin adı Gabriel ile Lucifer'di. “Ailede hiç kız yok mu?”

“Bizim ailede kızlar sonradan geldi. En büyükleri ikiz, Amanda ile Amelia. On yedi yaşındalar, sosyeteye yeni tanıtıldılar.”

“Hepiniz Londra'da mı yaşıyorsunuz?”

“Yılın bazı bölümleri. Ailemin evi Berkeley Meydanı'nda. Babam, tabii, dükalığın yönetim merkezi Somersham Konutu'nda büyümüş. Orası onun eviydi. Her ne kadar tüm aile bireyleri, her daim orada memnuniyetle karşılansalar da, annemle babam asıl evlerinin Londra'da olmasını istediler.”

“Yani, senin evin orası.”

Vane yeşil ovaya bakıp başını salladı. “Artık değil. Yıllar önce kiralık bir daireye geçtim ve yakın zamanda şehirde bir ev satın aldım. Harry ile ben reşit olduğumuzda, babam ikimize de oldukça büyük bir miktar para verdi ve mülke yatırmamızı öğütledi.” Gülüşü büyüdü. “Cynsterlar daima arazi alır. Ne de olsa, toprak güç demektir. Konut ve dükalığa ait tüm araziler Devil'in ve bu da ailenin zenginliğini destekliyor. O kendisinininkilerle ilgilenirken, biz de kendi varlıklarımızı genişletiyoruz.”

“Kardeşinin harası olduğunu söylemiştin.”

“Newmarket yakınlarında. Bu Harry'nin tercihi; atlar konusunda tam bir uzmandır.”

“Ya, seninki?” Patience gözlerini yüzüne dikerek başını yana eğdi. “Senin tercihin nedir?”

Vane sırtıttı. “Şerbetçiotu.”

“Şerbetçiotu mu?”

“Bira yapımında kullanılan, biraya acımsı bir tat ve aroma veren bir bitki. Kent'te, Tunbridge yakınındaki Pembury Malikânesi benim.”

“Ve şerbetçiotu yetiştiriyorsun?”

Vane alaycı bir edayla gülümsedi, “Elma, armut, kiraz ve fındıkla birlikte.”

Patience eyerinin üstünde geriye kaykılıp şaşkınlıkla ona baktı. “Sen bir çiftçisin!”

Kahverengi bir kaş yukarı kalktı. “Diğer şeylerin yanında.”

Patience gözlerinde parlayan ışığı artık çok iyi tanıyordu, tepki vermemek için yutkundü. “Bana Pembury Malikânesi’ni anlatsana.”

Vane anlattı; bu konu onu memnun etmişti. Kentish Weald’e yayılan meyve bahçeleri ve tarlalardan bahsettikten sonra evi anlatmaya başladı; onu götüreceği evi. “Üç katlı gri taşlı bir ev. Altı yatak odası, beş salon ve bir evde ne olursa. Orada fazla kalmadım; yeniden dekore edilmesi gerekiyor.”

Bu sözleri gelişigüzel bir şekilde söyledi ve Patience’ın yüzünde mesafeli, düşünceli bir ifade görünce memnun oldu.

“Hımmm,” demekle yetindi Patience. “Buradan ne kadar–”

Sustu ve yukarı baktı; ikinci bir yağmur damlası burnunun üstüne düştü. İkisi birden aynı anda yukarı ve arkalarına baktılar. İkisi de lanet etti. Gökyüzünde, hemen arkalarında, koyu gri yağmur bulutları toplanmış, tehditkâr biçimde kabarak onlara doğru ilerliyordu. Sağanak yağmurun başlamasına yalnızca birkaç dakika vardı.

İkisi de sığınacak bir yer bulmak için etraflarına bakındılar. Eski ahırın arduvaz çatısını gören Vane oldu.

“Orası,” diye gösterdi. “Nehrin yukarısında.” Tekrar arkasına baktı. “Belki zamanında oraya varabiliriz.”

Patience atıyla ok gibi fırladı. Vane de aynı hızla kısırağı takip etti. Patika yolda son sürat giderlerken gökyüzü gürlemeye başladı. En öndeki yağmur bulutları onlara yetişmiş sırtlarına iri yağmur taneleri atıyordu. Kapıları kapalı ahır yolun sonunda sığ bir çukurluk alanda kuruluydu. Patience huysuzlanmaya başlayan atını kapının önünde durdurdu. Hemen ardından Vane de gri atını durdurup aşağı atladı. Dizginleri elinden bırakmadan

gidip kapıyı açtı, Patience atını içeri soktu, Vane de kendi atıyla onları takip etti.

İçeri girer girmez dizginleri bırakıp tekrar kapıya doğru yürüdü. Tam kapatırken gök yeniden gümbürdedi ve sonra sanki gökyüzü yarıldı, afet gibi yağmur yağmaya başladı. Vane soluğunu tutarak çatı kirişine baktı. Hâlâ atının üstünde olan Patience da aynı şeyi yaptı. Eski çatı üstüne düşen yağmur damlalarının sesi aralıksız bir gürlemeyi andırıyordu.

Vane omuzlarını sallayarak loş ahıra dikkatle baktı. “Burası kullanılan bir ahır. Çatı sağlam görünüyor.” Gözleri yavaş yavaş loşluğa alışınca ileri doğru yürüdü. “Şu duvar boyunca bölmeler var.” Patience’ı aşağı indirdi. “Atları bölmelere koysak iyi olacak.”

Patience gözleri kocaman açılmış bir halde başıyla onayladı. Atları bölmelere yerleştirdiler, Vane eyerlerini çıkarırken Patience ahırını inceledi. Samanlığa çıkan bir merdiven bulunca dönüp Vane’ baktı, ama o hâlâ atlarla meşguldü. Eteklerini topladı ve dikkatle her basamağı kontrol ederek yukarı çıktı. Merdiven sağlamdı. Sonuç olarak, ahır iyi durumdaydı.

Merdivenin tepesinde durup samanlığa göz attı. Ahırın geniş kısmını kaplayan samanlıkta, bir kısmı açıkta bir kısmı balıyalanmış çok miktarda saman vardı. Zemin sağlam keresteydi. Patience merdivenden samanlığa geçti, eteklerini indirip silkeledi, sonra samanlığın dışarıya açılan kapısının bulunduğu yöne doğru yürüdü.

Mandalı kaldırıp aralıktan hızla dışarıya göz attı. Samanlığın kapısı güneye bakıyordu; kuzeye ilerleyen fırtınanın aksi yönüne. Yağmurun içeri giremeyeceğini anlayıp rahatlayarak çift kanatlı kapıyı açtı, içeri gri hafif bir ışık süzüldü. Yağmura rağmen, belki yoğun bulutlardan dolayı, hava ılıktı. Gri göğün altında, rüzgârla kabaran nehir sularının ve yağmurun altında zarifçe süzülen yeşilliklerin manzarası sakinleştirici, huzur vericiydi.

Patience etrafına bakarak tek kaşını kaldırdı. Vane’den alacağı bir sonraki ders gecikmişti; her ne kadar müzik odasını tercih

etse de, samanlık da işe yarardı. Bir yığın samanın içinde, rahat etmemeleri için bir neden yoktu.

Aşağıda, Vane fırtınadan ürken atları sakinleştirmek için elinden geleni yapıyordu, ancak yağmurda hiçbir dinme belirtisi yoktu. Aslında o da bunu beklemiyordu, bulutların boyutunu görmüştü, saatlerce burada mahsur kalacaklarını biliyordu. Yapacak başka bir şey kalmayınca, ellerini temiz samanlara silip silkeledi. Sonra kendi dizginlerini sıkarak Patience'ın arkasından gitti. Bir an için, yukarı samanlığa çıktığı gözüne ilişmişti. Merdivenin ortasından başını kaldırıp gözleriyle samanlığı taradı ve içinden lanet etti.

Gördüğü anda belayı tanırdı.

Patience başını çevirip gülümsedi; böylece Vane'in ödleğe kaçmasının bütün yollarını kapamış oluyordu. Açık kapıdan süzülen hafif ışıkla aydınlanan yerde, kocaman bir saman yığının üstünde oturuyordu. Yüz ifadesi daverkârdı, vücuduysa cinsel enerji yayıyordu.

Vane derin bir nefes alıp son basamakları da çıktı ve alışılmış serinkanlı tavrını takınarak ona doğru yürüdü.

Patience daha fazla gülümseyerek ve elini uzatarak, sakin kalmaya gayret eden Vane'e büyük bir darbe vurdu. İçgüdüsel olarak elini tuttu ve parmaklarını sıkıca kapattı. Sonra da kendini tuttu.

Yüz ifadesi olabildiğince duygusuzdu; sıcak ve çekici ela gözlerle bakarken, bunun çılgınlık olduğunu söylemenin bir yolunu bulmaya çalışıyordu. Aralarında yaşananlardan sonra birlikte samanlıkta oturup yağmuru seyretmenin tehlikeli olduğunu, artık davranışlarının garantisini veremeyeceğini, her zamanki sakinliğinin ateş altında olduğunu söylemeliydi. Ama aklına bunları ifade edebilecek hiçbir sözcük gelmiyordu. Böyle bir güçsüzlük itirafı yapamazdı. Doğru olsa bile.

Patience ona vicdanıyla mücadele şansı vermedi; onu kendine doğru çekti. Vane iç geçirdi ve tutkularının dizginlerine daha sıkı asılarak samanların üstüne çöktü.

Elinde bir ya da iki kozu vardı. Patience ona yüzünü dönme-
len önce, kollarını dolayıp onu geriye çekti ve sırtının kıvrımını,
ran tarafına dayadı, böylece birlikte manzarayı seyredebilirlerdi.

Teorik olarak, bu akıllıca bir hareketti. Bununla birlikte
Patience'in gevşeyerek sıcak ve güvenli bir şekilde ona yaslan-
ması, Vane'in duyguları üstünde bin farklı etkiye neden oldu.
Yumuşaklığı, kaslarını geriyor, kollarına değen kıvrımları,
günahkâr tutkuları çağırıyordu. Derin bir nefes aldı, parfümün
kokuğu içine işledi; uyarıcı ve ayartıcı.

Patience'in elleri onun kollarından aşağı kaydı, bileğini kavra-
dı sonra ellerini tuttu, avcunun içini ellerinin üstünde gezdirdi.
Dışarıda, yağmur devam ediyor, içerideyse ısı artıyordu. Vane çe-
nesini gererek dayanmaya çalıştı.

Patience aniden ona dönmese, belki başarabilirdi. Önce başı
ona döndü, dudakları birkaç santim ötedeydi. Sonra vücudu ta-
kip etti; kollarında şehvetli bir şekilde kayarak ona döndü. Vane
onu daha sıkı kavrayıp parmaklarını yumuşak etine daha güçlü
bastırarak dönmesini engellemeye çalıştıysa da, artık çok geçti.

Bakışları Vane'in dudaklarındaydı.

Ümitsizlik en güçlü insanı bile yalvarma durumuna düşüre-
bilirdi. "Patience—"

Dudaklarını onunkilere bastırarak konuşmasını engelledi.

Vane onu geri itmeye çalıştı, ancak kollarında hiç güç yoktu;
en azından bu hareket için. Ama kasları ona sımsıkı sarılmak için
geriliyordu. Bunu yapmaktan kendini alıkoymayı başardı. Fakat
bir anda Patience ile birlikte kendini samanların içine gömül-
müş buldu; arkalarındaki ve altlarındaki saman yığınları onların
ağırlığından çöküp dağılmıştı. Birkaç saniye içinde, neredeyse
yatay pozisyondaydılar, Patience'in vücudunun yarısı onunkinin
üstündeydi. Vane içinden sızlandı.

Dudakları aralanmıştı, bunu fırsat bilen Patience onu öpme-
ye başladı. Tabii, Vane de aynısını yaptı. Kaçınılmaz olduğu is-
patlanan şeye karşı savaşmayı bıraktı. Öpüşmeye konsantre oldu.

Yavaş yavaş kontrolü yeniden ele aldı, bu arada Patience'ın da dizginleri bırakmaya hazır olduğu dikkatinden kaçmadı. Ve bu küçük zafer onu cesaretlendirdi; kendine ondan daha güçlü ve sonsuz daha tecrübeli olduğunu, yıllardır bu arenada ondan çok daha deneyimli kadınları başarıyla idare ettiğini anımsattı.

Yeniden kontrollüydü.

Yuvarlanıp onu samanların üstüne yatırırken beyninin içinde dualar yükseliyordu. Patience ara vermeden öpüşmeye devam ederek değişikliği hemen kabullendi. Vane içinde kabaran coşkun arzuyu hafifletmesini umarak öpüşmenin şiddetini arttırdı. Yüzünü avuçlarına alıp ağzının derinliklerine daldı. Patience da bol ceketinin altına ellerini sokup, sırtında belinde ve göğsünde kaydırarak ona karşılık verdi.

İnce keten gömleğinin içine sokunca elleri yandı.

Son savaş öyle kısaydı ki, farkına bile varmadan Vane kaybetti ve ondan sonra da zaten altındaki kadınla, kuduran arzusu dışında hiçbir şeyin farkına varamadı.

Patience'ın elleri, dudakları, altında kıvrılan vücudu devam etmesi için onu zorluyordu. Vane kadife binici ceketini açtığında ve bluzunun üstünden göğsünü kavradığında, yalnızca inledi ve onu daha büyük bir telaşla öptü.

Vane'in eli altındaki göğsü şişti, parmakları arasındaki meme ucu sertleşti. Sıkınca soluğu kesildi, okşayınca vücudu kıvrıldı. Yoğurduğundaysa inledi.

Bluzunun minik düğmeleri kolayca açıldı, iç gömleğinin kurdeleri tek çekişle çözüldü. Ve sonra yumuşaklığı Vane'in ellerini ve ruhunu doldurdu. İpek gibi teni başını döndürdü, sıcaklığı duygularını coşturdu.

Vane başını kaldırmak ve el koyduğu armağana bakmak için öpüşmeye ara verdiğinde, Patience ağırlaşan göz kapakları altında ışıldayan gözleriyle onu izledi. Sonra Vane'in başı yeniden eğildi ve yeniden onu ağzına aldı. Dudaklarını emerken Patience'ın gözleri kapandı.

Samanlıkta yükselen bir sonraki ses, bir senfoninin ilk nota-sıydı. Vane'in yönettiği bir senfoninin. Patience daha fazlasını istedi ve o verdi. Bluzunu yana itip ipek iç gömleğini aşağı çekti. Ardından hafif gri ışıktaki çıplak göğüslerine baktı.

Altında Patience yanıyordu; tıpkı Vane'in rüyalarındaki gibi ateş içindeydi. inliyor, daha fazlası için çıldırıyordu. Küçük elleri her yerdeydi, gömleğini açmış doyumsuzca okşuyor, umutsuzca araştırıyor. adeta yalvarıyordu.

Vane nihayet kontrolü kaybettiğini anladı. En küçük parçası bile onda kalmamıştı, Patience hepsini çalmış ve fırlatıp atmıştı. Vane'in yüzünü kendine çevirip şişmiş dudaklarıyla oburca öpüyordu.

Yarı vücudu onun altında, Patience kendini yukarı kaldırdı, bedeni aşikâr bir yakarış içinde onun bedenini okşadı; kadınların bildiği en eski davet yöntemi. Vane'i istiyordu ve Tanrı yardım etsin Vane de onu istiyordu. Şimdi.

Vane'in bedeni arzuyla sertleşmiş, gerilmiş, ağırlaşmıştı. Ona sahip olmaya, onun içine girip rahatlamaya ihtiyacı vardı. Kadife eteğinin düğmeleri arkadaydı; Vane'in parmakları şimdi onların üstündeydi. Konuşmak ve resmi olarak evlenme teklif etmek için fazla beklemişti. Karmaşık bir cümle kuracak durumda değildi, ama denemeliydi.

Sızlanarak kendini geri çekti. Patience'ın üstünden kalkmadan dirseklerine dayanarak gözlerini açmasını bekledi. Göz kapakları titreşince derin bir nefes aldı, ancak meme uçları genişleyen göğsüne sürtününce ürpererek nefesini vermek zorunda kaldı. Patience titredi; titreşimler dalga dalga karnından kasıklarına yayıldı. Vane'in zihni derhal uzun bacakları arasındaki yumuşak sığınağa odaklandı.

Aklından geçenleri bastırmak ve sadece konuşmaya odaklanmak için gözlerini kapattı.

Fakat Patience'ın sesi duyuldu; ince, yumuşak, ağır havayı hafifleten büyüğü bir fısıltı...

“Göster bana.”

Yakarış sözcükleri sıraladı. Aynı anda, Vane permaklarının kaydığını, süzüldüğünü ve sonra yavaşça cinsel organının üstünde kapandığını hissetti. Bu dokunuş önce çenesini germesine, ardından da altındaki kadına sahip olma dürtüsüne karşı bütün kaslarını germesine neden oldu. Patience bundan habersiz görünüyordu; Vane’in iradesinin son kalan kısmını da tüketerek, ellerini bedeninde gezdirmeye devam ediyordu.

“Öğret bana,” diye fısıldadı, soluğu onun yanağındaydı. Sonra dudaklarının karşısında soludu. “Hepsini.”

Son küçük sözcük, Vane’in son direnişini de kırdı, dikkatinin son kalıntılarını da yok etti.

Onu istiyordu, vücudunun her parçası, kanının her zerresiyle onu arzuluyordu. Ve Patience da onu istiyordu. Sözcükler gereksizdi.

Hâlâ önemi olan tek şey, birleşmelerinin tarzıydı. Günahkâr tutkularının kaynağı olan şeytanlar, onu tahrik eden ve zorlayan kötü ruhlar, en tatmin edici şekilde zafere ulaşmak için kabiliyetlerini ödünç vermeye hazırdılar. Kontrollü değil, odaklanmış çılgınlık.

Patience bunu hissetti. Ve göğüslerini kavrayan haşin ellerin, şimdi ona dönen sert dudakların zevkini çıkardı. Ona sıkıca sarıldı, elleri önce sırtındaki güçlü kaslarda, bir an sonra açgözlü bir merakla göğsünde gezindi.

Bilmek istiyordu; her şeyi, şimdi. Beklemeye, bu işi daha fazla uzatmaya tahammülü yoktu. Her kadının can attığı esas deneyime olan özlemi gittikçe artmış, yayılmıştı ve şimdi onu tüketiyordu. Vane’in ellerinin, dudaklarının ve dilinin verdiği buyruklara karşılık vücudu kıvrılıyor, bükülüyor, kamburlaşıyordu.

Vane ateş gibi sıcak, taş gibi sertti. Patience onu kendi içine çekmek, sıcaklığını ve gerilimini alıp onu rahatlatmak istiyordu. Kendini ona vermek ve onu bedeninin içine almak için dayanılmaz bir özlem duyuyordu.

Bunu biliyordu, inkâr etmek için artık çok geçti. Kendini tanıyordu, yapabileceklerinin farkındaydı ve bunu anladığı için memnundu.

Yani, şu anki mutluluğunu gölgeleyecek hiçbir şey yoktu. Vane kadife eteğini aşağı indirip üstünden çıkarması için onu samanların üstünde yuvarlarken, huzurla kendini heyecanlı tıreyişlere bıraktı. Eteği ve pelerini geniş, yumuşak bir örtü gibi omuzlarının altında kalmıştı. Vane onu kendine çekmeden önce, dudakları dudaklarının üstünde, iç gömleğini çıkarıp kenara atarken Patience hiç utanç hissetmedi.

Sert ve uzman elleri yumuşak kıvrımlarında gezinirken tek hissettiği şiddetli bir zevk duygusuydu. Vane bir elini, belinin altına soktu, ardından aşağı kaydırıp kalçasını tuttu. Güçlü parmaklar yoğunlukla okşadıkça, Patience'ın belinden aşağı doğru, tenini ıslatan tatlı bir sıcaklık yayıldı. El daha aşağılara kaydı; uzun baldırlarının arkasından dizlerine doğru... Sonra yön değiştirerek ön tarafa geçti ve kasıklarına doğru kaydı; baldırların gövdeyle birleştiği o hassas bölgeye. Bir parmak hafifçe o kıvrımlı yeri okşadı: Patience ürperdi, aniden soluğu kesilmişti.

Sonra Vane yumuşak ama kararlı bir hareketle bacaklarını yana ayırdı ve kasıklarının arasındaki o hassas iç yüzeyleri okşamaya başladı. Dudakları onunkilerin üstündeydi, ama dokunuşlarına ve ateşli karşılıklara odaklanması için fazla bastırmıyordu. İkisi de, heyecanın ötesinde, ellerinden dizginlerini kaçırdıkları çılgin bir tutkunun pençesindeydi artık.

Az sonra Vane'in eli iç yüzeylerden biraz yukarı sürüklendi ve daha önce hiç okşanmamış, hiçbir erkeğin dokunuşunu hissetmemiş olan eti okşadı.

Patience zevk ve heyecan içinde inledi; yumuşak samanların üstünde biraz daha gömülürken güçlükle soluyup bacaklarını daha fazla açtı ve okşayışların hızlandığını hissetti.

Yumuşak katmanlar kaygandı; Vane onları ayırdı. Becerikli parmaklar özel bir nokta, bir et çıkıntısı buldu ve Patience bed-

nine yayılan zevk dalgalarıyla kıvrandı. Ateşli, saf, şehvet dolu bir haz bütün içini kapladı ve giderek büyüdü. Öpüşmeyi bırakıp başını geriye attı. Vane izin verdi; kasıkları arasındaki yumuşaklıkla oynamaya devam ediyordu. Patience soluk almaya ve göz kapaklarını kaldırmaya çalıştı.

Ve onu, ihtiras dolu yüzünü gördü, okşayan; daireler çizen parmaklarını izliyordu. Sonra bir tanesi derinlere indi.

Patience'ın çıkardığı ses, inlemeden çok soluma, sızlanmadan çok çığlık gibiydi. Vane yüzüne baktı, gözleri onunkilere kilitlendi. Patience, elinin kasıkları arasına yaptığı baskıyı ve parmağının yumuşak ama delici biçimde içeri girişini hissetti.

Güçlkle nefes alıp gözlerini kapattı. Vane daha uzağa, daha derinlere bastırdı.

Sonra onu okşadı; içini, derinlerini. ıslak kaygan ve en çok arzu dolu olan yerini. En ateşli, en tutkulu yerini.

Patience titrek bir sesle inlerken eriyip bittiğini, duygularının hızla yükseldiğini hissetti.

Vane onu duydu, teslimiyetini hissetti ve içinden gülümsedi. Patience, şeytanlarını, en son noktaya kadar zorluyordu. Oyunda yeni olan çoğu kadın şimdiye kadar çıldırırdı yahut daha büyük olasılıkla zevkten bitap düşerek kendisine sahip olması için ona yalvarırdı. Patience böyle yapmıyordu. Diğer bakire kızlar gibi naz yapmamış, onu çıtırçıtlak soymasına izin vermişti; altında çıplak vücuduyla kıvranmaktan keyif alıyor gibiydi; en az Vane'in izlemekten hoşlandığı kadar. Ve şimdi, bu noktadan sonra, deneyimli kadınların bile ara vermek istemesi beklenebilirdi, ancak Patience dayanıyordu, verdiklerinin hepsini alıyor ve daha fazlasını istiyordu.

Vane de sürekli daha fazlasını vermeye devam etti, erkeksi duygularını onun kadınsı gizleriyle doldurarak öğretiyordu. Yavaşça, tecrübenin getirdiği bir kolaylıkla cinsel gerginliği arttırarak onu daha yukarı çıkardı.

Hâlâ doymuyordu. Güçlkle soluyor, inliyor, kıvrıyor, ama hevesli bedeni hâlâ daha fazlası için yalvarıyordu.

İhtiyaçları, Vane'in alışkın olduğu kadınların ihtiyaçları gibi değildi; onu yukarılara taşıdıkça bunu daha net görebiliyordu. Patience yaşça daha büyük, daha olgun, kendinden daha emindi. Vane'in sandığı kadar masum değildi, doğrusu hiç masum sayılmazdı. Ne yaptıklarının farkındaydı ve kararını çoktan vermişti.

Onun asıl farkı işte buydu. Karakteri ve onun sonuçları. Açık sözlü, dürüst, kendinden emin ve hayatın ona sunduğu deneyimleri almaya alışkın bir kadındı. Hayat ağacının meyvelerinden istediğini seçiyordu. Ve şimdi de seçmişti. Bilinçli bir şekilde. Bunu ve Vane'i.

Farklı olan buydu.

Vane arzuyla pembeleşen yanaklarına, ağırlaşan kirpikleri altında ışıldayan gözlerine baktı. Ve soluk alamadı.

Saf şehvetten, saf ihtiyaçtan. İhtiyaç, onun içinde olmak.

Ona sahip olmak.

Yumuşakça söverek ceketiyi gömleğini omuzlarından çıkarıp attı. Ardından ayakkabılarıyla pantolon ve külotundan kurtuldu. Patience'in bakışlarının üstünde olduğunu hissedebiliyordu. Omzunun üstünden ona baktı. Çırılçıplak samanların üstüne yayılmış sakince bekliyordu. İçten içe kaynayarak.

Göğüsleri hızla inip kalkıyordu; teni hafifçe kızarmıştı.

Vane çıplak ve tam anlamıyla uyarılmış bir halde ona döndü.

Patience'in yüzünde en ufak bir şaşkınlık belirtisi yoktu; hafifmeşrep bir Fragonard kadının yüzü. Bakışları aşağı kaydı, Vane'in üstünde, sonra yeniden yüzüne yöneldi.

Kollarını kaldırdı. Ona doğru.

Vane üstüne çıkıp onu kapladı, kavurucu bir öpüşle dudaklarını ağzına aldı ve yavaşça dikkatlice içine girdi. Sıcak ve dardı; bekâretini kontrol ederken, Patience gerildi. Ve yerinde, uygun bir itmeyle bekâretini bozarken haykırdı. Uzun, acı veren, gergin bir an Vane durup bekledi, sonra Patience'in gevşediğini hissedince güçlü bir şekilde içine girdi ve ona sahip oldu.

Dizginler koptu; şeytanlar kontrolü ele geçirdi. Ve onları çılgınca bir birleşmeye sürüklediler.

Düşüncenin, aklın çok ötesinde, duygular dışında her şeyin ötesinde, Patience kendini hazırladı ve tutkularının onu ele geçirmesine izin verdi. Tatdığı her yeni duygu zihnini, aşırı yüklenmiş duyularını deliyordu; hiçbir şeyi kaçırmamakta, her şeyi hissetmekte kararlı, her duyguya yapıştı.

Vücudunun üstündeki sert bedenini verdiği zevki yaşamak. Onu geren, ona sahip olan, içini dolduran sertlikten, derinlerine baskı yapan çelik gibi kadifeden haz almak. Her solukta onun gücünü ve bedenlerinin ritmik birleşmesini hissetmek. Çıplaklığında, kalçalarındaki ağırlıkta, onu sürükleyen kör şehvette kendi duyarlılığını sezmek. Azgın bir dalga gibi şişen, kabaaran, büyüyen, sonra üstlerine gelip onları hırsıyla ele geçiren utanmazca ateşli ve sonsuz erotik heyecandan zevk almak.

Ve içinde, arzudan daha güçlü, dünyadaki her şeyden daha derin, daha dayanıklı, bağlı bir kuvvetin serbest kalışını hissetmek. Bu kuvvet; tümü altın ve gümüş duygulardan ibaret bu kuvvet büyüyerek onu yakaladı. Patience kendini tamamen ona bıraktı ve cesaretle, hevesle hak iddia etti.

Coşku içini kapladı; dudakları ve aç öpüşleriyle, ellerinin, kollarının, vücudunun tapınmasıyla, şevkle coşkusunu paylaştı.

Vane de aynısını yaptı; Patience bunu dilinde, sıcaklığını vücudunda hissetti.

İhtiyaç duydukları her şeyi birbirlerine verdiler. Ağız ağıza, göğüs göğüse, zorlayıcı yumuşaklık sertliği kavrayıp içine çekti.

Vane sızlanarak kollarını doğrulttu ve onun üzerine fazla abanmamak için dirseğini samanlara dayadı. Her santimin tadını çıkararak içine girdi, sonra geri çekildi, onun kalp atışlarını hissetmek için bir an durdu, sonra yeniden, daha derine girdi. Ve yeniden.

Kendini ve onu doyurarak.

Patience kıvrandı, vücudu ateş gibiydi, zorlayıcı ve ısrarcıydı.

Vane hayatında ondan daha güzel bir şey görmemişti; tutkun, kısılcındaydı. Patience'ın bedeni yukarı kalktı, kıvrıldı, büküldü, başı bir yandan diğerine döndü, doyuma ulaşmak istiyordu. Vane daha derine indi ve onu daha yukarı itti, ama en uca gitmesine izin vermedi; hâlâ yükseltilirdi. Vane de öyle.

Ve Vane, Patience'ı, ilk kez ona kendini verirken, onu içine alıp orada tutarken izlemek istedi; müthiş ahlaksız, olağanüstü utanmaz bir görüntüydü. Bu manzara soluğunu kesti. Ona gene sahip olacaktı, defalarca, ama hiçbirisi bu an kadar duygu yüklü olmayacaktı.

Patience'ın ne zaman son noktaya geleceğini biliyordu; nihayet hararetinin arttığını ve gerilimin patlamaya hazırlanarak son raddeye geldiğini hissetti. Bedeninin doğal akışa ayak uydurmasına izin verip aralıksız devam ederek, ikisini de çıldırma noktasına getirdi. Ve sonunda o patlama anında Patience'ı izledi; arzusun tek vücutta birleşmesini ve rahmini, spermleri için sımsıcak, bereketli bir kese haline dönüştürmesini izledi.

Dişlerini gıcırdatarak, son saniyeyi de bekledi ve gevşediğini gördü; yüzünde ihtirasla gerilen çizgiler yumuşamıştı. Boşalmasının güçlü dalgalarını hissetti, altındaki vücut sessizce yumuşuyordu. Şu an yüzündeki ifade Tanrı'nın huzurundaki bir meleğin ifadesiydi.

Vane bedeninin titreyerek kasıldığını hissetti. Gözlerini kapattı, kendini şehvete ve Patience'a bıraktı.

Samanlıkta sırtüstü yatan Vane, yanında uyuyan güzel kadına bakarken her şeyin beklediğinden çok daha güzel olduğunu düşündü.

Uzun uzun masum bir meleğe benzettiği yüzüne baktı ve bir karar verdi. Patience sadece onun olmalıydı. Onu sonsuza dek bırakmayacaktı.

Bir kadında aradığı her şey onda vardı. Dünyada evlenebileceği tek kadın oydu. Ve çocukları olsun istiyordu; kollarında ço-

cuğuyla Patience'ı hayal etmek onda ani bir etki yarattı. İçinden yemin etti.

Tekrar ona, bal köpüğü saçlarına baktı. Evlilik teklifini kabul etmesi bir anda en acil önceliği haline gelmişti. Patience onu zaten aşığı olarak kabul etmişti. Elbette, evlenme teklifini de kabul edecekti.

O sırada Patience uyandı. Gözlerini açarken kendini hiç bu kadar iyi hissetmediğini fark etti. Vücudu bir zevk denizinde yü-züyordu, zihniyse derin bir huzur içindeydi.

Elini yanında sırtüstü yatan Vane'in göğsüne koyunca yüreğinin coşkuyla kabardığını hissetti. Bu öylesine güçlü bir duyguydu ki, yoğunluğundan gözleri yaşardı. Altın ve gümüş ışıklar saçılıyordu sanki her yanına. Hiç bu kadar mutlu hissetmemiştir.

Tekrar gözlerini kapattı. Bu yolu seçmekle, öğrenmeye çalışmakla doğru yaptığını düşündü. Daha sonra ne olacağının önemi yoktu; bu anın tadını çıkarmak yeterince güzeldi. Asla pişmanlık yoktu. Asla.

Gözlerini kaldırıp gülümseyerek ona baktı. "Hımmm. Güzel..."

Güzel? Vane dudaklarındaki tebessümü görünce içinde bir şeylerin kıpırdandığını duyumsadı. Elini kaldırıp onun başına götürdü, parmakları birbirine dolanmış saçlarına takıldı. Saçlarının serbest kalması için teker teker fırketelerini çıkarmaya başladı.

"Evlendikten sonra her sabah ve her akşam güzel hissedebilirsin."

Saçlarıyla meşgul olduğu için Patience'ın gözlerinde aniden parlayan kıvılcımları görmedi. Kıvılcımlar parladığı hızla söndü, yerini boş bakışlara bıraktı. Vane başını eğip ona baktığında, yüzünde okunamayan, anlaşılma-z bir ifade vardı.

Vane kaşlarını çatı. "Ne oldu?"

Patience derin bir nefes aldı, sonra kafasını toplamaya çalışarak dudaklarını ıslattı. "Evlilik." Devam etmeden önce duraksar-

mak zorunda kaldı. “Bu konuyu konuştuğumuzu hatırlamıyorum.” Sesi de bakışları kadar duygusuz ve ifadesizdi.

Vane’in kaşları daha da fazla çatıldı. “Şimdi konuşuyoruz, işte. Daha önce konuşmak isterdim, ama senin de bildiğin gibi, mantıklı konuşma çabalarımız başarıya ulaşmadı.” Son saç tellerini de serbest bıraktıktan sonra tekrar gözlerine baktı. “Evet, ne zaman olacak?”

Patience ona bakakaldı. Kollarında çıtır çıtır yatıyordu, tatmine ulaşmış, bitkin düşmüştü ve şimdi aniden Vane onunla evliliği konuşmak istiyordu. Hayır, konuşmak da değil, ne zaman evleneceklerini soruyordu.

O sınımsız altın parıltı kaybolmuş, yerini buz gibi bir soğuğa bırakmıştı; içini titreten, iliklerine işleyen bir soğuğa... Kendini kapana kısılmış gibi hissetti ve aniden büyük bir paniğe kapıldı.

“Hayır.” Tüm gücünü toplayarak Vane’in göğsüne bastırıp kalkmaya çalıştı. Ona yardımcı olmaya tenezzül etmezse asla teklifini kabul etmeyecekti.

Hızla yataktan kalktı ve giyinmeye başladı. “Evlenmeye niyetim yok. Hiçbir zaman olmadı ve olmayacak.”

Vane de kalkmıştı, kararlı sesi Patience’ın tam arkasından geldi. “Son bir saatte yaşadıklarımızdan sonra niyetinin değişebileceğini düşünüyorum.”

İç gömleğinin kurdelelerini bağlarken dudaklarını birbirine bastırıp ve başını salladı. “Evlenmek istemiyorum.”

“Bütün genç hanımlar evlenmek ister.”

“Ben değil. Ve o kadar genç değilim.” Çoraplarını da giydikten sonra hızla iç eteğine uzandı.

Vane içini çekti. “Patience–”

“Acele etsek iyi olur, sabahıtan beri dışarıdayız. Öğlen yemeğine yetişemsek, merak ederler.” Eteğine uzanırken, hâlâ çıplak olduğu için Vane’e bakmaya cesaret edemedi. “Haydi, sen de giyin. Daha fazla oyalanmayalım.” Pantolonunu alıp ona fırlattı.

Vane yere düşmeden pantolonunu tuttu ve kaşlarını çatarak ona baktı.

“Haydi, giyin artık,” diye yalvardı Patience ceketini giyerken. “Ben atları alırım,” dedi ve aceleyle merdivene yöneldi.

Vane arkasından bakakaldı. Bir an kendini feci hissetti, ama sonra hemen toparlanarak pantolonuyla gömleğini giydi.

Onunla evlenmek istemediğine inanmıyordu. Bir şeyleri yanlış yapmış olmalıydı. Evlenme teklifi ona zor geldiğinden bundan kaçınmaya çalışmıştı, ama şimdi on kat daha zor olacaktı.

Dişlerini gıcırdatarak çizmelerini ayağına geçirdi, ceketini alıp merdivene yürüdü.

Şimdi yalvarmak zorunda kalacaktı.

On Üçüncü Bölüm



Yalvarmak kolay olmadı. O akşam, Vane beyleri salona yönlendirirken kendini idam ediliyormuş gibi hissetti. İçinden, evlilik teklif etmenin o kadar da kötü olmayacağını tekrarlayıp durdu.

Malikâneye dönüş yolunda ve ardından tüm öğleden sonra boyunca sinirlerini kontrol altında tutup etrafa belli etmemeye çalışmak onu fena halde yormuştu. Fakat kaçınılmaz olanı -ona resmi ve doğru şekilde evlenme teklif etmeyi- kabullenip kızgınlığını bastırmış ve Patience'ı etkileyeceğinden emin olduğu komutan sezgilerini hizaya gelmeye zorlamıştı.

Ne kadar süre emrine uyacakları tartışmalıydı, ama evlilik teklifi yapmasına ve Patience'ın kabul etmesine yerecek kadar süreğine emindi.

Salon kapısından içeri girince, ev sakinlerine bakıp içinden gülümsedi. Patience ortada yoktu. Hanımlar masadan kalkarken, Vane fırsatı değerlendirmiş ve onun sandalyesini geri çekerken alçak sesle, "Özel olarak görüşmeliyiz," demişti.

İri, ela gözleri ona çevrilmişti.

"Nerede ve ne zaman?" diye sormuştu Vane, sesinin buyurgan çıkmasına gayret ederek.

Patience onun yüzünü, gözlerini incelemiş ve sonra bakişlarını yere indirmişti. Son ana kadar bekleyip tam dönüp gideceği sırada fısıldamıştı. "Limonlukta. Erken yatacağım."

Vane sabırsızlığını bastırarak, Minnie'nin her zamanki gibi, omuzlarında şalıyla görkemli bir şekilde oturduğu Josephine

koltuğa doğru yürüdü. Minnie başını kaldırıp ona baktı.

Vane yavaşça tek kaşını kaldırdı. “Gördüğüm kadarıyla sahi-
den iyileşmişsin.”

“Öf!” Minnie, “Sadece basit bir soğuk algınlığıydı; burun
akıntısından daha fazla endişelenecek bir sürü şey var.”

Manalı bir şekilde Timms’e baktı. “En azından Patience er-
kenden yatmaya gidecek kadar akıllı. Bugün çok ıslanmış, hasta
olmamak için dinlenmesi gerek. Bence sen de erken yatmalısın.”

“Ben o kadar fazla ıslanmadım.” Parmaklarını sevgiyle
Minnie’nin eline sürttü. Sonra iki hanımı da başıyla selamladı.
“Yukarı çıkmak için yardıma ihtiyacınız olursa, beni çağırın.”

Çağırmayacaklarını biliyordu; Minnie sadece gerçekten has-
rayken, Vane’in onu yukarı taşımasını kabul ederdi. Arkasını
dönüp Gerrard ile Edmond’ın yanına gitti. Henry ile dalga ge-
çiyorlardı.

Henry onu görür görmez atıldı. “İşte, ihtiyacımız olan adam!
Bu ikisi durmadan melodramlarından söz ederek gına getirdiler.
Oysa ben onları bilardo oynamaya götürmek istiyorum. Peki,
sen bir rövanş maçına ne dersin?”

“Korkarım, bu gece olmaz.” Vane yalandan esnedi. “Günün
yarısını at üstünde geçirdim ve şimdi olabildiğince erken yatmak
istiyorum.” Bu sözleri hiç yüzü kızarmadan söyledi, ancak örtülü
bir şekilde sabah olanlardan bahsetmesine vücudu tepki verdi.

Diğerleri, tabii, onun yorgun olduğunu düşündü.

“Ah, haydi. O kadar bitkin olamazsın,” diye söylendi Edmond.
“Londra’da uzun saatler uyumamaya alışkın olmalısın.”

“Doğru,” diye onayladı Vane. “Fakat uzun saatler uyumadık-
tan sonra genellikle uzun süre dinlenirim.” İlla uyuması şart de-
ğildi, tabii; bu sohbet onu hiç de rahatlatmıyordu.

“Bir oyun o kadar uzun sürmez,” diye yalvardı Gerrard.
“Sadece bir saat kadar.”

Vane’in içinden bir an kabul etmek geçtiyse de, bu dürtüsünü
bastırmakta zorlanmadı; malum konuşmayı erteleyemezdi. Şayet

bu kez de doğru şekilde yapamazsa, tüm öğleden sonra tekrar layıp durduğu sözleri Patience'a söyleyemezse, Tanrı bilir, kadını ona ne korkunç bir ceza keserdi. Belki de, o zaman dizi üzerindeki çöküp teklif etmek zorunda kalırdı.

"Hayır." Kararlılığı yanıtını kesinleştirdi. "Bu gece bensiz idare etmek zorundasınız."

Servis masası onu itiraz ve yakınmalardan kurtardı. Çay fincanları yerlerine bırakıldıktan ve Minnie onun yardımını reddedip yukarı çıktıktan sonra, Vane de diğerlerinin bilardo salonuna geçip oyuna başlamalarını beklemek üzere odasına çekildi. Limonluk bilardo salonunun ötesindeydi ve oraya ancak o salonun kapısından geçerek ulaşılabilirdi.

Yatak odasında on beş dakika volta atmak Vane'in sinirlerini düzeltmeye yetmedi, fakat sessizce bilardo salonundan geçip limonluğa girerken gayet kontrollüydü. Hiç gürültü yapmadan kapıyı açıp içeri girdi ve anında onu gördü. Camın yanında durmuş, palmyelerin arasından dışarı bakıyordu.

Şaşkın bir halde ona doğru yürüdü. Ancak tam arkasına varınca pür dikkat neyi izlediğini gördü; şu an oynanmakta olan bilardo maçını.

Henry, arkası onlara dönük, en sevdiği atışlardan birini yapmak üzere masanın üstüne eğilmişti. Atışı yaparken dirseği titrediydi, istaka sallandı.

Vane sinirle burnundan soludu. "Nasıl oldu da beni yendi?"

Patience irkilerek arkasına döndü. İri gözleri kocaman olmuştu, elini kalbine bastırırken nefes almaya çalıştı.

"Geri çekil!" dedi telaşla ve elleriyle göğsüne vurarak onu itti. "Palmiyelerden uzunsun, seni görebilirler."

Vane dediğini yaptı, ama bilardo odasının görüş alanından çıktığı anda durdu. Ve Patience'ın öfke ve telaş içinde üstüne yürümesini izledi.

Panikten soluksuz kalan Patience ona tekrar vurdu. Sonra içinden küfür ederek gerileyip kendini toparlamaya çalıştı, göz-

leri hâlâ ateş saçıyordu. Vane'in içinden onu teskin etmek, kollanına alıp sakinleştirmek ve yüzünü kaldırıp öpmek geçti.

Patience ise fiziksel olarak ondan daima etkilendiğini, ama kollarında çıplak yattığından beri, bu etkinin on misline çıktığını düşündü.

Kontrolünü sağlayarak yüzüne duygusuz bir ifade takındı, vücudunu dikleştirdi. Ellerini önünde bağladı ve doğru davranış şeklini bulmaya çalıştı. Kafa tutan değil, ama kendine güvenen, kendinden emin biri gibi durmalıydı.

Sinirleri zaten o gelmeden önce de yeterince gergindi, üstüne bir de bu şok eklenince asabı iyiden iyiye bozulmuştu. Ve en kötüsü daha başlamamıştı. Vane'in söyleyeceklerini dinlemek zorundaydı. Başka seçeneği yoktu. Evlenme teklif etmek istiyorsa, bunu yapmasına izin vermesi en doğrusu olacaktı, çünkü böylece resmen ve kati olarak reddedebilirdi.

Vane tam karşısında duruyordu; ince, uzun boylu ve biraz tehditkâr. Patience derin bir nefes alıp tek kaşını kaldırdı. "Benimle konuşmak mı istiyorsun?"

Vane'in içgüdüleri işlerin düşündüğü gibi gitmediğini haykırıyordu; sorusunun tonu bu endişesinde haklı olduğunun kanıtıydı. Loş odada gölgelenen gözlerini inceledi. Limonluk, cam çatıdan içeri düşen ay ışığıyla aydınlanıyordu yalnızca. Vane burası yerine daha aydınlık bir yerde buluşmayı teklif etmiş olmayı diledi. Gözleri kısıldı.

"Sana söylemek istediğim şeyi biliyorsun, sanırım." Onay beklemeden devam etti. "Senden benimle evlenmeni istiyorum. Her bakımdan uyumluyuz. Sana bir yuva, bir gelecek ve beklentilerine uygun bir konum sağlayabilirim. Karım olarak, arzu ettiğin takdirde, şehirde bir evin olacak, sosyal çevrelerde rağbet gören, popüler bir konumun olacak. Çoğunlukla köyde yaşamak beni mutlu eder, ama buna sen karar vereceksin."

Durdu, giderek sinirleri daha fazla geriliyordu. Patience'in gözlerinde ne bir ışık parıldadı ne de yüz hatları yumuşadı. Vane

ona yaklaşıp elini tuttu ve soğuk olduğunu fark etti. Kaldırıp soğuk parmaklarını dudaklarına götürdü. Kendiliğinden sesi al-çaldı. “Karım olmayı kabul edersen, mutluluğunun ve huzuru-nun ilk ve en önemli meselem olacağına yemin ederim.”

Patience’ın çenesi hafifçe yukarı kalktı, ama yanıt vermedi.

Vane yüzünün sertleştiğini hissetti. “Benimle evlenir misin, Patience?” Sesi yumuşak, ama soğuktu. “Eşim olur musun?”

Patience derin bir nefes aldı ve kendini gözlerine bakmaya zorladı. “Teklifin için teşekkür ederim. Bana hak ettiğimden daha büyük bir onur verdi. Lütfen, samimi üzüntülerimi kabul et.” Kesin kanaatine karşın, hâlâ minik, son bir umut kalmıştı yüreğinde hayata tutunan, ama Vane’in sözleri onu da katletmişti. Doğru, kabul gören şeyler söylemiş, ama en önemli şeyden söz etmemişti. Onu sevdiğini söylememişti; bir ömür boyu onu seveceğine söz vermemişti. Güçlkle soluyarak bakışlarını, parmaklarını tutan eline indirdi. “Evlenmek istemiyorum.”

Uzun, gergin bir sessizlik oldu, sonra Vane’in parmakları, çok yavaşça, onunkilerin üstünden aşağı kaydı.

Sakinleşmek için derin bir nefes alıp kendini geri çekilmeye zorladı. Ne var ki, içindeki aslan kükrüyordu; uzanıp kadının kollarına almasını ve bundan böyle yalnızca ona ait olduğunu söyleyerek şatosuna götürmesini emrediyordu. İçindeki hükümrân, savaşçı komutan, kükrüyor, onun sadece onun kadını olduğunu haykırmasını emrediyordu.

Yumruklarını sıktı, farklı bir yöntem izlemek için kendini zorladı ve yavaşça arkasına geçti.

“Niçin?” diye sordu tam arkasında durarak. Patience gergin bir tavırla başını kaldırdı. Vane gözlerini kısarak, kulağının yanındaki altın rengi bir buklenin titremesini izledi. “Bu koşullar altında, bu kadarını bilmeye hakkım olduğunu düşünüyorum.”

Sesi alçak, yumuşak ve son derece kontrollüydü. Patience titredi. “Evlenmeme kararı aldım.”

“Bu kararı ne zaman aldın?” Hemen yanıt alamayınca devam etti. “Bizim tanışmamızdan sonra mı?”

Patience yalan söyleyebilmeyi dilerdi. Onun yerine başını dikleştirdi. “Evet, ama kararım yalnızca bunun bir sonucu değil. Seninle tanışmak sadece meseleyi açıklığa kavuşturmama yardımcı oldu.”

Gene gergin bir sessizlik oldu. Sonunda Vane konuştu. “Şimdi, bu söylediğini benim tam olarak nasıl anlamam gerekiyor?”

Patience çaresizce yutkundu, ardından derin bir nefes aldı ve tam ona dönecekken parmaklarını ensesinde hissedince donakaldı.

“Hayır, sadece bana yanıt ver.”

Patience onun sıcaklığını ve gerginliğini hissedebiliyordu. Vane her an kontrolünü kaybedebilirdi. Ne yapacağını bilemedi, aklı karmakarışık olmuştu, başı dönüyordu. Bu koşullarda düşünmek çok zordu.

Tabii, bu tam da Vane’in istediği şeydi; gerçeği söyletmeye çalışıyordu.

Başını dik tutmaya gayret ederek yutkundu. “Hiçbir zaman evliliğe fazla ilğim olmadı. Özgür, bağımsız bir insan olarak büyüdüm ve böyle yaşamaya alıştım. Evlilik bana tüm bunlardan vazgeçmeme neden olacak kadar değerli bir şey sunamaz.”

“Bu sabah ahırda paylaştığımız şey bile mi o kadar değerli değil?”

Patience, elbette, bu konunun açılacağını tahmin ediyordu, ama kaçınabileceğini ummuştu. Yüzleşmekten kaçabileceğini, konuşmaktan, tartışmaktan kaçabileceğini... Başını dik tutarak sakın, soğukkanlı bir sesle, “O bile değil,” dedi.

Bu, Tanrı’ya şükür doğruydı. Bütün hissettiklerine rağmen; Vane’in ona tüm hissettirdiklerine, şu anda vücudunun özlemini duyduğu her şeye ve o altın duygunun -aşk, başka ne olabilir?-gücünü görmüş olmasına rağmen, haklı olduğu konusunda artık daha emin, daha kararlıydı.

Vane'e âşık olmuştu; tıpkı annesinin babasına âşık olduğu gibi. Başka hiçbir duygu bu kadar güçlü, bu kadar can alıcı olamazdı. Onunla evlenmek gibi bir haraya düşerse, kolay yolu seçip teslim olursa, annesiyle aynı kaderi paylaşır ve hayatı boyunca aynı yalnızlığı yaşar, aynı hüznü yaşamda aynı acıları çekirdi. "Hiçbir şart altında, evlenmek istemiyorum."

Vane'in öfkesi dışarı taşıtı; Patience onun sinirden titrediğini hissedebiliyordu. Bir an için onu bırakmayacağını sandı, dönüp geriye çekilmemek için kendine güç hâkim oldu.

"Bu delilik!" Kızgınlığı Patience'ı ürküttü. "Bu sabah kendini bana verdin, öyle değil mi? Yoksa ben düş mü gördüm? Altımda çırılçıplak soluduğunu hayal mi ettim? Söyle, içine girerken zevkle kıvrandığını hayal mi ettim?"

Patience yutkundu ve dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. Bu sabahı ve ona dair hiçbir şeyi konuşmak istemedi, ama dinledi. Altın kadar değerli anları ona sitem etmek için kullanmasını dinledi, gümüş kadar değerli hazları evet dedirtmek için bir mızrak gibi ona karşı kullanmasını dinledi.

Fakat ne olacağını görmüştü, biliyordu; teklifini kabul edip bile bile ıstırap çekmeye gönüllü olmak aptallık olurdu. O asla böyle bir akılsızlık yapmayacaktı.

Gerçekten ıstırap dolu bir hayat olurdu.

Onu dinlerken; ahırda aralarında yaşananları detaylı biçimde anlatışını dikkatle dinlerken, düşüncelerinin doğruluğunun kanıtlandığından daha da fazla emin oldu. Vane insafsız, acımasızdı. Oklarını nereye nişan alacağını bilecek kadar iyi tanıyordu kadınları.

"İlk içine girdiğimde kendini nasıl hissettiğini hatırlıyor musun?"

Konuşmaya devam etti ve arzusu şiddetlendi. Patience içinin titrediğini hissetti. Vane'in sesinde tutkunun yükselişini duydu, yeniden yanına gelip yüzüne baktığında somut, elle tutulabilir bir kuvvet, bir baskı hissetti. Yüz hatları taş gibiydi, kara gözleri

alev alev. Tekrar konuştuğunda sesi öyle derin, öyle alçaktı ki, adeta Patience'ın sinir uçlarına dokundu.

“Sen doğuştan bir hanımefendisiz; gerekli her şey kanında var. Bu sabah kendini bana açtın. Beni istedin ve ben de seni istedim. Kendini bana verdin. Beni içine aldın, ben de sana sahip oldum. Bekâretini bozdum, bütün masumiyetini senden aldım. Fakat bu sondan bir önceki perdeydi. Son perdedeyse bir düğün var. *Bizim* düğünümüz.

Patience kendini zorlayarak gözlerinin içine baktı. Vane bir kez olsun daha yumuşak duygulardan söz etmemiş, âşık olduğunu söylemek şöyle dursun, üstü kapalı dahi olsa sevgiden, aşktan bahsetmemişti. Sert ve acımasızdı, doğası yumuşak değildi. Bedeni gibi, inatçı, talepkâr ve hükmediciydi. En belirgin, en güçlü yanı, arzusu ve tutkusuydu; Patience'a karşı her ikisini de hissettiği su götürmezdi.

Ancak bu yeterli değildi. Patience için değil.

O aşk istiyordu, sevgiye ihtiyacı vardı.

Uzun zaman önce aşk olmadan asla evlenmeyeceğine dair söz vermişti kendine. Yemekten önceki bir saati annesinin minik bir fotoğrafına bakarak ve geçmişi anımsayarak geçirmişti. Annesinin yapayalnız, tek başına ağlayan, sevgiden yoksun, bir yudum sevginin özlemini çeken halleri zihninde hâlâ canlıydı.

Bakışlarını ondan ayırmadan çenesini yukarı kaldırdı. “Evlenmek istemiyorum.”

Vane'in gözleri iyice kısıldı. Uzun bir dakika boyunca onun yüzünü, gözlerini inceledi, sonra göğsü şişti; başını salladı. “Şayet bu sabahın senin için hiçbir şey ifade etmediğini söyleyebilersen, beni reddetmeni kabul ederim.”

Bakışlarını bir an için bile onun gözlerinden ayırmıyordu ve Patience da yüreğinde derin bir acı hissetmesine rağmen kıpırdamadan gözlerine bakmaya mecbur kaldı. Vane ona hiç seçenek bırakmamıştı. Bir süre sonra çenesini kaldırarak soluk almaya

gayret etti ve kendini zorlayarak bakışlarını başka yöne çevirdi. “Evlenmemi gerektirecek kadar değil.”

“Bana bak, lanet olsa!” diye haykırdı Vane sıkıldığı dişlerinin arasından.

Patience yeniden bakışlarını ona çevirince, ellerini yumruk yapmış olduğunu gördü ve ona dokunmamak için kendini güç tuttuğunu hissetti. Derhal yine çenesini kaldırdı. “Fazla büyütüyorsun. Kadınların vücutlarını paylaştıkları her erkekle evlenmediklerini en iyi senin bilmen gerekir.” Yüreği burkuldu; sesinin yumuşak çıkması ve dudaklarının hafifçe yukarı kıvrılması için kendini zorladı. “Bu sabahın çok zevkli ve eğlenceli geçtiğini itiraf etmeliyim. Bu deneyimi bana yaşattığın için sana samimi olarak teşekkür ederim. Bir sonraki seferi dört gözle bekliyorum; beni etkileyecek bir sonraki beyefendiyi.”

Patience bir an için fazla ileri gittiği korkusuna kapıldı. Vane’in gözlerinde bir ışık, yüzünde farklı bir ifade belirmişti ve bu, soluk almasını engelliyordu. Fakat sonra Vane rahatladı, tamamen değil, ama ürkütücü gerginliğinden -savaşa hazır gerginliğinden-sıyrılmış görünüyordu.

Soluk aldıkça göğsü inip kalkıyordu, sonra her zamanki yırtıcı zarafetiyle ona doğru bir adım attı. Patience hangisinden daha fazla etkilendiğinden emin değildi; savaşçıdan mı, yırtıcı hayvandan mı?

“Demek hoşuna gitti?” Sakin ve soğuk parmaklarıyla çenesinden tutup başını kaldırdı. Gülümsedi, ancak gülüşü gözlerine yansımada. “Belki, benimle evlendiğin takdirde, bu sabah yaşadığın tecrübeyi ömrünün her günü yaşayabileceğini göz önünde tutmalısın.” Bakışları gözlerine kilitlendi. “Şayet karım olursan, bu zevki sana her gün yaşatmaya yemin etmeye hazırım.”

Patience çaresizlik içinde yüzünün acı dolu bir ifade almamasına ve hatlarının kımıldamamasına gayret etti. İçi kan ağlıyordu, hem onun için hem kendi için. Ama onu geri çevirmek ve kendinden soğutmak zorundaydı. Ona açıklayabilmesine imkân

yoktu; gururlu ve savaşçı bir ailenin gururlu ve savaşçı bir ferdi olarak, eşi olabilmesi için gerekli olan tek şeyi ona vermesinin gücü dahilinde olmadığını Vane'e anlatamazdı.

Kendini zorlayarak güçlkle tek kaşını kaldırdı. "Sanırım," dedi düşünceli bir ifade takınıp gözlerine bakarak, "tekrar demek hoş olur, ancak bunda seninle evlenmemi gerektirecek bir şey görmüyorum." Vane'in gözleri şimdi boş bakıyordu. Patience gücünün sonuna gelmişti ve durumun farkındaydı. Son bir gayretle gülümseyerek bakışlarını, ifadesini yumuşattı. "Birkaç hafta için âşığın olmanın çok heyecan verici olacağını söyleyebilirim."

Söyleyebileceği ya da yapabileceği hiçbir şey Vane'i bundan daha fazla incitemez, bundan daha fazla dehşete düşüremezdi. Onun gibi bir erkek için, onun gibi bir geçmişe sahip, görgülü, onurlu bir erkek için evlenme teklif ettiği kadının, karısı olmayı reddetmesi ve âşığı olmaya razı olması hakaretlerin en büyüğüydü. Gururuna, egosuna, özsaygısına bir hakaret.

Patience'in eteğini tutan parmakları öylesine gerildi ki, tırnakları avuçlarını kesti. Kendini zorlayarak sorgulayan bakışlarını ona dikti ve gözlerindeki tiksinti ısıltılarından ürkmemeye çalışarak başı dik, kararlı, kendinden emin durmaya gayret etti.

"Senden karım olmanı istiyorum..." Vane'in dudakları kıvrıldı. "Ama sen fahişem olmayı teklif ediyorsun."

Kısık, ama keskin ses tonu küçümseme ve nefret doluydu.

Uzun bir an ona baktı, sonra önemli bir şey olmamış gibi eğilerek zarifçe reverans yaptı.

"Hoş karşılanmayan teklifimin yarattığı sıkıntı için özürlerimi kabul et." Yalnızca ses tonundaki buz gibi soğukluk duygularına dair bir ipucu veriyordu. "Söylenecek başka bir şey kalmadığına göre, sana iyi geceler dilerim."

Her zamanki gibi hoş bir şekilde başıyla onu selamladıktan sonra kapıya yöneldi. Açtı ve arkasına bakmadan yavaşça kapıyı kapattı.

Patience aynı pozisyonda duruyordu; uzun bir an hiç kıpırdamadan ve düşünmeye bile korkarak öylece durup kapıya baktı. Sonra soğuşun elbisesinden içeri girdiğini hissetti, titre-di. Kollarını göğsünde kavuşturdu ve sakinleşmek için limonlukta yürümeye başladı. Ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Neden ağlayacaktı ki? Yapılması gerekeni yapmıştı. Böylesinin en iyisi olduğunu sertçe hatırlattı kendisine. Uyuşukluk hissinin eninde sonunda geçeceğini...

Ve altın ve gümüş ışıltıları, ya da aşkını sunmanın verdiği haz-zı bir daha asla hissetmeyecek olmasının bir önemi olmadığını...

Vane'in aklı başına geldiğinde komşu kontluğa doğru yolu yarılamıştı. Gri atlar ay ışığının aydınlatığı yolda düzenli adımlarla Bedford'a doğru ilerlerken, tıpkı St. Paul gibi aniden her şeyi kavrayıverdi.

Bayan Patience Debbington yalan söylememiş olabilirdi, ancak tüm gerçeği de anlatmamıştı.

Bir küfür savurarak atları yavaşlattı. Gözlerini kısıp düşünmeye çalıştı. Limonluğu terk ettiğinden beri bunu hiç yapmamıştı.

Patience'in yanından ayrıldıktan sonra yalnız başına yürüyüp küfür etmek için çalığa gitmişti. Bu ona biraz iyi gelmişti. Şimdiye kadar hayatında böyle bir felaketle baş etmek zorunda kaldığı görülmemişti; sahip olduğunu bile bilmediği hassas yerlerinden yara almıştı. Üstelik Patience ona dokunmamıştı bile. İçinde kaynayan duyguları yatıştırıramayınca, geçerli tek seçenek olan stratejik olarak geri çekilmekte karar kılmıştı.

Minnie'yi görmeye gitmişti. Uykusunun hafif olduğunu bildiğinden, yavaşça kapıyı tıkladımış ve girin dediğini duyunca içeri girmişti. Pencereden süzülen ay ışığı dışında oda karanlık. Yüzünü görüp hatlarına yansıdığından emin olduğu karmaşık duyguları ve acısını anlamasını istemediğinden kandili yakmasına izin vermemişti. Minnie konuşması bitene kadar dinlemişti; Vane ona Londra'da acil bir randevusu olduğunu hatırladığını

söylemiş ve Hayalet ile hırsız yakalamak üzere birkaç gün içinde geri döneceğine dair söz vermişti. Evlenme teklifini geri çeviren yeğeniyle nasıl başa çıkacağına karar verdikten sonra dönecekti-neyse ki, bu itirafı kendine saklamayı başarabilmişti.

Minnie gitmesini söylemişti, tabii. Ve o da Masters'ı kaldırıp arkasından kapıyı kilitlemesini söyledikten sonra derhal evden ayrılıp gitmişti; elbette, Perch ile birlikte.

Fakat şimdi, yalnızca toynak seslerinin yankılanan sessizliği bozduğu karanlık gecede, ay soğuk ışınlarıyla onu sararken aklı başına gelmeye başlamıştı.

Olan bitenler hiç de makul görünmüyordu. İki kere ikinin dört ettiğine kesin inananlardandı o. Patience olayında, görebildiği kadarıyla, iki kere iki elli üç ediyordu.

Bir kadın, iyi yetiştirilmiş bir hanımefendi, daha ilk görüşte, sırf arkadaşlığıyla bile Vane'in kardeşini yoldan çıkaracağını düşünen bir insan nasıl olurdu da bu kadar çabuk samanların içinde kendini teslim edebilirdi?

Onu bunu yapmaya iten şey neydi?

Bazı kadınlar için budalalık yanıt olabilirdi, ama bu, kardeşini ondan korumaya çalışacak kadar cesur, kendinden emin ve kararlı bir kadın.

Daha sonra özür dileyecek kadar cesur.

Aynı zamanda bu kadın, hayatında hiçbir erkekle birlikte olmamış, tutkulu bir öpüşü paylaşmamıştı. Vane'den önce kendini hiçbir şekilde hiçbir erkeğe vermemişti.

Yirmi altı yaşında.

Ve ona inanmasını bekliyordu.

Vane alaycı bir küfür savurarak dizginleri çekti. Atları durdurdu, ardından arabayı döndürüp tekrar yola devam etti ve Duggan'dan gelecek kaçınılmaz yorum için kendini hazırladı. Uşağın uzun süren dokunaklı sessizliği daha fazla şey söylüyor, onu daha çok etkiliyordu.

Sinirli haline ve Tanrı'nın cezası bir neden yüzünden bu hale

gelmesine sebep olan kadına bir küfür daha savurarak gri atları gerisin geriye Bellamy Köşkü'ne doğru sürdü.

Kilometreler azalırken, Patience'in limonlukta ve daha önce söylediklerini yeniden düşündü. Yine işin içinden çıkamadı. Limonluktaki konuşmalarını bir kez daha aklından geçirirken, o sırada içinden onu yakalayıp dizinde dövmek, sonra sarsmak ve vahşice sevişmek geçtiğinin farkındaydı. Kendine böyle bir kötülük yapmaya nasıl cüret ederdi?

Çenesini gererek, bu işin aslını öğrenmeye yemin etti. Bu tutumunun altında bir şey yattığına emindi. Patience duyarlı, hatta bir kadına göre akıllı ve mantıklıydı. Aptalca kadınsı oyunlar oynayacak türde biri değildi. Hayati derecede önemli gördüğü ve Vane'in şu ana dek göremediği bir nokta olmalıydı.

Onu söylemeye ikna etmeliydi.

Vane olasılıkları düşünmeye başladı; Patience'in onun hakkındaki ilk ipe sapa gelmez görüşü göz önünde tutulacak olursa, kafasında hâlâ tuhaf fikirler olabiliirdi. Bununla birlikte, teklifine hangi açıdan bakılacak olursa olsun, evlenmemeleri—karısı olmaması için bir neden yoktu. Kendi bakış açısına göre, Patience'in iyiliğini düşünen birinin bakış açısına ve ailesinin bakış açısına göre, her bakımdan eşi olmaya mükemmel derecede uygundu.

Tek yapması gereken onu bu gerçeğe inandırmaktı. Evlenmesine engel olan şeyi bulmak ve üstesinden gelmek zorundaydı. Bunu yapmak için sert karşı çıkışına aynı şiddetle karşı gelmek zorunda kalırsa, tereddüt etmeden öyle davranmalıydı.

Northampton çatıları görüldüğünde, Vane acımasızca gü-lümsedi. Zorlu işler ona her zaman iyi gelirdi.

İki saat sonra, Bellamy Köşkü'nün çimenliğinde durup Patience'in yatak odasının karanlık penceresine bakarken, Vane kendine bu gerçeği anımsattı.

Saat biri geçmişti; ev sessiz ve kapkaranlıktı. Duggan ahırda uyumaya karar vermişti, Vane aynı şeyi yapmak istemiyordu, an-

cak köşkün tüm kapı kilitlerini bizzat kontrol etmiş ve içeri girmenin ön kapı tokmağını vurmaktan başka bir yolu olmadığını görmüştü. Bunu yaparsa sadece Masters'ı değil tüm ev halkını uyandırırđı.

Suratını asarak Patience'ın üçüncü kattaki penceresini ve yanından geçen yaşlı sarmaşığı inceledi. Ne de olsa, şu anda burada olması Patience'ın suçuydu.

Yarı yola kadar tırmanana dek, bildiğı tüm küfürler tükenmişti. Bunu yapmak için fazla yaşlıydı. Neyse ki, sarmaşığın kalın bir kolu penceresinin yanından geçiyordu. Taş pervaza yaklaştığında, birdenbire uykusunun derin mi yoksa hafif mi olduğunu bilmediğini fark etti. Sarmaşığa tutunurken cama ne kadar güçlü vurabilirdi? Ve odaları aynı kanadın uzak ucunda olan Minnie ile Timms'i uyandırmadan ne kadar gürültü çıkarabilirdi?

Tanrı'ya şükür, bunu öğrenmesine gerek kalmadı. Pervaza vardığında camın ardında gri bir şekil gördü. Bir an sonra şekil hareket edip gerindi; pencere mandalına uzanırken bunun Myst olduğunu anladı. Bir sürtünme sesi duyuldu, sonra pencere hafifçe aralandı.

Myst başıyla itip pencereyi biraz daha açtı ve aşağı baktı.

"Miyav!"

Vane kedilerin tanrısına içten bir dua okuyarak yukarı tırmandı. Pencereyi ardına kadar itti, üstüne kolunu koyup bir bacağı pervazdan içeri soktu. Gerisi kolaydı.

Sağlam kirişin üstünde artık güvendeydi, eğilip parmaklarını Myst'in sırtında gezdirdi, ardından kulaklarını okşadı. Kedi zevkle mırıldandı, sonra kuyruğı yukarıda şömineye doğru yürüdü. Vane odanın içinde doğrulurken sayvanlı karyolanın bulunduğu yönden gıcırta sesi geldiğini duydu. Kalın pelerininin omuzlarıyla eteklerinden yaprak ve ince dalları temizlerken, gölgeler içinden Patience göründü. İnce geceliğinin üstünde bir şal vardı, saçları omuzlarına bronz bir duvak gibi yayılmıştı.

Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Burada ne arıyorsun?"

gelmesine sebep olan kadına bir küfür daha savurarak gri atlan gerisin geriye Bellamy Köşkü'ne doğru sürdü.

Kilometreler azalırken, Patience'ın limonlukta ve daha önce söylediklerini yeniden düşündü. Yine işin içinden çıkamadı. Limonluktaki konuşmalarını bir kez daha aklından geçirirken, o sırada içinden onu yakalayıp dizinde dövmek, sonra sarsmak ve vahşice sevişmek geçtiğinin farkındaydı. Kendine böyle bir kötülük yapmaya nasıl cüret ederdi?

Çenesini gererek, bu işin aslını öğrenmeye yemin etti. Bu tutumunun altında bir şey yattığına emindi. Patience duyarlı, hatıra bir kadına göre akıllı ve mantıklıydı. Aptalca kadınsı oyunlar oynayacak türde biri değildi. Hayati derecede önemli gördüğü ve Vane'in şu ana dek göremediği bir nokta olmalıydı.

Onu söylemeye ikna etmeliydi.

Vane olasılıkları düşünmeye başladı; Patience'ın onun hakkındaki ilk ipe sapa gelmez görüşü göz önünde tutulacak olursa, kafasında hâlâ tuhaf fikirler olabiliirdi. Bununla birlikte, teklifine hangi açıdan bakılacak olursa olsun, evlenmemeleri—karısı olmaması için bir neden yoktu. Kendi bakış açısına göre, Patience'ın iyiliğini düşünen birinin bakış açısına ve ailesinin bakış açısına göre, her bakımdan eşi olmaya mükemmel derecede uygundu.

Tek yapması gereken onu bu gerçeğe inandırmaktı. Evlenmesine engel olan şeyi bulmak ve üstesinden gelmek zorundaydı. Bunu yapmak için sert karşı çıkışına aynı şiddetle karşı gelmek zorunda kalırsa, tereddüt etmeden öyle davranmalıydı.

Northampton çatıları görüldüğünde, Vane acımasızca gülmüsedti. Zorlu işler ona her zaman iyi gelirdi.

İki saat sonra, Bellamy Köşkü'nün çimenliğinde durup Patience'ın yatak odasının karanlık penceresine bakarken, Vane kendine bu gerçeği anımsattı.

Saat biri geçmişti; ev sessiz ve kapkaranlıktı. Duggan ahırda uyumaya karar vermişti, Vane aynı şeyi yapmak istemiyordu, an-

cak köşkün tüm kapı kilitlerini bizzat kontrol etmiş ve içeri girmenin ön kapı tokmağını vurmaktan başka bir yolu olmadığını görmüştü. Bunu yaparsa sadece Masters'ı değil tüm ev halkını uyandırırđı.

Suratını asarak Patience'ın üçüncü kattaki penceresini ve yanından geçen yaşlı sarmaşığı inceledi. Ne de olsa, şu anda burada olması Patience'ın suçuydu.

Yarı yola kadar tırmanana dek, bildiğı tüm küfürler tükenmişti. Bunu yapmak için fazla yaşlıydı. Neyse ki, sarmaşığın kalın bir kolu penceresinin yanından geçiyordu. Taş pervaza yaklaştığında, birdenbire uykusunun derin mi yoksa hafif mi olduğunu bilmediğini fark etti. Sarmaşığa tutunurken cama ne kadar güçlü vurabilirdi? Ve odaları aynı kanadın uzak ucunda olan Minnie ile Timms'i uyandırmadan ne kadar gürültü çıkarabilirdi?

Tanrı'ya şükür, bunu öğrenmesine gerek kalmadı. Pervaza vardığında camın ardında gri bir şekil gördü. Bir an sonra şekil hareket edip gerindi; pencere mandalına uzanırken bunun Myst olduğunu anladı. Bir sürtünme sesi duyuldu, sonra pencere hafifçe aralandı.

Myst başıyla itip pencereyi biraz daha açtı ve aşağı baktı.

“Miyav!”

Vane kedilerin tanrısına içten bir dua okuyarak yukarı tırmandı. Pencereyi ardına kadar itti, üstüne kolunu koyup bir bacağını pervazdan içeri soktu. Gerisi kolaydı.

Sağlam kirişin üstünde artık güvendeydi, eğilip parmaklarını Myst'in sırtında gezdirdi, ardından kulaklarını okşadı. Kedi zevkle mırıldandı, sonra kuyruğı yukarıda şömineye doğru yürüdü. Vane odanın içinde doğrulurken sayvanlı karyolanın bulunduğu yönden gıcırtı sesi geldiğini duydu. Kalın pelerinin omuzlarıyla eteklerinden yaprak ve ince dalları temizlerken, gölgeler içinden Patience göründü. İnce geceliğinin üstünde bir şal vardı, saçları omuzlarına bronz bir duvak gibi yayılmıştı.

Gözleri faltaşı gibi açıldı. “Burada ne arıyorsun?”

Vane kaşlarını kaldırdı ve geceliğinin altındaki uzun bacaklarına baktı. Yavaşça, bakışları yukarı kaydı, gözlerine gelince orada durdu. “Teklifini kabul ettiğimi söylemeye geldim.”

Vane’in onu anlamakta bir hata yaptığından en ufak bir şüphesi olsaydı dahi, ifadesindeki şaşkınlık bu kuşkusunu dağıtmayız yeterdi.

“Ah—” Kocaman açılmış gözleriyle ona baktı. “Hangi tekliften bahsediyorsun?”

Vane yanıtlamamanın daha akıllıca olduğuna karar verdi. Pelerinini ve ceketini çıkarıp pencerenin önündeki koltuğa attı. Patience gittikçe artan bir endişeyle onu izliyordu; Vane önemsemiyormuş gibi davrandı. Şöminenin yanına gitti ve çömeli p cılız alevlere baktı.

Arkasında dolanıp duran Patience çaresizce ellerini sıkarak ne yapması gerektiğini düşündü. Sonra ateşi körüklediğini fark edince kaşlarını çatı. “Şu anda güçlü bir ateşe ihtiyacım yok.”

“Az sonra memnun olacaksın.”

Olacak mıydı? Geniş sırtına bakarken ince gömleğinin altından görünen kaslarının oynayışına dikkat etmemeye gayret etti. Ne demek istemiş olabileceğini, ne planladığını düşünmemeye çalıştı. Sonra pelerinini hatırladı. Yavaşça yürüyerek tekrar pencerenin yanına gitti; çıplak ayakları tahta döşemede üşüyordu. Pelerine dokundu, nemliydi. Pencereden dışarı baktı, sis bastırmak üzereydi.

“Neredeydin?” Hayalet’i aramaya mı gitmişti?

“Bedford’a gidip döndüm.”

“Bedford’a mı?” Patience pencerenin açık olduğunu fark etti, dönüp ona baktı. “Buraya nasıl girdin?” Uyanıp onu gördüğü sırada, ay ışığının aydınlatığı yerde durmuş Myst’e bakıyordu.

“Pencereden,” dedi Vane dönüp ona bakarak ve sonra yenisinden dikkatini şömineye verdi.

Patience tekrar dönüp dışarı baktı. “Pencereden m?..” Başını aşağı eğdi. “Aman Tanrım. Ölebilirdin!”

“Ölmedim.”

“İçeri nasıl girdin? Bu pencereyi kapattığıma eminim.”

“Myst açtı.”

Patience dönüp şöminenin kenarındaki küçük sehpanın üstünde, en sevdiği pozisyonda kıvrılıp yatan kedisine baktı. Myst kurnazca bir hoşnutlukla Vane’i gözlemekteydi; ne de olsa, güzel bir ateş yakmaya çalışıyordu.

Ayrıca bir kargaşa yaratmaya da çalıştığı aşikârdı.

“Neler oluyor?” Patience, tam o ayağa kalktığı anda ateşin yanına geldi. Vane uzanıp onu kollarına doğru çekti.

Bu dokunuşu, üzerinde incecik gecelikten başka bir şey olmayan Patience’in tenini kavurdu. Yutkunarak yüzüne baktı. “Ne–”

Vane dudaklarını onunkilere bastırdı ve iyice kendine doğru çekti. Dudakları hemen o anda aralanan Patience içinden lanet etti. Vane’in dili, dudakları, elleri, hepsi birlikte sihirlerini yapmaya başladı. Patience beynini kontrol altına almaya çalıştı -şok, şaşkınlık, kızgınlık, hatta aptalca bir rahatsızlık- onu bundan uzaklaştırma gücünü verecek her yolu denedi.

Ancak öpüşünün uyuşturucu, mucizevi etkisi anında kendini gösterdi ve içinde bir arzu dalgası kabardı. Ne olduğunu, Vane’in onu nereye götürdüğünü çok iyi biliyordu. Ama bundan kaçacak gücü yoktu. Tüm vücudu ve tüm kalbi çılgınca bu beklenti içindeyken kaçabilmesine imkân yoktu.

Gururu bile yardımına gelmeyince, karşı koymayı bırakıp öpüşüne karşılık verdi. Büyük bir istekle. Onu en son bu sabah mı öpmüştü? Eğer öyleyse, bağımlısı olmuştu.

Elleri yukarı kaydı, omuzlarına, ardından parmakları gür saçları arasında dolaştı. Göğüslerinin şişip, meme uçlarının hassaslaştığını fark etti ve aniden soluk almak için geri çekildi.

Vane’in dudakları boğazından aşağı kayıp nabzının attığı noktada durunca, güçlkle soludu. Ürpererek gözlerini kapattı. “Neden buradasın?”

Sözleri ay ışığında gümüş bir tel gibiydi. Vane’den gelen yanıt- sa en koyu gölgeler kadar karanlıktı.

“Âşığım olmayı teklif ettin, hatırladın mı?”

Düşündüğü gibiydi, Vane onu henüz bırakmayacaktı. Onunla işi bitmemiş, daha ona doymamıştı. Gözlerini sıkıca yumdu, mücadele etmesi gerektiğini biliyordu. Ne var ki, söz dinlemeyen kalbi konuştu. “Niçin Bedford’a gittin?” Bilgi toplamaya mı gitmişti yoksa?

“Çünkü aklımı yitirdim. Sonra buldum ve geri döndüm.”

Vane’in dudaklarının boynunu öpmekle meşgul olması onu çok memnun etti. zira kendi dudaklarında beliren minik, yumuşak, aşk sarhoşu sersemce gülümseyişi göremiyordu. Sözleri, karakterini ve tepkilerini doğru anladığını teyit etmekteydi; gerçekten incinmiş, kızmış, onu terk edecek kadar öfkelenmişti. Şayet limonlukta duyduklarından sonra böyle hissetmeseydi, Patience onun hakkında çok daha olumsuz düşünürdü. Onu geri döndüren nedene gelince -damarlarında dolaştığını sezdiği arzu ve tutku- ona sadece minnettar olabilirdi.

Vane başını kaldırdı, dudakları yeniden onunkilerle buluştu. Patience bir eliyle zayıf çenesini okşayarak öpüşüne karşılık verdi. Öpüşmeleri hararetlendi; arzu ve ihtiras harmanlanıp kabardı. Vane tekrar başını kaldırdığında ikisi de şehvet içinde yanıyordu.

Bakışları kenetlendi. İkisi de hızlı soluyordu ve yalnızca birbirlerine odaklanmışlardı.

Boynunun aşağısına serin havanın değdiğini hisseden Patience başını eğip baktı. Ve Vane’in parmaklarının süratle geceliğinin minik düğmelerini açtığını gördü. Bir an için bu görüntüyü izledi, nabzının hızlandığının farkındaydı. Parmakları göğüsleri arasında dolaşp aşağı kayarken, titreyerek nefes aldı.

Ve gözlerini kapattı. “Senin fahişen olmayacağım.”

Vane sesindeki titremeyi duydu. O sözcüğü kullandığına pişmandı, ama... Yüzüne baktı, sonra gözlerini parmaklarının arasından kayan beyaz düğmelere indirdi ve geceliğin önünün açılarak yumuşak, görkemli vücudunun ortaya çıkışını izledi.

“Ben eşim olmanı istedim, sen aşıgım olmayı teklif ettin. Ben hâlâ eşim olmanı istiyorum.”

Patience’in gözleri açıldı, onun bakışlarıyla karşılaştı.

Vane’in yüz ifadesi kararlı, haşin ve tutku doluydu. “Şayet seni karım yapamayacaksam, o zaman aşıgım yaparım.” Gerekirse, sonsuza kadar.

Gecelik beline kadar açıldı. Vane elini içeri kaydırđı, kalçasını tutup sıkarak onu kendine doğru çekti. Dudaklarını ağızına aldı, bir saniye sonra Patience’in titrediğini ve son derece tatlı bir şekilde ona teslim olduğunu gördü.

Vane onun parmaklarını önce ensesinde, ardından saçlarında hissetti. Dudakları yumuşak, uysal ve hevesliydi. Büyük bir zevkle tadını çıkararak onu öpmeye devam etti. Patience vücudunu ona bastırđı. Vane’in eli geceliğın içinden sırtını okşadı, sonra kalçasını tuttu. Geceliğın alt kısmı hâlâ kapalı olduğundan oraya ulaşamıyordu. Elini geri çekip öpüşmeye ara verdi.

Patience sersemlemiş bir halde gözlerini kırptırdı. Vane elini tutup onu koltuğa götürdü. Oturdu, sonra diğeri elini de tutup onu kendine doğru çekti ve dizlerinin arasına aldı. Geri kalan düğmeleri açarken Patience düzensiz bir şekilde soluyarak onu izledi.

Sonunda gecelik tamamiyle açıldı. Vane yavaşça, neredeyse saygıyla uzanıp geceliğı arkaya iterek yuvarlak omuzlarını ortaya çıkardı. Ve göğsü sıkışarak, kasıkları acıyarak çırılçıplak kalan vücuduna doyasıya baktı. Vücudu ay ışığında fildişi rengi ışıltıyordu; göğüsleri uçlarındaki iki pembe tomurcukla muhteşem görünüyordu, gırtlalı ince beli ve dolgun kalçaları ipek kadar pürüzsüzdü. Göbeğı hafifçe yuvarlaktı ve kasıklarının üstündeki bronz tüylere doğru inceliyordu. Onun altındaysa bir kez onu sarmalayan, beline dolanan uzun, zarif bacakları vardı.

Vane titrek bir nefes alıp ona uzandı.

Yanan avuçlarını sırtında gezdirerek onu etkisine alan büyüden kurtulması için zorladı. Patience dengesini sağlamak için

omuzlarına tutunmak zorunda kaldı. Vane başını kaldırıp yüzü ne baktı, gözlerindeki davet çok açıktı. Patience eğilip onu öptü; özlemle, şevkle, içtenlikle, vermesi gereken her şeyi vererek.

O Vane'indi, bunu biliyordu. Kendini ona vermemesi için bir neden yoktu. Asla sözcüklere dökemeyeceği şeyleri, bedeninin söylemesine izin vermesinde bir sakınca yoktu.

Uzun, tatminkâr bir öpüşmeden sonra Vane'in dudakları boyun kıvrımından aşağı kaydı. Daha iyi öpebilmesi için Patience başını geriye atıp parmaklarını omuzlarına batırdı. Vane daha aşağılara, göğüslerine doğru inerken, dengede kalması için onu sıkıca tutuyordu. Dudaklarını göğsünde hissettiği anda Patience derin bir nefes alıp zevkle mırıldandı.

Vane'in dişleri meme ucunu sıyırıp geçerken mırıldanışı sona erdi, ardından ağzına alınca kemiklerinin eridiğini hissetti. Elleriyle başını tutup göğsüne doğru bastırdı.

Bir süre sonra Vane dudaklarını göbeğine kaydırıp dilini en hassas bölgelerinde gezdirmeye başladığında soluğu kesildi.

"Vane!"

Şok içindeki itirazı işe yaramadı. Vane kalçalarından tutarak dilini kasıklarında gezdirmeyi sürdürdü.

Patience inleyerek kıvranmaya başladı. Çıldıracak gibiydi, her an aklını kaybedebilirdi. Gerilip parmak uçlarında yükseldi, Vane destek olması için avuçlarını avuçlarına dayadı ve öpmeye devam etti.

Dayanacak gücü kalmadığını hissettiğinde durup onu geri çekti. Hızla pantolonunu çıkardı ve sonra kalçalarından kavrayıp onu kucağına oturttu. Alçak, yumuşak ve rahat koltuk adeta bu iş için yapılmıştı.

Patience sessiz emirleri büyük bir öğrenme hevesiyle takip etti. Vane onun son raddede tahrik olmuş vücudunun birleşmeye hazır olduğunu biliyordu.

Onu kendine doğru çekti ve içine girdi. Patience'ın gözleri kapandı.

Vane bir an için çıldıracağını sandı. Aklını ve kontrolünü kaybetmekten korktu. Kaybetmedi, ama bunun için büyük mücadele vermesi gerekti.

Onu kaldırdı, sonra indirdi. Patience ritmi hemen yakaladı ve kendisinin hareket edebileceğini anladı. Vane kalçalarını sıkın ellerini gevşetti, inip kalkarak onun yönlendirmesine izin verdi.

Hiçbir kısıtlamanın olmadığı, zamansız, büyülu bir andı. Vane her şeyin Patience için mükemmel olmasını istiyordu; son noktaya kadar kendini tutmaya kararlıydı. Kendi ihtiyaçları şu an ikinci plandaydı, bu yüzden şeytanlarını var gücüyle tutmaya çalıştı, sadece bu büyülu anın, ihtirasın tadını çıkarmalarına izin verdi.

Patience tarifi imkânsız bir haz içinde yüzüyordu. Üstünde inip kalktıkça kesik kesik soluyor, inliyor, sallanıyor ve zevk basamaklarını birer birer son sürat çıkıyordu.

Vane ona isteyebileceği her şeyi verdi, hatta fazlasını; ona kendini verdi.

Ancak Patience'ın son basamağa geldiğini hissettiğinde -cennete son uçuşa- dizginleri bıraktı, kendini salıverdi ve onun peşinden gitti.

On Dördüncü Bölüm



Şafaktan hemen önce derin, düzenli bir titreşim Vane'i uyandırdı. Gözlerini açıp loş ışıktaki şekilleri seçmeye çalıştı, ancak bir dakika sonra titreşimin göğsünün üstündeki sıcak kütleden yayıldığını anlayabildi.

Myst, mavi gözlerini yüzüne dikmiş, göğüs kemığının hemen altındaki boşlukta kıvrılmış yatıyordu.

Ve bir ölüyü bile uyandırabilecek şekilde mırıltılar çıkarıyordu.

Bir başka sıcaklık kaynağı, yumuşak bir kadın vücuduysa tam yanındaydı. Vane yan tarafına baktı. Belli ki, Patience kedinin yüksek sesli mırıltılarına alışkındı, zira hâlâ mışıl mışıl uyuyordu.

Dudaklarında beliren tebessüme mani olamadı. İyi ki, Patience uyuyordu. Dünkü iniş çıkışlara rağmen -özelliklere inişlere- şu anda zihnine hâkim olan bilhassa son saatlerdi.

Geri dönüp onunla tutkulu bir şekilde sevişmekle doğru bir yöntem izlemişti. Baskın, ama zorlayıcı değil. Şayet çok zorlasaydı, ayak direyip karşı koyardı ve o da Patience'ı evlilikten alıko-yan şeyin ne olduğunu asla öğrenemezdi.

Bu şekilde kendi günahkâr tutkularını tatmin edebilir ve onun etrafını tensel bir ağ ile sarabilirdi. Ve bu, o ne düşünürse düşünsün, farkına varmadan Vane'in etrafına ördüğü ağ kadar da kuvvetli olurdu.

Patience'ı ona bağlayacak olan ağda ilmik üstüne ilmik atarken, yavaşça ve dikkatle güvenini kazanırdı ve sonunda Patience kendini ona teslim ederdi.

Böylece Vane zafere ulaşmış olurdu. Basit.

Vane'in tebessümü alaycı bir hal aldı. Kahkaha atmamak için kendini tutmaya çalıştı. Göğsünün titremesinden hoşlanmayan Myst pençelerini etine geçirince hemen gülmeyi kesti. Vane kaşlarını çatarak ona baktı, ama geceki yardımını düşününce onu üstünden atmaya gönlü razı olmadı.

Başını yana çevirip Patience'a baktı. Onun gibi bir kadın gerçekten seviyor olmasa, kendini ona vermez, vücudunu açmazdı. Onun gibi bir kadının kendini tamamıyla bir erkeğe vermesi için şehvetten de, meraktan da öte şeyler hissediyor olması lazımdı.

Bu ancak aşk olabilirdi.

Patience henüz bunun farkında olmayabilirdi, ama ilişkileri derinleştikçe anlayacaktı.

Vane şeytani bir gülümsemeyle Myst'e baktı.

Kedi esneyerek pençelerini büktü. Sonra gerilip ayağa kalktı ve aşağı atladı.

Vane'in de kalkması gerekiyordu; hizmetçilerden birine bu şekilde yakalanması, özellikle Patience açısından, kesinlikle doğru olmazdı. Onu her türlü riske karşı korumalıydı.

Kalkmadan önce dönüp yanında yatan kadının yüzüne baktı; güzelliğini içine çekti, sıcaklığını kokladı. Saçlarına dokunmak için elini kaldırdı, ama sonra durdu. Dokunursa, uyanabilirdi. Ve o zaman Vane tekrar onunla sevişmek ister, gidemezdi. İçini çekti.

Sessizce yataktan kalktı.

Vane kahvaltıya inmeden önce, Minnie'nin odasına gitti. Onu karşısında gören yaşlı kadının şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. Gözleri soru doluydu. Vane onu sorgulamasına fırsat tanımadan kayıtsızca neden döndüğünü açıkladı. "Yarı yolda, Londra'daki randevumun, buradaki yükümlülüğümden çok daha az önemli olduğunu fark ettim. Ve geri döndüm."

Minnie ihtiyar gözlerini kocaman açtı. "*Gerçekten mi?*"

“Gerçekten.” Minnie’yle, evden ayrıldığından haberdar olduğu anlaşılan Timms’in manalı bir şekilde birbirlerine baktıkları gözünden kaçmadı. Ona yapacakları işkenceleri önceki deneyimlerinden tahmin edebildiğinden, ikisini de başıyla selamladı. “Şimdi sizi kahvaltı etmeniz için yalnız bırakıyor ve kendimininki ni bulmaya gidiyorum.”

Onlar kendilerine gelip ona takılmaya başlamadan önce Minnie’nin odasından ayrıldı.

Kahvaltı salonuna girdiğinde her zamanki gibi masadakileri selamladı. Evin beylerinin tamamı oradaydı; Patience yoktu. Mağrur bir şekilde sırtıtmamak için kendini tuttu ve büfedeki kahvaltısını alıp yerine geçti.

Sabahın erken saatlerinden itibaren içini kaplayan coşku henüz onu terk etmiş değildi; Edmond’ın son oyununa dair varyasyonlarına zahmetsiz bir gülümsemeyle karşılık verip, müşkül-pesent ilham perisine hizmet etmek adına, genç yazarın aceleyle gitmesine neden olan birkaç ciddi öneride bulundu.

Vane, Gerrard’a döndü.

“Bugün yeni bir eskiz çalışmasına başlamaya karar verdim,” dedi Gerrard sırtarak. “Hep çizmek istediğim, başrahibin odasının kalıntılarını da içine alan özel bir panorama var. O bölgede ışık nadiren iyi oluyor, ama bu sabah çok iyi olacağına eminim.” Kahvesini bitirdi. “Öğleye kadar temel öğeleri çizmeliyim. Öğleden sonra atla bir gezintiye ne dersin?”

“Hayhay,” diye karşılık verdi o da sırtarak. “Her gününü kısık gözlerle taş yığınlarına bakarak geçirmemelisin.”

“Ben de ona bunu söyleyip duruyorum,” dedi General topalayarak yürürken.

Gerrard sandalyesini arkaya itip General’in peşinden gitti. Böylece Vane, Edgar’ın kibar profiline bakar durumda kaldı.

“Şu anda hangi Bellamy’yi araştırıyorsun?” diye sordu Vane.

Whitticombe’nin kibirli şekilde burun çekişi açıkça duyulabilir yükseklikteydi. Tabağını yana itip ayağa kalktı. Vane’in gülüşü

büyüdü. Edgar’a cesaret verir şekilde kaşlarını kaldırdı.

Edgar’ın dikkatli bakışları Whitticombe’ye kaydı ve ancak baş rakibinin kapıdan çıktığını gördükten sonra tekrar Vane’e döndü. “Aslında,” diye itiraf etti, “son piskoposla ilgileniyorum. Biliyorsun, aileden biriydi.”

“Öyle mi?”

Henry onlara baktı. “Bence bu yer, yani manastır, Colby’nin fark ettiği kadar önemli.”

“Evet...” Edgar konuşmasına Coldchurch Manastırı’nın tasfiyeden hemen önceki yıllarını basitçe betimleyerek devam etti. Söylevi ferahlatıcı şekilde kısa ve özlüydü; Vane de, Henry de ciddi biçimde etkilendiler.

“Ve şimdi çalışmama dönsem iyi olacak.” Edgar gülümseyerek masayı terk etti.

Vane ile Henry baş başa kalmıştı. Patience çılgınca kabarık eteğiyle içeri girdiğinde, Vane’in yumuşak, keyifli ruh hali Henry’nin bilardo masasında uzun zamandır istediği rövanş maçını kabul etmeye kadar varmıştı.

Henry, zevkten dört köşe, ayağa kalkıp Patience’a gülümsedi. “En iyisi ben gidip anneme bakayım.” Vane’i başıyla selamladıktan sonra gitti.

Vane, adamakıllı âşık, keyifli ruh haliyle ve bu beklenmeyen sonuçla gevşemiş bir halde sandalyesine gömüldü, ardından Patience’ın büfeden kahvaltı alıp masaya gelişini rahatça izlemek için yan tarafına döndü. Patience her zamanki yerine oturdu, aralarında sadece Gerrard’ın boş sandalyesi vardı. Kısa bir gülümseme ve uyarıcı bir bakıştan sonra kendini kahvaltısına verdi. Tepeleme doldurduğu tabağına.

Vane ifadesiz bir yüzle onu izledi, sonra bakışlarını yüzüne çevirdi. “Bir şey sana iyi gelmiş olmalı, iştahın kesinlikle düzelmiş.”

Patience’ın çatalı havada dondu kaldı; gözlerini indirip tabağına baktı. Sonra omuzlarını silktiler ve çatalındaki lokmayı yiyip soğukkanlı bir edayla ona baktı. “Hayal meyal aşırı derecede ateş-

lendiğimi hatırlıyorum.” Kaşlarını kaldırıp bakışlarını yeniden tabağına yöneltti. “Çok ateşim çıkmış olmalı. Umarım, bulasıcı değildir.” Çatalına bir lokma daha aldıktan sonra göz ucuyla ona baktı. “Sen sakın bir gece geçirebildin mi bari?”

Masters ile yardımcıları masayı temizlemek için etraflarında -doğrusu, burunlarının dibinde- dolanıp duruyorlardı.

“Aslına bakarsan, hayır.” Vane gözlerine baktı. Geceyi hatırlayınca sandalyesinde kıpırdandı. “Seni pençesine alan her neyse, beni de rahatsız etmiş olmalı. Hastalığın uzun sürebileceğinden şüpheleniyorum.”

“Ne kadar... endişe verici,” diyebildi Patience.

“Gerçekten öyle,” diye karşılık verdi Vane, oyuna ısınarak. “Nemli bir sıcaklıkla kuşatıldığımı hissettiğim dakikalar oldu.”

Patience’in yanakları kızardı; Vane kızarıklığın göğüs uçlarına kadar yayıldığını biliyordu.

“Ne tuhaf,” diye karşı atak yaptı Patience. Fincanını kaldırıp çayından bir yudum aldı. “Ben sıcaklığın içeride patladığını hissettim.”

Vane gerildi, sandalyesinde kıpırdanmamak için kendini güç tuttu.

Patience fincanını bırakıp tabağını yana itti. “Neyse ki, hastalık sabahleyin geçti.”

Birlikte ayağa kalktılar. Patience kapıya doğru yürürken Vane de yanında yavaş adımlarla ona eşlik etti. “Belki,” diye mırıldandı sadece onun duyabileceği bir sesle ön koridora çıktıklarında. “ama hastalığının bu gece sana geri döneceğinden şüpheleniyorum.” Patience yarı mahcup, yarı ihtiyatlı bir bakış fırlattı. Vane, otuz iki dişi meydanda, güldü. “Kim bilir? Kendini daha da ateşlenmiş bulabilirsiniz?”

Patience bir an için etkilenmiş, meraklanmış göründü. Sonra mağrur asaleti yardımına yetişti. Serinkanlılıkla başını yana eğdi. “Şimdi izin verirsen, müzik odasında biraz çalışacağım.”

Vane merdivenin başında durup koridorun diğer tarafına

doğru giden Patience'ı, her zamanki gibi kontrolsüz bir serbestlikle sallanan kalçalarını izledi ve vahşi kurt sırtışını bu kez bastıramadı. Peşinden gitmeye ve çalışmasını bozmaya niyetleniyordu ki, uşaklardan biri telaşla merdivenlerden aşağı indi.

"Bay Cynster, efendim. Hanımefendi sizi soruyor. Acil olduğunu söylüyor, oldukça telaşlı. Kendi süitinde."

Vane göz açıp kapayıncaya kadar kurt postunu çıkarıp üzerinden attı. Uşağa teşekkür edip hızla merdivenlerden çıkmaya başladı. Çatık kaşlarıyla basamakları ikişer ikişer çıkarak derhal Minnie'nin odasına yöneldi.

Kapıyı açar açmaz uşağın yalan söylemediğini gördü. Minnie koltuğuna tamamıyla gömülmüş, şalı etrafına dağılmıştı; buruşuk yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Vane kapıyı kapatıp hemen yanına gitti ve tek dizi üstünde yere çöküp çelimsiz elini avuçlarına aldı. "Ne oldu?"

Minnie'nin gözleri yaşlarla doluydu. "İncilerim." diye fısıldadı sesi titreyerek. "Gitmişler."

Vane onu korurcasına etrafında dolanan Timms'e baktı. Kadın asık suratla başını salladı. "Her zamanki gibi dün akşam gene takmıştı. Ada ile birlikte Min'in yatmasına yardımcı olduktan sonra tuvalet masasının üstüne bizzat ben bıraktım." Uzanıp arkasındaki sehpa da duran minik brokar kutuyu aldı. "Daima bunun içinde dururlardı, kilit altında değil. Min her akşam taktığından kilitlemenin bir anlamı olmadığını düşünürdük. Ve hırsız zevksizce gösterişli şeyleri sevdiğinden, incilerin tehlikede olmadığını sanıyorduk."

İki sıra uzun kolye ve takımı damla küpeler. Vane, Minnie'yi hatırladığından beri onları üstünde görürdü.

"Humphrey'nin düğün hediyesiydi." Minnie kederle burnunu çekti. "Bana verdikleri içinde en özel parça onlardı."

Vane dilinin ucuna kadat gelen küfrü ve içini saran öfke dalgasını bastırmak zorunda kaldı. Ona şetkat ve güç vermeye çalışarak ellerini sıktı. "Dün gece buradaydılarsa, ne zaman kayboldular?"

“Bu sabah olmalı, yürüyüşe çıktığımız sırada. Onun dışında, odada kimsenin bulunmadığı bir zaman olmadı.” Timms küfür edecek kadar kızgın görünüyordu. “Hava müsait olduğunda duvarlı bahçede kısa yürüyüşlere çıkıyoruz. Son zamanlarda sis kalkar kalkmaz yürüyüşümüze başlıyoruz. Biz dışarıdayken Ada burayı derleyip topluyor, ama daima biz dönmeden önce gitmiş oluyor.”

“Bugün—” Minnie konuşmadan önce yutkunmak zorunda kaldı, “kapıdan girdiğimiz anda kutunun her zamanki yerinde olmadığını gördüm. Ada her şeyi bulduğu gibi bırakır, ama kutu çarpık duruyordu.”

“Boştu.” Timms’in çenesi gerildi. “Bu kez hırsız gerçekten çok ileri gitti.”

“Öyle.” Vane suratını buruşturarak ayağa kalktı. Bir kez daha Minnie’nin ellerini sıktıktan sonra bıraktı. “İncilerini geri alacağız, şerefim üzerine söz veriyorum. O zamana kadar kendini üzmemeye çalış.” Timms’e baktı. “Neden müzik odasına gitmiyorsunuz? Ben işlerimi yaparken siz de Patience’a olanları anlatırsınız.”

Timms başıyla onayladı. “Mükemmel bir fikir.”

Minnie kaşlarını çatı. “Ama şimdi Patience’ın çalışma zamanı, izinsiz girip bölmek istemem.”

“Bence asıl izinsiz girip çalışmasını bölmezsen,” dedi Vane elinden tutup Minnie’nin ayağa kalkmasına yardım ederken, “Patience seni affetmez.” Minnie’nin başının üstünden Timms ile birbirlerine baktılar. “Dışlanmak istemeyecektir.”

Vane onları müzik odasına götürüp vafiz annesini Patience’ın yetenekli ellerine bıraktıktan sonra Minnie’nin kıdemli hizmetkârları Masters, Bayan Henderson, Ada ve Grisham’la görüştü.

Yaşadıkları şok ve yüce gönüllü hanımlarını üzmeye cüret eden kişiye duydukları öfke gayet somuttu. Hiçbirisinin şüpheli

olmadığına dair onları ikna ettikten ve tüm personelin kesinlikle güvenilir olduğu teminatını aldıktan sonra, Vane ahır kapısını sürgüledi.

“Hırsızlık olayı henüz oldu.” Grisham’a baktı. “Bu sabah at ya da araba isteyen biri oldu mu?”

“Hayır, efendim.” Grisham başını salladı. “Atlar henüz hazır değiller.”

“Bu işimizi kolaylaştırır. Biri at veya araba, ya da hatta bir şey göndermek için bir seyis isteyecek olursa, onu beklet ve hemen bana haber ver.”

“Peki, efendim.” Grisham’ın ifadesi acımasızdı. “Emrettiğiniz gibi yapacağım.”

“Evin içine gelince...” Vane, Masters, Bayan Henderson ve Ada’ya döndü. “Personelin haberdar edilmemesi için bir neden göremiyorum, buna evin dışında çalışanlar da dahil. Herkesin gözünü dört açması gerek. Ne kadar alakasız görünürse görün-sün, size tuhaf gelen her şeyi duymak istiyorum.”

Bayan Henderson yüzünü buruşturunca Vane kaşlarını çatı. “Kulağına garip bir şey çalındı mı?”

“Yeterince garip.” Bayan Henderson omuzlarını silk. “Ama bir şey ifade ettiğini, hırsızla ya da incilerle bir ilgisi olduğunu sanmıyorum.”

“Yine de...” Vane konuşması için eliyle işaret etti.

“Hizmetçiler defalarca bildirdiler; döşemede korkunç çizikler yapıyor.”

Vane suratını ekşitti. “Ne korkunç çizikler yapıyor?”

“Kum!” Bayan Henderson mağdur bir edayla içini çekti. “Nereden bulduğunu anlayamıyoruz, ama sürekli süpürüp duruyoruz. Her gün azar azar geliyor, Bayan Colby’nin odasına. Çoğunlukla ortadaki halının üstüne ve etrafına saçılmış buluyoruz.” Burnunu kırıştırdı. “Şu parlak renkli metal fil var -putpe-rest şeyi- hizmetçilerden birine babasından ona yadigâr kaldığını söylemiş. Görünüşe göre, babası Hindistan’da misyonermiş.

Kum genellikle filden uzak olmuyor, ama kaynağı o gibi de görünmüyor. Zira hizmetçiler sürekli tozunu alıyor, fakat fil zaten her zaman tertemiz. Buna rağmen kum hep orada, her gün.”

Vane’in kaşları daha da yukarı kalktı. Alice Colby’nin gece karanlığında gizlice dışarı çıkıp çaldığı eşyaları gömdüğünü hayal etti. “Belki de, kumu dışarıdan getiriyordur?”

Bayan Henderson başını sallayınca gerdanı da şiddetle sallandı. “Deniz kumu. Her şeyi bu kadar acayip kılan da bu. Zerreler hoş, gümüşü beyaz renkte. Ama bu civarda bunun gibi kumu nerede bulabilirsiniz?”

Vane kaşlarını çatıp hayali görüntüleri zihninden uzaklaştırdıktan sonra Bayan Henderson’ın gözlerine baktı. “Acayip bir durum olduğunu kabul ediyorum, ancak ben de senin gibi bunun bir anlamı olduğunu sanmıyorum. Diğer taraftan hırsızla bağlantısı olsun olmasın, bu kesinlikle bana bildirilmesini istediğim tuhaf olaylar türünden bir örnek.”

“Öyle, efendim.” Masters vücudunu dikleştirdi. “Derhal personelle konuşacağız. Bize güvenebilirsiniz.”

Başka kime güvenebilirdi?

Vane zihninde bu soruyla Bayan Henderson’ın odasından çıkıp ön koridorda yürüdü. Ona göre, Patience, Minnie, Timms ve Gerrard daima şüpheliler listesinin dışındaydılar. Patience ile Gerrard’da ona Minnie’yi anımsatan bir samimiyet, bir açık yüreklilik vardı. Ruhunun derinliklerinde ne onların ne de Timms’in bu işle ilgisi olmadığını biliyordu.

Geriye diğerleri kalıyordu; çok daha az güven hissettiği diğerleri.

İlk durağı kütüphane oldu. Kapı gürültüyle açıldı. Uzun oda yerden tavana kadar tamamen kitaplıklarla doluydu. Uzun pencereler bir yanda kitaplıkları keserek terasa açılıyordu. Pencerelerden biri aralıktı, güz güneşinin ısıttığı hafif bir esinti içeriği havalandırıyordu.

Uzun odada karşılıklı iki çalışma masası vardı. Büyük ve daha görkemli olan kapıya daha yakındı, üstü ciltli kitaplarla ve okunaksız el yazısıyla yazılmış kâğıtlarla doluydu. Arkasındaki kapi-tone koltuk boştu. Odanın diğer ucundaki masaysa neredeyse bomboştu, üstünde yalnızca sayfaları yaldızlı, deri ciltli kocaman bir kitap vardı. Kitap açıktı ve şu an masanın arkasındaki Edgar'ın ellerindeydi. Başını öne eğmişti, kaşları çatılmıştı; Vane'in içeri girdiğini duyduğuna dair hiçbir belirti vermiyordu.

Vane halı kaplı odada ilerledi. Şöminenin yanındaki arkası kapıya dönük berjer koltuğa yaklaştığında boş olmadığını görüp durdu.

Edith Swithins koltuğa mutlulukla gömülmüş dantel örüyordu. Vane'in bakışları ördüğü ipliklere yöneldi. O da geldiğinin farkında değil gibi görünüyordu. Vane onun kısmen sağır olduğundan, ama dudakları okuyarak bunu gizlediğinden kuşkulanıyordu.

Daha gürültülü yürüyerek yanına yaklaştı. Edith ancak çok yakınına gelince onun varlığını fark edebildi. Şaşkınlıkla yüzüne baktı.

Vane gülümsedi. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Sabahlarını genellikle burada mı geçirirsin?"

Edith de ona gülümseyerek karşılık verdi. "Çoğu sabah burada olurum. Kahvaltıdan hemen sonra gelir diğer beyler gelmeden yerimi alırım. Sessiz ve sıcak." Başıyla şömineyi işaret etti.

Edgar sesleri duyunca başını kaldırdı, miyop gözleriyle bir an baktıktan sonra yeniden kitabına döndü.

Vane, Edith'e gülümsedi. "Colby'nin nerede olduğunu biliyor musun?"

Edith gözlerini kırptırdı. "Whitticombe mi?" Berjer koltuğun kenarından etrafa bakındı. "Tanrım, hayret bir şey! Hep burada olduğunu sanıyordum." Güvenle Vane'e gülümsedi. "Buraya oturuyorum, böylece onu görmek zorunda kalmıyorum. O çok..." dudaklarını ısırdı, "... soğuk bir adam, sence de öyle de-

gil mi?” Önce başını sonra dantel örgüsünü salladı. Kesinlikle üzerinde durulacak türde bir beyefendi değil.”

Vane’in kısa gülüşü samimiydi. Edith örgüsüne geri döndü, o da uzun odada yürümeye devam etti.

Yaklaştığını fark eden Edgar başını kaldırıp naif bir edayla güldü. “Ben de Whitticombe’nin nerede olduğunu bilmiyorum.”

Edgar’ın duymasında bir sakınca yoktu. Vane masanın yanında durdu.

Edgar kelebek gözlüklerini çıkarıp temizlerken odanın diğer köşesindeki baş rakibinin masasına baktı. “En uygun durumda bile Whitticombe’ye fazla dikkat etmediğimi itiraf etmeliyim. Ben de Edith gibi onun burada, masasının başında olduğunu sanıyordum.” Gözlüklerini takıp kalın camların arkasından Vane’e baktı. “Fakat zaten bu gözlükler gözümdeyken o kadar uzağı göremiyorum.”

Vane kaşlarını kaldırdı. “Sen ve Edith ondan uzak durmanın yollarını bulmuşsunuz.”

Edgar sırtıttı. “Kütüphaneden bir şeyin mi peşindesin? Sana yardımcı olabilirim.”

“Hayır, hayır.” Vane laubali gülüşünü takındı, tüm şüpheleri gideren o kayıtsız, uçarı gülüşünü. “Sadece amaçsızca geziniyorum. Seni meşgul etmeyim de çalışmana devam et.”

Böyle diyerek gerisin geri yürüdü. Kütüphanenin kapısına gelince arkaya baktı; Edgar kitabına dönmüştü, Edith Swithins ise hiç görünmüyordu. Kütüphanede huzur hüküm sürüyordu. Vane dışarı çıkınca kaşlarını çattı.

Herhangi bir temele dayanmaksızın, hırsızın kadın olduğuna dair bir içgüdüğü vardı. Edith Swithins’in yanından hiç ayırmadığı geniş dantel çantası insanda kuvvetle merak uyandırıyordu. Ama çantayı araştırarak kadar uzun süre ondan ayırmak Vane’in şu anki güçleri dâhilinde değildi. Ayrıca şayet Whitticombe kahvaltı salonundan ayrılmadan önce kütüphaneye geldiyse ve o andan beri buradaysa, boş kaldığı kısa süre

içinde Minnie'nin odasını soyabilmesi muhtemel görünmüyordu.

Muhtemel değildi, ama imkânsız da değildi.

Yan kapiya doğru ilerlerken Vane'in aklına bir başka olasılık, daha karmaşık bir olasılık geldi. Minnie'nin hırsız, incileri çalan kişi, önceki hırsızlıkları yapanla aynı kişi olmayabilirdi. Birisi, 'saksagan' hırsız daha ciddi bir suç işlemek için günah keçisi olarak kullanma fırsatını görmüş ve uygulamış olabilirdi.

Yan kapiya yaklaştığında Vane yüzünü buruşturdu ve bu senaryonun kendisinden değilse bile, hiç değilse Bellamy Köşkü sakinlerinin ekseriyetinden uzak olmasını umdu. Minnie'nin evindeki sorunlar zaten yeterince karmaşıktı.

Masters'ın söylediğine göre hepsi hâlâ dışarıda olduğundan, Edmond, Gerrard, Henry ve General'i bulabileceği umuduyla harabelere gitmeye niyetlenmişti. Arka salondan gelen sesler onu durdurdu.

"Niçin tekrar Northampton'a gidemeyeceğimizi anlayamıyorum." Angela yine sızlanıyordu. "Burada yapacak hiçbir şey yok."

"Tatlım, gerçekten biraz minnet duymaya çalışmalısın." Bayan Chadwick'in sesi yorgundu. "Minnie bizi buraya kabul etmekle çok nazik davrandı."

"Ah, elbette, *minnettirim*." Angela'nın sesi bir hastalıktan bahsediyormuş gibi çıktı. "Ama eski taşlara bakmaktan başka yapacak hiçbir şey olmayan bir yere bağlanıp kalmak çok sıkıcı."

Koridorda ses çıkarmadan duran Vane, Angela'nın surat asışını kafasında kolayca canlandırabilirdi.

"Lütfen unutma," diye devam etti, "Bay Cynster geldiğinde farklı olacağını düşünmüştüm. Ne de olsa, onun çapkın olduğunu söylüyordun."

"*Angela!* On altı yaşındasın. Bay Cynster senin yaşıtın değil."

"Ever, bunu biliyorum, gerçekten çok yaşlı. Ve aşırı derecede ciddi. Edmond'ın bana arkadaş olabileceğini düşündüm, ama bugünlerde durmadan şiirler mırıldanıyor. Çoğu zaman, bir anlam ifade etmeyen şiirler! Ve Gerrard'a gelince—"

Angela'nın çuksu sırnaşmalarını daha fazla savuşturmak zorunda kalmayacak olması Vane'i rahatlattı, geriye çekilip arka merdivenlerden yukarı çıktı.

Kahvaltıda görünmediklerine göre, Angela'yla annesi sabah-tan beri birlikte olmalıydılar. Zaten Vane'e göre ikisi de hırslı olmaya uygun adaylar değildi.

Şimdi geriye sabah ne yaptığı bilinmeyen tek kadın kalıyordu; Alice Colby. Köşkün sonsuz koridorlarından birinde yürürken, Alice'in günlerini nasıl geçirdiği hakkında hiçbir şey bilmediğini düşündü.

Köşke geldiği gece Alice ona odasının, Agatha Chadwick'in odasının bir alt katında olduğunu söylemişti. Vane kanadın bir ucundan başlayarak kapıları teker teker çalmaya başladı. Yanıt gelmezse açıp bakıyordu. Çoğu oda boştu, mobilyaların üstü örtülerle kaplıydı.

Koridorun yarısına gelmişti ki, bir kapı tokmağına uzanıp yavaşça kapıyı açtı... Ve kendini Alice'in kara gözlerine bakarken buldu.

"Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz, beyefendi? Dindar insanları dua ederken rahatsız etmek! Bu çok çirkin! Bu mozole gibi şato-da bir şapel olmaması zaten yeterince kötü; uygun bir mabet bile yok. Bu yüzden, sizin gibilerin verdiği rahatsızlıklara katlanmak zorunda kalıyorum."

Vane onu azarlamasına aldırmadan Patience'ınkiyle yarışabilecek bir merakla odayı inceledi. Perdeler sıkıca çekilmişti. Şömine yanmıyordu. Oda buz gibiydi; sanki hiç ısınmıyor, hiç hava almıyordu. Mobilyalar sade ve süssüzdü, köşkün her yerinde görülen güzel parçalardan burada eser yoktu. Sanki Alice Colby odayı sahiplenmiş ve ona karakterini vermişti.

En dikkat çeken eşyalar, dua masasıyla üstündeki açık İncil ve Bayan Henderson'ın sözünü ettiği, şöminenin yanında duran alacalı, parlak renkli fildi.

"Burada ne aradığınızı bilmek istiyorum. İbadetimi böldü-

nüz, özüünüz nedir?” Alice kollarını göğsünde kavuşturup delici bakışlarını ona dikti.

Vane bakışlarını ona çevirdi. “İbadetinizi böldüğüm için özür dilerim, ama gerekiyordu. Minnie’nin incileri çalındı. Garip bir şey duyup duymadığınızı ya da tuhaf birini görüp görmediğinizi soracaktım.”

Alice gözlerini kırıştırdı. İfadesi hiç değişmedi. “Hayır, seni aptal adam. Kimi görebilirim? Dua ediyordum!”

Vane ahşap kaplama duvarlara baktı ve onları çökertmemek için kendini zor tuttu. Birisi incilerini çalarak Minnie’nin canını yakmıştı; bu yetmiyormuş gibi, şimdi de bu anormal kadınla muhatap olmak zorunda kalıyordu.

Sinirlerine hâkim olmaya çalıştı, derin bir nefes alıp arkasına döndü ve dışarı çıkıp kapıyı kapattı. Alice’in hırsızlık işine karıştığını gösteren hiçbir kanıt yoktu.

Yan kapıya geri döndü. Evdekilerin sabah nerede olduğunu araştırarak hırsızı bulamayabilirdi, ama şu anda yapabileceği sadece bundan ibaretti. Tüm kadınları araştırdığına göre, şimdi sıra erkeklerdeydi.

Çimenlikte ilerleyip etrafa bakındı. Yıkıntılar boş görünüyordu. Manastır duvarlarının ardında, Gerrard’ın şöalesiyle taburesini gördü. Başrahibin odasına dönüktü, ama çalılıklar Gerrard’ı görmesini engelliyordu.

Vane durup tekrar eve dönmeye karar verdi. Şimdi onun yanına gidip garip bir şey görüp görmediğini sormanın anlamı yoktu. Kafasında tek bir düşünceyle kahvaltı masasından ayrılmıştı ve dolayısıyla başka herhangi bir şeye dikkat etme olasılığı neredeyse hiç yoktu.

O sırada çalılıkların arasından gelen bazı fısıltılar duydu. O yöne doğru yürüyüp baktı; Edmond kendi kendine şiir okuyordu. Onu görünce susup yanına gitti. Vane fazla uzatmadan durumu ona açıklayıp garip bir şey görüp görmediğini sordu.

Edmond gözlerini kırıştırdı. “Hayır. Hiçbir şey görmedim.

Ama zaten bakmıyordum, yeni şiirimle meşguldüm.”

Vane başını sallayıp eve doğru yönelirken birinin seslendiğini duyup döndü. Henry ve General koruluk tarafından onlara doğru geliyorlardı.

“Sanırım, birlikte yürüyüşe çıktınız?”

“Hayır, hayır,” diye atıldı Henry. “General’e korulukta rastladım. Yürüyüş yapmak için ana yola çıkmıştım— ağaçların arasından geçen bir dönüş yolu var.”

Vane o patikayı biliyordu. Başıyla onaylayıp General’e baktı.

“Ama niye bilmek istiyorsun?” diye sordu General bastonuna dayanarak. “Yürüyüş yapmayı sevmediğini biliyorum.”

“Minnie’nin incileri kayboldu. Yürüyüş sırasında garip birini görüp görmediğinizi ya da tuhaf bir şeye şahit olup olmadığınızı soracaktım.”

“Aman Tanrım, Minnie’nin incileri!” Henry şoke olmuş görünüyordu. “Korkunç derecede üzülmüş olmalı.”

Vane başıyla tastikledi.

General homurdandı. “Henry ile karşılaşana dek ben başka kimseyi görmedim.”

Vane başını sallamakla yetindi. Eve giderlerken sırasıyla herkesi aklından geçirdi; Whitticombe dışında yerini bilmediği kimse kalmamıştı. O da şüphesiz şu an kütüphaneye geri dönmüş ve kalın ciltli kitaplarının arasına gömülmüş olmalıydı.

İçeri girdiklerinde Masters gongu çaldı. General ve Henry öğlen yemeği için yemek salonuna yöneldiler. Vane geride kaldı. Kısa bir an sonra kütüphanenin kapısı açıldı, Whitticombe burnu havada, her zamanki kendini beğenmiş havasıyla önden çıktı. Onu Edgar’la Edith Swithins takip etti.

Vane yüzünde kayıtsız bir ifadeyle onların geçmesini bekledi, sonra arkalarından yürüdü.

On Beşinci Bölüm



Minnie, Timms ve Patience öğle yemeğine gelmediler. Gerrard da ortalarda görünmedi, ama Patience'ın, kardeşinin özel bir manzara peşindeyken her şeyi unutabildiğini söylediğini hatırlayan Vane onun için endişelenmedi.

Minnie farklı bir hikâyeydi.

Vane asık suratla bir iki lokma yedikten sonra yemek salonundan ayrılıp merdivenlerden yukarı çıktı. Kadınların gözyaşlarıyla ilgilenmekten nefret ediyordu. Kendini çaresiz hissetmesine neden oluyorlardı ve bu savaşçı ruhunun sevdiği bir duygu değildi.

Minnie'nin odasına gelince Timms onu içeri aldı, yüzünde dalgın bir ifade vardı. Minnie'nin koltuğunu pencerenin yanına çekmişlerdi. Önündeki sehpa da uşağın tepsi içinde getirip bıraktığı öğlen yemeği duruyordu. Minnie'nin karşısında oturan Patience bir parça yemesi için dil döküyordu.

Vane yaklaşınca Patience başını kaldırıp ona baktı, bir an için göz göze geldiler. Vane, Minnie'nin koltuğunun yanında durdu.

Minnie yüzüne baktı, gözlerinde insanın içini parçalayan umutlu bir ifade vardı.

Vane hislerini dışa vurmamaya çalışarak çömeldi. Yüzü Minnie'ninkiyle aynı hizada, yaptıklarını, öğrendiklerini ve düşüncelerinden bazılarını ana hatlarıyla anlattı.

Timms başıyla onayladı. Minnie güvenle gülümsemeye gayret etti. Vane onu kollarına alıp kucakladı. "İncilerini bulacağız, sakın korkma."

Patience'ın bakışları Vane'in yüzüne kilitlendi. "Gerrard?"

Vane ses tonundan ne sormak istediğini anladı. "Kahvaltıda beri dışarıda çizim yapıyor; görünen o ki, çizimi güç bir manzara yakaladı." Gözlerini ondan ayırmadan devam etti. "Herkes gittiğini görmüş, henüz dönmedi."

Ferahladığı Patience'ın gözlerinden okunuyordu; bir anlık gülüşü ise yalnızca Vane içindi. Sonra hemen Minnie'yi besleme görevine geri döndü. "Haydi, biraz ye, gücünü toplamalısın." Uсталıkla, Minnie'ye bir lokma tavuk yedirtti.

"Doğru söylüyor," diye araya girdi Timms. "Vaftiz oğlunun söylediklerini duydun. İncilerini bulacağız. Bu arada iğne ipliğe dönmenin manası yok."

"Öyle galiba." Minnie en dıştaki şalının püsküllerini toplarken, acı dolu, kederli ve ürkütücü derecede kırılgan bir ifadeyle Vane'e baktı. "İncileri Patience'ın almasını vasiyet etmiştim. İnci takımımı ona ayırmıştım."

"Ve ben de bir gün onları alacağım; bana tüm bu olanları ve senin yemek yeme konusunda ne kadar inatçı olduğunu hatırlatacaklar." Patience azimle ona bir parça havuç uzattı. "Gerrard'dan bile daha kötüsün ve Tanrı biliyor, kardeşim yeterince kötüydü."

Vane numaradan kıkırdarak eğilip Minnie'nin kâğıt kadar ince yanağını öptü. "Endişelenmeyi bırak ve söyleneni yap. İncileri bulacağız; benden kuşkulanmadığına emin misin? Eğer öyleyse, hemen buradan kaçmam gerek."

Son sözleri Minnie'nin güçsüzce gülümsemesine neden oldu. Bu kadarını görmek bile Vane'in içini ferahlattı, çapkın gülüşüyle onları selamlayıp odadan ayrıldı.

Duggan'ı aramaya gitti.

Seyis gri atları çalıştırıyordu; onu beklerken Vane ahırda Grisham ve seyislerle sohbet ederek zaman geçirdi. Duggan dönüp atları bölmelerine yerleştirdikten sonra Vane onunla birlikte evin yakınındaki otlakta gördüğü bir taya bakmaya gitti.

Duggan evin en büyük oğlunun özel seyisi görevine terfi etmeden önce Vane'in babasının yanında çalışan genç bir seyisti. Tecrübeli ve güvenilir bir hizmetkârdı. Vane'in onun yeteneklerine ve diğer hizmetliler hakkındaki düşüncelerine güveni tamdı. Duggan yıllar içinde defalarca Bellamy Köşkü'nü ziyaret etmişti; hem anne babasıyla hem de onunla.

Ve Duggan'ı iyi tanıyordu.

"Bu seferki kim?" diye sordu ahırdan çıkar çıkmaz.

Duggan masum bir ifade takınmaya çalıştı. Vane'in inanmadığını görünce çapkınca sırıttı. "Genç, güzel sofrta hizmetçisi. Ellen."

"Sofra hizmetçisi mi?" Bu faydalı olabilirdi. Vane tayın bulunduğu otlağın önünde durup çite dayandı. "Son hırsızlık olayını duydun mu?"

Duggan başıyla onayladı. "Masters öğle yemeğinden önce bizi toplayıp anlattı; av alanı bekçisiyle yamaklarını bile çağırdı."

"Hizmetçiler hakkındaki görüşlerin ve olası beklentilerin nedir?"

Duggan biraz düşündükten sonra yavaşça, kararlılıkla başını salladı. "İyi bir ekip; hiçbir eli uzun değil, hiçbirinin maddi sıkıntısı yok. Hanımefendi cömert ve nazik. Hiçbiri onu incitmek istemez."

Vane başıyla onayladı; Masters'ın personele güveninin Duggan tarafından da teyit edilmesi onu şaşırtmamıştı. "Masters, Bayan Hendersen ve Ada evde olan biten her şeyi gözleyecekler. Grisham ahırlarla ilgilenecek. Senin mümkün olduğu kadar fazla zaman ayırarak otlaqlara göz kulak olmanı istiyorum; evin çevresinden, bir insanın yürüyebileceği uzaklığa kadar olan bölge senin kontrolünde olacak."

Duggan'ın gözleri kısıldı. "Birisinin incileri bir başkasına vermeye çalışacağını mı düşünüyorsun?"

"Ya öyle yapacak yahut gömecek. Toprakta herhangi bir farklılık görürsen, araştı. Bahçıvan yaşlı, yılın bu zamanında hiçbir yeri ekmeyecektir."

“Doğru.”

“Ve şu sofa hizmetçisini dinlemeni istiyorum, dilediği kadar konuşması için onu cesaretlendir.”

“Aman Tanrım!” Duggan suratını buruşturdu. “Ne istediğinin farkında değilsin.”

“Yine de sen dediğimi yap.” Vane ısrarcıydı. “Masters ile Bayan Henderson gördükleri her tuhaf şeyi bana bildirecekler, ancak genç hizmetliler aptal görünmemek için, ya da yapmalarını gereken bir şey yaparken karşılaştıkları şeye dikkat çekmek istemeyeceklerinden, bu durumu ilk anda anlatmayabilirler.”

“Evet, peki.” Duggan kulak memesini çekiştirdi. “Sanırım, iyi kalpli yaşlı hanımefendinin hatırı için bu fedakârlığı yapabilirim.”

“Doğrusu bu,” dedi Vane duygusuzca. “Ve bir şey duyacak olursan, doğruca bana gel.”

Vane, araştırmalarını nasıl organize edeceğini düşünmeye başlayan Duggan’ın yanından ayrılıp eve döndü. Güneş zirvedeki yerini terk edeli çok olmuştu. Ön koridora girdiğinde, elinde sofa takımlarıyla yemek odasına doğru yürüyen Masters’la karşılaştı. “Bay Debbington buralarda mı?”

“Kahvaltıdan beri onu görmedim, efendim. Fakat gelmiş ve odasına gitmiş olabilir.”

Vane kaşlarını çatı. “Yemek için mutfağa gelmedi mi?”

“Hayır, efendim.”

Vane’in suratı asıldı. “Odası nerede?”

“Batı kanadında, üçüncü kattaki son oda.”

Vane basamakları ikişer ikişer çıktı, sonra dönüp üst balkondan ilerleyerek batı kanadına geçti. Üçüncü katın merdivenlerini çıkarken aşağı inen birinin ayak seslerini duydu. Gerrard’ı görmeyi umarak başını kaldırıp baktı. Onun yerine, Whitticombe ile karşılaştı.

Whitticombe onu görünce biraz tereddütte kaldı, sonra basamakları inmeye devam etti. “Cynster,” diye selamladı başını yana eğerek.

Vane de başını sallayarak selamına karşılık
gördün mü?"

Whitticombe'nin kaşları kibirle yukarı kalktı. "Debbington'ın odası kanadın sonunda, benimki merdiven başında. Onu orada görmedim."

Yine onu başıyla selamlayıp merdivenlerden inmeye devam etti. Vane ise kaşlarını çatarak üçüncü kata çıktı.

Kapıyı açtığı anda doğru odaya geldiğini anladı; kâğıt, mürekkep, karakalem ve boyanın birbirine karışmış kokusu bunu yeterince teyit ediyordu. Oda şaşırtıcı şekilde derli topluydu; Vane, Patience'in etkisinden kuşkulandı. Büyük ahşap bir masa geniş pencereye doğru itilmişti; üstü, odadaki tek dağınık yer, eskiz kitapları, müsvedde çizim yığınları ve bir dizi mürekkepli kalem, kalemucu, kurşun kalem ve kalem talaşıyla doluydu.

Vane yavaşça masaya yaklaşıp baktı.

Pencereden içeri süzülen ışık masanın yüzeyini sıyırıp geçiyordu. Vane kalem talaşlarının dağıtılmış sonra tekrar toplanmış olduğunu fark etti; çizim kâğıtlarının kenarlarında ve eskiz kitaplarının sayfalarında talaş artıkları vardı.

Sanki biri masayı karıştırmış, sonra etrafa dağılan talaşları fark edip tekrar toparlamaya çalışmıştı.

Vane kaşlarını çatarak bu düşünciyi kafasından uzaklaştırdı. Muhtemelen meraklı bir hizmetçinin işi olmalıydı.

Pencereden dışarı baktı. Batı kanadı harabelerin diğer tarafında kalıyordu. Ama zaten güneş alçalıyordu, Gerrard'ın beklediği nadir rastlanan sabah ışığı çoktan gitmişti.

Vane aniden garip bir önseziyle irkildi, sinir bozucu bir ürperti bedenini sardı. Gerrard'ın şövaesiyle taburesini net bir şekilde gördüğünü, ama onun orada olmadığını hatırladı.

Çıktığından çok daha hızlı merdivenlerden aşağı indi.

Yüzünde sert, kasvetli bir ifadeyle koridordan geçip yan kapıdan dışarı çıktı. Ve durdu.

Yüzündeki haşin ifadeyi silmek için geç kalmıştı. Haremiyle

birlikte yürüyüş yapan Patience onu gördü ve anında gözleri korkuyla ışıldadı. Vane içinden bir küfür savurdu. Geç kalmış olsa da, alışılmış aldatıcı görünüşünü takınıp ona doğru yürüdü.

Ve haremine.

Penwick de oradaydı.

Vane dişlerini sıkarak Penwick'in selamına kendini beğenmiş bir edayla karşılık verdi.

"Minnie dinleniyor," dedi Patience gözlerine bakarak. "Ben de biraz hava alayım dedim."

"Yerinde bir karar," dedi Penwick. "Can sıkıntısını gidermenin bahçede gezinmekten daha iyi bir yolu yoktur."

Kimse onun sözlerine aldırmadı; hepsi Vane'e bakıyordu.

"Genç Gerrard ile at gezintisine çıkacağınızı sanıyordum," dedi Henry.

Vane ona bir tekme atmamak için kendini güç tuttu. "Öyleydi," diye yanıtladı. "Şimdi onu çağırmaya gidiyorum."

Edmond kaşlarını çatı. "Bu garip." Dönüp yıkıntılara baktı. "Öğle yemeğini kaçırmış olabilir, ama bu kadar uzun süre açlığa tahammül etmek kolay değil. Ve güneş neredeyse batmak üzere. Hâlâ çizim yapıyor olamaz."

"Belki, gidip onu arasak iyi olur," diye önerdi Henry. "Bu sabah bulunduğu yerden ayrılmış olmalı."

"Her yerde olabilir," diye sözünü kesti Edmond.

Vane dişlerini gıcırdattı. "Nerede olduğunu biliyorum, gidip onu getireceğim."

"Ben de seninle geleceğim," dedi Patience kararlılıkla. Vane onun yüzüne bakınca tartışmanın anlamsız bir çaba olacağını anladı ve başıyla onayladı.

"İzin verin, sevgili Bayan Debbington." Penwick yapmacık bir nezaketle kolunu uzattı. "Elbette, hepimiz geleceğiz; rahatladığınızdan emin olmak için. Kardeşinize söyleyeceğim bir iki çift sözüm olacak, sakın endişelenmeyin. Böylesine düşüncesizce davranıp sizi üzmesine izin veremeyiz."

Patience ona sert bir bakış fırlattı. “Böyle bir şey yapmayacaksınız. Sizin deneme girişimlerinizden bana gına geldi, beyefendi!”

“Bu doğru.” Fırsatı değerlendiren Vane onun elini sıkı. İleri doğru bir adım atıp Penwick’i kenarda bırakarak Patience’ı kendi tarafına çekti. Ve hızlı adımlarla harabelere doğru yürümeye başladı.

Patience da yanında ona ayak uydurmaya çalıştı. Gözleri yıkıntılarda, ona yetişmek için koşar adım yürümek zorunda olmasından hiç şikâyet etmedi.

Vane başını çevirip ona baktı. “Gerrard’ın şövalesi diğer taraftaydı, manastırın ötesinde, başrahibin odasına bakan tarafta.”

Patience başını salladı. “Öğle yemeğini unutmuş olabilir, ama seninle at gezintisine çıkacağını unutmuş olamaz.”

Vane arkasına bakınca Edmond ile Henry’nin kendilerini arama heyecanına kaptırmış olduklarını gördü. Edmond eski kiliseye doğru, Henry ise aksi istikamette kemerli yola doğru gidiyordu. Hiç değilse yardımcı olmaya çalışıyorlardı; diğer yandan Penwick inatla onların peşinden geliyordu.

“Ne olursa olsun,” dedi Vane, ilk yıkık duvara vardıklarında, “şimdiye kadar geri dönmüş olmalıydı; güneş batıyor ve ışık açısı öğleden sonra değişti.”

Patience’ın bir grup eğri büğrü taşın üstünden atlamasına yardım etti, sonra birlikte hızla manastırın batı tarafına ilerlediler. Henry doğu tarafına ancak varmıştı. Edmond’ın, Gerrard’ı çağıran sesini duyabiliyorlardı. Ancak yanıt gelmedi.

Duvarın yanına varınca Vane, Patience’ın devrilmiş taşların üstüne çıkmasına yardım etti. Sonra dönüp başrahibin odasına baktı.

Önceden gördüğü manzaradan farkı yoktu. Görüntü tam olarak aynıydı.

Vane küfür etti. Özür de dilemedi. Aşağı atladı ve Patience’ı belinden kavrayıp yere indirdikten sonra elinden tutup Gerrard’ın şövalesinin olduğu yere doğru ilerledi.

Gerrard'ın çizim yaptığı çimli alana ulaşmaları, basitlik, manastır duvarlarını geçmeleri, on dakikalık çaba gerektirdi. Başrahabin odayından uzaklaştıkça çimler yükseliyor, sonra koru-
luğun çalılık kesimiyle birleşiyordu. Gerrard eşyalarını yıkamış
kemerli geçit kapısının birkaç metre ötesindeki aşağı doğru hafif
eğimli bölgenin hemen önüne bırakmıştı.

Patience'in elini sıkıca tutan Vane doğrudan şivalenin yanına
gitti. Üzerindeki, rüzgârdan dalgalanan sayfa boştu.

Patience'in rengi attı. "Baplamamış bile."

Vane'in çenesi gerildi. "Baplamış." Raptiyeyle tutturulmuş
vırak kışık parçasına bir fiske vurdu. "Koparılmış." Sonra babı-
lanını ağaçlık araziye çevirdi.

"Gerrard"

Havlanışını uzun bir sessizlik izledi.

Taplara sürtünce çizme ucu Henry'nin geldiğini bildiriyordu.
Henry yıkılmış bir duvara tırmandı, ardından doğrulup önce şı-
valeyse sonra onlara baktı.

"Geldiğim yerde ona ait hiçbir iz yoktu."

Yükseklerin uzak köşesinden Edmond ortaya çıktı. Henry
gibi o da şıvaleyse baktı, sonra arkasını işaret etti. "Kilimim o
uzakta değil."

Vane ufukta bir ifadeyle elini sallayarak onlara ağaçlara doğru
gövdelerini işaret etti. "Siz o uçtan başlayın." Baplarını sallayıp
girdiler. Vane, Patience'a baktı. "Burada beklemek ister misin?"

Patience bapını salladı. "Hayır, seninle geleceğim."

Vane zaten bapları bir yanıt beklemiyordu. Elini sıkıca tuttu.
birlikte geldikleri gılsı çimenlikten geri dönüp koruluğa girdiler.

Penwick, otlaya pıllaya, ağaçlık bölgede onlara yetişen
Gerrard'a uculenerek araziyi köpe bucağı aramaya başladı.
Penwick soluklanmak için durduktan sonra söylenmeye başladı.
"Dehşetliğin ile konuşmamız için verseydiniz -ona sorumluluk
larını hatırlatıp aklını bapına toplamasını söyleseydiniz- eminim
bu saçmalıkların hiçbir olmazdı."

Patience alnına düşen saçları geriye atıp ona baktı. "Ne söylüştü?"

"Bembelli," Solukları düzelen Penwick, alaylanmış tavırına bürünmüştü. "Oğlanın hoppa bir hizmetçiyle randevusu varmış. Çişim yapacağını söyleyip dikkat çekmeden koruluğa ısrarımış."

Patience'in ağzı açık kaldı.

"Onun yakındayken sen böyle mi yapıyordun?" diye sordu Vane ve aniden hızla ona doğru yürümeye başladı.

"Şey..." Penwick paltosunu düzeltti, sonra Patience'in gödesini ona diktiğini gördü. "Hayır! Elbette, böyle yapıyordum. Her neyse, burada konu genç Debbington, ben değilim. Yakında rice kafayı sıyracak, buna hiç şüphem yok. Kadınları tarafından büyütülmüş, şımartılmış. Onu kontrol edecek bir erkek olmadıktan sonra, dilediği gibi azıp taşkınlık yapmasına izin verilmiş. Başka ne beklersiniz ki?"

Patience gerildi.

"Penwick," Vane güleğini onunluklere dikti. "Ya eve dön ya da çemeni kapat. Aksi takdirde, büyük bir servile dışlarını boğazından aşağı göndereceğim."

Sert ses tonu doğru söylediğinin bariz bir kanıtıydı.

Penwick'in aniden beteri attı, ama sonra hemen vicudunu dikledi. "Yardımları ıztı marminin emirlerine, elbette, giderim."

Vane buyruyla onayladı. "Git."

Bir umutla Patience'a bakan Penwick, onun da sert bakışlarıyla karşılaştıkça reddedilmiş bir mağdur edasıyla barmasını çekip topukları üzerinde döndü.

Ayak sesleri duyulmas oluncaya, Patience ısrını çekti. "Teşekkür ederim."

"Benim için büyük servile," diye güldü Vane. Omuzlarını çemetti. "Aslında kalıp konuşturmaya devam etmemi umuyordum."

Patience kahırlıdı.

Oni dahika süren verimsiz bir arayışın ardından ayağların arasında Edmunda ile Henry'yi gördüler. Patience durup alkışlarıyla

Gerrard'ın çizim yaptığı çimli alana ulaşmaları, özellikle manastır duvarlarını geçmeleri, on dakikalık çaba gerektirdi. Başrahibin odasından uzaklaştıkça çimler yükseliyor, sonra koruluğun çalılık kesimiyle birleşiyordu. Gerrard eşyalarını yıkılmış kemerli geçit kapısının birkaç metre ötesindeki aşağı doğru hafif eğimli bölgenin hemen önüne bırakmıştı.

Patience'ın elini sıkıca tutan Vane doğruca şövalenin yanına gitti. Üzerindeki, rüzgârdan dalgalanan sayfa boştu.

Patience'ın rengi attı. "Başlamamış bile."

Vane'in çenesi gerildi. "Başlamış." Raptiyeyle tutturulmuş yırtık kâğıt parçasına bir fiske vurdu. "Koparılmış." Sonra bakışlarını ağaçlık araziye çevirdi.

"Gerrard!"

Haykırışını uzun bir sessizlik izledi.

Taşlara sürtünen çizme sesi Henry'nin geldiğini bildiriyordu. Henry yıkılmış bir duvara tırmandı, ardından doğrulup önce şövaleye sonra onlara baktı.

"Geldiğim yerde ona ait hiçbir iz yoktu."

Yıkıntılardan uzak köşesinden Edmond ortaya çıktı. Henry gibi o da şövaleye baktı, sonra arkasını işaret etti. "Kilisenin o tarafta değil."

Vane soğuk bir ifadeyle elini sallayarak onlara ağaçlara doğru gitmelerini işaret etti. "Siz o uçtan başlayın." Başlarını sallayıp gittiler. Vane, Patience'a baktı. "Burada beklemek ister misin?"

Patience başını salladı. "Hayır, seninle geleceğim."

Vane zaten başka bir yanıt beklemiyordu. Elini sıkıca tuttu, birlikte geldikleri gibi çimenlikten geri dönüp koruluğa girdiler.

Penwick, oflaya puflaya, ağaçlık bölgede onlara yetişti. Gerrard'a seslenerek araziye köşe bucak aramaya başladılar. Penwick soluklanmak için durduktan sonra söylenmeye başladı. "Debbington ile konuşmama izin verseydiniz -ona sorumluluklarını hatırlatıp aklını başına toplamasını söyleseydim- eminim, bu saçmalıkların hiçbirisi olmazdı."

Patience alnına düşen saçları geriye atıp ona baktı. “Ne saçmalığı?”

“Besbelli.” Solukları düzelen Penwick, alışılmış tavrına bürünmüştü. “Oğlanın hoppa bir hizmetçiyle randevusu varmış. Çizim yapacağını söyleyip dikkat çekmeden koruluğa sığırmış.”

Patience’ın ağzı açık kaldı.

“Onun yaşındayken sen böyle mi yapıyordun?” diye sordu Vane ve aniden hızla ona doğru yürümeye başladı.

“Şey...” Penwick paltosunu düzeltti, sonra Patience’ın gözlerini ona diktiğini gördü. “Hayır! Elbette, böyle yapmıyordum. Her neyse, burada konu genç Debbington, ben değilim. Yakında iyice kafayı sıyracak, buna hiç şüphem yok. Kadınlar tarafından büyütülmüş. Şımartılmış. Onu kontrol edecek bir erkek olmadığından, dilediği gibi azıp taşkınlık yapmasına izin verilmiş. Başka ne beklersiniz ki?”

Patience gerildi.

“Penwick.” Vane gözlerini onunkilere dikti. “Ya eve dön ya da çenenin kapat. Aksi takdirde, büyük bir zevkle dişlerini boğazından aşağı göndereceğim.”

Sert ses tonu doğru söylediğinin bariz bir kanıtıydı.

Penwick’in aniden benzi attı, ama sonra hemen vücudunu dikleştirdi. “Yardımım sizi memnun etmiyorsa, elbette, giderim.”

Vane başıyla onayladı. “Git.”

Bir umutla Patience’a bakan Penwick, onun da sert bakışlarıyla karşılaşınca reddedilmiş bir mağdur edasıyla burnunu çekip topukları üzerinde döndü.

Ayak sesleri duyulmaz olunca, Patience içini çekti. “Teşekkür ederim.”

“Benim için büyük zevkti,” diye gürlledi Vane. Omuzlarını esnetti. “Aslında kalıp konuşmaya devam etmesini umuyordum.”

Patience kıkırdadı.

On dakika süren verimsiz bir arayışın ardından ağaçların arasında Edmond ile Henry’yi gördüler. Patience durup sıkıntıyla

içini çekti. “Gerrard’ın,” dedi yanında duran Vane’e dönerek, “bir hizmetçiyle ortadan kaybolduğunu düşünmüyorsun, öyle değil mi?”

Vane başını salladı. “Bana güven.” Etrafa bakındı, ağaçlık bölge oldukça dar bir alandı, hiçbir yerini gözden kaçırmış olamazlardı. “Gerrard henüz kızlarla o kadar ilgili değil.”

Henry ile Edmond yanlarına geldiler. Vane, elleri kalçasında, son bir kez daha etrafına baktı. “Haydi, yıkıntılara geri dönelim.”

Gerrard’ın şöalesinin önündeki çimenlikte durdular ve devrilmiş devasa taş yığınlarıyla parçalanmış kayaları incelediler. Güneş gökyüzünü kırmızıya boyuyordu; bir saat sonra hava karacak, arama çalışmaları tehlikeli bir hale gelecekti.

Henry onların düşüncelerini sözcüklere döktü. “Oldukça açık bir alan. Birisinin gizlenebileceği fazla yer yok.”

“Ama çukurlar var,” dedi Patience. “Bir tanesine düştüm, hatırladın mı?”

Vane ona baktı, sonra gözlerini şöaleye çevirip arkasında yükselen çimenlik tepeye baktı. Aniden fırlayıp kenarına gitti ve aşağı baktı.

“Burada.”

Patience derhal onun yanına gitti ve koluna tutunarak aşağı baktı.

Gerrard gözleri kapalı, kolları iki yana açılmış, sırtüstü yanyordu. Başka bakış noktalarından küçük bir eğim gibi görünen çukur, yaklaşık bir metre seksen santim yüksekliğinde, oldukça dik, dar bir yarıktı.

Patience’in beti benzi attı, adeta damarlarındaki kan çekildi. “Ah, hayır!”

Vane aşağı, Gerrard’ın ayaklarının yanına atladı. Patience hemen eteklerini toplayıp çömeldi. Vane eteğinin çıkardığı hışırtıyı duydu. Yukarı baktı. Işıldayan gözleriyle onu uyardı. Ancak Patience inatla çenesini kaldırdı ve öne doğru kıvıldanıp kenara biraz daha yaklaştı.

Vane alçak sesle bir küfür savurduktan sonra kollarını kaldırıp onu belinden kavradı ve aşağı indirdi.

Vane onu yere bırakır bırakmaz Patience kardeşinin yanında dizleri üstüne çöktü. “Gerrard?” İçki korkuyla titriyordu. Kardeşinin yüzü korkunç derecede beyazdı, kirpikleri tebeşir gibi yanaklarının üstünde kara birer hilal gibi görünüyordu. Titreyen eliyle kardeşinin alnına düşen bir tutam saçı geriye itti, sonra yüzünü avuçlarına aldı.

“Yavaş ol,” diye uyardı Vane. “Henüz onu kımıldatmaya çalışma.” Gerrard’ın nabzını kontrol etti. “Nabızı iyi. Muhtemelen kötü bir şekilde yaralanmamış, ama önce kırılan kemiği olup olmadığını kontrol etmeliyiz.”

İçki biraz ferahlayan Patience geri çekildi ve Vane, kardeşinin gövdesini, kol ve bacaklarını kontrol ederken onu izledi.

Vane, Gerrard’ın ayaklarına gelince kaşlarını çatı. “Kırık bir kemiği yok gibi görünüyor.”

Patience de kaşlarını çatı, sonra eğilip yavaşça kardeşinin başını kaldırdı, parmaklarını saçlarının arasında gezdirerek kafatasını kontrol etti. Eline bir şişlik geldi, derin bir sıyrık, sonra parmakları yapış yapış oldu. Patience bir an donakaldı, ardından Vane’e baktı. Titrek bir nefes alıp kardeşinin başını yavaşça yere koydu, elini geri çekip parmaklarına baktı. Üstündeki kırmızı lekeler. Yüzü ifadesizleşti, diğerlerinin görmesi için elini havaya kaldırdı. “Gerrard’ın başına...”

Sesi kesildi.

Vane’in yüz ifadesiye korkunç derecede sertti. “Vurmuşlar.”

Gerrard acıyla inleyerek kendine geldi.

Patience hemen yanına gitti. Yatağın kenarına oturup komodinın üstünde duran leğenin içindeki bezi sıktı. Kardeşinin alnını ve yüzünü silerken, omuzlarını yatağın arka tarafında kalan duvara yaslamış olan Vane onu izledi.

Gerrard yeniden sızlandı, ama ablasının özenli bakımına tes-

lim olmak zorunda kaldı. Vane duygusuz ve kayıtsızca bekledi. Başına vurulduğunu ve bilincini yitirdiğini anlar anlamaz onu eve taşımıştı. Edmond ile Henry de çalışma gereçlerini toplayıp peşinden gitmişlerdi. Patience ise kendinden geçmiş, perişan bir halde Vane'in yanında yürümüştü.

Ancak kardeşini yukarı, odasına çıkardıklarında kendine gelebilmişti. Ne yapacağını biliyordu ve her zamanki becerikliliğiyle yapması gerekeni çarçabuk yapmıştı. Solgun, bitkin bir halde olmasına rağmen, panik yapmamıştı. Vane sessizce onaylayarak onu sağ sola emirler yağdırırken bırakmış ve olanları Minnie'ye anlatmaya gitmişti.

Üst balkondan geçerken aşağıdaki koridorda Edmond ile Henry'nin diğerlerine Gerrard'ın geçirdiği 'kazayı' anlatarak ilgi odağı olduklarını görmüştü. Yıkıntılardan ayrılmadan önce başına vurulan taşı bulmuşlardı; eski kemerli kapının bir parçasıydı. Edmond ile Henry'ye göre bu, Gerrard'ın yanlış zamanda kemerin altında durduğu anlamına geliyordu; düşen bir taş başına isabet etmişti ve Gerrard çarpmanın etkisiyle geriye sendeleyip yarığa düşmüştü. Vane ise o kadar iyimser değildi. Üst balkonun gölgelerinde gizlenerek her yüzü ayrı ayrı incelemiş, her dehşet ifadesini dinlemişti. Hepsi kulağa gerçek geliyordu; her biri kendi karakterine, kendi tarzına göre tepki veriyor, hiçbirisi olayı önceden bildiğine dair bir emare ya da herhangi bir suçluluk belirtisi göstermiyordu. Vane suratını asarak Minnie'nin odasına doğru yürümeye devam etmişti.

Minnie ile Timms'e olanları anlattıktan sonra Patience'a yardım etmek için Gerrard'ın odasına dönmüştü. Minnie'nin tuhaf ev halkının tamamı oradaydı, Patience ile birlikte onları odadan dışarı çıkarmayı başarmışlardı. Yalnızca Minnie ile Timms kalmakta ısrarcıydı.

Vane şöminenin yanındaki eski koltukta oturan Minnie ile onun hemen yanında duran Timms'e baktı; Timms elini arkadaşının omzuna koymuş ona sessizce destek veriyordu. İkisinin

de dikkati yatağa odaklanmıştı. Vane vaftiz annesinin yüzünü inceledi ve Hayalet'in -yoksa hırsız mıydı?- hesabına bir not daha düştü. Minnie'nin yüzündeki derinleşen her çizginin, yaşlı gözlerindeki endişe ve üzüntünün bedelini ödeyeceklerdi.

"Ah! Başım!" Gerrard doğrulmaya çalıştı. Patience onu geri itip yatırdı.

"Başında bir yarık var, hareket etmeden yatıp dinlen."

Sersemliği hâlâ geçmemiş olan Gerrard söz dinledi ve gözlerini kırpıştırarak loş odada etrafına bakındı. Güneş batmıştı; gökyüzündeki son kızıl çizgiler de yok olmak üzereydi. "Akşam mı oldu?"

"Korkarım öyle." Vane duvarın yanından ayrılıp Gerrard'ın onu görebilmesi için öne doğru yürüdü. "Günü kaçırdın," dedi rahatlatıcı şekilde gülümseyerek.

Gerrard suratını astı; ablası leğeni götürmek için ayağa kalktığı sırada elini yavaşça başına götürdü. Yaraya dokunduğu anda yüz hatları gerildi. Elini geri çekerken Vane'e baktı. "Ne oldu?"

Gerrard'ın hem bakışlarındaki açıklık ve netlik hem de mantıklı sorusu onları rahatlattı.

"Ben de senin bana bunu söyleyeceğini umuyordum," dedi Vane. "Bu sabah çizim yapmaya çıkmıştın, hatırlıyor musun?"

Gerrard'ın suratı yine asıldı. "Başrahibin odasını batı kanadından gören yer. Orada pozisyon aldığımı hatırlıyorum."

Leğeni bırakıp geri dönen Patience kardeşinin yanına oturdu. Elini avuçlarına aldı. "Çizime başlamış mıydın?"

"Evet." Gerrard tam başını sallarken irkildi. "Çizdim. Genel hatları kabataslak çizdim ve sonra kalkıp detayları incelemeye gittim." Hatırlamaya çalışarak kaşlarını çatı. "Geri dönüp tabureme oturdum ve çizime devam ettim. Sonra..." Yüzünü ekşiterek Vane'e baktı. "Sonrası yok."

"Bir taşla başının arkasına vurulmuş," diye açıkladı Vane. "Oturduğun yerin arkasındaki kemerli kapıya ait taşlardan bi-

riyle. Hatırlamaya çalış; tabureden kalkıp geriye doğru yürüdü mü? Yoksa hiç ayağa kalkmadın mı?”

“Ayağa kalkmadım,” dedi Gerrard bir an düşündükten sonra. “Oturarak çiziyordum.” Ablasına baktı, sonra gözlerini Vane’ce çevirdi. “Son hatırladığım şey bu.”

“Hiçbir şey gördün ya da hissettin mi?” En son hatırladığın şey nedir?”

Gerrard suratını buruşturdu, sonra yavaşça başını salladı. “Hiçbir şey görmedim de, hissetmedim de. Elimde kalemim çiziyordum. Başrahibin ön kapısından geriye kalanların detayları üzerinde çalışmaya başlamıştım.” Patience’a baktı. “Nasıl çalıştığımı bilirsin. Çizim yaparken hiçbir şeye dikkat etmem, hiçbir şey görmem, duymam.” Bakışlarını yeniden Vane’ce çevirdi. “Tamamıyla işime dalmıştım.”

Vane başıyla onayladı. “Kaç saat çizim yaptın?”

Gerrard kayıtsızca kaşlarını kaldırdı. “Bir? İki saat?” Omuzlarını silkti. “Kim bilir? Üç saat de olabilir, ama o kadar uzun olduğundan şüpheliyim. Bana çizdiğim eskizi gösterirseniz daha net bir şey söyleyebilirim.” Beklentiyle bakışlarını onlara dikti.

Vane ile Patience bakıştılar, sonra gözlerini Gerrard’a çevirdiler. “Üzerinde çalıştığın eskiz şövaleden koparılmış.”

“Ne?”

Gerrard’ın hayret dolu nidası Timms tarafından tekrar edildi. Gerrard dikkatle başını salladı. “Bu çok saçma. Hırsız neden çizimimi çalsın, eskizlerimin bir değeri yok ki? Bitmemiştii bile.”

Vane ile Patience uzun bir an birbirlerine baktılar. “Bu yüzden seni bayılmış olması mümkün,” dedi Vane bakışlarını tekrar Gerrard’a yönelterek, “böylece son panoramayı asla bitiremedin.”

“Ama niçin?” Bu şaşkın soru Minnie’den geldi.

Vane dönüp ona baktı. “Bunu öğrendiğimizde, çok daha fazlasını da öğrenmiş olacağız.”

O akşamın ilerleyen saatlerinde Minnie, Timms, Vane ve Patience, Minnie'nin odasındaki şöminenin etrafında toplanmış konuşuyorlardı. Minnie'nin koltuğunun yanındaki ayak taburesinde oturan Patience yaşlı kadının çelimsiz ellerinden birini avucuna alıp diğerlerinin titrek alev ışığıyla aydınlanan yüzlerini inceledi.

Minnie endişeliydi, ama kırılğanlığının altında yatan inat damarı ve gerçeği öğrenme azmi kendini hemen belli ediyordu. Timms suçluların yaptıklarını kendisine değilse bile Minnie'ye bir hakaret olarak görüyordu. Hainlerin maskesini düşürmeye kesinlikle kararlıydı.

Vane'ye gelince... Patience onun yüz hatlarını inceledi; titreyen sarı ışıktaki her zamankinden haşın görünüyordu. Yeminli bir savaşı gibi... Aniden aklına gelen bu garip düşünce onu gülümsetmeye yetmedi. Bu unvan ona çok uygundu; Minnie'nin huzurunu bozmaya her kim cüret ettiyse, onu ortadan kaldırmaya, yok etmeye hazır görünüyordu.

Ve Patience'ın huzurunu bozanı da...

Patience bunun doğru olduğunu biliyordu; Gerrard'a yardım ederken omzuna dokunan ellerinde, gözlerinde gördüğü kaygılı bakışta bunu görmüş, hissetmişti.

Vane'in yanında olmak ve onun koruyuculuğu altında olduğunu bilmek çok rahatlatıcıydı; her ne kadar kendi kendine sadece şu an için -gelecekte değil- bunun tadını çıkarabileceğini söylüyor olsa da...

"Gerrard nasıl?" diye sordu ikinci koltukta oturan Timms eteklerini düzeltirken.

"Huzurla uyuyor," dedi Patience. İlerleyen saatlerde aksileşmeye başladığından ona afyon ruhu vermişti. "Ada yanında, ona göz kulak oluyor."

Minnie, Patience'a baktı. "Gerçekten iyi mi?"

Şömine rafına yaslanan Vane kımıldandı. "Görebildiğim kadarıyla, beyin sarsıntısına dair hiçbir belirti yok. Tahminimce, sabaha başının ağrısı dışında bir şeyi kalmayacak."

Timms homurdandı. “Ama ona kim vurdu? Ve niçin?”

“Başına vurulduğuna emin miyiz?” Minnie vaftiz oğluna baktı.

Vane asık suratla başıyla onayladı. “Aklı başında, belleği açık. Şayet dediği gibi oturuyorduysa, düşen bir taşın o açıdan, o güçle başına çarpmasına imkân yok.”

“Bu da bizi benim soruma geri götürüyor,” dedi Timms. “Kim ve neden?”

“Kim sorusunun yanıtı, Hayalet ya da hırsız.” Patience bakışlarını Vane’e çevirdi. “Tabii, eğer ikisi aynı kişi değilse.”

Vane kaşlarını çatı. “Aynı kişi olmaları pek mantıklı görünmüyor. Hayalet onu kovaladığımdan beri ortalıkta görünmüyor, ama hırsız durmaksızın çalmaya devam ediyor. Ayrıca yıkıntılar, Hayalet’in özel uğrak yeri olmasına karşın, hırsızın oraya ilgi duyduğuna dair hiçbir ipucu yok.” Hırsızın bir kadın olduğuna dair görüşünden onlara söz etmedi; nitekim bir kadının Gerrard’a taşla vurma gücüne ve cesaretine sahip olması olası görünmüyordu. “Hırsızın bugünkü olayın suçlusu olmadığını iddia edemeyiz, ama bu hainin Hayalet olması daha muhtemel görünüyor.” Vane bakışlarını Timms’e çevirdi. “Neden, sorusuna gelince, Gerrard’ın bir şey gördüğünden şüpheleniyorum; gördüğünün farkına bile varamadığı bir şey.”

“Ya da o canı onun bir şey gördüğünü sandı,” diye yanıtladı Timms.

“Detaylara dikkat etmekte gerçekten çok iyidir,” dedi Patience.

“Aslında tüm ev halkı biliyordu. Eskizlerinden birini gören herkes detaylarda ne kadar başarılı olduğunu anlar,” dedi Vane kıpırdanarak. “Kanımca, son eskizin kaybolmasından, gerçekten de birisinin görmesini istemediği bir şeyi gördüğü sonucunu çıkarabiliriz.”

Patience yüzünü ekşitti. “Çizimi hakkında özel hiçbir şey anımsamıyor.”

Vane ona baktı. “Gördüğü şey her neyse, ona sıra dışı gelmesi için bir neden yok.”

Kısa bir sessizlik oldu, sonra Minnie, “Gerrard’ın tehlikede olduğunu düşünüyor musun?” diye sordu.

Vane kararlı biçimde başını salladı. “O her kimse, Gerrard’ın hiçbir şey bilmediğini biliyor ve bu yüzden artık ona karşı tehlikeli bir tavır almayacaktır.” Diğerlerinin gözlerinde ikna olmadıklarını anlayınca gönülsüzce devam etti. “Orada saatlerce bilinçsiz bir durumda yattı. Gerrard, bu alçak için gerçek bir tehdit olsaydı, onu tamamen ortadan kaldırırdı, bunun için yeterli zamanı vardı.”

Patience ürpererek başıyla tasdikledi. Fakat Minnie ile Timms’in yüzleri daha kasvetli bir ifadeye bürünmüştü. “Bu hainin yakalanmasını istiyorum,” dedi Minnie. “Bu şekilde devam edemeyiz.”

“Doğru.” Vane doğruldu. “İşte bu yüzden Londra’ya gitmemizi öneriyorum.”

“Londra’ya mı?”

“Neden Londra?”

Omuzlarını yeniden şömine rafına yaslayan Vane kendisine çevrilen üç yüze de teker teker baktı. “İki sorunumuz var; hırsız ve Hayalet. Hırsız düşüncecek olursak, çaldıklarında herhangi bir uyum olmamasına ve bize neden çaldığına dair bir ipucu vermemesine rağmen, suçlunun ev halkından biri olma ihtimali yüksek. Çalınan eşyaların sayısını göz önünde tutarsak, Hırsızın bir gizleme yeri olduğu sonucuna varabiliriz; çaldıklarını sattığı olasılığını tamamıyla eledik. Şayet tüm ev halkını Londra’ya götürürsek, biz buradan ayrılır ayrılmaz, kesinlikle zan altında olmayan personel geniş çaplı bir araştırma yapabilir. Bu arada ben de, Londra’ya vardığımızda bütün valizlerin kontrol edilmesini sağlayacağım. Londra’da bir evde hırsızlık yapmak ve çalıntı malları gizlemek çok daha zor olacaktır.”

Minnie başıyla onayladı. “Bunu anlayabiliyorum. Ama ya, Hayalet ne olacak?”

“Hayalet,” dedi Vane yüz ifadesi sertleşerek, “bugünkü ola-

yın en muhtemel suçlu adayı o. Hayalet'in dışarıdan geldiğine dair hiçbir kanıt yok, büyük ihtimalle evden biri. Önceden olan her şey, ışıklar ve sesler, gece etrafta kimse yokken yıkıntılarda araştırma yapan birinden kaynaklanmış olabilir. Bugünkü olay oldu, çünkü muhtemelen Gerrard farkında olmadan Hayalet'in görülmesini istemediği bir şeye fazla yaklaştı. Tüm bu olanlar Hayalet'in çevrede kimse yokken yıkıntılarda bir şey aramak istediğini gösteriyor. Londra'ya giderek ona tam olarak istediği şartları sağlayacağız; terk edilmiş yıkıntılar."

Timms kaşlarını çatı. "Ama evden birisiyse ve tüm ev halkı Londra'ya gidecekse..." Aniden Vane'in amacını anlayınca yüzü ışıldadı. "Geri dönmek isteyecek."

Vane neşesizce sırtı. "Kesinlikle. Tek yapmamız gereken beklemek ve geri dönmek için ilk kimin girişimde bulunacağını görmek."

"Ama bunu yapacağından emin misin?" diye sordu Minnie suratını asarak. "Bugünden sonra bile ısrarcı olacak mı? Daha dikkatli davranması gerektiğini anlamış olmalı, yakalanmaktan korkuyordur."

"Yakalanmaktan korkup korkmadığı hakkında bir şey söyleyemem. Fakat—" Vane'in çenesi gerildi, "—şundan eminim ki, istediği boş harabelerse, bu fırsatı repmeyecektir." Minnie'nin gözlerine baktı. "Hayalet her kimse, takıntılı biri ve her neyin peşindeyse, vazgeçmeyecek."

Ve böylece karar verildi. Gerrard yolculuğa çıkabilecek duruma gelir gelmez, bütün ev halkı Londra'ya gidecekti. Vane uykuya gömülmüş, sessiz evde son bir tur atarken, zihninde bir sonraki gün trene konacakların listesini yaptı. Denetiminin son etabı, onu batı kanadının üçüncü katına götürdü.

Gerrard'ın odasının kapısı açıktı, loş ışık koridora yayılıyordu.

Vane sessizce yaklaştı. Eşiğin gölgesinde durdu ve yatağın karşısındaki arkası düz sandalyede, elleri kucağında, kardeşinin uyu-

yuşunu seyreden Patience'ı izledi. Yaşlı Ada şöminenin yanındaki koltuğa gömülmüş uyukluyordu.

Vane uzun dakikalar boyunca gözlerini Patience'ın yuvarlak kıvrımlarına çevirdi, parlak saçlarına ve yüzündeki kadınsı ifadeye baktı. Duruşundaki, yüzündeki bağlılık ve düşkünlük onu derinden etkiledi; kendi çocuklarıyla da ileride bu şekilde ilgilenilmesini, böyle bakılmasını ve korunmasını istediğini düşündü. Kendi sağlayacağı türden bir koruma değil, ama eşit derecede önemli, farklı bir türde koruma ve destek. O birini, Patience ise diğerini sağlayacaktı; bir elmanın iki yarısı gibi...

Birdenbire duygularının yine coştüğünü hissetti. Hayalet'i tanımlamak için kullandığı sözcükler beyninde çınıladı. Tanım, ona da gayet iyi uyuyordu. Takıntılıydı ve vazgeçmeyecekti.

Ona doğru yaklaşıncı Patience hemen varlığını sezdi. Başını kaldırıp gülümsedi, sonra kardeşine baktı. Vane ellerini omzuna koydu, bir an sıktı, ardından onu ayağa kaldırdı. Patience kollarını çattıysa da, Vane'in onu kollarına almasına karşı çıkmadı.

"Burada beklemene gerek yok," dedi Vane başını eğerek. "O artık tehlikede değil."

Patience yüzünü buruşturdu. "Ama—"

"Uyanıp da senin, altı yaşında bir çocukmuş gibi onun başını beklerken bu sandalyede uyuyakaldığını görürse, hiç mutlu olmayacaktır."

Patience'ın bakışları ne yapmak istediğini kesinlikle bildiğini söylüyordu. Vane onu saran kollarını biraz daha sıktı. "Kimse ona zarar vermeyecek ve bir şeye ihtiyacı olursa Ada burada." Onu kapıya yönlendirdi. "Bu gece uykunu alırsan, yarın ona daha faydalı olursun."

Patience omzunun üstünden arkasına baktı. Gerrard mışıl mışıl uyuyordu. "Galiba öyle..."

"Kesinlikle. Anlamsız bir şekilde bütün gece burada orurmanıza izin vermeyeceğim." Vane onu eşikten dışarı çekip kapıyı arkalarından kapattı.

Patience gözlerini kırıştırdı; tek görebildiği karanlıktı.

“Buradan.”

Vane kolunu beline atıp onu yanına çekti. Sonra ana merdivenlere doğru döndürdü ve yavaşça yürümeye başladı. Karanlığa rağmen Patience onun güçlü ve sıcak kollarında hemen rahatladı.

Karanlık evde sessizce yürüyerek karşı kanada geçtiler.

“Gerrard’ın iyi olacağına emin misin?” diye sordu odasının bulunduğu koridora vardıklarında.

“Bana güven.” Vane dudaklarını hafifçe şakağına dokundurdu. “İyi olacak.”

Vane’in derinden gelen yumuşak sesinde, ona sözcüklerden daha fazla güven veren bir şeyler vardı. Ablalığa özgü o sinirli, belki mantıksız, heyecanlı halinin son kısıntıları da tamamıyla kayboldu.

Karanlıkta gizlendiğini bilmenin verdiği güvenle, Patience’in dudakları kurnaz, çok kadınsı bir şekilde yukarı doğru kıvrıldı.

Odasına vardıklarında Vane kapıyı açıp onu içeri soktu. Bir centilmen bu noktada bırakır giderdi; oysa o bir centilmen olmadığıнын farkındaydı. Arkasından içeri girip kapıyı kapattı.

Patience kapı mandalının çevrildiğini duyunca peşinden oda ya girdiğini anladı. Dönüp ona bakmadı, ama şömineye doğru yavaşça yürüdü. Şömine yanıyordu, düşünceli bir uşak ateşe kömür atmış olmalıydı. Önünde durup alevlere baktı.

Ve ne istediğine karar vermeye çalıştı.

Vane’den ne istediğine.

Doğru söylemişti; Gerrard altı yaşında değildi. Ona göz kulak olduğu günler artık geride kalmıştı. Buna devam etmesi kardeşine zarar verirdi. Fakat o kadar uzun yıllar boyu hayatının odak noktası olmuştu ki, şimdi onun yerine geçecek bir şeye ihtiyaç duyuyordu. Onun yerini tutacak birine.

En azından bu gece için.

Verebileceği her şeyi ondan alacak birisine ihtiyacı vardı. Vermek onun kurtuluşuydu, rahatlama yolu; soluk almaya nasıl

ihtiyacı varsa, vermeye de aynı derecede vardı. İstenmeye, birinin onu olduğu gibi kabul etmesine ihtiyaç duyuyordu.

Vane'in yaklaştığını hemen sezdi. Derin bir nefes alıp döndü. Ve onu tam yanında buldu.

Yüzüne baktı; alevlerin aydınlattığı köşeli, sert hatlarına. Vane'in puslu gri gözleri onunkileri aradı. Patience doğru yanlış düşünmeden ellerini kaldırıp göğsüne koydu.

Vane durdu.

Patience kollarını yukarı kaldırarak daha yakınlaştı, sonra ellerini boynunda kenetledi, vücudunu ona bastırdı ve dudaklarını onunkilere doğru kaldırdı.

Dudakları buluştu. Ve kaynaştı. Büyük bir arzuyla. Patience onun ellerinin belinde kenetlendiğini hissetti, sonra Vane pozisyonunu değiştirdi ve kollarıyla onu sıkıca sardı.

Patience'in daveti kabulü Vane'i derinden etkilemişti; onu kollarında daha da fazla sıkmamak için kendini zor tuttu. Şeytanları zafer coşkusuyla uluyorlardı, onları bağlayıp zincire vurdu, sonra dikkatini yeniden kendi isteğiyle ona daha fazla yaklaşan Patience'a verdi. Vane'in elleri önce sırtında, sonra kalçalarında gezindi, poposunun dolgun kıvrımını kavrayıp şiddetle kasıklarına doğru çekti.

Bir an Patience'in soluğu kesildi, sonra tekrar dudaklarını ona uzattı, Vane de şevkle karşılık verdi. Zihninin gerisinde ona dizginlenmiş şeytanlarını, kibar davranış kavramlarını, tecrübe ve uzmanlığını -çapkınlık deneyimlerinin tüm özelliklerini- anımsatan bir uyarı duası çınliyordu. Bahsi geçen deneyim, bilinçli yönlendirme olmaksızın, belirli bir harekât planıyla kendini gösteriyordu. Şöminenin önü sıcaktı, burada soyunabilirler, daha sonra rahat yatağa geçebilirlerdi.

Bir plan hazırlayarak onu uygulamaya odaklandı. Onu ıhtirasla öpmeye devam etti ve ateşli biçimde karşılık aldığını hissetti. Patience'in dudağı cesurca onunkiyle dans etti. Vane kendinden geçmişti; aynı tatlı karşılığı almak için onu okşadı, uyardı.

Patience dilini yeniden onunkine doladı, ama bu kez yavaşça. Vane'in duyuları, dilinin attığı fiskeleri ve kendi dili üstünde kayışını baş döndürücü bir heyecanla takip etti.

Nihayet aklını toplamaya çalışıp dudaklarını yavaşça geri çektiğinde, göğsünde Patience'in ellerini hissetti. Parmakları gömleğinin üstünden onu yoğuruyordu, ardından elleri yukarı, omuzlarına kaydı; ceketi parmaklarını engelliyordu. Patience ceketi çıkarmaya çalıştı. Ceket ve yelek art arda yere düştü.

Bu kez boyunbağına saldırdı; Vane'in şeytanları kadar hevesli ve sabırsız görünüyordu. Ellerini yana iten Vane hızla boyunbağını çözüp yere fırlattı. Patience dikkatini gömleğinin düğmelerine çevirmişti bile; saniyeler içinde hepsini açtı. Kuşağını da çözdükten sonra açgözlü bir şekilde elini pantolonundan içeri sokup araştırdı, parmakları kasıklarındaki tüylere dolaştı.

Vane yüzünde gördüğü şehvetli merak ifadesine ve beklentiy-le ışıldayan gözlerine tadını çıkara çıkara baktı.

Patience büyülenmiş gibiydi. Vane onun her yerini keşfetmişti, ama o Vane'i henüz tam olarak inceleyememişti. Ellerini yapılı, geniş göğsünde ve iri kaburga kemiklerinin çıkıntılarında gezdirdi, parmakları yumuşak, kıvrıkcık tüylere dolandı; dokununca Vane'in göğüs uçları sertleşti.

Her şey inanılmaz derecede büyüleyiciydi. Patience erişim alanını genişletmek için sabırsızca gömleğini iki yandan çekşirtirdi.

Tam o sırada Vane de onun elbisesinin kollarını çekşirtiriyordu.

Bunu Patience'in aptalca, heyecanla kıkırdayışı takip etti. Elleri birbirlerinin üstünde, birlikte sallandılar. Patience onun gömleğiyle boğuşurken, Vane büyük bir ustalıkla elbisesini üstünden çıkardı.

Onu kollarına alıp öperken bir eliyle sırtından tutuyor, diğer eliyle de iç eteğinin bağını açmaya çalışıyordu.

Patience hevesle öpüşüne karşılık verdi, bir yandan da pantolonunun düğmelerini açıyordu. Dudakları birleşti, bir süre sonra ayrıldı, sonra daha büyük bir arzuyla yeniden birleşti.

İç eteği yere düştüğünde, Patience onun pantolonunu kalçalarından aşağı indiriyordu. Vane dudaklarını geri çekti. Gözleri buluştu, ateşli bakışlar çarpıştı. Vane geri çekilip önce çizmelerini sonra pantolonunu çıkardı.

Patience gözlerini kocaman açarak şöminenin altın ışığında ısıldayan vahşice sert vücut hatlarını inceledi.

Vane başını kaldırıncı izlendiğini gördü ve doğruldu. Tam ona uzanacağı esnada, Patience iç gömleğinin ucundan tuttu ve kolay bir hareketle yukarı kaldırıp başından çıkardı.

Gözleri Vane'in gözlerindeydi; yumuşak ipekli çamaşır parmaklarından yere kaydı. Ellerini uzatarak kendini onun kollarına attı.

Buluşmalarının en can alıcı anı, çıplak vücutlarının birbirine ilk değışı ona müthiş bir haz verdi. Derin bir nefes aldı ve gözlerini kapatıp kollarını geniş omuzlarına koyarak kendini onun vücuduna bastırdı. Göğüslerini sert göğsüne, kasıklarını üst bacaklarına ve karnını şehvetle şahlanmış organına dayadı.

Vücutları birbiri üstünde önce kaydı, sonra sıkıca kenetlendi. Vane güçlü kollarıyla onu sımsıkı sarmalamıştı.

Patience onun gerilimini hissedebiliyor, kendini tutmaya çalıştığını anlıyordu.

Gergin kaslarında hissettiği kuvvet onu etkiliyordu. Büyülüyordu. Yüreklendiriyor, teşvik ediyordu. Bilmek, dokunmak, zevk almak istiyordu. Boynuna doladığı kollarını gererek kendini ona daha da fazla bastırdı. Başını kaldırıp dudaklarını onunkilere sürttü. "Kendini tutma."

Vane aldırmadı; Patience ne istediğini bilmiyordu, bilemezdi. Başını eğip dudaklarını ağzına aldı ve bedenine bastırarak çıplak vücuttan aldığı hazı arttırmak için çılgınca bir arzuyla onu öptü. Patience'ın vücudu onunkinin üstünde kaydı; bu, Vane'i delirtici

bir şekilde tahrik eden çok güçlü, çok etkileyici bir temastı.

Birazdan onu yatağa götürmesi gerekiyordu.

Patience öpüşmeye ara verip dudaklarını köprücük kemiğine kaydırdı, boynunun tam altındaki duyarlı bölgeye.

Onu daha da çıldırtmak için.

Ona dokundu. Vane kıpırdamadan durdu. Patience büyük bir dikkatle parmaklarını sert organına doladı. Vane gerildi ve çaresizce soludu.

Yatağa. Şeytanları kükrüyordu.

Patience şaşmaz içgüdüyle, organının üstündeki parmaklarını daha bir güvenle kaparken, göğüs uçlarından birini yaladı, dili cayır cayır yanıyordu. "Dizginleri bırak," diye mırıldandı.

Vane'in başı dönmeye başlamıştı.

Patience onu bırakarak başını kaldırdı. Kollarını boynuna dolayıp, ona doğru yükseldi ve bir dizini kıvrırarak, bacağına kalçasına doladı. "Al beni."

Çıldırılmış gibiydi, ama Vane zaten uzun süredir o haldeydi.

Yatak ve kibarlık safsataları aklından uçup gitti. Bilinçsizce kalçalarından tutup onu kaldırdı. Patience'in bacakları derhal kalçalarına dolandı ve kendini ona sıkıca bastırdı.

Vane'in zonklayan organını, bacaklarının arasındaki kaygan ve ıslak yere yerleştiren o oldu.

Ve ardından ilk hareketi yapan da o oldu; onu içine alıp sert organının üstüne oturdu.

Vane'in tüm kasları son haddinde gerilmişti, güçlükle soluyordu. Kendini daha derine doğru iten Patience dudaklarını onunkilere sürttü. "Kendini tutma."

Yapmadı, yapamazdı; kontrolü tamamen bırakması imkânsızdı. Ama mümkün olduğunca dizginleri gevşetti. Kaslarını esneterek onu kaldırdı ve yeniden otururken yukarı doğru itti.

Patience çabucak öğrendi. Bir sonraki sefer onu kaldırdığında, önce gevşedi, sonra otururken kaslarını gerdi.

Vane dişlerini sıkıttı. Ateş gibi yanan vücuduyla üstünde gidip geldikçe başı dönüyordu. Patience'ın onunla aşk yaptığı ve ona bilerek zevk verdiği, öpüşlerin okşayışların en özelini ona sunduğu gerçeğini tam olarak ne zaman idrak etmeye başladığını hiç bilmiyordu. Ama işte birdenbire her şey apaçık bir hale gelmişti.

Vane daha önce hiç böyle sevilmemişti, hayatındaki hiçbir kadının böylesine kararlılıkla ona zevk vermeye çalışmamıştı.

Kaygan ve ıslak okşayışlar devam etti; aklını kaçıracağından artık emindi. Ateşi giderek yükseliyor, tüm bedeni alev alev yanıyordu. Ve ısının kaynağı Patience'tı.

Ona sunduğu ıslak fırına kendini gömdü ve cesurca sarmalandığını hissetti. Boğuk bir sesle inleyerek şöminenin önündeki halıya dizleri üstüne çöktü.

Patience anında uyum sağladı ve daha büyük bir ihtirasla üstünde gidip gelmeye başladı.

Vane'in daha fazla dayanacak gücü kalmamıştı. Ellerini kalçalarına koyup onu tuttu ve bu muhteşem sevişmeyi uzatma arzusuyla çaresizce soluk almaya çalıştı. Patience yeniden kontrolü ele geçirmeye uğraşarak kıpırdandı. Vane dişlerini sıkarak acıyla sızlandı, sonra ellerini sırtında kaydırды. Patience kendini geriye bırakınca doya doya şişmiş göğüslerini izledi.

İnanılmaz bir zevkti.

Göğüslerinden birini ağzına alınca Patience inledi. Dakikalar içinde iniltileri hızlandı. Vane aç bir kurt gibi göğüslerini yalıyor, uçlarını emiyordu. Vane'in organı içini dolduruyor, onu tamamlıyordu; daha da bastırıyor, daha da derinlere inmeye devam ediyordu. Her şeyiyle onun içindeydi; vücudu, beyni ve tüm duygularıyla.

Patience kontrolü tekrar ele alamayacağını anlayınca, yönü değiştirip kalçalarını onun üstünde yuvarlamaya başladı.

Bu kez inleyen Vane oldu. İçindeki gerilimin giderek yükseldiğini hissediyordu, artık kontrol edecek, kendini tutabilecek rakatı kalmamıştı.

Uzanıp parmaklarını ıslak kıvrımlarının arasında kaydırdı. Tek bir dokunuş yetti; Patience paramparça oldu, binlerce parçaya ayrıldı, o görünmez uçurumdan aşağı düşüp doyuma ulaşırken tüm duyuları çatlak bir haykırıyla patladı.

Bir saniye sonra da Vane onu takip etti.

Birkaç dakika boyunca hiç kımıldayamadılar. Kalp atışları yavaşlamış, vücutları soğumuştı, ama ruhları hâlâ uçuyordu.

Sonunda Vane başını eğip dudaklarını, şakaklarına değdirdi. Patience başını kaldırdı. Vane gözlerini süzdü, sonra onu nazikçe öptü. Dudakları birbirinden ayrılınca da sordu. “Fikrini değiştirdin mi?”

Patience önce ne sorduğunu kavrayamadı, ama hemen sonra dikkatli bakışlarını fark edince anladı. “Hayır.”

Vane tartışmadı. Sarıldı, bir süre vücudunu saran sıcaklığını hissetti. Sonra da onu yatağına taşıdı.

An Altıncı Bölüm



Neden onunla evlenmek istemiyordu?
Niçin evliliğe karşıydı?

Londra yolunda atlarını süren Vane'in beyninde hep bu sorular dönüp duruyordu. Gerrard'ın kazasından sonraki ikinci sabahı. Yolculuğa hazır duruma geldiğini söyleyen Gerrard, Vane'in yanında oturmuş, boş gözlerle manzaraya bakıyordu.

Vane atının kulaklarını bile görmüyordu. Kafası Patience'la ve şu anda kendini içinde bulduğu durumla meşguldü. O, Minnie ve Timms, Vane'in üstü açık arabasının arkasındaki arabada yolculuk ediyorlardı. Onların ardından da, Bellamy Köşkü'nün geri kalan fertlerini taşıyan kiralık at arabaları geliyordu.

Sol bileğindeki ani baskı Vane'in aşağı bakmasına neden oldu; pozisyonunu değiştirip yeniden kıvrılarak sol çizmesine dayanan Myst'i izledi. Kapalı arabada Patience'a eşlik etmek yerine, Myst sahibini şaşırtarak Vane ile gitmeyi tercih etmişti. Kedilerle ya da delikanlılarla hiçbir sorunu olmamasına karşın, iki yol arkadaşını da Patience ile değişmeye hazırdı.

Böylece anlaşılmasız tutumu hakkında onu sorgulayabilirdi.

Patience onu seviyor, ama evlenmeyi reddediyordu. Onun şartlarında birisi için bu gerçekten açıklanamaz bir durumdu. Çenesini gerip, gözlerini atının kulaklarının arasına odaklayarak ileri baktı.

İlk planı, Patience'ın duvarlarını tutkusuyla yıkmaktı; yola gelip evlenmeyi kabul edecek kadar onu aşkına bağımlı kıla-

caktı. Ne var ki, bu planda bir aksaklık olmuştu. Vane kendisinin bağımlı hale geleceğini ve bildiği her şeyden daha güçlü bir arzunun esaretine gireceğini hiç hesap etmemişti. Öylesine bağımlı olmuştu ki, bu arzu ve şeytanları artık onun iradesine tabi değildi.

Şeytanları ve o sersem ihtiyaç, ahırdaki ilk seferde serbest kalmışlardı. O şartlar altında bunu anlaşılabilir görüp göz yummuştu. Patience'ın yatak odasına girdiği gece, tüm dizginler onun elindeydi; soğukkanlı ve başarılı bir şekilde kendine hâkim olup kontrolü kaybetmemişti. Bu başarı kendinden hoşnut ve aşırı emin olmasını sağlamıştı.

Üçüncü birliktelikleriyse, iki gece evvel, memnuniyetini yok etmiş, kendine güvenini tamamen ortadan kaldırmıştı.

Yine kontrolünü kaybetmesine ramak kalmıştı.

Daha kötüsü, Patience bunun farkındaydı. Onu bilerek baştan çıkarmıştı ve neredeyse tuzağa düşürüyordu.

Bir kadının o meşhur, övgüye değer iradesini her zamanki muazzam gücünden bu denli aşağılara çekebilmiş olması Vane'in düşünmek istemediği bir gerçektir. Dün gece yalnız uyumuştur, ama pek de iyi uyuduğu söylenemezdi. Gecenin yarısını düşünerek geçirmişti. Gerçek şuydu ki, başı sandığından daha büyük dertteydi. Gerçek şuydu ki, kendini bırakmak için can atıyordu, kendini kaybetmek ve ona olan aşkında sonuna kadar gitmek için çıldırıyordu. Sırf bunu düşünmek bile cesaret kırıcıydı, zira o kontrol kaybını daima, özellikle bu alanda, bir tür teslimiyet gibi görürdü.

Bilerek teslim olması, Patience'ın istediği gibi bilerek kendini bırakması hayal edilemeyecek kadar sinir bozucuydu.

Birbirleriyle etkileşimleri, yelken açtığı bu özel yolda önceden kestiremediği tehlikeli gizli etkiler ortaya çıkarmıştı. Ya, anlaşılabilir reddinde ısrar ederse ne olacaktı? Vane ondan vazgeçebilecek miydi? Gitmesine izin verebilecek miydi? Başka bir kadınla evlenebilecek miydi?

Vane sert koltukta kıınıldandı ve elindeki dizginleri yeniden yerleştirdi. Bu soruları düşünmek bile istemiyordu. Aslında, açıkça düşünmeyi reddediyordu. Şayet o böyle bir tutum takınabiliyorsa, Vane de takınabilirdi.

Patience onunla evlenecek, karısı olacaktı. Tek yapması gereken bundan başka mantıklı bir alternatif olmadığına onu ikna etmekte.

İlk adım, evlilik konusundaki anlaşılmas tutumunun nede-nini öğrenmekti. Diğer arabaların fazla geride kalmaması için hızını yavaşlatırken, artık kendi sorunu haline gelen Patience'ın problemini öğrenebilmek için planlar yapmaya çalıştı.

Öğle yemeği için Harpenden'de kısa bir müddet durdular. Patience ile Timms hâlâ keyifsiz olan Minnie ile ilgilendi. Patience bir ara kardeşinin yanına gidip durumunu sordu; Gerrard ablasına Minnie'nin daha çok ihtiyacı olduğunu bildiğinden, onu kendi arabalarına çağırma isteğini bastırmak zorunda kaldı.

Atlı arabalar alayı yeniden yola çıktı. Gerrard arkasına yaslanıp meraklı ve hevesli gözlerle çevreyi incelemeye başladı. "Hiç bu kadar güneye gelmemiştim."

"Ah?" Vane gözlerini atlardan ayırmadı. "Evin tam olarak nerede?"

Gerrard, Chesterfield dışındaki vadiyi detaylarıyla tarif ederek ona evinin yerini anlatınca, Vane kolayca zihninde canlandırabilirdi. "Hep orada yaşadık," diye tamamladı sözlerini.

"Babanın beklenmedik şekildeki ölümü sizin için çok zor olmuş olmalı; özellikle annen ve Patience için."

Gerrard omuzlarını silkti. "Pek değil. Zaten o zamana değin de araziyi yıllarca annemle ablam idare etti."

"Ama..." Vane kaşlarını çatarak Gerrard'a baktı. "Ama baban da ilgileniyordu mutlak, öyle değil mi?"

Gerrard başını salladı. "O hiç ilgilenmezdi. Aslında eve pek gelmezdi. Ben altı yaşındayken öldü, buna rağmen onu hatırlamıyorum bile. Evde birkaç geceden fazla kaldığını bilmem.

Annem Londra'yı ve Londra'daki arkadaşlarını tercih ettiğini söylüyor; eve sık gelmemesi onu üzerti.”

Gözleri uzaklara dalıp gitti. “Bize hep onun ne kadar yakışıklı olduğunu, av sırasında ne kadar mükemmel at bindiğini, pelecinini nasıl zarif bir beyefendi gibi taşıdığını anlatırdı.” Suratını buruşturdu. “Ama ben onun nasıl görüldüğünü hiç hatırlamıyorum.”

Vane’in içi titredi. Babasını hiç hatırlamaması çok şey söylüyordu. Reginald Debbington gibi zengin adamların ailelerine bu şekilde davranması duyulmamış bir şey değildi. Vane bunu biliyordu. Fakat bu tür erkeklerin çocuklarıyla daha önce hiç yakınlaşmamış, onları hiç dinlememiş, onlar adına hiç bu kadar üzüntü ve kızgınlık duymamıştı. Kendi ailesinin Cynsterların en önem verdiği şeyden yoksun kalmıştı bu çocuklar; aile kavramı, ev, yuva, baba figürü, sevgi ve şefkati...

Gerrard’ın tarif ettiği evi gözünde canlandırabiliyor, ama içindeki atmosferi kavrayamıyordu. Doğal lideri, güçlü koruyucusu olmayan bir aile ona tamamıyla yabancıydı.

Bununla birlikte, Patience’ın babasının tavırlarını nasıl karşıladığını tahmin edebiliyordu. Vane kaşlarını çattı. “Baban-Patience ona çok bağlı mıydı?”

Gerrard’ın şaşkın bakışı yeterli cevaptı. “Bağlı mı?” Kaşları yukarı kalktı. “Sanmıyorum. Öldüğünde sorumluluk hakkında bir şey söylediğini anımsıyorum.” Bir an sonra ekledi. “Yanında olmayan birine bağlanmak zor bir şey.”

Bağlılığına değer vermeyen biri. Bu sözler Vane’in beyninde yankılandı.

Atlar South Audley Caddesi’nin batısındaki Aldford Caddesi’nde durduğunda gölgeler uzuyordu. Vane dizginleri Duggan’a fırlatıp aşağı atladı. Minnie’nin seyahat arabası onunkinin arkasında, tam 22 Numara’nın basamaklarının önünde durdu. 22 Numaralı ev Cynsterların iş yaptığı güvenilir Bay Montague tarafından kısa süreliğine kiralanmıştı.

Vane, Minnie'nin kapısını açtı ve elini uzatarak önce Patience'ın, sonra Timms ile Minnie'nin inmesine yardımcı oldu. Bu arada diğerleri de arabalarından indiler. Evden çıkan bir uşak ordusu bagajlarını almak için koşuşturmaya başladı.

Basamakları çıkarlarken evin ön kapısı açıldı, kapıda uzun boylu, düşük omuzlu, korkunç yüzlü bir adam belirdi. Patience adamın hayatında gördüğü en acayip kâhya olduğunu düşündü.

Oysa Vane'e hiç de acayip gelmedi. Minnie'yi eşikten geçirirken onu başıyla selamladı. "Sligo."

Sligo eğildi. "Efendim."

Minnie ona bakıp gülümsedi. "Sligo, ne hoş bir sürpriz bu."

Patience, adamın utandığına yemin edebilirdi. Huzursuz görünerek tekrar eğildi. "Hanımefendi."

Sonraki birkaç saat ev halkının oda paylaşımları ve eşyalarını yerleştirmeleriyle geçti. Bu arada Patience'ın kâhyayı ve diğer hizmetkârlar üzerindeki otoritesini bolca gözlemleme fırsatı oldu. Masters ve Bayan Henderson da Sligo'yu önceden tanıyorlar, ona saygın bir denkleri gibi davranıyorlardı.

Neyse ki, Vane diğerleri odalarına yerleşirken, Henry, Edmond ve Gerrard ile ilgilenerak ayak altında dolaşmalarına engel oldu. Daha sonra üçü yeni evlerinin civarını incelemek üzere yemekten bir saat önce dışarı çıktığında, Patience oturma odasındaki Josephine koltuğa oturup içini çekti.

Ve omzunu şömine rafına dayamış, her zamanki pozunda duran Vane'e baktı. "Sligo kim?"

Vane'in dudak kıvrımları yukarı kalktı. "Devil'in eski yaveri."

Patience kaşlarını çatı. "Devil— St. Ives Dükü mü?"

"Evet. Devil şehir dışındayken, onun bekçiliğini yapıyor. Bir süreliğine onu ödünç aldım."

"Niçin?"

"Çünkü bu evi iyi bilen güveneğimiz birine ihtiyacımız var. Sligo şu anda gelen bütün bagajların kontrolünü denetliyor.

Kesinlikle güvenilirdir. Şayet bir şeye ihtiyacın olursa, her ne olursa olsun, ona söyle, hemen ayarlar.”

“Ama...” Patience’ın kaşları hâlâ çatıktı. “Sen burada olacaksın, öyle değil mi?”

Vane direkt olarak gözlerine baktı. “Hayır.” Altın ışıltılı el gözlerdeki korku mu yoksa sadece hayal kırıklığı mıydı? “Bir yere gitmiyorum, buradayım. Ama kısa süre önce, iki adım uzakta Curzon Caddesi’nde bir ev satın aldığımı herkes biliyor. Şimdi orada kalmak yerine burada vaftiz annemle kalmamın hiçbir kabul edilebilir açıklaması olmayacaktır.”

Patience yüzünü ekşitti. “Bunu düşünmemiştim. Sanırım, artık Londra’da olduğumuza göre, sosyetenin prensiplerine uymamız gerekiyor.”

Geceyi onun yatağında geçirmesi mümkün değildi. “Kesinlikle.” Vane tepkisini belli etmemeye çalıştı. Başka seçenekler vardı, ama şimdi onlardan bahsetmenin sırası değildi. Öncelikle ilişkilerinin rayına girmesi gerekti.

Doğrulup şömineden uzaklaştı. “Artık gitsem iyi olacak. Yarın uğrayıp işlerin nasıl gittiğine bakarım.”

Patience’ın elini tuttu ve dudaklarına götürdü. Parmaklarının hafifçe titrediğini hissetti.

O anlık tatmin olmuştu, gülümseyerek yanından ayrıldı.

“Gerçekten çok heyecan verici!”

O sabah onuncu kez Angela’nın sevinç nidasını duyan Patience önemsemedi. Oturma odasındaki kanepede oturmuş yeni bir örtü işliyordu. Vane’in gelmesini beklerken zihnini dağıtmak, ellerini meşgul etmek istemişti.

Tabii, gelirse. Saat on biri geçiyordu.

Yanında Timms örgü örüyor, Minnie şöminenin karşısındaki koltukta dinleniyordu. Diğer kanepede Bayan Chadwick, Angela ve Edith Swithins oturuyordu.

“Her yeri görmek istiyorum; tiyatroları, giyim dükkânlarını,

şapka dükkânlarını...” Angela, elleri göğsünde, etrafında dönmeye başladı. “Müthiş heyecanlı, muhteşem güzel olacak!” Dönmeyi bırakıp annesine baktı. “Öğlen yemeğinden önce çıkmayacağımıza emin misin?”

Bayan Chadwick içini çekti. “Daha önce konuştuğumuz gibi, öğleden sonra kısa bir gezintiye çıkıp hangi giyim dükkânının daha uygun olabileceğine karar vereceğiz.”

“Bruton Caddesi’ndeki olmalı,” dedi Angela. “Ama Edmond en iyi dükkânların Bond Caddesi’nde olduğunu söylüyor.”

“Bond Caddesi, Bruton Caddesi’nin hemen arkasında.” Patience rehber el kitabını incelemişti. “Zaten birini gezmeyi bitirdiğimizde, diğeri başlamış olacak.”

“Oh, iyi.” Öğleden sonrası için beklentileri karşılanan Angela bir köşeye oturup hayallere daldı.

Patience şömine rafındaki saate bakmamak için kendini zor tutuyordu. Tıkırtılarını duyuyor, dakikaları sayıyordu; sanki saatlerdir bu sesi dinler gibiydi.

Şehir hayatının ona asla uymayacağını hemen anlamıştı. Sabah onda kahvaltı, ikide öğle yemeği, sekizde akşam yemeği fikri ona hiç cazip gelmiyordu. Sabah her zamanki gibi erkenden uyanıp kahvaltı salonunu bomboş bulması yeterince kötüydü. Evde oyalanacağı bir piyano olmaması da yeterince kötüydü. Daha kötüsü, görünüşe göre, sokakta yalnız başına yürümesinin kabul edilemez olmasıydı. En kötüsüye, Aldford Caddesi 22 Numara’nın, Bellamy Köşkü’nden çok daha küçük olmasıydı, zira bu ev halkıyla sürekli iç içe, burun buruna olacakları anlamına geliyordu.

Vane geldiğinde ona bir an önce Hayalet’le hırsız bulması gerektiğini söyleyecekti. Böylece çabucak geri dönebilirlerdi.

Saat tıkırdadı. Patience dişlerini gıcırdatarak dikkatini önündeki işe verdi.

Kapı vurulduğunda mutlu bir yüzle dantel işleyen Edith Swithins dışında hepsi başlarını o yöne çevirdi. Kapı açıldı, içeri

Vane girdi. Gözleri önce Patience'a takıldı, ardından Minnie'yi sevgi dolu bir edayla selamlayıp sağlığını ve geceyi nasıl geçirdiğini sordu.

"Muhtemelen senden daha fazla uyumuşumdur," diye karşılık verdi Minnie kurnaz bir gülümsemeyle.

Vane itiraz etmedi. "Parka gitmeye hazır mısınız?"

Minnie suratını buruşturdu. "Belki yarın beni kısa bir gezintiye ikna edebilirsin. Bugün sakince oturup dinlenmek ve yol yorgunluğunu üstümden atıp gücümü toplamak istiyorum."

Renginin son birkaç gündenkinden daha iyi olduğuna dikkat eden Vane kaygılanacak bir şey olmadığına karar verdi. Patience'a baktı, sonra tekrar Minnie'ye döndü. "Çıkmak istemiyorsan, belki senin yerine Bayan Debbington'ı götürebilirim."

"Elbette." Minnie yeğenine bakıp gülümsedi ve gitmesi için işaret etti. "İçerde tıklıp kalmak Patience için çok sıkıcı."

"Evet, Bayan Debbington," dedi Vane gülerek, "parkta kısa bir araba gezintisine ne dersiniz?"

Patience tereddüt etti.

Angela konuşmak için ağzını açmıştı ki, Bayan Chadwick atılıp dudaklarıyla sessiz bir 'Hayır!' işareti yaptı.

Patience sonunda karar verip tek kaşını kaldırdı. "Tabii, beyefendi. Biraz temiz hava almak çok hoşuma gider."

Vane, Minnie ile Timms'i selamladıktan sonra, ayağa kalkan Patience'a kolunu uzattı. Birlikte odadan çıktılar.

"Diğerleri nerede?" diye sordu Vane koridorda.

Patience bir an düşündü. "Whitticombe kütüphanede; yığınla kitap var, ama maalesef oda çok küçük. Sanırım, Edgar ile General dışarı çıkacaklar, ama nereye gideceklerini bilmiyorum. Edgar, Tattersalls'a bakmaktan söz ediyordu."

"Hımmm." Vane kaşlarını çatı. "Sligo nereye gittiklerini muhtemelen biliyordur. Peki, ya diğerleri?"

"Henry, Edmond ve Gerrard bilardo odasındalar." Patience durup ona baktı. "İçinde bilardo odası olan ama müzik odası ol-

mayan bir ev hakkında ne düşündüğümü sana söylemeyeceğim.”

Vane’in dudakları büzüldü. “Burası bir beyefendinin evi.”

Patience homurdandı. “Her neyse, o üçlünün bilardo oynamakla yetineceğini sanmıyorum. Dışarı çıkmayı planlıyorlar; Haymarket, Exeter Exchange ve Pall Mall’dan söz ettiklerini duydum. Peerless Pool diye bir yere gitmekten bile bahsettiler.”

Vane gözlerini kırıştırdı. “Orası kapalı.”

“Öyle mi?” Patience kaşlarını kaldırdı. “Onlara söyleyeyim.”

“Boş ver. Ben söylerim. Sen git, mantonla şapkanı al, ben de bu arada onlarla birkaç dakika konuşayım.”

Patience mağrur bir şekilde başını yana eğdi ve odasına gitmek üzere merdivenlere yöneldi. Vane bir süre arkasından baktıktan sonra bazı kesin kurallar koymak üzere bilardo odasının yolunu tuttu.

Birkaç dakika sonra ön koridorda buluştular. Vane evin önünde duran arabaya binmesine yardımcı oldu, sonra kendisi de atlayıp yanına oturdu.

Park yakındı; atlarını ağaçlık yola doğru yönlendirirken, Vane sorularına devam etti. “Alice Colby? O nerede?”

“Kahvaltıya gelmedi.” Patience’in kaşları kalktı. “Odasında olmalı. Şimdi sen sorunca fark ettim, geldiğimizden beri onu hiç görmedim.”

“Muhtemelen odasında dua ediyordur. Zamanının çoğunu böyle geçiriyor gibi görünüyor.”

Patience omuzlarını silkip ileriye baktı.

“Ev halkından hiç kimseye kendi başına ortadan kaybolma fırsatı vermemeliyiz,” diye devam etti Vane. “Birbirleri arasında gizli bir ortaklık olduğunu düşünmüyorum. Ama hiçbirinin çalınan değerli parçaları, inciler gibi örneğin, başka bir suç ortağına vermediğine emin olmalıyız.” Derin bir nefes aldı. “Ve bu da, senin, benim, Gerrard’ın, Minnie’nin ya da Timms’in -Sligo’nun da yardımıyla- her evden çıkışlarında onlara eşlik etmemiz gerektiği anlamına geliyor.”

“Angela ile Bayan Chadwick öğleden sonra Bruton ve Bond Caddesi’nde gezmeyi planlıyorlar.” Patience burnunu kırıştırdı. “Galiba ben de onlarla gideceğim.”

Vane gülme isteğini bastırdı. “Git.” Çoğu hanım o caddelerdeki şapka ve giysi dükkânlarına bayılırdı. Patience’ın ilgisizliği Kent’te sakın bir yaşamı tercih edeceğine delaletti. “Bu öğleden sonra Henry, Edmond ve Gerrard’a rehberlik yapmayı gönülsüzce de olsa kabul ettim. Sligo’yu da Edgar ile General’i göz hapsinde tutması konusunda uyardım.”

Aniden susup yanlarından geçen arabaları gösterdi. “Bak, sosyetenin tanınmış hanımları geçiyor.”

Patience kadife ya da deri koltuklarda neşeyle sohbet eden, kendinden emin, son derece şık ve zarif hanımlara baktı. Hemen hepsi başlarını hafifçe yana eğerek Vane’i selamlıyor, o da onlara kibarca karşılık veriyordu.

Patience çenesini kaldırıp gözlerini başka yöne çevirdi. Mantosunun ve şapkasının demode olduğunu biliyordu. Kılıksızdı. Hatta rüküş bile denebilirdi.

Fakat sadece birkaç hafta Londra’da kalacaktı -bir hırsız yakalamak için- yani gardiobunun pek bir önemi yoktu.

En azından onun için bu bir önem teşkil etmiyordu. Bakışlarını yeniden Vane’e yöneltti. Onunla ilgilenen, gözlerini ondan ayırmayan hanımlardan hiç de etkilenmiş görünmüyordu.

O sırada çok şık bir arabanın içindeki bir hanımın, diğerleri gibi baygın gözlerle onu süzmekten ziyade koltuğunda dimdik oturarak gözlerini onlara dikmiş olduğunu fark etti. Sonra ısrarla el sallamaya başladı.

Vane de hanımı görmüştü. Yüzü gerildi, bakışlarında bir çekingenlik belirdi. Atlarını yavaşlatıp gösterişli arabanın yanında durdu.

İçeride Patience’ın yaşlarında, açık kahverengi saçlı, mavi-gri gözleri çok zeki bakan bir hanım oturuyordu. Bakışları derhal Patience’a kilitlendi. Memnuniyetle gülümsedi.

Vane sert bir ifadeyle onu selamladı. "Honoriam."

"Vane," dedi gülümsemesini sürdürerek. "Ve bu hanım kim?"

"Seni Bayan Patience Debbington'la tanıştırayım. Minnie'nin yeğeni."

"Öyle mi?" Hanım elini Patience'a uzattı. "Honoriam, sevgili Bayan Debbington."

"St. Ives Düşesi," dedi Vane suratsızca.

Honoriam ona aldırmadı. "Sizinle tanışmak bir zevk. Minnie iyi mi?"

"Öncekinden daha iyi." Patience eski püskü giysilerini unutup rahatça yanıt verdi. "Bir süre önce soğuk almıştı, ama şimdi çok daha iyi."

Honoriam başını salladı. "Şehirde ne kadar kalmayı planlıyor?"

Hayalet ve hırsız yakalanana dek. "Ah..."

"Emin değil," diye araya girdi Vane. "Minnie'nin her zamanki şehre kaçışlarından biri, ama bu kez dostlarını da yanında getirdi." Sıkkin bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. "Ne zaman döneceğine henüz karar vermedi."

Honoriam uzun bir an onun yüzünü süzdükten sonra bakışlarını yeniden Patience'a çevirdi. "Eminim, kısa zamanda yeniden görüşeceğiz, Bayan Debbington." Elini sıkı. "Sizi daha fazla tutmayayım. Önünüzde uzun bir sabah olmalı. Benim de yapacak işlerim var."

Vane, dudakları gergin, başıyla onu selamladı ve Patience'ı bırakmak üzere atlarını eve doğru sürdü.

"Düşes çok hoş bir hanıma benziyor."

"Öyledir. Çok hoş. Ama fazla meraklı ve fazla zeki." Dişlerini sıkı. Ailenin bir gün öğreneceğini biliyordu, ama bu kadar çabuk olmasını beklemiyordu. "Honoriam bizim ailenin reisi sayılır." Bunun ne anlama geldiğini açıklamak için doğru sözcükleri bulmaya çalıştı, ama sonra vazgeçti. "Yarın, aynı saatlerde yine uğrarım," dedi atlarını parkın çıkış kapısına doğru sürerken. "Bilgi alışverişi yapmamızın en iyi yolu, arabayla ya da yürüyerek bir gezintiye çıkmak."

Patience gerildi. Demek bilgi alışverişi için onu gezdirmişti. “Doğru,” dedi sertçe. “Ama belki Sligo da bizimle gelse daha iyi olur.” Vane’in kaşlarının çatıldığını görünce ekledi. “Böylece onun edindiği bilgileri de ilk ağızdan almış oluruz.”

Vane’in yüzü iyice asıldı. Ama Patience öfkelenmişti bir kez ve sinirleri kolay kolay yatışacak gibi değildi.

“Hatta bence Sligo da bu işe dâhil olduğuna göre senin bu tür gezintilerle vakit harcamana hiç gerek yok. Bir şekilde Sligo’nun edindiği bilgileri sana ulaştırmanın yolunu buluruz. Sen de daha önemli işlerinle ilgilenirsin ya da eğlence için kendine vakit ayırırsın.”

Vane sert bir ifadeyle ona baktı. “En az haftada bir kez seni görme niyetindeyim.”

Evin önünde dizginleri çekip atları durdurdu. Aşağı atladı ve Patience’in inmesine yardım etti. Yüzünde çok haşın bir ifade vardı. “İş eğlenceye gelince,” dedi sıkılı dişleri arasından, “benim için dünyada hiçbir şey seni geçemez.”

Kolunu uzatıp onu merdivenlere yönlendirdi ve kapının önünde durdu. Kısık gözlerle ona baktı. “Yakın bir zamanda benden kurtulmayı bekleme. Beni daha çok göreceksin.”

Bunu söyledikten sonra topukları üstünde dönüp gitti.

On Yedinci Bölüm



iki gün sonra Vane, Patience'ı almak için Aldford Caddesi 22 Numara'nın merdivenlerini çıkarken sinir içindeydi. Bu sabah da onunla gelmeye hazır değilse, sorun çıkacaktı. Hiç keyfi yoktu.

Son iki gündür canı hayli sikkindi.

Patience'ı Aldford Caddesi'nde bıraktıktan sonra, huzursuz bir halde, sakinleşip düşünmek için Whites'a gitmişti. Yakınlıklarını ve şimdiye kadarki kendini ifade ediş şeklini göz önünde tutarak, onu babasıyla karıştırmayacağını -karıştırmasının mümkün olmadığını- düşünmüştü. Belli ki, yanılmıştı. Patience'ın tavırları ve sözlerinden onu Reginald Debbington'ın standartlarına göre değerlendirdiği ve arada kayda değer bir fark göremediği aşikârdı.

Vane bunu ilk anladığı anda, hâlâ tam olarak dindiremediği şiddetli bir acı hissetmişti. Patience'ın daha önce onu Bellamy Köşkü'nden kaçırılan girişimlerinden sonra 'acı'nın üstesinden geldiğini sanıyordu. Bu konuda da yanılmıştı.

Whites'da sessiz bir köşeye oturup babasından -ailesine önem vermeyen bir adamdan- nasıl ve hangi şekilde farklı olduğunu kısa ve özlü cümlelerle ona nasıl anlatabileceğini kafasında kurmaya çalışarak verimsiz saatler geçirmişti. Sonunda cümleleri git-tikçe şiddetlenmeye başlayınca, sözcüklerden vazgeçip harekete geçmeye karar vermişti. Bu, bütün Cynsterların gayet iyi bildiği gibi, sözcüklerden daha etkiliydi.

Bu kararı aldıktan sonra, aile içinde oluşan hasarı da düşünerek gururunu bir yana bırakıp Honoria'yı ziyarete gitmiş ve o anı

balolarından birini düzenleyip düzenleyemeyeceğini sormuştu. Böyle bir balo, Patience'ı 'aile' sözcüğünün, tüm Cynsterlar gibi, onun için de büyük anlam ifade ettiğine ikna çabalarında faydalı bir araç olurdu.

Honorla'nın kocaman açılan gözleri ve düşünceli bakışları onu fazlasıyla rahatsız etmiş, ama sonunda beklenmeyen bir balonun iyi fikir olabileceğini söylemesiyle birlikte sinirleri gevşemişti. Devil'in düşesini planlarıyla baş başa bırakarak, kendi planını hazırlamak ve tabii kara kara düşünmek üzere yanından ayrılmıştı.

Ertesi sabah şafak söktükten sonra atlarının başlarını yeniden Aldford Caddesi'ne çevirdiğinde, Patience'ı evlilikten alıkoyan şeyin sadece basit bir yanlış kanıdan ibaret olamayacağı sonucuna varmıştı çoktan. Vane kendisine ne tür bir kadın seçtiği konusunda kesinlikle emindi; ruhunun derinliklerinde Patience'ı doğru anladığını, onun hakkındaki düşüncelerinde yanılmadığını biliyordu. Onun gibi sevgi ve şefkat dolu bir kadını, ancak çok güçlü bir neden evliliği kabul edilemez bir risk olarak görmeye zorlayabilirdi.

Başka bir şey olmalıydı; anne babasının evliliğiyle ilgili henüz öğrenmediği bir şey...

Bunun ne olduğunu öğrenmeye kararlı bir şekilde 22 Numara'nın merdivenlerini tırmanmış, ancak Bayan Debbington'un onunla dışarı çıkmaya müsait olmadığını öğrenmişti. Görünüşe göre, Bruton Caddesi'ndeki kadın terzileri onu ayartmıştı. Tabii, Vane'in sinirleri bir kez daha bozulmuştu bu umulmadık gelişmeyle.

Patience'ın şansına, Minnie, Vane'in yolunu gözlüyordu. Şaşırtıcı şekilde çevik ve dinç bir halde vaftiz oğlundan Green Park'ın çakıl taşlı yolunda yapacağı yürüyüşte ona eşlik etmesini istemişti.

Yolda Minnie ona önceki akşamüstü Honorla'nın, Bruton Caddesi'nde Patience'a rastladığını ve onu en beğendiği kadın

terzisi, Celestine'e götürmeye ikna ettiğini, Patience'ın dükkânda altın rengi çok şık bir elbise de dahil olmak üzere bir dizi giysi denediğini anlatmıştı büyük bir memnuniyetle.

Yürüyüşe Edith Swithins'in de katılımıyla birlikte, Vane, Minnie'ye sormak istediği Patience'ın babası ve şerefsizliğinin boyutu hakkındaki sorularını soramamıştı.

Bir saat sonra 22 Numara'ya geri döndüklerinde, Patience'ın hâlâ dönmemiş olduğunu öğrenmiş ve ona iletmesi için Minnie'ye kısa bir sözlü mesaj bırakarak başka bir yerde avuntu bulmak üzere oradan ayrılmıştı.

Bugün, Patience'ı istiyordu. Dilediği gibi davranabilse, Patience'a kavuşurdu, ama bu olmazdı. Bu tür bir mahremiyet, bu şartlar altında, mümkün görünmüyordu. Üstelik içinden bir ses, ilişkilerini sağlam, istikrarlı bir duruma getirinceye kadar başka ayartıcı girişimlerde bulunmasının akıllıca olmayacağını söylüyordu.

Kontrolü ele geçirinceye kadar.

İlk çalışında Sligo kapıyı açtı. Vane başıyla onu selamlayıp içeri gidi. Ve donakaldı.

Patience koridorda bekliyordu; bu görüntü Vane'in soluğunu kesti. Çaresiz bakışları üzerinde gezinirken içinde bir şeylerin sıkıştığını hissetti. Üzerine tam oturan, dik yakalı yeşil yün mantosu, onun altından görünen uçuk yeşil eteği, taba rengi eldiven ve çizmeleriyle Patience muhteşem görünüyordu.

Vane adeta midesine yumruk yemiş gibi nefes almakta zorlandı.

Kapıdan süzülen ışıktaki parıltıya saçlarına farklı bir şekil verilmişti; iri gözleri, alnı ve kaymak gibi pürüzsüz yanakları daha fazla ortaya çıkmıştı. Tabii, dudaklarının yumuşak kıvrımları da...

Vane kendinden geçmiş gibiydi, içinden önce Honorio'ya teşekkür etti sonra bir küfür savurdu. Zaten önceden de yeterince kötüydü. Şimdi böylesi bir güzellikle nasıl başa çıkacaktı?

Göğsünü şişirerek Patience'ın yüzüne odaklandı ve ifadesini okumaya çalıştı. Sakin, soğukkanlı görünüyor, herhangi bir duygu belirtisi vermiyordu. Planları gereği itaatkâr bir şekilde bekliyordu; yüz ifadesi onunla çıkmasının ardında bundan başka bir neden olmadığını bildirmekteydi adeta.

İtaatkâr duruşu yüzünden Vane'in sinirleri yine gerildi. Yüzünü asmamaya gayret ederek başıyla onu selamladı ve kolunu uzattı. Patience'ın gözlerinde kısa süreli bir ışık parıldadı, ama koridor hangi duyguyla gözlerinin ışıldadığını belirleyemeyeceği kadar loştu.

Patience hafifçe başını yana eğerek yaklaşıp koluna girdi.

Vane'in arabasında dimdik vaziyette otururken göğsünde kitlenen demir kafes yüzünden güçlkle nefes alıyordu. Fakat en azından Vane görünüşünü beğenmemiş olamazdı; hem Honoria hem de Celestine kürklü mantosuyla şapkasının birinci sınıf kalitede, mükemmel ürünler olduğuna dair onu temin etmişlerdi. Ve yeni elbisesi, eskisine kıyasla kesinlikle çok daha iyiydi. Ama Vane'in tepkisinden, görünüşünü pek de önemsemediği anlaşıyordu. Aslında önemsemesini beklemediğini hatırlattı sertçe kendi kendine. Bu kıyafetleri almıştı, zira yıllardır gardırobunu yenilemiyordu ve şimdi bu harika fırsatı kaçırmak istememişti. Hayalet ve hırsız yakaladıktan sonra, Gerrard ile Derbyshire'a döneceklerdi. Patience muhtemelen bir daha hiç Londra'ya gelmeyecekti.

İhtiyacı olduğu ve ona mantıklı geldiği için yeni giysiler almıştı, ayrıca Vane Cynster'ı, zarif beyefendiyi, insanların içine kılıksız bir kadınla çıkmaya zorlamak hoş ve makul değildi.

Gerçi ne kılıksızken ne de sıkken Vane'in onu önemsemediği vardı. Patience derin bir nefes alıp çenesini yukarı kaldırdı. "Söylediğim gibi, ilk geldiğimiz gün öğleden sonra Angela ile Bayan Chadwick, Bruton Caddesi'ne gitmek istediler. Angela bizi bütün terzi dükkânlarına soktu; sadece yaşlı kadınlara yönelik çalışan dükkânlara bile girdik Gördüğümüz her şeyin fiyatını

sordu. Gerçekten çok utandırıcıydı. Neyse ki, aldığı yanıtlar yüzünden sonunda hevesi kırıldı ve vazgeçti. Eve kendisine elbise dikecek bir terzi çağırmanın daha uygun olacağını artık kabullenmiş görünüyor.”

Vane gözlerini atlardan ayırmadan homurdandı. “Sen Celestine’in dükkânındayken Angela ile Bayan Chadwick neredeydiler?”

Patience’ın yüzü kızardı. “Bruton Caddesi’nde Honori’a rastladık. Beni Celestine ile tanıştırmak için ısrar etti ve sonra—” eliyle umursumaz bir işaret yaptı “—her şey öylesine gelişti.”

“Honoria dâhil olduğunda, her şey daima öylesine gelişir.”

“Çok nazikti,” dedi Patience sertçe. “Hatta ben Celestine’leyken, Angela ve Bayan Chadwick ile sohbet bile etti.”

Vane, Honori’nın bunu ona nasıl ödedeceğini, karşılığında ne isteyeceğini merak etti.

“Celestine’in salonuna gitmek ve bir düşesle konuşmak Angela’ya epey iyi geldi, moralini düzeltti. Daha sonra başka bir heyecan yaşamadan Bond Caddesi’ne gittik. Ne Bayan Chadwick ne de Angela önünden geçtiğimiz kuyumcu dükkânlarına girip sahipleriyle konuşmak istedi, hatta yolda başka biriyle karşılaşmak bile artık umurlarında değil gibi görünüyordu.”

Vane yüzünü ekşitti. “Bayan Chadwick çok saf ve Angela çok akılsız.”

“Öyle gerçekten.” Patience’ın ses tonu keskinleşmeye başlamıştı. “O kadar akılsız ki, Gunters’a gitmeden eve geri dönmek istemediğini söyledi. Hiçbir şey onu caydıramadı. Gunter’s genç delikanlılarla doluydu ve pek çoğu onu arzu dolu gözlerle süzdü. Angela dün öğleden sonra yine oraya gitmek istedi, ama Bayan Chadwick ile ben onu Hatchards Kitapevi’ne götürdük.”

Vane’in dudakları büzüldü. “Orada çok eğlenmiş olmalı.”

“Sürekli sızlandı.” Patience ona baktı. “Benim rapor edeceğle-
rim bu kadar. Erkeklerden ne haber?”

“Çevreyi geziyorlar,” dedi Vane aksi bir sesle. “Henry ile

Edmond kendilerini Londra'daki bütün anıtları görmeye mecbur hissediyorlar. Neyse ki, Gerrard onlarla birlikte dolaşmaktan memnun; sürekli onun gözlemi altındalar. Şu ana dek hiçbir şey bildirmedi. General'le Edgar günlük ilgilerinin odağı olarak Tattersall's'da karar kıldılar. Sligo ya da yardımcılarından biri onların peşinde, şu ana dek bir gelişme yok. Öğleden sonra ve akşamki programlarını ben ayarlıyorum. Henüz evden dışarı çıkmayan yalnızca Colbyler." Başını çevirip Patience'a baktı. "Alice odasından dışarı çıktı mı?"

"Kısa bir süreliğine çıktı," Patience kaşlarını çatı. "Bellamy Köşkü'nde de farklı değildi. Onu bahçede ya da salonlardan birinde görmeyi arzu ediyordum, ama o hep odasında oturmayı yeğledi. Gerçekten çok sağlıksız bir durum."

Vane omuz silkti.

Patience onun yüzünü inceleyerek yan tarafa baktı. Atlarını gözde bulvarın uzağında az kullanılan bir yoldan sürüyordu. Çevrede başka at arabaları vardı, ama onlarla selamlaşmak zorunda değillerdi. "Sligo ile konuşma fırsatı bulamadım, fakat bir şey bulduğunu tahmin etmiyorum."

Vane'in yüzü asıldı. "Hiçbir şey yok. Bagajlarda herhangi bir ipucu bulunmadı. Sligo çalınan eşyaların eve sokulma ihtimaline karşın gizlice bütün odaları aradı."

"Gizlice eve sokulma ihtimali mi? Ama nasıl?"

"Edith Swithins'in dantel çantası akla geliyor."

Patience ona bakakaldı. "Onun yaptığını sanmıyorsun ya?.."

"Hayır. Ama başka birinin o çantanın ne kadar büyük ve derin olduğunu fark etmiş olması ve diğer şeyler için değilse bile inciler için kullanmış olması olasılık dahilinde. Sence Edith ne sıklıkla çantasını boşaltıyordur?"

Patience yüzünü ekşitti. "Muhtemelen asla."

Vane bir kavşaktan sağa döndü. "Edith şimdi nerede?"

"Salonda; tabii ki, dantel örmekle meşgul."

"Oturduğu koltuk kapıya mı dönük?"

“Evet.” Patience kaşlarını çatı. “Neden?”

Vane ona baktı. “Çünkü o sağır.”

Patience kaşlarını çatmaya devam etti, ama sonra anlamaya başladı “Ah.”

“Kesinlikle. Yani...”

“Hımmm.” Patience’ın yüz ifadesi düşünceli bir hal aldı. “Sanırım...”

Yarım saat sonra, 22 Numara’nın salon kapısı açıldı; Patience içeri baktı. Edith Swithins kapıya dönük koltuğunda oturmuş hararetle dantel örüyordu. Büyük örgü çantası koltuğun yanında halının üstünde duruyordu. Odada başka kimse yoktu.

Patience gülümseyerek içeri girip kapıyı kapattı. Edith’in sağırılık derecesini bilmiyorlardı. Neşeli bir tavır takınarak Edith’e doğru yürüdü.

Edith başını kaldırdı, onu görünce gülümseyerek karşılık verdi.

“Seni bulduğuma çok sevindim,” diye başladı Patience. “Hep örgü örmeyi öğrenmek istemişimdir. Bana bu işin temelini gösterebilir misin acaba?”

Edith memnuniyetle gülümsedi. “Elbette, canım. Gerçekten çok basittir.” Örgüsünü havaya kaldırdı.

Patience gözlerini kısarak baktı. “Aslında,” dedi etrafa göz gezdirerek, “belki de, pencerenin yanına gitsek daha iyi olacak. Orada ışık çok daha iyi.”

Edith kıkırdadı. “İtiraf etmeliyim, ben ilmkleri görmek zorunda değilim. O kadar uzun zamandır yapıyorum ki...” Yavaşça ayağa kalktı. “Çantamı alıp...”

“Ben alırım.” Patience eğilip çantayı aldı ve içinden Vane’in hakkını teslim etti. Çanta gerçekten büyük, derin ve şaşırtıcı şekilde ağırdı. Kesinlikle içinin aranması gerekiyordu. Çantayı kaldırarak döndü. “Senin için şuradaki koltuğu pencerenin yanına iteyim.”

Edith itinayla örgüsünü toplayıp pencerenin yanına gelene

kadar Patience geniş koltuklardan birini iterek arkası kapıya, yüzü pencereye dönük bir şekilde yerleştirdi. Sonra çantayı koltuğun yanına bırakıp Edith'in oturmasına yardımcı oldu; çanta, koltuk kolunun çıkıntısı yüzünden oturan kişi tarafından görülemeyecek bir pozisyondaydı. "Şimdi ben de pencere pervazına oturursam ikimize de yeterli miktarda ışık gelir."

Edith yavaşça sırtını dayadı. "Şimdi." Örgüsünü kaldırdı. "İlk öğrenmen gereken şey..."

Patience ipliklere baktı. O sırada kapı yavaşça açıldı. Vane içeri girip dikkatle kapıyı kapattı. Sessiz adımlarla onlara yaklaştı. Ayağının altındaki döşeme gıcırdadı. Olduğu yerde donakaldı. Patience gerildi. Edith her şeyden habersiz konuşmaya devam ediyordu.

Patience rahat bir nefes aldı. Vane ilerledi, sonra Edith'in oturduğu koltuğun arkasında yere çömeldi. Patience göz ucuyla örgü çantanın arka tarafa doğru kaydığını gördü.

Edith'in söylevini dinlemeye gayret ediyordu; mantıklı sorular sorabilmesi için ona kulak vermeliydi. Edith gururla gülümseyerek anlatmaya devam ederken Patience da içinden bu yaptığı davranışı Tanrı'nın bağışlamasını umdu; ne de olsa işlediği suçun nedeni adalet arayışıydı.

Koltuğun arkasında çömelen Vane önce çantayı karıştırmaya başladı, sonra bunun faydasız olduğunu görüp içindekileri halının üstüne boşalttı. Bir dolu ıvır zıvır ve tanımlanamaz -en azından Vane'e göre- bir sürü şey halının üstüne yuvarlandı. Son aylarda çalınan eşyaları hatırlamaya çalışarak kaşlarını çatıp öteberileri yaydı. Minnie'nin incileri yoktu.

"Ve şimdi," dedi Edith, "bir dantel tığına ihtiyacımız var." Örgü çantasının bulunduğu yere doğru baktı, ancak koltuk kolu görüşünü engelledi.

"Ben alırım," diyerek çömeldi Patience. Gözleri yerde, çanta sanki gerçekten oradaymış gibi uzandı. "Bir dantel tığı," diye tekrar etti.

“İnce bir tane,” diye ekledi Edith.

Dantel tığı. İnce. Koltuğun arkasında, Vane isimlendiremediği cisimlere baktı. Dantel tığı da neydi? Neye benziyordu? Hızla yerdekileri karıştırdı, sonunda parmakları ucunda bir kanca olan minik çelik bir çubuğa değdi; balıkçıların kullandığı ağ kancasının bir minyatürüdü bu.

“Orada bir yerde olduğunu biliyorum.” Edith’in huysuzca çıkan sesi Vane’i derhal harekete geçirdi. Koltuğun arkasından eğilerek dantel tığını Patience’ın ona doğru uzanan avucuna bıraktı.

Patience tığı kaptı. “İşte buldum!”

“Oh, iyi. Şimdi yapmamız gereken, bunu şuraya koymak, şöyle...”

Edith dersini anlatmaya ve Patience mecburen dinlemeye devam ederken Vane içinden çıkan şeyleri çantaya geri doldurdu ve eski yerine bıraktı. Ardından büyük bir dikkatle ayağa kalkıp kapıya yöneldi.

Eli tokmakta dönüp Patience’a baktı, ama Patience ona bakmıyordu. Vane ancak koridora çıkıp kapıyı arkasından kapattığında rahat bir nefes alabildi.

Yarım saat sonra Patience bilardo odasında onu buldu.

Gözlerine düşen inatçı buklelerini arkaya atıp ona baktı. “Artık örgü hakkında, yüz yıl yaşasam da ihtiyacım olmayacak kadar çok şey biliyorum.”

Vane sırtıttı. Ve masanın üstüne doğru eğildi.

Patience suratını buruşturdu. “Çantada bir şey yoktu, sanırım?”

“Hiçbir şey.” Vane bir sonraki vuruşu için topları dizdi. “Kimsenin Edith’in çantasını zula olarak kullandığı yok, bunun nedeni de muhtemelen, bir kez içine giren şeyin bir daha bulunamayacak olması.”

Patience gülme isteğini bastırdı. Vane’in yerini değiştirip vuruşunu yapmasını izledi. Bellamy Köşkü’nde, limonlukta onu

izlerken yaptığı gibi Vane yine ceketini çıkardı. Dar yeleğinin altında, kasları gerilip gevşiyordu. Topa dikkatle vurdu ve karşı uçtaki deliğe soktu.

Sonra doğrulup Patience'a baktı, ona odaklanmış gözleriyle karşılaştı. İstakayı masadan kaldırıp yaklaştı ve tam önünde durdu.

Patience gözlerini kırıştırdı, hızlıca soluyup bakışlarını yüzüne çevirdi.

"Bazı sorunlar çıkacağını tahmin ediyorum," diye mırıldandı Vane gözlerine bakarak.

"Ah!" Patience'ın bakışları şimdi dudaklarındaydı.

Vane istakaya dayanıp başını ona yaklaştırdı. "Henry ile Edmond." O da Patience'ın dudak kıvrımlarına baktı. "Huzursuzlanmaya başladılar."

"Ah." Patience'ın dudaklarının arasından dilinin ucu göründü; hafifçe dudaklarını ıslattı.

Vane çaresizce soludu. Ve daha yakınlaştı. "Gündüzleri onları kontrol altında tutabilirim, ama akşamları..." Başını yana eğdi. "Sorun olabilir."

Sözleri, Patience'ın yukarı uzanmasıyla birlikte yitip gitti.

Dudakları önce birbirine değdi, sonra kilitlendi. İki de soluk almayı bıraktı. Vane'in istakayı tutan elleri gerildi; Patience titredi. Ve kendini öpüşmeye bıraktı.

"Bilardo odasında olmalı."

Vane irkilerek başını kaldırdı, bir küfür savurup Patience'ı kapının diğer tarafına çekerek yerini değiştirdi. Patience aceleyle masanın arkasındaki gölgelere kaçtı; burada, gözlerinden yayılan ateş ve yüzünün kızardığı fazla belli olmazdı. Kapı açıldığında Vane topları diziyordu.

"İşte, buradasın!" Henry sallana sallana içeri girdi.

Peşinden de Edmond ile Gerrard.

"Bir gün için fazlasıyla yer gezdik." Henry ellerini ovuşturdu. "Hızlı bir maç için mükemmel bir zaman."

“Korkarım, benim için değil.” Vane soğuk bir edayla ıstakayı Gerrard’a verirken hepsini birden boğazlamamak için kendini zor tutuyordu. Ceketine uzandı. “Size saat üçte geleceğimi söylemek için burada oyalanıyordum. Öğle yemeğine başka bir yerde sözüm var.”

“Ah. Pekâlâ.” Henry, Edmond’a bakıp tek kaşını kaldırdı. “Sen oynar mısın?”

Edmond, Patience’a gülümseyerek omuz silkti. “Neden olmasın?”

Gerrard ablasını başıyla selamlayıp onlara katıldı. Hâlâ güçlükle nefes alan Patience, Vane’in önünden dışarı çıktı.

Kapının arkalarından kapandığını duydu, ama durmadı. Cesaret edemedi. Ön koridora doğru yürüdü ve ancak ondan sonra dönüp olabildiğince soğukkanlı bir şekilde Vane’e bakabildi.

Vane’in dudakları alaycı biçimde kıvrıldı. “Henry ile Edmond konusunda ciddiylim. Bu akşam Gerrard, Edmond ve Henry’yi Whites’a götürmeyi düşünüyorum. Henry ile Edmond gelmek istemiyorlar. Şayet gelmezlerse onları gözümüzün önünden ayırmış oluruz. Senin onları gözetim altında tutma şansın var mı?”

Patience’in bakışları çok şey söylüyordu. “Elimden geleni yaparım.”

“Onları kontrolün altında tutabilirsen, sana sonsuza kadar minnettar olurum.”

Patience gri gözlerindeki ışıltıya bakarken bu minnettarlığını nasıl kullanabileceğini düşünüyordu. Ona ne yaptırabilirdi? Sonra Vane’in gözlerinin dudaklarına çevrildiğini fark etti. Gözlerini kırıştıtırıp hafifçe başını salladı. “Deneyeceğim.”

“Yap.” Vane parmağını kaldırıp yanağında gezdirdi, sonra yavaşça vurdu. “Görüşürüz.” Selam verip kapıya doğru yürüdü.

Patience için o akşamki Lady Hendrick’in müzik şöleni unutulmaz bir deneyim oldu. Onunla beraber Minnie, Timms, Chadwickler ve Edmond da hazır bulundu.

Henry ile Edmond'ı partiye katılmaya ikna etmek oldukça kolay olmuştu; öğlen yemeğinden sonra Gerrard'dan hanımların katılacağı partide onlara eşlik etmesini istemişti.

Zor durumda kalan Gerrard, utanarak bir bahane ileri sürüp özür dilemişti; Patience o sırada göz ucuyla Henry ile Edmond'ın gizlice birbirlerine baktıklarını görmüştü. Gerrard daha mazeretini anlatmayı bitirmeden Henry atılıp onun yerine gidebileceğini söylemiş, müzikle drama arasındaki bağlantıyı anımsayan Edmond da kendisinin de geleceğini söylemişti.

Lady Hendricks'in müzik salonuna girerlerken Patience başarisından dolayı kendini tebrik etti.

Ev sahibesini selamladıktan sonra kalabalık salona girdiler. Minnie'nin arkasından yürüyen Patience, Edmond'ın kolundaydı. Henry annesiyle beraberdi. Minnie ve Timms herkes tarafından tanınıyordu, onları selamlayanlar Patience'a da gülümsedi. Yosun yeşili yeni elbisesi içinde kendine güveni daha bir artan Patience da onlara içtenlikle karşılık verdi.

Timms, Minnie'yi boş bir kanepeye doğru yönlendirdi. Birlikte yerlerine kurulduktan sonra kanepenin diğer köşesinde oturan hanımla sohbet başladılar. Diğerleri hâlâ amaçsızca salonda geziniyordu.

Patience içini çekerek idareyi ele aldı.

"Şurada bir sandalye var, Henry. Alıp getirebilersen annen ona oturabilir."

"Ah. Tamam." Henry duvarın yanındaki boş sandalyeyi getirmeye gitti. Ev sahibesinin uyarısıyla tüm konuklar yerlerine oturmaya başlayınca birdenbire oturacak yerlerin yetersiz kaldığı anlaşıldı.

Bayan Chadwick'i, Minnie'nin oturduğu kanepenin yanına oturtular.

"Ya, ben?" Angela pembe güller ve kiraz kırmızısı kurdeleyle süslü beyaz giysisi içinde parmaklarını büktü.

"Şurada birkaç sandalye var." Henry piyanoyla arpın önüne dizilmiş boş sandalyeleri işaret etti.

Patience başıyla onayladı. “Oraya oturalım.”

Sandalyelere doğru yürüdüler. Tam oturmaya hazırlanırken Angela bağırdı. “Bence diğer köşe daha iyi.”

Patience durumu hemen kavradı. Salonun diğer ucunda anneleri tarafından zorla getirilmiş birkaç delikanlı, gürültülü bir grup oluşturmuştu. “Annen ağabeyinle oturmanı ister.” Angela’ya yanına gelmesi için işaret etti. “Kendi başlarına hareket eden hanımlar, kısa süre içinde hızlı olmakla ünlenirler.”

Angela suratını astı. Ve içi giderek salonun diğer köşesine baktı. “Sadece birkaç metre ötede.”

“Birkaç metre çok fazla.” Patience sandalyeye oturdu ve Angela’yı da kolundan çekip yanına oturttu. Edmond onun soluna geçti, Henry ise kardeşinin yanı yerine Patience’in arkasına oturmayı tercih etti. Müzisyenler görününce, Henry sandalyesini öne çekip kardeşinden alçak, ama sinirli bir sesle yana kaymasını istedi.

Hoşnutsuz bakışlar onlara çevrildi. Patience dönüp baktı. Henry isteğinden vazgeçti.

Patience ferahlayarak içini çekti ve dikkatini müziğe vermeye hazırlandı.

Henry eğilip kulağına fısıldadı. “Hoş bir topluluk, öyle değil mi? Şehirli modern hanımların çoğunun akşamı böyle geçirdiğine eminim.”

Patience’in tepki vermesine fırsat kalmadan, piyanist tuşlara dokundu ve en sevdiği prelütlerden birini çalmaya başladı. Patience bildik melodiye kendini bırakmaya hazırlandı.

“Bach.” Edmond başıyla ritim tutarak ona yaklaştı. “Kısa, hoş bir parça. İnsana bahar coşkusu hissettirmek için bestelenmiş. Yılın bu zamanında tuhaf bir seçim.”

Patience gözlerini kapatıp dudaklarını birbirine bastırdı. Ve omzunun arkasından Henry’nin kıpırdandığını duydu.

“Arp, bahar yağmurunu andırıyor, sen de öyle düşünmüyor musun?”

Patience dişlerini gıcırdattı.

Sonra Edmond'ın sesini duydu. "Sevgili Bayan Debbington, kendini iyi hissediyor musun? Çok solgun görünüyorsun."

Patience onları tokatlamamak için kendini tutarak ellerini kucağında kenetleyerek gözlerini açtı. "Korkarım," diye mırıldandı, "başım ağrıyacak gibi."

"Oh."

"Ah."

Neyse ki, sonunda sessizlik hâkim oldu. Bir dakikalığına.

"Belki, eğer..."

Patience, elleri kucağında sıkıca kenetli, gözlerini ve dudaklarını kapattı, kulaklarını da tıkayabilmeyi dilerdi. Bir saniye sonra şakaklarında şiddetli bir ağrı hissetti.

Müzikle ilgilenmeyi bırakarak akşamının berbat olmasının karşılığında ne talep edeceğini düşünmeye başladı. Vane'i ilk görüşünde. Daha sonra. Bu, her ne zaman olacaksa.

En azından Edith Swithins ile Colbyler evde kalacak kadar akıllıydı.

Tam o anda Vane, White's'ın yarı loş oyun salonunda, gözleri masalardan birinde kâğıt oynayan General ve Edgar'ın üzerinde, kulübün mükemmel Bordo şarabını yudumlarken, Patience'in akşamının bundan daha sıkıcı olmayacağını -olamayacağını- düşünüyordu.

Arkadaşlarından gelen bütün oyun tekliflerini geri çevirip deri, puro ve sandal ağacının erkeksi kokularının hâkim olduğu salonun تنها, gölge bir köşesine gizlenmişti.

İçinden gelen esneme isteğini bastırarak etrafına bakındı. Gerrard kumar masasındaki oyunu izliyordu; gösterdiği ilgi sınırlıydı, yalnızca izliyor, katılmak için derin bir istek duymuyordu.

Patience'a kardeşinin, pek çok erkeği küçük düşüren tuzağın cazibesine kapılmadığını söylemeyi zihninin bir kenarına yazan

ane doğruldu, omuzlarını gevşetti, sonra yeniden duvara yasandı.

Olaysız geçen beş dakikadan sonra Gerrard yanına geldi.

“Herhangi bir hareket var mı?” diye sordu Gerrard, başıyla Edgar ile General’in oturduğu masayı işaret ederek.

“General’in sineklerle maçaları birbirine karıştırmasını saymazsak, yok.”

Gerrard sırtı ve salona göz attı. “Burası çalıntı malların başka birisine verilebileceği bir yer gibi görünmüyor.”

“Ama ansızın eski bir ahababa tesadüf etmek için çok uygun bir yer. Bununla birlikte, bizim enayilerin ikisinin de, neşeli oyunlarını kısa kesme gibi bir isteği yok gibi görünüyor.”

Gerrard’ın gülüşü büyüdü. “Hiç değilse bu onları izlememizi kolaylaştırıyor.” Vane’e baktı. “Arkadaşlarına katılmak istiyorsan, ben idare edebilirim. Yerlerinden kımıldarlarsa, sana haber veririm.”

Vane başını salladı. “Havamda değilim.” Masaları işaret etti. “Mademki buradayız, ufkunu biraz genişletebilirsin. Ama sakın davetleri kabul etme.”

Gerrard kahkaha attı. “Tarzım değil,” dedi ve oyun masalarının aralarında dolaşmak üzere Vane’in yanından uzaklaştı.

Vane yeniden gölgelere çekildi. Gerrard’ın teklifi şu an ona hiç cazip gelmemişti. Ne oyun oynayacak ne de arkadaşlarıyla sohbet edecek havada hissediyordu. Akli tümüyle, cevaplanmamış bir soruyla, bir muammayla meşguldü.

Patience ile.

Minnie ile konuşmak zorundaydı, yalnız. Geleceğinin anahtarı, Patience’in ev yaşamı ve babasındaydı.

Bu akşam boşa harcanmış, hiçbir açıdan hiçbir ilerleme sağlanmamıştı.

Yarın farklı olacaktı. Bundan emindi.

Ertesi sabah hava açık ve berraktı. Vane olabildiğince erken bir saatte 22 Numara’nın basamaklarını çıktı. Uzakta bir yerde bir

çan çaldı; on bir kez. Azimli bir ifadeyle kapı tokmağını tuttu. Bugün ilerleme kaydetmeye kararlıydı.

İki dakika sonra, gerisin geriye merdivenlerden aşağı indi. Arabasına atlayıp dizginleri şaklattı, Duggan güçlükle yetişip arkasına atlayabildi ve sonra atları hızla parka doğru sürdü.

Minnie kapalı bir at arabası kiralamıştı.

Onları gördüğü anda önemli bir şey olduğunu anladı. Hepsi -bunun için başka bir sözcük yoktu- titriyordu. Hepsi oradaydı; Patience, Minnie, Timms, Agatha Chadwick, Angela, Edith Swithins ve hatta şaşırtıcı şekilde Alice Colby. Alice'in üzerinde öyle kara ve kasvetli bir giysi vardı ki, gören cenazeye gidiyor sanırdı. Diğerleri daha cazip giyinmişti. Patience açık yeşil şık bir yürüyüş elbisesi giymişti; müthiş güzel görünüyordu.

Vane atlarını onların arabasına yaklaştırdı.

"Honorî'yi kaçırdın," dedi Minnie, Vane'e bakarak. "Bir balo düzenliyormuş, bizi de davet etti."

"Öyle mi?" Vane en masum ifadesini takındı.

"Gerçek bir balo!" Angela yerinde duramıyordu. "Muhteşem olacak! Yeni bir balo elbisesi almam gerekecek."

Agatha Chadwick başıyla Vane'e selam verdi. "Kuzenin hepimizi baloya davet ederek büyük incelik gösterdi."

"Uzun yıllardır baloya gitmedim," dedi Edith Swithins gülümseyerek. "Benim için bir macera olacak."

Vane de ona gülümseyerek karşılık verdi. "Balo ne zaman?"

"Honorî sana söylemedi mi?" Minnie kaşlarını çatı. "Senin bildiğini söyledi gibi geldi bana. Gelecek salı."

"Salı." Vane bu günü aklına yazıyormuş gibi başını salladı. Sonra Patience'a baktı.

"Havai zırvallıklar, balolar," diye homurdandı Alice Colby. "Ama hanımefendi bir düşes olduğundan, Whitticombe gitmemiz gerektiğini söyleyecektir. Hiç değilse, sakın ve ağırbaşlı bir davet olacağı kuşku götürmez." Alice bu sözleri oldukça yüksek

bir sesle söyledi ve sonra ince dudaklarını kapatıp dümdüz önüne bakmaya başladı.

Vane sert bir ifadeyle kaşlarını çatarak ona baktı. Minnie ile Timms de öyle. Hepsi Honoria'nın verdiği balolara katılmıştı. Tüm Cynsterların toplandığı bir davet sakın ve ağırbaşlıdan ziyade enerjik ve hareketli olurdu. Alice'in dünyanın diğer yarısının nasıl yaşadığını öğrenmesinin zamanının geldiğine karar veren Vane yalnızca tek kaşını kaldırdı ve sonra bakışlarını Patience'a çevirdi.

Aynı anda Patience da ona baktı. Bakışları buluştu, Vane içinden bir küfür savurdu. Minnie ile konuşmalıydı, fakat diğer yandan Patience'la da konuşmak istiyordu. Orada oturmuş yürüyüşe davet etmesini beklerken onu bırakıp Minnie'ye konuşmak istediğini söyleyemezdi. Böyle bir davranış sorunlarına sorun katardı. Patience ona olan duygularının azaldığını, kendini geri çekmeye başladığını düşünürdü.

Yine tek kaşını kaldırdı. "Biraz yürüyüş yapmak ister misin, Bayan Debbington?"

Patience gözlerindeki arzuyu gayet açık ve net bir şekilde gördü, göğsü sıkışmaya başladı. Zarif bir edayla başını yana eğip eldivenli elini ona uzatırken içinde kabaran heyecanı bastırmaya çalıştı.

Vane kapıyı açıp aşağı inmesine yardımcı oldu. Patience indikten sonra dönüp arabadakilere baktı. Bayan Chadwick gülümsedi, Angela dudak büktü, Edith Swithins neşeyle sırıttı. Minnie ise şalını düzelterip Timms ile baktı.

"Aslında," dedi Timms, "bence geri dönsek iyi olacak. Hava soğumaya başladı."

Pastırma yazı yaşanıyordu, güneş ılık parlıyor, ılık, hoş bir rüzgâr esiyordu.

"Hımmmm. Belki de, haklısın," diye mırıldandı Minnie boğuk bir sesle. Bakışlarını Patience'a çevirdi. "Yürüyüşe çıkmaman için bir neden yok. Vane arabasıyla seni eve geri getirebilir. Gezintilerini ne kadar özlediğini biliyorum."

“Öyle, gerçekten. Daha sonra evde görüşürüz.” Timms güneş şemsiyesinin ucuyla arabacıyı dürttü. “Eve, Cedric!”

Kaldırımın kenarında şaşkın bir halde arabanın arkasından bakan Patience başını salladı. Sonra Vane’in koluna girip yüzüne baktı. “Bu da neydi şimdi böyle?”

Vane’in kaşları yukarı kalktı. “Minnie ile Timms müzmin çöpçatandır. Bilmiyor muydun?”

Patience gene başını salladı. “Bana karşı daha önce hiç böyle davranmadılar.”

Vane’e de daha önce hiç böyle davranmamışlardı, ama bunu dile getirmedi ve Patience’ı çimenliğe yönlendirdi. Araba yolu yakınında yürüyüş yapan bir sürü çift vardı. Yanlarından geçenler onları gülümseyerek selamlıyor, onlar da aynı şekilde karşılık veriyorlardı. Vane yanında onun olmasından büyük mutluluk duyuyordu. Onu görgü kurallarını aşmadan olabil-diğince kendine doğru çekti; yeşil eteği çizmelerinde hışırdı-yordu. Güzel vücudu, yumuşak, kıvrımlı hatlarıyla tam bir kadındı; bu düşünce bile Vane’in tahrik olmasına yetti. Hafif esinti parfümünün kokusunu yüzüne taşıyordu; hanımeli, gül ve sahip olduğu tüm avcı güdülerini uyandıran o tanımlanamaz koku...

Vane birdenbire boğazını temizledi. “Dün akşam bir şey ol-madı mı?” Sesini içine düştüğü derinliklerden yukarı çıkarma çabasıydı bu.

“Olmadı,” dedi meraklı gözlerle ona bakarak. “Üzücü bir şekilde, Edmond ve Henry rekabetçi hallerine geri döndüler. Çalınan eşyalar ya da onları elden çıkarma gibi düşünceler on-lardan çok uzak. İkisinden birinin hırsız ya da Hayalet olma ih-timali bence sıfır.”

Vane suratını buruşturdu. “Ben de aynı kanıdayım.”

“Sanırım, General’le Edgar da dün gece herhangi bir şüpheli harekette bulunmadılar?”

“Bolca şüpheli hareket var, ama daha ziyade şüphe çekerek

kurnazlık etmeye yönelik şeyler. Ama daha önemlisi, Masters'a Köşk'ten haber geldi."

Patience'in gözleri büyüdü. "Ve?"

"Hiçbir şey." İleriye doğru bakıp başını salladı. "Anlayamıyorum. Çalınanların satılmadığını biliyoruz. Şehre gelen bagajların içinde bulamadık. Ama Köşk'te de yoklar. Grisham ve personel tümüyle her yeri, hatta ahşap kaplı gizli bölmele-ri bile aradılar. Birkaç tane var. Gelmeden önce ben de kontrol etmişim, boştu. Her odayı, her köşe bucağı aradılar. Gevşemiş döşemelerin altlarını araştırdılar. Araziyi ve yıkıntıları da kontrol ettiler. Tamamıyla. Sadece tesadüfen, başrahibin odasının kapısının altında bir şey buldular."

"Ah?"

"Birisi yerdeki küçük taşları temizlemiş. Orada, yerdeki ağır bir taşın üstünde demir bir halka var; eski bir bölme. Ama bölme son zamanlarda açılmamış." Vane ona baktı. "Devil ile yıllar önce kaldırmıştık, o taşın altında hiçbir şey yok, içine bir şeyin saklanabileceği tek bir delik bile. Yani, bu hiçbir şeyi açıklamıyor; Gerrard'ın başına neden vurulduğunu bile hâlâ çözemedik."

"Hımmmm." Patience kaşlarını çatı. "Başına vurulmadan önce gördükleri hakkında yeni bir şey hatırlayıp hatırlamadığını soracağım."

Vane dalgın dalgın başını salladı. "Maalesef, bunların hiçbiri gizemi aydınlatmıyor. Minnie'nin incileri dâhil çalınan eşyaların tümü her geçen gün daha fazla karanlığa gömülüyor."

Patience yüzünü asarak Vane'in kolunu tutan parmaklarını gerdi. "Tetikte olmalıyız. Gözümüzü dört açmalıyız. Bir şey olacak." Başını kaldırdı Vane'in bakışlarıyla karşılaştı. "Olmak zorunda."

Bu tartışma götürmezdi. Vane diğer elini onun parmakları üstünde gezdirdi. Birkaç dakika sessizce yürüdüler, sonra yeniden yüzüne baktı. "Honorio'nun balosu konusunda heyecanlı mısın?"

“Elbette.” Patience da bir an onun gözlerine baktı. “Davet edilmenin bir onur olduğunu anlıyorum. Gördüğün gibi, Bayan Chadwick ile Angela sevinçten havalara uçuyorlar. Henry ise korku ve saygı yüzünden gelecek. Edmond fazla etkilenmeyecektir. Geleceğine eminim, fakat bir düşesin verdiği balo bile onun kendine güvenini zedeleyemez.”

Vane, Honoria’ya aktarmak için bunları zihnine not etti.

Patience meraklı gözlerle ona baktı. “Sen de orada olacak mısın?”

Vane kaşlarını kaldırdı. “Honorio bir davet düzenlediğinde hepimiz gideriz.”

“Öyle mi?”

“O Devil’in düşesi.” Patience’in şaşkın ifadesini görünce devam etti. “Devil aile reisidir.”

“Ah.” Hâlâ anlayamamıştı.

Vane’in dudakları alaycı biçimde kıvrıldı.

“Bizi durdurduğunda Honoria’nın arabasında iki hanım daha vardı,” dedi Patience. “Onlar da Cynster ailesindendiler.”

“Görünüşleri nasıldı?” diye sordu Vane kayıtsızca.

“Yaşlıca hanımlardı. Biri esmerdi ve Fransız aksanıyla konuşuyordu. Bize Dowager olarak tanıtıldı.”

“Helena, St. Ives’in Dowager Düşesi, Devil’in annesi.” Vane’in diğer vaftiz annesi.

Patience başıyla onayladı. “Diğer hanım kahverengi saçlı, uzun boylu ve iriydi. Lady Horatia Cynster.”

Vane’in ifadesi sertleşti. “Annem.”

“Ah.” Patience ona baktı. “Annen de, diğer hanım da çok nazikti.” Bakışlarını önüne çevirdi. “Üçü de -Honorio ve diğer iki hanım- birbirlerine çok yakın görünüyordu.”

“Öyledirler. Çok yakın. Bütün aile bireyleri çok yakındır.”

Patience bir kez daha, “Oh,” dedikten sonra ileri doğru baktı.

Vane başını çevirip profilden onu süzdü. Acaba annesi hakkında ne düşünüyordu; Acaba annesi onun hakkında ne düşün-

yordu? Vane onun karşı çıkmasını beklemiyordu, tabii; kollarını açıp oğlunun seçtiği gelini bağrına basardı. Ve pek çok gizli bilgiyi onunla paylaşır, ayrıca nasihatlarını da esirgemezdi. Cynster ailesinde işler böyle yürürdü.

Patience'ı evlilikten uzak tutan nedenlerden birinin aile kavramına duyduğu derin saygı olduğunu biliyordu. Vane'in öncelikle halletmesi gereken sorun buydu. Bu yüzden şimdi yapması gereken tek şey onu ailesiyle tanıştırmaktı; böylelikle Patience'ın sorunun bu kısmının üstesinden gelmiş olacaktı.

Cynsterları hep birlikte, kendi ortamlarında, gördükten sonra o konuda içi rahatlayacaktı.

Vane'in ailesine düşkünlüğünü görecekti, anlayacaktı. Ve sonra...

Bilinçsizce Patience'ın elini tutan parmakları gerildi.

Patience soran gözlerle ona baktı.

Vane gülümsedi; kurt gibi. "Sadece hayal kuruyordum."

On Sekizinci Bölüm



Patience sonraki üç günü kısa toplantılar, fısıltılı görüşmeler, umutsuzca Minnie'nin incilerini bulma çabaları, yeni elbisesinin son dakika provaları ve hepsinin arasına sıkışan, Minnie'nin ev halkını gözlem altında tutmak için gerekli olan sosyal gezintilerle geçirdi. Bu çılgın koşturmacanın altında giderek artan bir heyecan, coşkulu bir bekleyiş yatıyordu.

Ve Vane ile her karşılaşmasında, her göz göze geldiklerinde, tutkulu bakışlarının ağırlığını her hissettiğinde duyguları su yüzüne çıkıyordu.

Gizleme, kaçınma yoktu; aralarındaki arzu her geçen gün daha da güçleniyordu. Patience onu mu kendisini mi suçlamasını gerektiğini bilmiyordu.

St Ives Malikânesi'nin heybetli merdivenlerini çıkıp ısıt ısıt aydınlatılmış koridora girdiğinde sinirleri son derece gergindi. Bu kadar heyecanlanmasının, bu geceye dair büyük beklentiler içinde olmasının anlamsız ve saçma olduğunu söyledi kendi kendine. Honoria'nın belirttiği gibi, bu yalnızca özel bir aile balosuydu.

Heyecanlanmasına gerek yoktu ve bu hiç makul değildi.

"Nihayet geldiniz!" Honoria ihtişamlı mor ipek tuvaleti içinde resmi bir şekilde konuklarını kapıda karşıladı. Minnie, Timms ve diğerlerini selamlayıp içeri buyur etti, ama Patience'ı hemen bırakmadı. "Seni Devil ile tanıştırmalıyım."

Patience'ın koluna girdi ve onu iki hanımla sohbet eden uzun boylu, esmer, siyah takım elbiseli bir adamın yanına götürdü. "Eşim, Devil. St. Ives Dükü."

Adam dönüp Patience'a baktı, sonra soran bakışlarını Honaria'ya çevirdi.

"Patience Debbington," dedi eşi. "Minnie'nin yeğeni."

Devil önce eşine sonra Patience'a gülümsedi. "Sizinle tanışmak bir zevk, Bayan Debbington." Zarif bir şekilde reverans yaptı. "Duyduğuma göre, Bellamy Köşkü'nden yeni gelmişsiniz. Vane orada beklenmedik şekilde bir rahatsızlık hissedip buraya gelmeye karar vermiş."

Derinden gelen sesinin yumuşak tınıları Patience için fazlasıyla tanıdıkty. Hayretle gözlerini kırıpıştırmamak için kendini zor tuttu. Vane ile Devil kardeş olabilirlerdi; sert yüz hatları, keskin burun ve çene çizgileriyle birbirlerine çok benziyorlardı. Başlıca fark renklerdeydi; Vane'in saçları parlak kahverengi, gözleri griydi, oysa Devil'in saçları gece karası, iri gözleriyse açık yeşildi. Aralarında başka farklılıklar da vardı, ama benzerlikler ağır basıyordu. Belirgin şekilde uzun boyları, vücut yapıları ve en önemlisi gözlerindeki şeytani ışıltıyla dudaklarının alaycı kıvrımı birbirinin tıpatıp aynısıydı. İnsan kılığındaki kurtlar.

"Nasılsınız, Ekselansları?" Patience elini uzatıp reverans yapıyordu ki, Devil parmaklarını tutup onu engelledi.

"Ekselansları değil," diyerek gülümsedi. Devil eldivenli parmaklarını dudaklarına götürürken Patience bakışlarının büyüleyici gücünü hissetti. "Sadece Devil. Bana herkes öyle hitap eder."

Doğru bir nedenden ötürü, diye geçirdi içinden Patience gülümseyerek karşılık verirken.

"Louise geldi, onunla konuşmalıyım." Honoria, Patience'a baktı. "Daha sonra yine yanına gelirim." Etekleri azamete hışırdayarak kapıya doğru yöneldi.

Devil sırtıttı. Patience'a döndü, ama bakışları onun arkasına kaydı.

"Minnie seni soruyor." Vane yanlarında durup Patience'ı selamladı, sonra Devil'a baktı. "Utandırıcı maceralarımızdan bazı-

larını yeniden dinlemek istiyor– benim yerime senin anlatmanı tercih ediyor.”

Devil duygusal bir şekilde içini çekti. Başını kaldırıp, duvarın yanındaki kanepede oturan Minnie’nin ilgi odağı olduğu gittikçe kalabalıklaşan gruba baktı. “Belki, onu bir düke yakışan ağır davranışlarımla etkileyebilirim,” dedi kuzenine bakıp kaşlarını kaldırarak.

Vane sıırttı. “Deneyebilirsin.”

Devil güldü ve Patience’ı başıyla selamlayarak yanlarından ayrıldı.

“Tanışman gereken biri var,” dedi Vane boğuk sesiyle ve Patience’ın elini tutup kendi koluna koyarak onu döndürdü.

“Selam, kuzen. Bu kim?”

Önlerinde duran açık kahverengi saçlı, mavi gözlü adam belli ki, bir başka Cynster’dı. Vane onları tanıştırdı. Hepsı birbirine benziyordu ve hepsi benzer şekilde tehlikeliydi; iri yapılı, kendinden emin ve zarif. İlk tanıştırıldığı kişi Gabriel’di, onun ardından Lucifer, Demon ve Scandal geldi. Patience onların klasik gülüşleri karşısında yumuşamamanın imkânsız olduğunu düşündü. Grup hiç vakit kaybetmeden sohbete ve tartışmaya daldı. Patience da kolayca onlara katıldı, ama hep tetikteydi. İnsan bu isimleri duyduktan sonra, ikaz edilmediğini nasıl iddia edebilirdi? Vane’in kolunu sıkıca tutmayı sürdürdü.

Vane’in zaten onun yanından ayrılmak gibi bir niyeti olmadığını görüyordu. Ancak Patience bundan yanlış anlamlar çıkarmaması gerektiği konusunda kendini uyardı. Aile fertleri ve dostlardan oluşan bir kalabalıkta onun ilgisini çekecek fazla hanım olmaması doğaldı.

Tiz bir cızırtı sesinden sonra müzik başladı. Patience’ın etrafını saran dört iri erkek tereddütte kaldı, Vane kalmadı.

“Dans etmek ister misin, canım?”

Patience gülümseyerek kabul etti ve onunla birlikte piste doğru yürüdü.

Salonun ortasında yer alan açıklık alana geldiklerinde Vane onu kollarına aldı ve gözlerinin büyüdüğünü görünce tek kaşını kaldırdı. “Derbyshire’da vals yaparsınız, öyle değil mi?”

Patience çenesini kaldırdı. “Elbette. Güzel bir valstan oldukça keyif alırım.”

“Oldukça mı?” Valsin ilk melodileri yükselmeye başlamıştı. Vane’in dudakları muzipçe kıvrıldı. “Ah, ama henüz bir Cynster ile vals yapmadın.”

Bunu söyledikten sonra onu daha da kendine doğru çekip döndürdü ve dansa başladılar.

Patience Cynsterlarla vals yapmanın ne gibi bir farkı olduğunu sormak üzere dudaklarını araladı; fakat Vane ile birlikte üç kez üst üste dönünce yanıtını almış oldu. Üç dönüş daha... Ve sonra güçlükle soluyarak dudaklarını kapattı. Hiç çaba harcamadan dönüyor, kendini havada süzülüyormuş, hatta uçuyormuş gibi hissediyordu.

Hemen önlerinde Honoria ile eşi dans ediyordu. Biraz önce onunla kibarca sohbet eden bütün Cynsterlar kollarına birini takıp piste gelmişlerdi. Onları kalabalıkta ayırt etmek çok kolaydı; diğerlerinden daha hızlı dönmüyorlardı, ama daha coşkulu ve daha enerjikteler. Dansa bütünüyle hâkim, kontrollü ve çok canlı.

Etekleri uçuşarak, ayakları yerden kesilerek ve kendini adeta bir rüyada hissederek Vane’e sıkıca tutunup onun kontrolünde dönmeye devam etti.

Vane bir süre sonra onu daha da kendine doğru çekti; Patience heyecan içinde derin bir soluk alırken göğüslerinin ceketine değdiğini hissetti.

Başını kaldırıp ona baktı, gözleri büyüleyici gri gözlerle keşti. Başka yöne bakamıyor, başka bir şey düşünemiyor, soluk almakta zorluk çekiyordu. Şu an onun için tüm dünya kollarında dans ettiği adamdan ibaretti.

Zaman durdu. Bedenleri sadece onların duyabildikleri güçlü ritimde, uyum içinde durmaksızın dönüyordu.

Ve sonunda müzik durduğunda, onlarınki hâlâ devam ediyordu.

Vane derin bir nefes alıp kollarını Patience'tan güçlükle geri çekti. Elini tutup kolunun üstüne koydu. Herkesin onlara baktığını bildiği halde, aldırmandan diğer elinin parmaklarıyla elinin üstünü örttü.

"Çok etkileyici dans ediyorsun," dedi Patience yüzüne bakarak.

Vane güldü; içinden onu kapalı kapıların ardındaki odalardan birine atmak geçiyordu. Bu evi avcunun içi gibi bilirdi. Ama herkesin gözü onların üstündeydi; Honoria onu asla affetmezdi. Daha balo yeni başlamıştı, bu kadar erken ortadan yok olurlarsa, hemen belli olurdu.

Daha sonra.

Başını eğip kolunda sakince yürüyen Patience'a baktı. Omuzlarını açıkta bırakan bronz rengi tuvaletin üst kısmı göğüslerini sımsıkı kavırıyordu. Kısacık kolları kaymak gibi tenini gözler önüne seriyor, eteği kıvrımlı kalçalarından aşağı kat kat kabarak yere kadar iniyordu.

Yakası biraz düşük olsa da tuvalet kesinlikle fazla açık sayılmazdı. Sorun onu giyen kadında ve Celestine'in mükemmel dikimindeydi.

Yalnızca Vane'in bakış noktasından göğüslerinin nasıl hızlı inip kalktığını görebilmek mümkündü.

Bir saniye sonra, Vane kendini zorlayıp başını kaldırarak ileriye baktı.

Daha sonra.

Derin bir nefes alıp tuttu.

"İyi akşamlar, Cynster." Yakışıklı bir bey kalabalığın içinden sıyrılarak, gözleri Patience'ta, onlara doğru yürüdü. "Bayan?.." Bakışlarını yavaşça Vane'e çevirdi.

Vane içini çekti. Duyulabilir bir şekilde. Ve başıyla selam verdi. "Chillingworth." Vane, Patience'a döndü. "Seni Chillingworth

kontuyla tanıştırmama izin ver.” Yine Chillingworth’e baktı. “Bayan Debbington, Lady Bellamy’nin yeğeni.”

Patience reverans yaptı. Chillingworth cana yakın bir edayla gülümsedi ve tüm diğer Cynsterlar gibi zarifçe eğildi.

“Anladığım kadarıyla, şehre Lady Bellamy ile birlikte gelmişsiniz, Bayan Debbington. Başkent hoşunuza gitti mi?”

“Aslına bakarsanız, hayır.” Patience yalan söylemek için bir neden görmedi. “Korkarım, ben güne erken başlamayı seviyorum, lordum. Oysa şehirliler sabahın erken saatlerinde hiç ortarlarda görünmüyorlar.”

Chillingworth gözlerini kırıştırdı. Önce Vane’e, sonra Patience’in parmaklarını örten eline baktı kısa bir an. Kaşlarını kaldırıp hoşça gülümsedi. “Sabahları ortarlarda görünmeyişimizin, daha geç saatlerdeki aktivitelerimizin doğal bir sonucu olduğunu belirtmek isterim. Ayrıca...” Vane’e baktı. “Belki, bu tür açıklamaları yapmayı Vane’e bıraksam daha iyi olur.”

“Belki de, gerçekten daha iyi olur.” Vane’in ses tonundaki soğukluk anlaşılmayacak gibi değildi.

Chillingworth kısa bir an sırtıttı, ama tekrar bakışlarını Patience’a çevirdiğinde ciddileşmişti. “Biliyor musunuz, şahiden oldukça garip.” Gülümsedi. “Cynsterlarla nadiren görüş birliğine varıyor olsam da, itiraf etmeliyim, bir açıdan zevkleri dikkat çekecek derecede benimkiyle aynı.”

“Öyle mi?” Patience örtülü iltifatı gülümsemeyle karşıladı. Üç hafta boyunca Vane ile uğraştıktan sonra, çekici ve yadsınamayacak biçimde yakışıklı kontun onu sinirlendirme şansı yoktu.

“Öyle.” Chillingworth takılmak için Vane’e döndü. “Sen de bunu dikkate değer bulmuyor musun, Cynster?”

“Hem de hiç,” diye yanıtladı Vane. “Bazı şeyler o denli apaçık ki, sen bile beğenmelisin.” Chillingworth’ün gözleri parladı. Vane sakince devam etti. “Fakat diğer yandan, itiraf ettiğin benzer zevkler göz önünde tutulacak olursa, bu zevklerin peşine

düşmenin seni nereye götüreceğini iyi düşünmelisin.” Başıyla salonun karşı köşesini işaret etti.

Chillingworth de Patience da o yöne baktılar ve Devil ile Honoria’nın keskin bir tartışmanın içine girmiş olduklarını gördüler. Honoria iki eliyle birden kolundan tutmuş eşini salonun diğer tarafına doğru itiyordu. Devil’in tavana bakışı, Honoria’nın isteğini sabırlı, çilekeş bir edayla kabullenışı, tartışmayı kimin kazandığını göstermekteydi.

Chillingworth kederle başını salladı. “Ah. Şu hale bakın, koca kurt kuzu oldu.”

“Tetikte olsan iyi olur,” diye öğütledi Vane. “Zevklerin Cynsterlarinkiyile çok benzer olduğuna göre, aniden kendini başa çıkamayacak bir durumun içinde bulmamak için dikkatli olmalısın.”

Chillingworth sıırttı. “Ah. Fakat ben, kaderin Cynsterlara yüklediği zaafardan mustarip değilim.” Sıırtmayı sürdürerek Patience’a dönüp reverans yaptı. “Hürmetkârlınız, Bayan Debbington. Cynster.” Vane’in kısık gözlü bakışlarına aldırma-
dan, son bir kere daha onları başıyla selamlayıp yanlarından uzaklaştı.

Patience, Vane’in yüzüne baktı. “Hangi zaafardan bahsediyordu?”

Vane kıpırdandı. “Önemli bir şey değil. Sadece onun espri anlayışı bu.”

Şayet bir espri idiyse, tuhaf bir etkisi olmuştu. “Kim o?” diye sordu Patience. “Cynsterların akrabası mı?”

“Hayır, değil. En azından benim kanımdan değil.” Bir an sonra Vane ekledi. “Sanırım, bugünlerde fahri Cynster.” Patience’a baktı. “Dukalığa fayda ve hizmet sunması için onu görevlendirdik.”

“Ah?” Patience’ın aklındaki soruyu gözleri sordu.

“Devil ile bir geçmişleri var. Bir ara Honoria’ya sorarsın.”

Müzisyenler yine çalmaya başladı. Patience gözlerini kırptırdığı sırada Lucifer’in, önünde reverans yaptığını gördü. Vane

gönülsüzce onunla dans etmesine izin verdi. O pistte dönerken, Vane de çarpıcı esmer bir hatunu dansa kaldırdı.

Patience birdenbire bakışlarını diğer yöne çevirerek dikkatini dansa ve Lucifer'in tatlı diline verdi. Ve yüreğinin burulmasını göz ardı etti.

Danstan sonra Lucifer onu samimi bir şekilde sohbet eden bir grup hanım ve beyle tanıştırdı. Patience konsantre olmaya, sohbeti takip etmeye gayret gösterdi.

Lucifer'in kolundayken aniden sert parmaklar, elini kavrayınca sıçradı. Vane elini oradan alıp kendi koluna koydu.

“Zıpçıktı,” diye homurdandı ardından Vane. Ve kendini ustalıklı Patience ile Lucifer'in arasına soktu.

Lucifer sevimlice sırıttı. “Uğraşman gerek, kuzen. Biliyorsun, hiçbirimiz fazla kolay şeylerden hoşlanmayız.”

Vane ona sert bir bakış fırlattıktan sonra Patience'a döndü. “Gel biraz gezinelim. Seni yanlış fikirleriyle etkilemeden önce.”

Patience salonda onunla ağır adımlarla dolaşırken merakını yenemeyip sordu. “Hangi yanlış fikirler?”

“Boşver. Tanrım— Lady Osbaldestone da burada! Bastonunun ucuna misket koyduğumdan beri benden nefret eder. Bastonun neden kayıp durduğunu bir türlü anlayamamıştı. Gel, diğer yöne doğru yürüyelim.”

Geri dönüp diğer tarafa yürüdüler, arada sırada durup sohbet ettiler ve tam müzik yeniden başladığı anda bir başka Cynster, Patience'ın önünde bitiverdi.

Vane'in ağabeyi, Demon Harry onu alıp dansa götürdü. Müzik durduğu anda Vane gelip onu tekrar kaçırdı. Az önce dans ettiği şehvetli sarışın ortalarda görünmüyordu.

Bir sonraki valsta Devil gelip önünde reverans yaptı. Onu pistte döndürürken gözlerindeki soruyu okuyup sırıttı. “Biz da-ima paylaşıyoruz.”

Gözlerinin, kontrolü dışında, kocaman açıldığını görünce Devil'in gülüşü büyüdü. Patience ancak gözlerindeki şeytani

kukkahayı fark edince şaka yaptığını anlayabildi.

Ve Patience'in akşamı vals üstüne vals yaparak sürüp gitti. Her dansın sonunda Vane yanında biliyordu. Patience kendi kendine bunun hiçbir önemi olmadığını söyleyip durdu; Vane muhtemelen zamanını geçirecek daha cazibeli bir hanımı, ya da daha eğlenceli bir şey bulamadığından sürekli onun yanına geliyor olmalıydı.

Fazla anlam yüklememeliydi, bunu biliyordu, fakat yine de yanına gelip her elini tutuşunda yüreği mantıksız bir şekilde hopluyordu.

"Honorîa'nın bu baloları gerçekten çok iyi fikir." Vane'in reyzelerinden biri, Louise Cynster, kocası Arthur Cynster'in kolunda Patience'a gülümsedi. "Hepimiz aynı çevrede yaşıyor olsak da, bazen haftalarca görüşemiyoruz, en azından birbirimizi yeni gelişmelerden haberdar edecek kadar uzun görüşemiyoruz."

"Sevgili eşimin demek istediği," diye araya girdi Lord Arthur sakince, "ailedeki hanımların, birbirleriyle sık sık görüşmelerine karşın, ailenin diğer yarısının neler yaptığını görme fırsatını kaçırdıkları. Honorîa'nın bu küçük davetleri hepimizi bir araya topluyor ve hanımlara bizi topluca teftiş fırsatı sunuyor." Gözleri ışıldadı. "Bir bakıma, denetimden geçmiş oluyoruz."

"Saçmalık!" Louise yelpazesıyla kocasının koluna vurdu. "Siz erkeklerin bir araya gelmek için bir bahaneye ihtiyacınız varmış gibi. Ve denetimden geçmeye! Şehirde Cynsterların kendilerini denetlemekte uzman olduğunu söylemeyecek tek bir hanım yoktur."

Bu yorum etraftakiler tarafından kıkırdamalarla karşılandı. Müzik başlayınca grup dağıldı. Gabriel gelip Patience'in önünde reverans yaptı. "Galiba, benim sıram?"

Patience bu vahşi, yırtıcı gülüşlerin Cynsterların tekelinde olup olmadığını merak etti. Aynı zamanda zeki ve hazırcevap-tılar da. Her dans sırasında, artık onların karakteristik özelliği olduğunu anladığı, hazırcevaplılıkları dikkatini çekiyordu.

Patience, Gabriel ile piste dönerken, Honoria'ın yane eşyle konuştuğunu fark etti.

"Biz zaten bir kez dans ettik. Artık konuklarımızdan biriyile dans etmelisin."

"Ama ben seninle dans etmek istiyordum."

Devil'in bakışları uzlaşmazdı. Honoria daha fazla karşı koymadı. "Ah, pekâlâ." Bir an sonra kocasının kollarında dönüyordu, ardından Devil başını onunkinin üstüne dayadı.

Patience onların yanından geçerken, Honoria'nın kahkaha attığını duydu; kocasına bakarken yüzü ısılı ısıldı. Gıptayla bir an daha onlara baktı, sonra gözlerini kapatıp kendini dansa bıraktı.

Bu görüntü onu derinden etkilemişti.

Bu kez müzik sona erdiğinde Vane'i göremedi. Yanına geleceğini düşünerek Gabriel ile sohbeta başladı. Demon da onlara katıldı ve Bay Aubrey-Welles de; kendisi şık giyimli, zarif tam bir centilmendi. İlgi alanı tiyatroydu. Son günlerdeki eserleri görmemiş olan Patience onu dikkatle dinledi.

Sonra bir ara kalabalığın arasında Vane'in genç, güzel bir kızla konuştuğunu gördü. Beline kadar inen dalgalı sarı saçlarıyla kız müthiş bir güzellikteydi ve uçuk mavi abartısız ipek elbisesiye 'aşırı pahalıyım' diye bağırıyordu adeta.

"Kraliyet Opera Evi'ndeki eseri görülmeye değer bulacağınızdan eminim," dedi Bay Aubrey-Wells.

Patience dikkati salonun diğer köşesindeki sahnede dalgın dalgın başını salladı.

Sarışın güzel kısa bir an etrafa bakınıp elini Vane'in koluna koymuştu. Vane de arkalarına baktı, sonra elini tutup onu çift kanatlı kapıya yönlendirdi. Kapıyı açıp onu geçirdi, ardından kendisi de çıktı.

Ve kapıyı kapattı.

Patience gerildi; damarlarındaki kan çekilmişti adeta. Birdenbire Bay Aubrey-Wells'e baktı tekrar. "Kraliyet Opera Evi mi?"

Bay Aubrey-Wells başıyla onaylayıp söylevine devam etti.

“Hımmmm.” Gabriel, Demon’a başıyla o uğursuz kapıyı işaret etti. “Ciddi görünüyor.”

Patience’ın yüreği hopladı.

Demon omuz silkti. “Daha sonra öğreniriz.”

Sonra ikisi birden dikkatle Patience’a döndü. Sanki o anda zihni sadece tiyatroyla meşgulmüş gibi bakışları Bay Aubrey-Wells’e kilitlenmişti. Oysa gerçekte aklında yalnızca Cynsterlar vardı; hepsi ve teki.

Her biri zarif, yakışıklı erkeklerdi.

Bunu asla aklından çıkarmamalıydı; duygularının gerçekleri unutturmasına izin vermemeliydi.

Ama bir şey kaybetmemiş, istemediği bir şeyi vermemişti. En başından beri bunu bekliyordu. Titrememek için kendini güçlkle tuttu. Etrafının sıcaklık ve kahkahalarla çevrili olduğunu hissetmişti, şimdiyse soğuk bir hayal kırıklığı kemiklerini deliyor, iliklerini donduruyordu. Kalbi öylesine soğuktu ki, her an çatlayabilir, buz gibi binlerce parçaya ayrılabilirdi.

Yüzü de öyle.

Bay Aubrey-Wells’in nutkunu dinlermiş gibi yaparken, şimdi ne yapması gerektiğini düşündü. Yanıtı, sınırlı görüş alanında beliren bir simada buldu. Gerrard’ın simasında.

Gerrard ablasına ve ona eşlik edenlere gülümsedi.

Patience kardeşini yakalayıp onlarla tanıştırdı. “Bay Cynster, Bay Cynster ve Bay Aubrey-Wells— kardeşim Gerrard Debbington.”

Tanışmaları için onlara kısa bir süre verdikten sonra en neşeli halini takınıp gülümsedi. “Benim gidip Minnie’ye bakmam gerek.” Bay Aubrey-Wells şaşırılmış görünüyordu. Patience gülümsemeyi sürdürdü. “Teyzem, Lady Bellamy.” Gerrard’ı kolundan tuttu. “Şimdi bize izin verirsiniz...”

Hepsi yerlere kadar eğilip reverans yaptı. Gabriel ile Demon Bay Aubrey-Wells’den daha başarılıydı. Patience dişlerini gıcır-

datarak Gerrard'ı oradan uzaklaştırdı. "Sakin bu şekilde reverans yapayım deme."

Gerrard ona şaşkın bir bakış attı. "Neden?"

"Boş ver."

Kalabalığı yararak ilerlediler. Tüm konuklar gelmiş, balo salonu dolmuştu. Ancak yemek servisi henüz başlamamıştı.

Minnie'nin oturduğu kanepeye ulaşmak için mecburen Vane ile sarışın afetin geçtiği kapının yanından geçmek zorundaydılar. Patience çenesi havada hızla kapının önünden geçip gitmeye niyetliydi, ama aksine masum görünümlü panellere yaklaşıklarında yavaşladı.

Kapıya birkaç adım kala duraksayınca Gerrard soran gözlerle ona baktı. Kardeşinin merakını anlayan Patience derin bir nefes aldı.

"Sen git." Vücudunu dikleştirdi. Dudaklarını gerip elini kardeşinin kolundan geri çekti. "Bir şeyi kontrol etmek istiyorum. Minnie'ye yemek masasına kadar eşlik eder misin?"

Gerrard omuzlarını silkti. "Elbette." Gülümseyerek gitti.

Patience bir an arkasından baktı, sonra topukları üstünde dönüp doğruca çift kanatlı kapıya yöneldi. Ne yaptığını gayet iyi biliyordu; zihnini bulandıran şüphe yüzünden tutarlı tek bir şey düşünemiyor olsa bile... Vane ona böyle davranmaya nasıl cüret ederdi? Hoşça kal bile dememişti. Tepeden tırnağa zarif bir beyefendi olabilirdi, ama yine de biraz daha nezaket öğrenmesi gerekliydi!

Ayrıca o güzel kız onun için çok gençti; en fazla on yedi yaşında görünüyordu. Bir okul çocuğu; bu utanç vericiydi.

Eli kapı tokmağında, Patience duraksadı ve onları gördüğünde ilk olarak ne söyleyeceğine karar vermeye çalıştı. Aklına hiçbir şey gelmiyordu. İnatçı bir tavırla tereddüdü bir kenara bıraktı. Karşılaştıkları anda, aklına söyleyecek bir şey gelirdi mutlak, olmadı çığlık atardı.

Gözlerini kısarak tokmağı çevirdi.

Kapı içeri doğru açıldı. Patience ayağını hafif yükseltilmiş eşiğin üstüne attı ve Vane'in göğsüne çarptı.

Çarpışmanın etkisiyle küçük bir şok geçirdi. Vane'in vücudunu saran kolları onu soluksuz bıraktı. Gözleri kocaman açılmış bir halde başını kaldırıp yüzüne baktı.

Vane'in gözleri onunkilerle buluştu. "Mer-haba."

İmalî ifadesi Patience'ın daha da gerilmesine neden oldu ve ancak o anda bedenini saran, dengeleyen, aynı zamanda hapseden kollarını hissetti.

Sert vücudunu.

Afallamış bir halde etrafına bakındı; büyük saksılardaki iri yapraklar parke zeminde karanlık gölgeler oluşturmıştı. Uzun pencerelerden ve tavandaki camlardan içeri düşen ay ışığı, palmiyelerle egzotik çiçekler arasındaki yolu gümüşü bir renge boyayarak süzülüyordu. Odada yoğun toprak kokusu duyuluyor, bitkilerin nemi hissedilebiliyordu.

O ve Vane açık kapıdan içeri giren ışığın hemen arkasındaki gölgede duruyorlardı. Bir metre ötede, güzel kız bariz bir merakla ona bakıyordu.

Kız gülümseyerek reverans yaptı. "Nasılsınız? Bayan Debbington, öyle değil mi?"

"Ah— evet." Patience dikkatle baktı, ama kızın üstü başı derli topluydu.

"Seni Amanda Cynster ile tanıştırayım," dedi Vane.

Patience şaşkınlık içinde baktı; Vane bu bakışları yakaladı ve gülümsedi. "Kuzenim."

Patience masum bir ses çıkardı. "Oh."

"İlk kuzenim," diye ekledi.

Amanda boğazını temizledi. "Bana izin verirseniz?" Çabucak başıyla selam verdi ve yanlarından geçip kapıya doğru yürüdü.

Kız tam dışarı çıkarken Vane birdenbire başını kaldırdı. "Söylediklerimi hatırla."

“Elbette, hatırlayacağım.” Amanda bezgin bir bakış fırlattı. “Onu serseme çevireceğim ve sonra boğazından tutup yukarı...” Eliyle gösterdi, ardından eteklerini hışırdatarak dışarı çıktı ve kalabalığın arasına karıştı.

Patience, Amanda Cynster’in asla yardıma ihtiyaç duymayacak bir kız gibi göründüğünü düşündü.

Yine de, belki, olabilirdi.

Vane dikkatini ona çevirdi. “Burada ne yapıyorsun?”

Patience gözlerini kırpıştırıp tekrar etrafa bakındı. “Bana buranın limonluk olduğunu söylemişlerdi. Gerrard’a, bizim çiftlikte bir limonluk yapmasını önermeyi düşünüyorum. O yüzden gelip şöyle bir içeri bakayım dedim.” Yaprakların karanlık gölgelerine baktı. “Bir fikir edinmek için.”

“Öyle mi?” Vane onu bıraktı. “Muhakkak öyledir.” Bir eliyle kapıyı itip kapattı, diğeriyle odayı işaret etti. “Sana bir limonluğun faydalarını göstermekten memnuniyet duyarım.”

Patience ona kısa bir bakış fırlattıktan sonra ileri doğru bir adım atıp ondan uzaklaştı. Tavanı oluşturan kemerlere baktı. “Bu oda evin bir parçası mıydı, yoksa sonradan mı eklendi?”

Vane, onun arkasında, kapıdaki sürgüleri çekti; sürgüler gü-rültüyle birbirine geçti. “Bildğim kadarıyla, eskiden burası bir avluydu.” Telaşsız bir şekilde, Patience’ı takip ederek bitkilerin arasındaki küçük yolda ilerleyip palmyelerin örttüğü daha karanlık bölüme doğru yürüdü.

“Hımm. İlginç.” Patience, ele benzeyen yapraklarıyla dik-katsiz kişileri yakalayabilecekmiş gibi duran yüksek palmyeye baktı. “Honorio bu bitkileri nereden buluyor?” Altından geçerken, palmyenin dibindeki narin eğreltiotu yapraklarına dokundu ve dönüp arkasına kısa bir bakış attı. “Bahçıvan mı bunları yetiştiriyor?”

Peşinden gelen Vane bu bakışını yakaladı. Hafifçe kaşları kalktı. “Hiçbir fikrim yok.”

Patience ileriye baktı ve adımlarını hızlandırdı. “Böyle bir

mekâna başka hangi bitkilerin uyum sağlayacağını merak ediyorum. Derbyshire’da bu tür palmiyeler bulmak zor.”

“Doğru.”

“Sarmaşık olabilir. Ve kaktüs, tabii.”

“Tabii.”

Dalgin bir şekilde etraftaki bitkilere dokunarak yürümeye devam etti, bir yandan da çıkışı bulmaya çalışıyordu. Bitkilerin arasındaki yol gelişigüzel bir şekilde kıvrılıyordu; Patience artık hangi yöne gittiğinden emin değildi. “Belki, turunçgiller yetiştirebileceğim bir sera çiftlik için daha mantıklı olur.”

“Annemin bir serası var.”

Bu sözler tam arkasından gelmişti. “Öyle mi?” Hafifçe başını çevirip bakınca Vane’in neredeyse omzunun yanında olduğunu gördü. Solukları hızlandı, sinirlerinin gerildiğini, heyecanlandığını hissetti. Gözleri kocaman olmuş bir halde adımlarını büyüttü. “Lady Horatia’ya sormayı unutmamalıyım— Ah!”

Birdenbire durdu. Küçük, gözlerden uzak, eğreltiotlarıyla kaplı açıklık alanın ortasındaki, kaidesi narin yapraklarla süslü mermer çeşmenin ay ışığında ısıltılı parlayan sade güzelliğine bir süre hiç kımıldamadan durup baktı. Kısmen örtülü bakire heykelinin ibriğinden sarmal dudaklı havuza durmaksızın su akıyordu.

Belli ki, burası evin hanımına yalnız kalma, kafa dinleme ve düşüncelerini toplama fırsatı sunmak için tasarlanmıştı. Mehtaplı gecede, gizemli gölgelerle çevrelenmiş mermer havuz, uzaktan gelen hafif müzik sesi ve suyun gümüşü ısıltıları eşliğinde inanılmaz derecede büyüleyici görünüyordu.

Bu büyüleyici görüntü onu uzun bir süre hareketsiz bıraktı.

Sonra arkasında Vane’in vücudunun sıcaklığını hissetti. Ona dokunmamıştı, ama artan heyecanı hızla öne doğru bir adım atmasına neden oldu. Çaresizce soluyarak çeşmeyi işaret etti. “Çok güzel.”

“Hımmm.” Vane’in sesi tam arkasından geliyordu.

Fazla yakındı. Patience aniden kendini palmyelerin altındaki raş bir banka doğru yürürken buldu. Yönünü değiştirip çeşmeye doğru ilerledi.

Çeşmenin kaidesi daire şeklindeki bir taşın üzerine yerleştirilmişti; ayak genişliğindeki basamağa basıp üzerine çıktı. Ayaklarının altındaki zemin mermerdi. Bir eli havuzun kenarında eğilip aşağı baktı, kaidenin tabanındaki bitkileri inceledi. “Bunlar egzotik bitkiler olsa gerek.”

Onun arkasında duran Vane, kalça kıvrımlarında gerilen elbiselerini inceliyordu. Yanıt vermedi. Sıçrayıp yanına çıktı.

Kalp atışları iyice hızlanan Patience doğruldu ve kendisiyle, limonlukta onu kapana kısıran kurt arasına mesafe koymak için çeşmenin diğer tarafına geçmeye çalıştı. Onun yerine kendini Vane’in kolunda buldu.

Gözlerini kırptırdı. Güçlü, adaleli kolu ve havuzun kıvrık kenarına dayadığı iri yumruğu bir yere gidemeyeceğini söylüyordu.

Patience geri döndü, ancak Vane daha çabuk davranarak o yolu da aynı şekilde kapattı. Kendini geriye doğru attı ve sonra durup ona baktı; yüzünün sertleşen çizgilerinden, uzlaşmaz gri gözlerinden niyetini anladı.

Patience buna inanamıyordu.

“*Burada mı?*”

“Burada. Hemen şimdi.”

Patience’in kalbi çılgın gibi atıyordu. Teni karıncalanmaya başlamıştı. Vane’in derinden gelen sesindeki kesinlik onu etkilemişti. Teklif ettiği şey, onun da aklına düşmüştü artık. O da istiyordu.

Yutkundu, dudaklarını ıslattı; gözlerini ondan ayırmaya cesaret edemiyordu. “Fakat... birisi gelebilir.”

Vane’in göz kapakları hafifçe aşağı indi. “Kapıyı kilitledim.”

“Öyle mi?” Patience dönüp kapıya doğru bakıyordu ki, Vane’in belinden tutup onu kendine doğru çekmesi dağınık dü-

şünceleri yeniden aynı şeye odaklandı. Elbisesinin en üst düğmesi şimdi açıktı. Altın rengi kaplumbağa kabuğu sürgülere baktı, "Sadece şov amaçlı olduğunu sanmıştım."

"Ben de öyle." Vane ikinci büyük düğmeyi de açtı. Parmakları, göğsünün altındaki üçüncü ve son düğmeye ilerledi. "Celestine'i ileri görüşlülüğünden dolayı kutlamalıyım."

Son düğme de açıldı, Vane'in parmakları ipek kumaştan içeri kaydı. Patience derin bir nefes aldı; parmakları çok hızlıydı. İç gömleğinin bağlarının açıldığını ve ince ipekli kumaşın aşağı kaydığını hissetti.

Göğüslerini kavrayan elleri sıcak ve sertti.

Patience güçlkle soluyordu. Hafifçe sallandı ve dik durmak için omuzlarına tutundu. Bir sonraki saniye Vane'in dudakları onunkilerle buluştu, ihtirasla öpüşmeye başladılar; sert ve talepkâr. Patience bir an sabit durup Vane'in arzusunun, ona olan ihtiyacının tadını çıkardı, sonra o da yine aynı şekilde öpüşlerine karşılık verdi.

Bir süre sonra soluksuz kalınca nefes almak için başını geri çekti. Göğüsleri hızla inip kalkıyordu.

Vane başını eğip kızgın dudaklarıyla göğüslerini öpmeye başladı; dili önce birinde sonra diğerinde gezindi. Ardından bir göğsünü ağzına alınca Patience gerildi. Emerken, inleyerek omuzlarına yaslandı. Boğuk çığlığı ay ışığında dalga dalga yayıldı.

"Ah." Başını kaldırıp dikkatini diğer göğsüne verirken Vane'in gözleri şeytani bir şekilde ışıldadı. "Unutma. Bu sefer çığlık yok."

Çığlık yok mu? Omuzlarına sımsıkı tutundu. Dudakları, dili, dokunuşları onu kendinden alıyor, daha şimdiden içinde deli gibi kabaaran arzuyu gitgide artırıyordu.

Haykırmaması imkânsızdı.

Bir bank vardı; ama soğuk ve dardı ve tabii çok sert. Sonra bir seferinde Vane'in onu kaldırdığını ve bu şekilde seviştiklerini anımsadı.

"Elbistem; korkunç şekilde kırıyacak. Herkes anlayacak."

Vane'in tek yanıtı göğüslerini öpmeye devam etmek oldu.

Patience güçlükle soluyarak, "Yani, eteğim," diyebildi. "Bu şekilde..."

Vane kıkırdadı. "Tek bir kırıksıklık bile olmayacak." Dudaklarını göğüslerinin kenarında gezdirdi, sonra meme uçlarını hafifçe ısırdı. "Güven bana."

Sesi ihtirastan ağır, derin ve boğuk çıkıyordu. Başını kaldırdı. Elleriyle belini kavradı ve onu kendine doğru çekti; sızlayan göğüsleri ceketine sürtündü. Patience'ın soluğu kesildi ve Vane başını eğip onu yeniden öpmeye başladı. Bütün vücudunu öptü, öptü; ta ki güçsüzleşen bacaklarında onu taşıyacak kuvvet kalmayınca dek...

"İstenirse bir yol bulunur," dedi Vane başını kaldırıp dudaklarını onunkilere yaklaştıırken. "Ve ben seninle sevişmek istiyorum."

Bir an gözleri buluştu; hiçbir kurnazlık, hiçbir riya ya da numara yoktu bakışlarında. Duyguları, arzuları ortadaydı. Basit, açık. Acil.

Vane onu döndürdü. Patience çeşmeye bakıp gözlerini kırıştırırken onu arkasında hissetti; sıcak, sert ve uyarılmış. Vane başını eğip ensesini öptü. Patience kendini ona yasladı ve elleriyle adaleli, sert bacaklarını okşadı ve dokundukça daha da sertleştiğini hissetti.

Vane ona daha yaklaşıncı, elleriyle göğüslerini tutmasını bekledi.

Onun yerine, Vane yalnızca parmak uçlarını şişkin kıvrımlarda, sızlayan meme uçlarının çevresinde dolaşırdı. Patience titreyerek gözlerini kapattı ve kendini ona daha fazla yasladı. Daha sonra Vane ellerini geri çekti. Patience kendini zorlayarak gözlerini araladı. Ağırlaşan göz kapaklarının altından Vane'in bir eliyle bakire heykelinin çıplak göğsüne dokunduğunu ve soğuk taşı arzusuyla okşadığını gördü.

Bakireyi bırakan Vane bu kez parmaklarını mermer havuzun

temiz sularına soktu. Sonra aynı elini sudan çıkarıp Patience'ın ateş gibi yanan göğsüne götürdü. Ona da aynı bakireye dokun- duğu gibi dokundu; yumuşak, cezbedici, ayartıcı.

Patience ürpererek yeniden gözlerini kapattı. Göğüslerinde dolaşan soğuk ve ıslak parmaklar içindeki coşkuyu daha da art- tırıyordu. Başını geriye atıp omzuna yasladı, inlememek için du- daklarını ısırды ve bacaklarını tutan parmaklarını gerdi.

Soluk almakta zorlanıyordu. “Bu çok...”

“Olması gerektiği gibi.”

Bir dakika sonra kavrulan dudaklarını ıslattı. “Nasıl?”

Patience ondaki değişimi sezdi; o da artık tutku dalgasının esiri olmuştu. Vane'e aynı şiddetle karşılık verdi. Hemen ona sa- hip olmasını istiyor, daha fazla dayanamayacağını hissediyordu.

“Güven bana.” Vane arkasından ona daha yaklaşıp göğüsleri- ni tuttu, ama bu kez nazik ve yumuşak değildi parmakları, daha vahşi, daha yırtıcıydı. Patience içini saran ateşin büyüdüğünü hissetti.

“Sadece dediğimi yap ve düşünme.”

Patience içinden sızlandı. Nasıl? Ne? “Elbisemi unutma.”

“Ben bir uzmanım, hatırladın mı? İki elinle birden havuzun kenarına tutun.”

Patience şaşkınlıkla söyleneni yaptı. Vane arkasında yerini değiştirdi. Bir an sonra eteğiyle iç eteği beline kadar sıyrılmıştı. Ay ışığı altında, bacaklarının üst kısmıyla kalçasında serin havayı hissetti.

Heyecanlandı ve utandı. Karşı çıkmak için ağzını açtı.

Bir sonraki saniye, uzman parmaklar bacaklarının arasında dolaşmaya başlayınca karşı çıkmayı da, başka her şeyi de unuttu.

Vane'in kusursuz parmakları bacaklarından kasıklarına kaydı ve varmak istediği yere hatasız bir şekilde ulaştı. Şimdiden ıslan- mış ve şişmişti.

Önce yavaşça dokundu, üstünde gezindi, sonra okşadı ve de- rinine indi.

Patience gözlerini kapatıp inlememek için kendini tuttu. Vane parmağını daha da derine sokunca soluksuz kaldı ve mermer havuzun kenarına daha sıkı yapıştı.

Vane diğer eliyle de önce çıplak karnını sonra kalçalarını okşadı.

Değil inlemek ya da çığlık atmak Patience soluk bile alamıyordu artık. Çaresizce ciğerlerine biraz hava çekmeye çalışırken arkasında onu hissetti; sert, sıcak organı bacaklarının arasındaydı. Hemen sonra geniş penis başının, içine girmek üzere olduğunu fark etti.

Vane yavaşça yumuşak ve sıcak derinliğe girdi.

Ve yine yavaşça çıkıp tekrar girdi. Öyle derine bastırdı ki, Patience parmak uçlarında yükseldi. Bu kez kendini tutamayıp inledi.

Vane tekrar tekrar, aynı acımasızca ölçülü güçle gidip geldi. Onu titretti, çıldırttı.

Dengede kalabilmesi ve onu daha fazla hissedebilmesi için bir eliyle Patience'ın göbeğinden tutuyor, diğeriyle göğsünü okşuyordu.

İkisinin gerilimi de gittikçe artıyordu. Gidip gelmeleri hızlanıp şiddetlenmeye başladı. Patience çıldırarak gibiydi; güçlükle soluyor, bu kez gerçekten aklını kaybedecekmiş gibi hissediyordu.

Vane tekrar tekrar girip çıkmaya devam etti. Patience nihayet artık çok iyi bildiği o altın ışığı gördü; uzak değildi. Uzanmaya çalıştı, tüm kaslarını gerdi, onu cesaretlendirip hızlandırmaya çalıştı.

Ve aniden bu pozisyonda seçeneklerinin sınırlı olduğunu anladı.

Vane'in insafına kalmış durumdaydı ve bunu değiştirmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Hızla soluyarak başını eğdi, havuzun kenarını tutan parmaklarını gerdi. Çaresizlik, zevk ve ihtiras duyguları dalgalar halinde içine yayıldı.

Çığlık atmak istedi, kendini tutup dudağını ısırdı.

Vane yine içine girdi ve titrediğini hissetti. Bir an içinde kaldı, sonra yavaşça geri çekildi. Ve yeniden girdi.

Acelesi yoktu. Onu hoş bir şekilde karşılayan, kadife bir eldiven gibi saran ıslak, kaygan, sıcak yumuşaklığın tadına varıyor, ay ışığında fildişi rengi parlayan kalça kıvrımlarının ve onu içine alan, tamamlayan bu güzelliğin doya doya keyfini çıkarıyordu.

Patience ise onun önünde geriliyor, çaresizce kıvranıyordu.

Dengede durması için Vane'in eli hâlâ göbeğindeydi. Yeniden içine girdi. Patience'ın çıldırmasına az kalmıştı. Vane çıktı, daha derine girdi.

Minik bir çığlık duyuldu.

Vane gözlerini kısıtı ve dizginleri daha sıkı kavradı. "Seni buraya getiren nedir? Limonluğa?"

Patience güçlkle soludu. "Söyledim ya- fikir edinmek için geldim."

"Yani, genç ve güzel bir hanımla buraya girdiğimi gördüğün için değil, öyle mi?"

"Tabii ki değil!" Yanıt çok hızlı gelmişti. "Yani," dedi Patience geçiştirmeye çalışarak, "o senin kuzenindi."

Vane boştaki elini uzatıp dolgun göğüslerinden birini avuçladı, ardından meme ucunu başparmağıyla işaret parmağı arasına alıp nazikçe döndürdü. "Ben söyleyene kadar sen bunu bilmiyordun."

Patience bir çığlık daha atmamak için yutkundu. "Müzik bitti. Herkes yemeğe geçmiş olmalı." Öyle soluksuz kalmıştı ki, zor bela konuşabiliyordu. "Acele etmezsen yemeği kaçıracağız."

Acele etmezse, ölecekti.

Sert dudaklar ensesini okşadı. "İstakozlu börek bekleyebilir. Seni yemeyi tercih ederim."

Neyse ki, Patience'ı ferahlatarak hızını ve şiddetini arttırdı. Onu daha sıkı, daha sert kavradı ve içinde son sürat gidip gelmeye başladı.

Patience'ın içindeki alevler yükseldi; rahatlamasına, altın ışığa varmasına az kalmıştı. Şimdi daha yakın, daha parlaktı.

Ama Vane durdu.

“Burada bir şey kaçırıyorsun.”

Patience ne kaçırdığını biliyordu. Altın ışık az ötedeydi. Dişlerini gıcırdattı, haykırma isteğini son bir kez daha bastırdı.

“Sana söyledim, sen benimsin. Seni istiyorum, sadece seni.”

Yumuşak biçimde, ama büyük bir inanç ve kararlılıkla söylenen bu sözler Patience'ın aklından diğer tüm düşünceleri alıp götürdü. Başını kaldırıp görmeyen gözlerle ay ışığında parıltıyan bakireye baktı.

“Arzuladığım, içinde olmak istediğim başka bir kadın yok.” Patience vücudunun gerildiğini hissetti; sonra Vane daha derine girdi. “Sadece seni istiyorum.”

Ve o anda Patience parlak ışığa ulaştı.

Bedeni müthiş yoğun bir zevkle dalgalar halinde sarsıldı, zihni bulandı; çılgık attığının farkına varamadı.

Vane eliyle ağzını kapatıp kendinden geçmiş haykırışını boğdu. Fakat bu ses onun da kontrolünü kırmıştı. Göğsü şişti, arzusunun kabarak en üst seviyeye çıktığını ve karşı konulmaz bir şekilde güçlendiğini hissetti.

Ve o son anda, evren parçalanırken Vane teslim oldu.

Ve Patience'ın daha önceki isteğini yerine getirip içine boşaldı.

Minnie'nin arabasının kapısı kapandığı anda, Patience minde-
rin üstüne çöktü. Ve Aldford Caddesi'ne vardıklarında arabadan
inip yatağına yürüyebilecek kadar uzuvlarına hâkim olabilmeyi
diledi.

Vücudunu artık kendi vücudu gibi hissetmiyordu. Vane ona
sahip olmuş ve bitkin bir halde bırakmıştı. Suyunu çıkarmıştı.
Balo salonuna dönmeleriyle Minnie'nin ayrılışı arasında geçen
yarım saat oldukça zorlu olmuştu. Neyse ki, Vane'in gizli desteği

ve dikkatli hareketleri, durumunu örtbas etmişti. Aşırı doymuş durumunu.

En azından konuşabiliyordu. Yeterli derecede tutarlı bir şekilde. Ve düşünebiliyordu. Ama bazı bakımlardan, bu her şeyi daha kötüleştirmektedir. Zira tek düşünebildiği Vane'in sözleri, kollarında kulağına fısıldadıklarıydı.

"Fikrini değiştirdin mi?"

Patience 'Hayır' demek için tüm gücünü toplamak zorunda kalmıştı.

"İnatçı kadın." diye karşılık vermişti Vane, yumuşak bir küfür savururcasına.

Onu daha fazla zorlamamış, ama vazgeçmemişti de.

Sorusu Patience'in zihninde dönüp duruyordu. Abartısız, fakat değişmeyen kararlı tavrından rahatsızdı. Çok güçlü bir yapısı vardı; yalnızca fiziksel olarak değil. Üstesinden gelmek, evlenip kanısı olmayı kabul etmeyeceği konusunda onu ikna etmek tahmininden daha zorlu olacağı benziyordu. Üstelik hiç hoş olmayan bir ihtimal vardı: istemeyerek onun gurunun kırmış, savaşçı kahraman ruhuyla alay etmiş olabilirdi ve şimdi karakterinin bu yönüyle uğraşmak zorunda kalacak olması hiç açıcı bir düşünce değildi.

En kötüsüyse, 'Hayır' demeden önce tereddütte kalmış olmasındı.

Erki altında kalmış, akli çelinmişti. Tüm gördüklerinden sonra; Cynsterları, onların eşlerini ve aile konusundaki kesin olarak belirlenmiş, tam anlamıyla uygulanan tavırlarını gözlemledikten sonra, Vane'in teklifinin hayatında alacağı en iyi teklif olduğu gerçeğinden kaçmak imkânsızdı. Aile -Patience'in dünyada en önem verdiği şey- Vane için de aynı derecede önemliydi.

Diğer niteliklerini de göz önünde tutunca -zenginliği, sosyal statüsü, yakışıklılığı- daha başka ne isteyebilirdi?

Problem, bu sorunun yanıtını biliyor olmasıydı.

Bu yüzden 'Hayır' demiyti. Bu yüzden 'Hayır' demeyi sürdü-rüyordu.

Cynsterların aile konusundaki duruşları koruyucu ve sahipleniciydi. Onlar savaşçı bir klandı; Patience'ın başlangıçta şaşkırtıcı bulduğu açık vaat, bu açıdan bakıldığında, son derece anlaşılabilirdi. Savaşçılar sahip oldukları şeyleri korurlardı. Görünüşe göre, Cynsterlar da ailelerine, ne pahasına olursa olsun korunması gereken, sahip oldukları en önemli şey olarak bakıyorlardı. Duyguları, savaşçı içgüdülerinden kaynaklanmaktaydı; kazandıkları her şeye sonuna kadar sahip çıkma içgüdüsünden.

Son derece anlaşılabilirdi.

Fakat yeterli değildi.

Patience için değildi.

Yanıtı hâlâ 'Hayır'dı ve öyle kalmak zorundaydı.

On Dokuzuncu Bölüm



Sligo ertesi sabah saat dokuzda 22 Numara'nın ön kapısını açtı.

Vane başıyla ona selam verip içeri girdi. "Hanımefendi nerede?" Koridora baktı; bomboştı. Sligo'nun önünü keserek gitmesini engelledi; adamcağız şaşkınlık içinde ona bakakaldı.

Vane kaşlarını çatı.

Sligo gözlerini kırıştırdı. "Hanımefendi hâlâ yatıyor, efendim. Birini gönderip haber—"

"Hayır." Vane merdivenlerden yukarı baktı. "Hangisi onun odası?"

"Sağdaki son oda."

Vane merdivenlere doğru yürüdü. "Beni görmedin. Burada değilim."

"Evet, efendim." Sligo onun arkasından baktı, sonra başını sallayarak odasına gitti.

Minnie'nin odasını bulan Vane kapıyı hafifçe tıklattı. Bir an sonra Minnie onu içeri çağırdı. O da girdi -çabucak- ve kapıyı arkasından kapattı.

Minnie sırtını yastıklara dayamış, elinde bir fincan dumanı tüten kakao, ona baktı. "Üstüme iyilik sağlık! Seni sabahın bu saatinde ayakta görmeyeli yıllar oldu."

Vane yatağa doğru ilerledi. "Bilge birinin aklına ihtiyacım var ve sen bana yardım edebilecek tek kişisin."

Minnie gülümsedi. "Pekâlâ, neler oluyor?"

"Hiçbir şey." Vane oturmak yerine yatağın yanında yürümeyi

tercih etti. “Sorun da bu. Olması gereken şey bir düğün.” Keskin bakışlarını Minnie’ye yöneltti. “Benim düğünüm.”

“Ah-hah!” Minnie’nin gözleri zaferle ışıldadı. “Demek rüzgâr bu yönden esiyor, ha?”

“Gayet iyi bildiğin gibi,” diye atıldı hemen Vane sert bir sesle, “yeğenini ilk gördüğüm günden beri rüzgâr bu yönden esiyor.”

“Mükemmel –tam olması gerektiği gibi. Peki, problem nedir?”

“Benimle evlenmek istemiyor.”

Minnie gözlerini kırptırdı. Yüzündeki memnun ifade kayboldu. “Evlenmek istemiyor mu?” diye sordu hayretle.

Vane dişlerini gıcırdatmamaya çalıştı. “Kesinlikle. Tanrı’nın cezası bir nedenden ötürü, uygun değilim.”

Minnie bir şey söylemedi; yüzündeki ifade her şeyi söylüyordu.

Vane suratını buruşturdu. “Karşı çıktığı özellikle ben değilim, tüm erkekler ve genel olarak evlilik.” Minnie’ye doğru keskin bir bakış daha attı. “Bunun ne anlama geldiğini sen bilirsin. Senin inatçılığını fazlasıyla almış.”

Minnie burnunu çekip kakaosunu yan tarafa bıraktı. “Patience çok akıllı bir kızdır. Evliliğe karşı olumsuz düşünceler besliyorsa, onun fikrini değiştirebilecek tek kişi sensin.”

“Denemediğimi mi sanıyorsun?” Vane’in sesi hiddet doluydu.

“Becerememiş, yüzüne gözüne bulaştırmış olmalısın. Ona ne zaman evlenme teklif ettin? Dün gece limonlukta mı?”

Vane dün gece orada olanları anımsamamaya gayret etti. Capcanlı hatıralar onu şafağa kadar uyutmamıştı. “İlk önce, iki kez Bellamy Köşkü’nde teklif ettim. Ve ondan sonra teklifi birkaç kez tekrarladım.” Topukları üstünde dönüp yürüdü. “Onu ikna etmek için çok uğraştım.”

“Hımmm.” Minnie kaşlarını çatı. “Durum ciddi görünüyor.”

“Sanırım–” Vane duraksayarak ellerini kalçasına koyup tavana baktı. “Hayır –eminim, beni babasıyla karıştırıyor. Onun

gibi davranacağımı sanıyor.” Dönüp geri yürüdü. “Önce evliliğe ilgim olmadığını düşündü, ben aksini ispat edince, gerçekte aileye önem vermediğime kendini inandırdı. Yalnızca yüzcysel nedenlerden ötürü onunla evlenmek istediğimi sanıyor; uygun olduğu için.”

“Aileye önem vermeyen bir Cynster mı?” Minnie homurdandı. “Artık sizden birçok kişiyle tanıştı, hâlâ öyle düşünüyor olamaz.”

“Hayır, olamaz. Benim anlamadığım şey, tam da bu işte.” Vane yatağın yanında durdu. “Aile fertlerinin birbirlerine olan tutumlarını gördükten sonra bile, fikrini değiştirmede. Bu da, daha başka, daha derin bir sorun olduğunu gösteriyor. En baştan beri bunu hissetmiştim. Evliliğe karşı oluşunun çok daha karmaşık bir nedeni var.” Minnie’nin gözlerine baktı. “Ve bence bu anne babasının evliliğinden kaynaklanıyor. İşte bu yüzden buradayım ve sana soruyorum.”

Minnie bir an dikkatle ona baktı, ifadesi soğuktu. “Haklı olabilirsin,” dedi yavaşça başını sallayarak. “Constance ve Reggie’yi mi öğrenmek istiyorsun?”

Vane başıyla onayladı. Minnie içini çekti. “Mutlu bir hikâye değildi.”

“Yani?”

“Constance, Reggie’yi seviyordu. Bununla, evliliklerdeki olağan duyguyu kastetmiyorum. Onu gerçekten tüm kalbiyle seviyordu; kendini düşünmeksizin, tereddütsüz, tam ve kesin bir aşkla. Constance için dünya Reggie’nin etrafında dönüyordu. Ah, çocuklarını seviyordu elbette, ama onlar Reggie’nindi, yani Constance’ın sevgi sınırları içindeydiler. Haklarını vermek gerekirse, Reggie bu durumla başa çıkmaya çalıştı, fakat tabii, onun bakış açısından, karısının onu çıldırasıya sevmesi sevinçten çok utanç kaynağıydı.” Minnie burnundan soludu. “Gerçek bir beyefendiydi. Aşk evliliği yapmadı. İki taraf için de evliliğin uygun olduğu düşünüldü; olayların böylesine umulmadık şekilde gelişmesi onun suçu değildi.”

Minnie başını salladı. “Constance’ı yavaş yavaş bırakmaya çalıştı, ama kadının duyguları değişecek gibi değildi. Sonunda, Reggie bir beyefendiye yakışanı yaptı ve ondan uzaklaştı. Çocuklarıyla tüm irtibatını kaybetti. Constance’ı görmeden onları ziyaret edemiyordu ve bu da tahammül edemeyeceği durumlara yol açtığından onlarla görüşemiyordu.”

Vane suratını asıp yürümeye devam etti. “Patience bundan ne gibi bir, daha iyi bir sözcük bulamadığımdan kullanıyorum, *ders*, çıkarmış olabilir?”

Minnie bir süre onu izledi, sonra bakışları keskinleşti. “Teklifini kabul etmemesinin karmaşık bir nedeni olduğunu söylüyorsun. Aksi takdirde seninle evlenmeyi kabul edeceğinden eminsin, öyle mi?”

“Kesinlikle eminim.”

“Of!” Minnie gözlerini kısıtı. “Şayet durum buysa,” dedi Minnie eleştirel bir edayla, “o takdirde, görebildiğim kadarıyla, konu gayet açık.”

“*Açık mı?*” Vane şimdi yatağın etrafında dönüyordu. “Bildiklerini benimle paylaşır mısın, lütfen?”

“Pekâlâ,” Minnie bir an durup devam etti. “Akla yatkın görünüyor. Madem kafasını kurcalayan sorun olmazsa, seninle evleneceğinden eminsin, öyleyse Patience sana âşık olmuş demektir.”

“Yani?”

“Yani, Patience annesinin sevdiği ama onu sevmeyen, aşkını önemsemeyen bir adamla evlenerek ıstırap dolu bir hayat sürmesini izledi.”

Vane kaşlarını çatıp gözlerini yere indirdi. Odanın içinde volta atmaya devam ediyordu.

Minnie gözlerini büyütüp kaşlarını kaldırdı. “Patience’ın fikrini değiştirmek istiyorsan, sana olan aşkının güvende olduğuna onu ikna etmelisin. Aşkının değerini bileceğine, onu sırtında bir yük gibi görmeyeceğine onu inandırmalısın.” Vane’in gözlerine baktı. “Aşk konusunda sana güvenebilmesi gerekiyor.”

Vane sert sert ona baktı. “Aşk konusunda bana güvenmemesi için hiçbir neden yok. Babası gibi davranmayacağım.”

“Bunu ben biliyorum, sen biliyorsun. Fakat Patience nereden bilsin?”

Vane daha hızlı yürümeye başladı.

Bir dakika sonra Minnie omuzlarını silkip ellerini kucağında kenetledi. “Güven, acayip bir şey. Güvenmemek için nedenleri olan insanlar çok ihtiyatlı, sakıngan olabilirler. Onları güven duymaları için cesaretlendirmenin en iyi yolu, aynı güveni onlara vermektir.”

Vane’in haşın bakışları hiç güven verici değildi. Minnie yine kaşlarını kaldırdı. “Ona güvenirsen, o da sana güvenir. Bu iş ancak böyle halledebilirsin.”

Vane hiddetle ona baktı; isyankâr bir şekilde.

Minnie’nin bakışlarındaysa kesinlik, kararlılık vardı. “Karın olmasını istiyorsan, sana güvenmesini istediğin şekilde ona güven duymalısın. Bunu yapabileceğine inanıyor musun?”

Vane bunu gerçekten bilmiyordu.

Minnie’nin sorusuna yanıt bulmaya uğraşırken, diğer sorumluluklarını unutmamıştı. Onun yanından ayrıldıktan yarım saat sonra, Ryder Caddesi’ndeki Martin amcanın oğullarının oturduğu evin sıcak ve güvenli salonundaydı. Vane’e söylediklerine göre, Gabriel hâlâ kalkmamıştı. Lucifer masanın başına kurulmuş bir tabak dolusu rozbifi yemekle meşguldü; Vane içeri girince başını kaldırıp baktı.

“Vay!” Lucifer etkilenmiş görünüyordu. Şömine rafındaki saate baktı. “Bu umulmadık ve şaşırtıcı ziyareti neye borçluyuz?” Kaşlarını kaldırıp indirdi. “Yaklaşan bir fıktür haberine mi?”

“Coşkunu frenle.” Vane sinirli bir ifadeyle koltuğa çöküp kahve demliğine uzandı. “Sorunun yanıtı, Minnie’nin incileri.”

Lucifer boş lakırdıları bir kenara bırakıp birdenbire ciddileşti. “Minnie’nin incileri mi?” Bakışları soğudu. “Çift sarmal, en

az yetmiş santimetre, fevkalade uyumlu.” Yüzü biraz daha asıldı. “Damla küpeleri de vardı, değil mi?”

“Vardı. Artık yok.”

Lucifer gözlerini kırptırdı. “Yok mu? Bu da ne demek? Çalındı mı?”

“Öyle inanıyoruz.”

“Ne zaman ve nasıl?”

Vane kısaca ona izah etti, Lucifer dikkatle dinledi. Cynster ailesinin her ferdinin özel bir ilgi alanı vardı; Lucifer’inki değerli raşlar ve mücevherlerdi. “Sana şunu sormaya geldim,” dedi Vane konuşmasının sonunda, “uzmanın ağzını arayabilir misin? İnciler çalındıktan sonra bir başkasına verildiyse, Londra’ya getirilmiş olma olasılığı yüksek.”

Lucifer başıyla onayladı. “Ben de aynı fikirdeyim. İşinin erbabı her çalıntı mal satıcısı, Hatton Garden sakinlerinin ilgisini çekmeyi dener.”

“Ve sen hepsini tanıyorsun.”

Lucifer neşesizce gülümsedi. “Dediğin gibi. Bana bırak. Konuyla ilgili bir şey duyduğumda sana haber veririm.”

Vane kahvesini bitirdi, sonra ayağa kalktı. “Bir şey duyduğun anda bana bildir.”

Bir saat sonra Vane, Aldford Caddesi’nden Patience’ı alıp atlarını parka doğru sürdü.

“Herhangi bir gelişme var mı?” diye sordu yola çıkar çıkmaz.

Patience esneyerek başını salladı. “Sadece Alice daha da tuhaf-laştı; tabii, eğer bu bir değişiklik sayılırsa.” Vane’e baktı. “Alice, Honoria’nın davetini geri çevirdi. Minnie nedenini sorunca, dik dik bakarak hepinizin şeytan olduğunu söyledi.”

Vane’in dudakları büzüldü. “Garip, bunu bize ilk söyleyen o değil.”

Patience sırtıttı. “Ama sonraki sorunun yanıtını verecek olursam, evet Sligo ile konuştum; Alice evde yalnız kalmasına rağ-

men, her zamankinden farklı bir şey yapmamış, erkenden odasına çekilmiş ve bütün akşam bir daha görünmemiş.”

“Şeytanlardan kurtulmak için dua etmiş olmalı. Whitticombe baloya katılmış mı?”

“Evet. Fazla neşeli olmasa da, eğlenceyi kaçırmamış. Gerrard’ın söylediğine göre, zamanının çoğunu yaşlı Cnysterlarla sohbet ederek geçirmiş. Gerrard, onların ağzını aradığını düşünüyor, ama hangi konuda olduğunu bilmiyor. Tabii, kardeşim Whitticombe konusunda tarafsız bir gözlemci değil.”

“Genç Gerrard’ı küçümsemem. Sezgileri kuvvetli ve sanatkar gözleri fevkalade keskin. Ve hâlâ bir çocuğun kulaklarına sahip.”

Patience sırtıttı. “Dinlemeyi seviyor. Ama konuyla ilgili kayda değer hiçbir şey duymamış.” Vane’c baktı. “Minnie yine endişelenmeye başladı.”

“Lucifer’i incilerin izini sürmesi için görevlendirdim. Londra kuyumcularına geldilerse, öğrenecektir.”

“Öyle mi?”

Vane açıkladı. Patience kaşlarını çatı. “Nasıl bu şekilde ortadan kaybolduklarını gerçekten anlayamıyorum.”

“Diğerleriyle birlikte. Düşün,” Vane yolu kontrol ettikten sonra sağa döndü. “Tek bir hırsız varsa ve diğer çalınan eşyaların da bulunamadığı göz önüne alınırsa, hepsinin birlikte bir yerde saklandığı akla geliyor. Ama nerede?”

“Gerçekten nerede? Her yeri aradık, ama bir yerde olmalılar.” Tekrar bakışlarını ona çevirdi. “Yapabileceğim başka bir şey var mı?”

Vane’in içinden *benimle evlenmeyi kabul et* demek geçti. Fakat şimdi doğru zaman değildi. Yine de, dudaklarına kadar gelen sözcükleri yutmak için büyük çaba harcadı.

“Evdekileri bir kez daha kontrol et.” Park kapısından girerken atları yavaşlattı. “Özel, şüpheli bir şey arama. Gördüklerini değerlendirme, sadece incele.” Derin bir nefes alıp ona baktı. “Tekrar kontrol et ve bana ne gördüğünü anlat, yarın uğrayacağım.”

Patience başıyla onayladı. “Aynı saatte mi?”
“Evet.”

“Bayan Patience!”

Aşağıda bekleyen Vane’in yanına gitmek için acele eden Patience durup Bayan Henderson’ı bekledi.

Kadın telaşla yanına geldi ve kısık sesle, “Bay Cynster’a odada yine kum bulduğumu söyler misiniz, lütfen?” dedi.

“Kum mu?”

Eli geniş göğüslerinin üstünde, başıyla onayladı. “Anlayacaktır. Eskisinin aynı; uğursuz filin etrafında. Döşeme tahtalarının arasında parladığını gördüm. Diğer konuya gelince, Londralı hizmetçiler ve Sligo’nun kiraladığı Hristiyan aleminin en keskin gözlü hizmetkârlarıyla birlikte tüm odaları tekrar aradık, ama garip gelen hiçbir şey bulamadık.”

Patience, Vane’in beklemekten sıkılıp sabırsızlanacağını bil-mese daha detaylı bir açıklama isterdi. Bu yüzden kadına sadece gülümsemekle yetindi. “Ona söyleyeceğim.”

Sonra arkasına dönüp aceleyle merdivenlerden aşağı indi.

“Kum?” Patience bakışlarını Vane’e odaklayarak bir açıklama bekledi. Parktaydılar; her zamanki gibi yine gösterişli kalabalığın uzağında kalmayı tercih etmişlerdi. Bayan Henderson’ın mesajı-nı alan Vane kaşlarını kaldırdı.

“Nereden buluyor bu kadın kumu?”

“Kim?”

“Alice Colby.” Vane suratını asarak ona Alice’in odasında bulunan kumdan söz etti. “Ne anlama geldiğini Tanrı bilir.” Patience’a baktı. “Diğerlerini kontrol ettin mi?”

Patience başıyla onayladı. “Tuhaf bir şey bulunmadı, garip davranışlar sergileyen de yok. Daha önceden bilmediğim ve yeni öğrendiğim tek şey, Whitticombe’nin Köşk’ten kitaplar getirdiği. Sürekli kütüphaneye gittiğini görünce, yeni kitaplarla yeni bir

ilgi alanı bulduğunu sanmıştım.”

“Öyle değil miymiş?”

“Hayır. Bagajlarının yanı sıra köşkten altı cilt kitap getirmiş.”

Vane kaşlarını çatı. “Şu anda ne üstünde çalışıyor? Hâlâ Coldchurch Manastırı mı?”

“Evet. Öğleden sonraları yürüyüşe çıkıyor; o yokken kütüphaneye girip baktım. Altı kitap da manastırla ilgili.”

“Anlaşılan, Whitticombe bu konuya kafayı fena takmış. Manastır onda saplantı haline gelmiş.” Bir an durup sordu.

“Diğerleri şüphe uyandırıcı hiçbir şey yapmadı mı?”

Patience başını salladı. “Lucifer bir şey öğrenmiş mi?”

“Bir bakıma, evet.” Vane ona hayal kırıklığı içinde baktı. “İnciler Londra’ya getirilmemiş. Lucifer’in kaynakları -ki rakipsizdirler- kendi tabirlerince incilerin ‘kullanıma girmediğinden’ kesinlikle emin.”

“Kullanıma girmemiş mi?”

“Yani, inciler hâlâ onları çalanın elinde. Satmaya çalışmamış.”

Patience yüzünü ekşitti. “Bu da, hâlâ elimizde bir şey yok anlamına geliyor.” Bir dakika sonra ekledi. “Çalınan parçaların ne büyüklükte bir yere saklanabileceğini düşündüm.” Vane’in gözlerine baktı. “Edith Swithins’in örgü çantası hepsini içine alabilir.”

“Bir yerde olmalılar. Sligo’ya herkesin odasını tekrar aratum, ama yine bir şey bulamadı.”

“Ama bir yerdeler.”

“Evet. Ama nerede?”

Gece saat birde, Vane yine Aldford Caddesi’ndeydi; yanında sendeleyen Edmond’ın basamaklardan çıkmasına yardım ediyordu. Hemen arkalarında Gerrard kendi kendine kıkırdayan Henry’nin koluna girmiş onu yönlendiriyordu. Ve yüzünde aptal bir gülümsemeyle Edgar en arkadan geliyordu.

Tanrı’ya şükür, General evde kalmıştı.

Sligo onlara kapıyı açtı ve hemen idareyi eline aldı. Yine

de grubun sarhoş olmayan elemanlarının Edmond, Henry ve Edgar'ı yataklarına yatırmaları yarım saatlik bir çaba gerektirdi.

Sonunda Gerrard koridordaki duvara yaslanıp içini çekti. “Çarçabuk incileri bulup bunları geri götürmezsek yakında zincirlerini koparacaklar ve bizi perişan edecekler.”

Vane de aynen onun gibi düşünüyordu. Homurdanarak ceketini düzeltti.

Gerrard esnedi ve uykulu bir halde başını salladı. “Ben yatmaya gidiyorum. Yarın görüşürüz.”

“İyi geceler.”

Vane o gittikten sonra bir süre orada durup Patience'ın odasının bulunduğu sağ koridora baktı. Sonunda bunun kaçınılmaz olduğuna karar verip o yöne doğru yürüdü.

Kapıyı tıklattı. Yavaşça.

Bir dakika boyunca hiç ses çıkmadı, sonra çıplak ayak sesleri duyuldu ve kapı açıldı.

Patience saçları darmadağın, gözlerinden uyku akarak ona baktı. Şömineden yükselen alevler, uzun beyaz geceliğinin içindeki dolgun vücut hatlarını yansıtıyordu. Bu haliyle Vane'e adeta cennet vaat ediyordu.

Patience bir an onun gözlerine baktı, sonra geriye çekilip içeri girmesini işaret etti. Vane eşikten girdikten sonra kapıyı kapattı ve kendini onun kollarına attı.

Vane de sarılıp onu öptü. Söylemek istediği şey için sözcüklerle ihtiyacı yoktu. Patience derhal öpüşüne karşılık verdi ve baştan çıkarıcı bir şekilde vücudunu ona yasladı.

Vane soluğunu tuttu, şeytanlarını tuttu, ancak bu kez onları uzun süre zapt edemeyeceğini biliyordu. Arzuladığı tek kadın kollarındaydı.

Patience'ın da buna bir itirazı yoktu. Coşkuyla karşılık verdi, büyük bir şevkle onu öperken bir yandan da ellerini gömleğinde gezdirmeye başladı.

“Bekle,” dedi Vane onu durdurarak ve geri çekilip boyun bağıını çözdü. Sonra yüzünde sert bir ifadeyle ona baktı ve yavaşça geceliğinin üst düğmesine uzandı.

Patience’ın göğüsleri heyecanla inip kalktı. Geceliğinin yere kadar inen düğmelerini açmayı bitirene kadar soluğunu tutarak bekledi.

Sonunda Vane geceliği iki yana açtı ve üstünden çıkarıp yere attı. Uzun bir an ona baktıktan sonra kucaklayıp öperek yatağa götürdü ve yumuşakça çarşafların üstüne bıraktı. Hızla kendi giysilerini de çıkarıp yatağa geri döndü.

Onu tekrar büyük bir ihtirasla öpmeye başladı; hiç doyamıyormuş gibi öpüyordu, sanki sonsuza dek öpebilirmiş gibi...

Sonra dudaklarını boynundan aşağı kaydırды, göğüslerini, göbeğini öptü, ardından yavaşça daha aşağılara indi, dilini kasıklarında gezdirmeye başladı.

Patience tamamen kendinden geçmişti. İnliyor, kıvranıyor, minik sessiz çığlıklar atıyordu. Sıcak dilini kasıklarında hissedince, çıldıracak gibi oldu. Saçının telinden ayaklarının ucuna kadar inanılmaz bir ateş tarafından sarmalandığını hissetti. Damarlarındaki kanın müthiş bir coşkuyla aktığını, yüreğinin yerinden çıkacak gibi çarptığını duyabiliyordu. Sanki gerçekten ateşe basmış gibi bütün bedeni alev alev yanıyordu.

Vane üstüne çıktığında coşkuyla bacaklarını açıp onu kabul etti. Birlikte engin bir arzu denizinde sürüklenmeye başladılar. Birbirine kenetlenmiş vücutlarıyla sonsuz bir hazzın içinde gidip geliyorlardı. Vane onu güneşin merkezine götürüyordu, cennetin krallığına.

Ve güneş patlayıp binlerce zerreye ayrıldığında Patience üstüne, üstlerine nurlar yağdığını hissetti, çığlıklar içinde kendinden geçerken her taraf ıslı ıslıldı. Kendi aldığı zevk kadar onunkini de hissedebiliyordu.

Coşku dalgalarının zirvesine birlikte çıktılar ve yine birlikte derin bir sükûnete süzıldüler.

Birbirlerinin kollarında, hiçbir düşüncenin giremediği,
âşıklara ayrılmış diyardaydılar artık.

Yirminci Bölüm



Hayal mi ediyordu? Ertesi sabah Patience, kahvaltı masasında kızarmış ekmeğinin üstüne dikkatle tereyağ sürdü. Etrafında, diğerleri sohbet ediyor, gürültülü şekilde konuşuyorlardı. Londra'da kahvaltı geç edildiğinden tüm ev halkı masadaydı. Minnie ve Timms bile. Edith bile. Hatta Alice.

Patience etrafına bakındı; sohbetleri umursamadı. Aklı hâlâ gece yaşadıklarındaydı. Sevişmeleri gittikçe daha derin, daha yoğun bir haz vermeye başlamıştı. Bunun nedeni sevişmelerinin altında, sevişmenin kendisinden daha güçlü bir duygu yatıyor olmasıydı. Hayır, hayal etmiyordu. Patience bunu hissediyor, gerçek olduğunu biliyordu. Vane'in arzusunun yoğunluğundan, onu sevişinden, öpüşünden bunu anlıyordu.

Çay fincanını bırakarak sandalyede doğruldu. Onu yanıltıp değerlendirmiş olabileceğini ve 'aşkının' sandığından daha derin olabileceğini düşünmek heyecan vericiydi. Ama buna güvenemiyordu. Beyninin bir kısmı karşı çıkıyor, diğer kısmı onu buna ikna etmeye çalışıyordu; Vane'in aşkının, Patience'in ona duyduğu aşk kadar büyük olduğuna.

Dudaklarını gererek bolca terayağ sürdüğü kızarmış ekmeğini ağzına götürdü. Şayet düşündükleri doğruysa bunu öğrenmek istiyordu. Hemen.

Saate baktı; Vane'in gelmesine daha saatler vardı.

"Tereyağını uzatır mısın, diyorum?"

Patience düşüncelerinden sıyrılarak tereyağı Edmond'a uzat-

tı. Yanında oturan Angela hafifçe gülümsedi. Karşısında oturanlara bakınca Alice Colby'nin kara gözleriyle karşılaştı. Aşırı soğuk ve aşırı kara bakışlarıyla.

Alice gözlerini kırpmadan ona dik dik bakmayı sürdürünce, Patience topuzunun çarpık olduğundan şüphelendi. Dönüp Gerrard'a soracaktı ki—

Alice'in hatları çarpıldı. “*Rezalet!*” Boğuk sesle ve şiddetli bir öfkeyle haykırmıştı. Bütün başlar ona çevrildi, tüm gözler ona odaklandı. “Bunu nasıl yapabildiğini bilmiyorum, bayan! Orada bir hanımefendi gibi oturup saygın insanlarla aynı masada nasıl kahvaltı edebiliyorsun?” Yüzü alacalı bir hal almıştı, sandalyesini geri itti. “Ben buna bir dakika daha katlanmayacağım.”

“Alice?” Masanın başındaki Minnie ona baktı. “Bu saçmalık da neyin nesi?”

“*Saçmalık mı? Hah!*” Başıyla Patience'ı gösterdi. “Yeğenin günahkâr bir kadın; buna saçmalık mı diyorsun?”

Masaya bir sessizlik çöktü; herkes şaşır kalmıştı.

“Günahkâr kadın mı?” diye tekrarladı Whitticombe şaşkın gözlerle kardeşine bakarak.

Patience'ın yüzü donup kalmıştı; neyse ki, rahat bir ifadeyle.

“*Gerçekten, Alice!*” dedi Minnie hoşnutsuz bir tavırla. “Yine kafanda ne hayaller kuruyorsun?”

“Hayal, ha?” Alice vücudunu dikleştirdi. “Gecenin bir yarısı koridorda gördüğüm iri adamı hayal etmedim!”

Gerrard kıpırdandı. “O Vane'di.” Önce Henry ile Edmond'a sonra Minnie'ye baktı. “Eve geldikten sonra bizimle yukarı çıktı.”

“Ever, doğru,” dedi Edmond benzi atarak. Boğazını temizledi. “O... ah...” Minnie'ye baktı.

“Bak işte, mantıklı bir açıklaması var,” dedi Minnie, Alice'e.

Alice öfkeyle homurdandı. “Bu, koridorda neden yeğenin odasına doğru yürüdüğünü açıklamıyor.”

Timms içini çekti. “Minnie herkese her şeyi açıklamak zorun-

da değil. İncilerin kaybolmasından sonra, doğal olarak, Vane evi sürekli denetim altında tutuyor. Dün gece eve geç döndüğü için de etrafı son bir kez kolaçan etmek istemiş.”

Alice sinirle parladı. “Ben ne gördüğümü biliyorum–”

“*Alice! Bu kadarı yeter!*” Whitticombe yerinden kalkıp masanın etrafından dolaştı. “Herkesin bizi bağışlayacağını umuyorum. Belli ki, senin sinirlerin bozulmuş.”

Alice’i sert bir şekilde cılız kolundan tuttu. Diğerlerine gergin bir edayla gülümseyerek onu döndürüp kapıya doğru yürümeye zorladı.

Patience sersemlemiş bir halde onların arkasından bakakaldı. Tek kelime bile etmeden olası bir felaketi nasıl atlattığını düşünüyordu.

Yanıt açıktı, ama Patience anlamıyordu.

Ev halkının geri kalanı, bir şekilde kendilerini salondan ayrılmaya mecbur hissederek dağıldı. ıkarken, Alice’in iftirasına inanmadıklarını göstermek için hepsi Patience’a gülümsemeye  zen gösterdi.

Patience odasına döndü. Kısa bir süre sonra, koridorda Minnie’nin bastonunun tıkırtısını duydu. Ardından Minnie’nin odasının kapısı açıldı, sonra kapandı.

Patience hemen çıkıp kapısını tıklattı ve içeri girdi. Minnie pencerenin yanındaki koltuğa yerleşiyordu. Patience’a gülümsedi.

“Evet! Bu beklenmedik bir heyecan oldu.”

Patience gözlerini kısmamak için kendisiyle mücadele etti. Aslında, Minnie’nin ışıldayan gözleri ve Timms’in memnun gülüşü karşısında sakın kalabilmek için epey bir mücadele verdi.

Biliyorlardı. Ve bu, Vane’in geceyi onun yatağında geçirmiş olmasından daha utanılacak bir durumdu.

Gergin dudaklarıyla pencereye doğru yürüdü ve Minnie’nin yanında durdu. “Aıklamam gereken–”

“Hayır.” Minnie elini havaya kaldırıp onu susturdu. “Aslına bakarsan, ağzını kapalı tutmalı ve duymak istemediğim bir şey söylememelisin.”

Patience ona bakakaldı; Minnie sıırttı.

“Anlamıyorsun—”

“Aksine, gayet iyi anlıyorum.” Minnie muzipçe güldü. “Emin ol, senden daha iyi anlıyorum.”

“Her şey açık,” dedi Timms de gülerek. “Ama bu işlerin rayına oturması zaman alır.”

Vane ile evleneceklerini düşünüyorlardı. Patience ağzını açtı. Minnie bakışlarını yakaladı. Solgun mavi gözlerin ardındaki inatçılığı okuyan Patience ağzını kapattı. Ve dudaklarının arasından mırıldanmakla yetindi. “O kadar basit değil.”

“Basit mi? Peh?” Minnie şalını düzelitti. “Memnun olmalısın. Basit ve kolay şeyler asla zahmete değmez.”

Patience benzer bir cümleyi daha önce de duymuştu; biraz düşününce Lucifer’in Vane’e bu tür bir söz söylediğini anımsadı. Kollarını göğsünde kavuşturup duygu ve düşünceleriyle boğuşarak odanın içinde yürümeye başladı. Bir parça olsun suçluluk ve utanç duyması gerektiğini düşündü. Ama duymuyordu. Yirmi altı yaşındaydı ve mantıklı bir karar verip hayatın ona sunduğunu kabul etmişti; ihtiyatı elden bırakmadan hoş bir beyefendiyle bir ilişkiye başlamıştı. Ve mutluluğu bulmuştu; belki sonsuza dek değil, ama gene de mutluydu.

Hiç suçluluk hissetmiyor, zerre kadar pişmanlık duymuyordu. Vane’in kollarında bulduğu haz ve tatmini Minnie için bile inkâr edecek değildi.

Fakat dürüst davranmalıydı; Minnie’yi kulaklarında düğün çanları çalar vaziyette bırakamazdı. Derin bir nefes alıp Minnie’nin yanına gitti. “Vane’in teklifini kabul etmedim.”

“Çok akıllıca,” dedi Timms. “Bir Cynster asla seni çantada keklık sanmamalı.”

“Söylemeye çalıştığım şey—”

“İkna edilmeden teklifini kabul etmeyecek kadar akıllı olduğun. Birkaç anlamlı güvence almadan onunla evlenmeyeceğin.” Minnie başını kaldırıp ona baktı. “Hayatım, kesinlikle doğru yoldasın. Cynsterlar asla kolay geri çekilmezler. Bir şeyi ele geçirdiklerinde, hatta eşleri konusunda da durum aynıdır, o onların olur. Söz konusu eşleri olduğunda, görüşerek anlaşma yapmaları gerekebileceğini önce kafaları almaz. Aldığında bile, sen müsaade ettiğin sürece konuyu göz ardı etmeye çalışırlar. Böylesine sağlam bir duruş sergilediğin için seninle gerçekten gurur duyuyorum. Vane sana yeterli söz, kâfi derecede ödün verene dek teklifini kesinlikle kabul etmemelisin.”

Patience şoke olmuş bir halde ona bakakaldı. Sonra gözlerini kırptırdı. “*Anlıyorsun.*”

Minnie kaşlarını kaldırdı. “Elbette.”

Timms homurdandı. “Sen sadece Vane’in, isteklerini yerine getirdiğinden emin ol, yeter.”

Minnie sırtarak uzanıp Patience’ın elini tuttu. “Sonuçta kararını neyin etkileyeceğine, neyin daha ağır basacağına sen karar vereceksin. Bununla birlikte, seni ve Vane’i, ikinizin sandığından da daha iyi tanıyan yaşlı bir kadının öğüdünü dinlemeyi kabul edersen, söyleyecek iki çift lafım var.”

Patience’ın yüzü kızardı. Ses çıkarmadan bekledi.

Minnie’nin gülüşü alaycı bir hal aldı. “Hatırlaman gereken üç şey var. Bir, Vane senin baban değil. İki, sen annen değilsin. Ve üç, bir an için bile Vane Cynster ile evlenmeyeceğini düşünme.”

Patience onun bilge gözlerine baktı ve sonra yan tarafa dönüp pencere pervazına oturdu.

Minnie, elbette, haklıydı. Söyledikleri tamamıyla doğrudu.

Daha en baştan önyargılı davranmış, Vane’in karakterini babasıninkine benzetmişti. Bugüne kadarki davranışlarını göz önünde tuttuğunda, bunun yüzeyssel ve hatalı bir hüküm olduğunu görüyordu. Vane yalnızca dış görünüş itibarıyla, yakışıklı ve zarif bir beyefendi olması nedeniyle babasını andırıyordu yok-

sa karakter olarak değil. Patience için önem arz eden hususlarda kesinlikle babasına benzemiyordu.

Kendisi de, annesi gibi değildi; şüphesiz bu doğrudu. Annesinin çok daha farklı bir doğası vardı; şayet kocasını genç bir kızla limonluğa girerken görse, en nazik gülüşünü takınır ve bilmiyormuş gibi davranırdı. Oysa böyle bir uysallık Patience'a göre değildi.

Şayet Vane'in birlikte limonluğa girdiği kız akrabası çıkmaydı, Patience neler olacağını biliyordu. Hiç de hoş bir olay olmayacaktı orada. Annesi ihaneti kaderi olarak kabullenebilirdi, ama o asla.

Vane ile evlenirse... Bu düşünce onu hayallere daldırdı; şayetler, amalar ve olasılıklarla dolu hayallere. Riske girip, kaderiyle mücadele eder ve teklifini kabul ederse birbirlerine nasıl uyum sağlayacaklarını, nasıl alıšacaklarını, birbirlerini nasıl etkileyeceklerini düşündü.

Minnie, Vane'i çocukluğundan beri tanıyordu. Patience'ın ikilemini de anlıyor, geleceğini garanti altına almak için aşk konusunda ısrarcı olacağını da biliyordu. Onu sevdiğini söylemezse Vane'i asla kabul etmezdi ve Minnie bunun farkındaydı; diğer yandan, evleneceklerine de garanti gözüyle bakıyordu.

Patience gözlerini kırıştırdı. Aniden başını çevirip Minnie'ye baktı; reyzesi yaşlı gözlerinde derin bir gülümsemeyle onu izliyor, bekliyordu.

Yüreği hopladı, dudakları kımıldadı. "Ah." Aklına söyleyecek başka hiçbir şey gelmedi.

Minnie başıyla onayladı. "Kesinlikle."

Kahvaltı sofrasındaki olayın etkisi uzun süre kendini hissettirdi. Ev halkı öğlen yemeğinde oldukça sessizdi. Patience bunu fark etti, ancak fazla önemsemedi. Olabildiğince sabırla Vane'i görmeyi bekliyordu; gözlerinin içine bakmak, Minnie'nin orada olduğundan emin olduğu şeyi ve zarif beyefendi maskesinin ardına

gizlediği gerçek duygularını görmek için.

Vane bugün her zamanki sabah gezintisi için gelmemiştir. Patience eteklerini düzeltirken, birkaç gün önce olsa, bunu arzusunda bir azalma olarak yorumlayacağını düşündü. Şimdiye kendine güveni yerine geldiğinden Minnie'nin incileriyle ilgili acil bir işi çıktığından ve bu yüzden ortada görünmediğinden emindi.

Alice yemeğe gelmedi. Whitticombe, onun sabahki patlamasından özür dilercesine her zamankinden daha sevimli davranışlar sergiledi. Bilgiliğinden en fazla nasibini alan yanında oturan Edith Swithins oldu. Özellikle sıkıcı yorumlarının birinin sonunda Swithins gülümsedi.

"Ne kadar etkileyici." Gözleri karşısında oturan Edgar'a yöneldi. "Fakat zavallı Edgar da o dönemi çalışmış. Hatırladığım kadarıyla, onun vardığı sonuçlar farklıydı." Ses tonu bunu bir soru cümlesi haline getirmişti. Masadaki herkes nefesini tuttu.

Kendi bakış açısını anlatmaya girişen Edgar dışında herkes.

Whitticombe hepsini, hatta Edith ile Edgar'ı bile, şaşırtarak dinledi. Konuşması bitene kadar bekledi ve sonunda sadece başını sallamakla yetindi.

Patience kardeşiyle göz göze geldi, kıkırdamamak için kendini zor tuttu.

Edmond tabağından bir bezelye almaya çalışırken, "Aslına bakarsanız," dedi yorgun bir sesle, "köşke ne zaman dönebileceğimizi merak ediyorum."

Patience gerildi. Yanında oturan Gerrard doğruldu. İkisi de Minnie'ye baktı.

Edmond da öyle. "Eserime devam etmem gerekiyor ve burada, şehirde, ilham verici pek az, ama dikkat dağıtıcı çok fazla şey var."

Minnie gülümsedi. "Yaşlı bir hanımın zaaflarına sabır göster, oğlum. Şu anda köşke dönmek gibi bir planım yok. Ayrıca köşkte sadece çekirdek kadro kaldı; hizmetçilere izin verdik, aşçı da annesini ziyarete gitti."

“Ah.” Edmond gözlerini kırptırdı. “Aşçı yok, demek,” dedi ve sessizliğe gömüldü.

Patience çaktırmadan kardeşine bakıp yüzünü buruşturdu. Gerrard ise başını sallayarak Henry’ye döndü.

Patience belki ellinci kere saati kontrol etti.

Kapı açıldı; yüzünde soğuk bir ifadeyle Masters içeri girdi. Minnie’nin yanına geldi, eğilip sessizce bir şeyler söyledi. Minnie’nin benzi attı. Yüzü aniden daha da yaşlandı.

Masanın diğer ucundan Patience kaygıyla ona baktı. Minnie bunu gördü, arkasına yaslandı ve Masters’a konuşması için işaret etti.

Masters dikkati üzerine toplamak için boğazını temizledi. “Bow Caddesi’nden bazı... beyler geldiler. Görünüşe göre, bir rapor tutulmuş. Evi aramak için ellerinde izin belgesi var.”

Uzun sessizliği, bir kakofoni takip etti. Herkes şaşkınlık içindeydi, her yönden hayret dolu nidalar yükseliyordu. Henry ile Edmond öne çıkma konusunda birbirleriyle yarıştılar.

Patience çaresizce Minnie’ye baktı. Timms, Minnie’nin eline hafifçe vuruyordu. Kakofoni hız kesmeden devam ediyordu. Patience çorba kepçesini alıp bir servis tabağı kapağının üstüne vurdu.

Çıkan madeni ses gürültüyü kesti ve şamatacları susturdu. Patience kızgın bir bakışla suçluyu aradı. “Kim? Bow Caddesi’ne kim ihbar etti?”

“Ben ettim.” Sandalyesini geriye iten General ayağa kalktı. “Yapılması gerekiyordu, bilmiyor musunuz?”

“Neden?” diye sordu Timms. “Minnie o korkunç dedektifleri evinde isteseydi, kendi çağırırdı.”

General’in sinirden yüzü kızardı. “Sorun da bu zaten. Kadınlar–hanımlar. Fazla yufka yürekliniz.” Gerrard’ın bulunduğu yöne bir bakış attı. “Yapılması gerekiyordu. Daha fazla kaçınmanın manası yok. İnciler de kaybolmuşken, olmaz.” General vücudunu dikleştirdi. “Yetkililere haber vermeyi kendime görev

bildim ve bu sorumluluğu üstlendim. Eldeki verilere göre hareket ettim. Suçlunun genç Debbington olduğu gün gibi ortada. Odasını arayın ve her şey aydınlansın.”

Patience önce telaşa kapıldıysa da, bunun mantıksız olduğunu düşünüp hemen bu duyguyu üzerinden attı. Kardeşini savunmak için ağzını açtı ama Gerrard bileğine bir tekme savurdu. Sertçe. Patience derin bir soluk alıp ona döndüğünde dimdik bakışlarla karşılaştı.

“Bırak arasınlar,” diye fısıldadı Gerrard. “Odamda hiçbir şey yok. Bırak ellerindeki kozları bitirsinler. Vane bu tür bir şeyin olabileceği konusunda beni uyarmıştı. Yapılacak en iyi şeyin hiç aldırmamak ve alaycı bir şekilde sırtarak neler olacağını beklemek olduğunu söyledi.”

Patience’ın şaşkın bakışları altında, Gerrard söylediğini yaptı ve yüzüne bıkkın, alaycı bir ifade takındı.

“Hay hay. Hiç sorun değil, istediğiniz yeri arayın.” Ve gene alaycı bir şekilde gülümsedi.

Patience yerinden kalkıp Minnie’nin yanına gitti. Minnie onun elini sıkıca tuttu ve Masters’a işaret etti. “Beyleri içeri al.”

Üç kişiydiler; fazlaca kaba saba görünüyorlardı. Minnie’nin yanında ayakta duran Patience onun elini sımsıkı tutarak dedektiflerin içeri girip bir sıra oluşturmalarını izledi. Sligo da adamların peşinden içeri girdi.

Ortada duran en uzun boylu dedektif, Minnie’yi başıyla selamladı. “Hanımefendi. Uşağınıza bildirdiğimiz gibi, konutunuzu aramaya geldik. Anladığımız kadarıyla, bazı değerli inciler kaybolmuş ve etrafta bir hırsız var.”

“Öyle gerçekten.” Minnie onları inceledi, sonra başıyla onayladı. “Pekâlâ. Evi aramanız için size izin veriyorum.”

“Müsaadenizle, yatak odalarından başlayacağız, hanımefendi.”

“Öyle gerekiyorsa. Masters size eşlik edecek.” Minnie dışarı çıkmaları için eliyle işaret etti. Sligo kapıyı açtı ve Masters adamları dışarı çıkardı.

“Sanırım,” dedi Minnie onlar gittikten sonra, “arama bitene dek hepimiz burada kalmalıyız.”

Gerrard omuzlarını sarkıtarak sandalyesinde yayıldı. Diğerleriye onun aksine rahatsız görünüyorlardı.

Patience, Sligo’ya baktı.

“Biliyorum, biliyorum.” Sligo ne istediğini anlamıştı, yatıştırıcı bir tarzda elini kaldırdı. “Onu bulup buraya getireceğim.” Dışarı çıktı. Kapı arkasından yavaşça kapandı.

Patience içini çekerek Minnie’ye döndü.

Yarım saat geçmişti; Patience şömine rafındaki yaldızlı pirinç saatin görüntüsünün zihnine silinmez bir şekilde kazındığından emindi.

Nihayet kapı açıldı.

Herkes doğrulup nefesini tuttu.

Vane içeri girdi.

Patience rahatlayarak derin bir soluk aldı. Vane bir an ona baktıktan sonra direkt olarak Minnie’nin yanına gitti ve boş bir sandalye çekti.

“Anlat.”

Minnie diğerlerinin duymaması için sesini alçaltarak anlattı. Masada yalnızca o, Timms, yanlarında dolanan Patience ve karşı uçta tek başına oturan Gerrard kalmıştı, diğerleri yemek salonuna gruplar halinde dağılmıştı. Minnie haberleri verirken Vane’in yüzü sertleşti. Bir ara Gerrard ile bakiştılar.

Ardından Vane başını kaldırınca Patience’in gözleriyle karşılaştı, sonra yeniden Minnie’ye baktı. “Sorun değil. Aslında, iyi bir işaret.” O da kısık sesle konuşuyordu, sözleri Patience’tan öteye ulaşmıyordu. “Gerrard’ın odasında bir şey olmadığını biliyoruz. Sligo daha dün aradı. Bu konuda kusursuzdur. Fakat bu olay, en nihayetinde, bir şeyler olduğu anlamına geliyor.”

Minnie huzursuz görünüyordu.

Vane hafifçe gülümsedi. “Bana güven.” Minnie içini çekti ve

güçsüzce gülümseyerek karşılık verdi. Vane onun ellerini avuçlarına alıp sıktı, sonra ayağa kalktı.

Patience'a döndü. Yüzünde, gözlerinde bir şeyler değişti.

Patience'ın soluğu kesildi.

"Bu sabah gelemediğim için özür dilerim. Fakat önemli bir şey oldu." Elini tutup dudaklarına götürdü.

Patience onun elindeki gücün kendine geçtiğini ve tüm vücuduna yayıldığını hissetti. "İyi bir şey mi?"

Vane yüzünü buruşturdu. "Bir başka kör duvar. Gabriel sorunumuzu duymuş; bazı şaşırtıcı bağlantıları vardır. İncilerin nerede olduğunu öğrenemedik, ama nerede olmadığını öğrendik. Yani, rehinde değiller." Patience'ın gözleri büyüdü. Vane başıyla onayladı. "Bir ihtimal olabilirdi, ama artık bu olasılığı eledik. Kanımca, inciler Minnie'nin evinden hiç dışarı çıkmadılar."

Patience başını salladı. Ağzını açıp tam bir şey söyleyecekti ki- Kapı açıldı, dedektifler içeri girdi.

Yüzlerindeki zafer kazanmış ifadeyi gören Patience donakaldı, kalbi bir an durdu, sonra deli gibi çarpmaya başladı. Vane elini tutup sıktı.

İçlerinden en kıdemlisi elinde küçük bir torbayla Minnie'nin yanına gitti ve sonra torbanın içindekileri masaya boşalttı.

Değersiz parçaların içinde inciler de vardı. Evden kaybolan her şey oradaydı.

"Tarağım!" Angela sevinçle atılıp süslü tarağını kaptı.

"Olur şey değil, iğne yastığım da burada." Edith Swithins iğneliğini kenara çekti.

Tüm parçalar birbirinden ayrıldı; Timms'in bileziği, inciler ve eşi küpeler, Patience'ın gonca gül vazosu. Her şey oradaydı; bir şey dışında...

"Sadece biri burada." Agatha Chadwick lal rengi damla küpesini gösterdi.

Herkes tekrar baktı. Dedektif torbayı ters çevirdi, sonra içine

baktı. Başını salladı. “Burada başka bir şey yok. Ve çekmecedeki de başka bir şey kalmadı.”

“Hangi çekmecedeki?” diye sordu Patience.

Dedektif omzunun üstünden Gerrard’ın iki yanında pozisyon almış olan arkadaşlarına baktı. “Bana Bay Gerrard Debbington’ın olduğu söylenen yatak odasındaki dolabın çekmecesini. Başka biriyle paylaşmadığı, sadece kendisine ait olan yatak odası.”

Dedektif bu son cümleyi de sanki suçmuş gibi söylemişti. Patience kalbinin sıkıştığını hissederek kardeşine baktı. Ve Gerrard’ın gülmemek için kendini zor tuttuğunu fark etti.

Patience gerildi; Vane onun parmaklarını çimdikledi.

“Bizimle gelmelisin, genç adam.” Dedektif, Gerrard’a doğru yürüdü. “Sorgu hâkiminin sana soracağı ciddi soruları olacak. Olay yaratmadan sessizce bizimle gel ki, patırtı çıkarmayalım.”

“Ah, tabii. Patırtı yok.”

Patience itaatkâr bir şekilde ayağa kalkan kardeşinin sesindeki bastırılmış kahkahayı duydu; nasıl bu kadar küstah olabiliyordu? İçinden onu sarsmak geldi.

Onun yerine Vane onu sarstı; daha doğrusu elini sıkıp salladı. Patience ona bakınca da kaşlarını çatıp hafifçe başını salladı.

“Bana güven,” dedi fısıldayarak.

Patience bir an gri gözlerine baktı, oldukça sakindiler. Sonra Gerrard’a, küçük kardeşine, hayat ışığına çevirdi dikkatini. Derin, sakinleştirici bir nefes alıp yeniden Vane’e döndü ve belli belirsiz bir şekilde başını salladı. Şayet kardeşi Vane’e güvenip söylediği rolü oynayabiliyorsa, kendisi neden güvenmeyecekti?

“Suçlama nedir?” diye sordu Vane, dedektifler Gerrard’ı aralarına alırken.

“Henüz suçlama yok,” dedi kıdemli dedektif. “Bu sorgu hâkimine bağlı. Biz sadece kanıtları ona götürüyoruz, karar ona kalmış.”

Vane başını salladı; Patience onun Gerrard’la bakıştığını gördü.

“İyi öyleyse,” diyerek sırtıttı Gerrard. “Direkt olarak Bow Caddesi’ne mi gidiyoruz?”

Bow Caddesi’ne gidiyorlardı. Patience’ın içinden onu da götürmeleri için yalvarmak geçtiyse de, kendini tutarak dudağını sırdı.

Vane’in işaretini alan Sligo dedektiflerin peşinden gitti.

Kapı kapanana dek evin geri kalanı yemek salonunda bekledi.

Kısa bir an gerginlik sürdü, ama sonra salondakiler derin bir nefes aldı. Patience gerildi. Vane ona döndü.

“Sana defalarca söyledim, ama hiç kulak asmadın, Bayan Debbington.” Whitticombe büyüklük taslayarak başını salladı. “Ve şimdi işler bu noktaya geldi. Belki, ileride yaşça senden büyük olanların sözlerini daha fazla dikkate alırsın.”

“Duy işte,” dedi Genaral. “Biz bunları daha en başından söyledik. Oğlanın oyunları.” Patience’a kaşlarını çatı.

Cesaretlenen Whitticombe başıyla Minnie’yi işaret etti. “Ve kardeşinle senin ev sahibemize verdiğiniz derin üzüntüyü, onun canını ne kadar sıktığınızı düşün.”

Minnie bastonuyla yere vurdu. “Canımın sıkılmasının asıl nedeni bana haber verilmeden evime dedektiflerin çağrılmasından kaynaklanıyor.” Önce Whitticombe’ye sonra General’e baktı.

Whitticombe içini çekti. “Sevgili kuzenim, gerçekten artık gerçekleri görmem gerek.”

“Aslında,” diye araya girdi Vane. “Minnie’nin henüz görmesi gereken bir şey yok. Suçlama, hüküm giyme anlamına gelmiyor, ayrıca zaten henüz bir suçlama bile yok.” Vane, Whitticombe’nin gözlerine baktı. “Bence bu durumda zaman kimin suçlu olduğunu ortaya çıkaracaktır. Şu anda bir sonuca varmak için çok erken.”

Whitticombe kibirle ona tepeden bakmaya çalıştı, ama Vane ondan on santim daha uzun olduğundan başaramadı. Ve bu onu daha da sinirlendirdi. Bakışları Patience’a kaydı. “Bence sen adil olanı savunacak durumda değilsin, Cynster.”

Vane gerildi; Patience onun elini sımsıkı tuttu.

“Ah?”

Whitticombe’nin dudakları kıvrıldı. Patience içinden sızlandı ve Vane’in elini bırakıp kolunu tuttu. Odadaki herkes nefesini tutarak bekledi.

“Bu doğru,” dedi Whitticombe gülerek. “Kız kardeşim bu sabah bazı çok enteresan konulara ışık tuttu. Seninle Bayan Debbington hakkında.”

“Öyle mi?”

Kendi sesinden başka ses duymayan Whitticombe, Vane’in rehditkâr sesini dikkate almadı. “Kötü kan,” dedi, “aileden geliyorsa gerek. Biri utanmaz bir hırsız, diğeri—”

Whitticombe, gecikmeli olsa da Vane’in yüzüne odaklandı ve donakaldı.

Patience, Vane’in nasıl gerildiğini hissedebiliyordu, elinin altındaki kaslar kaya gibi sertleşmişti. Şayet onu tutamayacak olursa, Whitticombe ölmüş demektir. Var gücüyle koluna asıldı ve “Hayır,” diye haykırdı.

Vane onun haykırışıyla kendini topladı ve sinirlerine son anda hâkim olmayı başardı.

“Colby, şimdi sana gitmeni öneriyorum. Derhal.” Vane’in ses tonu, gitmezse neler olacağını açıkça söylüyordu.

Bakışlarını Vane’den ayırmaya cesaret edemeyen Whitticombe başıyla Minne’ye işaret etti. “Ben kütüphanede olacağım.” Kapıya doğru yürürken durdu. “Hak yerini bulacaktır.”

“Doğru,” dedi Vane. “Ben de ona güveniyorum.”

Whitticombe ona aşağılayıcı bir bakış fırlattıktan sonra dışarı çıktı.

Timms eliyle Patience’a işaret etti. “Bu kadar heyecandan sonra Minnie’nin artık biraz dinlenmesi gerek.”

“Öyle, gerçekten.” Patience, Minnie’nin omzundan kayan şalı düzeltti.

“Seni taşıyayım mı?” diye sordu Vane.

“Hayır!” Minnie geri çekilmesi için elini salladı. “Senin yapacak daha acil işlerin var. Neden hâlâ buradasın?”

“Zaman var.”

Minnie’nin itirazına rağmen, Vane onun odasına çıkmasına yardımcı oldu. Ancak ondan sonra gönül rahatlığıyla evden ayrılabildi. Patience dış kapıya kadar onunla yürüdü.

“Meraklanma,” dedi Vane gitmeden önce. “Bu tür bir şey olmasını bekliyorduk, planımız hazır. Fakat şimdi gidip her şeyin yolunda gittiğinden emin olmam gerek.”

“Evet, git.” Patience kısa bir an onun gözlerine baktı, sonra başıyla onayladı.

Vane ellerini tutup dudaklarına götürdü. “Gerrard güvende olacak, bana güven.”

“Güveniyorum,” dedi ellerine yapışarak. “Daha sonra bana gel.”

Vane’in göğsü kabardı, yüzünde sert ve yenilmez bir komutanın gururlu ifadesi belirdi.

“Daha sonra.”

Ve arabasına binip gitti.

Yirmi Birinci Bölüm



Daha sonra bana gel, demişti Patience. Vane, Aldford Caddesi'ne saat ondan sonra döndü. Masters onu içeri aldığı anda ev oldukça sessizdi. Yüzünde amansız bir ifadeyle bastonunu, şapkasını ve eldivenlerini Masters'a verdi. "Yukarı çıkıp hanımefendiyi ve Bayan Debbington'ı göreceğim. Beni beklemene gerek yok. Kendim çıkarım."

"Nasıl isterseniz, efendim."

Vane merdivenleri çıkarken Chillingworth'ün sözlerini anımsadı: *Koca kurt kuzu oldu*. Kararlılığı gittikçe artıyordu. Kendisindeki değişimlerin seviyesini tam olarak bilemiyordu, ama bugün itibarıyla Patience Debbington ile ilişkisini gizleme çabalarına tövbe etmişti. O, Vane'in eşi olacak olan hanımefendiydi.

Bunda en ufak bir kuşku ya da bir yanılma olasılığı yoktu ve bu konuda herhangi bir pazarlık söz konusu olamazdı. Bahaneler üretmekten yorulmuş, oyunu toplum kurallarına göre oynamaktan bıkmıştı. Muzaffer komutanlar kuralları kendileri yazarlardı. Patience da eninde sonunda bunu kabullenmek zorunda kalacaktı.

Fakat öncelikle Minnie'nin içini rahatlatmalıydı.

Yaşlı kadını yastıklarına dayanmış umutla onu beklerken buldu. Timms oradaydı, ama Patience yoktu. Vane hızlıca olanları anlattı. Sonra onu Timms'e emanet ederek yanından ayırdı.

Arkasından güldüklerini biliyordu, fakat aldıracak değildi. Minnie'nin kapısını kapatıp koridorda yürümeye başladı.

Patience'ın odasına varınca hafifçe kapıyı tıklatıp içeri girdi. Şöminenin yanındaki koltukta oturan Patience gözlerini kırıştıtarak ayağa kalktı, omzundaki şalı düzeltip sükûnetle bekledi.

Üzerinde şalın dışında, göğüslerinin altından bağcıklı ince bir gecelik vardı. Ve başka hiçbir şey yoktu.

Vane, bir eli kapı tokmağında, şömineden yükselen alevlerin aydınlattığı muhteşem vücudunu, ağız sulandıran kıvrımlarını ve ince, uzun bacaklarına uzun bir an baktı. İçindeki kor alevlendi, şiddetli bir şehvet duygusu damarlarını dağladı. Doğruluş ona doğru yürüdü.

“Gerrard St. Ives Malikânesi'nde Devil ve Honoria ile birlikte.” Bakışları geceliğinin alt tarafından yukarılara doğru kayarken, sözcükler dudaklarından yavaşça döküldü. Gözleri ince kumaştan görünen göğüslerine takılınca, Patience'ın meme uçları sertleşti.

Şalını göğüslerine doğru çekip daha sıkı tuttu. “Bu da planın bir parçası mı?”

Vane onun önünde durup bakışlarını yüzüne çevirdi. “Evet. Bow Caddesi'nin işe karışacağını düşünmemiştim, ama bu tür bir şey olabileceğini bekliyordum. En başından beri birisi Gerrard'a hırsız rolü biçmeye çalışıyordu.”

“Ne oldu?” diye sordu Patience heyecanla soluk soluğa. Vane'in keskin bakışları altında titrememek için kendini zor tutuyordu. Korkudan değil, beklentiden. Sertleşen yüz hatları, gözlerindeki gümüşü alevler ve diğer her şeyi dizginlenen tutkusunu haykırıyordu.

Vane gözlerini inceledi, sonra tek kaşını kaldırdı. “Ben Bow Caddesi'ne gidene kadar, Devil gidip Gerrard'ı oradan çıkarmış. Ben de onların arkasından St. Ives'e gittim. Gerrard'ın söylediğine göre, Sligo sayesinde, Devil gelmeden önce Bow Caddesi'nde etrafa bakacak kadar bile zamanı olmamış. Grosvenor Meydanı'na kadar koşmuş olmalı.”

Patience'ın gözleri onunkilere kilitlenmişti, dudaklarını ıslattı. "Bu işte gerçekten çok yardımcı oldu."

"Öyle gerçekten. Sligo çalınan eşyaların dün Gerrard'ın odasında olmadığına yemin ettiğinden, sorgu hâkimi de anlaşılabilir şekilde kardeşini suçlamakta çekingen davrandı." Vane'in dudakları yukarı kıvrıldı. "Özellikle de, Devil önündeki masaya dayanırken."

Vane elini şömine rafına koyup ona doğru eğilince Patience çenesini kaldırdı. "Kuzenin insanları korkutmaktan hoşlanıyor, sanırım."

Vane'in dudakları büzüldü. "Devil aileden birisine yardım etmek için nüfuzunu kullanmaktan çekinmez."

"Anlıyorum." Bakışları kıvrık dudaklarına odaklanan Patience kardeşini 'aileden biri' olarak nitelemesine göz yummaya karar verdi.

"Sorgu hâkimi tuhaf bir şeyler döndüğünü anladı. İhbar Minnie'den gelmemişi ve tabii, bir de Sligo sorunu var; şimdi Minnie'nin yardımcısı gibi davranan Devil'in kâhyası Adam neler döndüğünü anlayamadı ve dolayısıyla bu aşamada bir karara varmamayı tercih etti. İleriki gelişmeleri bekleyerek Gerrard'ı, Devil'in himayesine bıraktı."

"Peki ya, Gerrard nasıl?"

"Onu mutlu bir halde Devil ve Honoria ile bıraktım. Honoria kardeşinin onlarla kalacak olmasından memnuniyet duyduğunu, böylece şehirdeki evde kalmak için bir bahane doğduğunu sana iletmemi istedi. Şehre sadece aileyi görmek için gelmişlerdi, yakında Somersham'a geri dönebilirler."

Patience onun bakışları altında titremeye başlayan dudaklarını yeniden ıslattı. "Gerrard, Devil'in himayesindeyse, şehirden ayrılmaları sorun yaratmaz mı?"

"Hayır. Sorumluluğu ben üstleneceğim."

"Ah."

"Fakat söyle bana." Vane şömine rafından uzaklaşıp doğruldu. "Burada herhangi bir şey oldu mu?" Ceketinin düğmelerini çözmeye başladı.

“Hayır.” Patience içini çekti. “Alice kahvaltıda beri ortada görünmedi. Dün gece seni koridorda görmüş.”

Vane kaşlarını çatarak ceketini çıkarıp koltuğun üstüne attı. “O saatte ayakta ne yapıyormuş?”

Patience omuzlarını silkti. “Bilmiyorum. Akşam yemeğine gelmedi. Onun dışında tüm ev halkı sofradaydı, ama anlaşılabilir şekilde herkesin üstünde bir gerginlik, bir tatsızlık vardı.”

“Herny’nin bile mi?”

“Henry’nin bile. Whitticombe sessizliğini muhafaza etti. General ona karşı çıkan herkese homurdanıp durdu. Edgar ile Edith çoğunlukla birlikte başları öne eğik fısıldaştılar.” Vane’in parmakları yeleğinin düğmelerine gitti. Patience gergin bir nefes aldı. “Edmond yine ilham perisine yenik düştü. Angela tarağını bulduğu için oldukça mutluydu. Henry bilar-do oynayacak kimse bulamayınca, ortada tek başına dolanıp durdu.”

Vane’in yeleğini rahatça çıkarması için hafifçe yana çekildi. “Ah. İlginç bir nokta daha var. Bayan Chadwick sessizce bana ve Minnie’ye, Gerrard’ın odasında kayıp tek küpesini arayıp aramayacağını sordu. Zavallı kadın; yapabileceğimizin en azı buydu. Onunla beraber Gerrard’ın odasına gittim, her köseyi, her çekmeceyi aradık. Hiçbir yerde bulamadık.”

Vane boyunbağını çözüp çıkarırken bakışlarını ona dikti. “Yani,” diye mırıldandı derinden gelen sesiyle, “burada kayda değer bir şey olmadı.”

Patience’in gözleri, eline aldığı boyunbağına takılı kalmıştı, konuşmaya çalıştı, yapamadı. Başını sallamakla yetindi.

“Güzel.” Sözcük ağzından vahşi bir mırıltı gibi çıktı. Vane boyunbağını ceketinin yanına gönderdi. “Yani, seni rahatsız edecek, aklını başka yöne çekecek bir şey yok.”

“Neden böyle söyledin?”

“Çünkü aklını tamamıyla konuşmamız gereken konuya vermeni istiyorum.”

“Bir şey mi konuşmak istiyorsun?” Derin bir nefes çekip dönen başını dengede tutmaya gayret etti.

“Sen. Ben.” Vane’in yüzü sertleşti. “Biz.”

Son bir gayretle Patience kaşlarını kaldırdı. “Ne olmuş bize?”

Vane’in çenesindeki bir kas oynadı, belli etmemeye çalışarak yumruğunu sıkı. “Ben,” dedi, “sabrımın sonuna geldim.”

Ona doğru bir adım attı, Patience geri çekildi.

“Colby gibilerin seni hedef haline getirdiği hiçbir durumu onaylamıyorum— bu durumlar ister benim hareketlerimden, ister başka şeyden kaynaklasın, fark etmez.” Dudakları ince bir çizgi halini almıştı; Patience’a doğru ilerledi. “Adının herhangi bir şekilde lekелendiği hiçbir senaryoya göz yumamam ve yummayacağım— bu, benden kaynaklanıyor olsa bile.”

Ona doğru yürümeye devam ettikçe Patience da geriye gidiyordu, ama gözlerini onunkilerden almaya cesaret edemedi. “Öyleyse, burada ne yapıyorsun?”

Patience hipnotize olmuş gibiydi; az sonra üstüne atılacağını biliyordu. Vane bunu teyit edercesine gözlerini kısıp gömleğini kuşağının dışına çıkardı. Gözlerini ondan ayırmadan düğmelerini açmaya başladı, hâlâ yürüyor, hâlâ onu geri çekilmeye zorluyordu. Yatağa doğru.

“Buradayım,” dedi boğuk sesle, “çünkü başka bir yerde olmak için bir neden göremiyorum. Sen benimsin, bundan böyle benimle uyuyacaksın. Şu anda bu odada kaldığına göre, ben de burada kalacağım. Şayet benim yatağım henüz senin değilse, o zaman seninki benim olmak zorunda.”

“Daha az önce adımın lekelenmesini istemediğini söyledin.”

Vane’in gömleği tamamen açıldı. Yürümeye devam ediyordu. Patience nereye bakacağını bilemedi. En çok nereye bakmak istediğini.

“Kesinlikle. Yani, benimle evlenmek zorundasın. Konuşmamız gereken konu da bu.” Aşağı baktı, kol ağzındaki bağcıkları çözdü.

Patience donakaldı. “Seninle evlenmek zorunda değilim.”

Vane gömleğini çıkardı. “O anlamda değil, hayır. Fakat senin için, benimle evlenmek kaçınılmaz. Tek karar vermemiz gereken şey -bu gece- kabul etmen için ne gerektiği.”

Gömleği yere düştü. Vane ilerledi.

Patience üç adım geri gitti ve karyola direğine çarptı. Etrafında dolanmaya fırsat bulamadan önce Vane yanına geldi, elini arkasındaki direğe dayayıp onu kısırdı.

Patience çıplak göğsüne bakmamaya çalışarak çaresizce soludu. “Sana söyledim, seninle evlenmeyeceğim.”

Vane başını eğdi ve onu dudaklarından öptü. “Sadece beni dinle,” dedi dudaklarını hafifçe geri çekince.

Patience kıpırdıyamıyordu, kalbi çılgın gibi atarak bekledi. Vane ne doğruldu ne de geri çekildi.

“İnsanlar beni hep soğukkanlı olmakla eleştirirler, ama seninleyken hiç soğukkanlı olamıyorum. Ateş içinde yanıyorum. Kanım arzuyla kaynıyor. Aynı odada olduğumuz zaman, tek düşünebildiğim senin sıcaklığın ve benimleyken kendini nasıl hissedeceğin.”

Patience aralarındaki hararetin yükseldiğini sezdi.

“Tedbirli, sağduyulu bir adam olarak ün yaptım, ama şimdi şu halime bak. Vaftiz annemin yeğenini baştan çıkardım ve o da benim kanıma girdi. Vaftiz annemin çatısı altında onunla beraber oldum.” Dudakları alaycı şekilde büzüldü. “Ne kadar tedbirli ve sağduyulu bir davranış.”

Derin bir nefes aldı, göğsü Patience’ın göğüslerine sürtündü.

“Hep övündüğüm efsanevi kontrolüm, senin içine girdiğim anda buharlaşıp yok oluyor.”

Neyin onu harekete geçirdiğini Patience hiç bilmiyordu. Vane’in dudakları öyle yakındı ki... Alt dudağını ısırarak, “Kendini bırakmanı söylemiştim,” dedi.

Vane içini çekti ve alnını, alnına dayadı. “O değil.” Bir dakika sonra devam etti. “Senin içinde kontrolümü kaybetmekten hoşlanmıyorum. Kendimi kaybetmek gibi bir şey.”

Patience aralarındaki tansiyonun giderek arttığını hissetti.

“Kendimi sana vermek gibi bir şey bu— o zaman tamamen sana bağlı olurum.”

Bu alçak ve boğuk sesle söylenen sözler Patience’ı altüst etti, gözlerini kapatıp hızla soludu. “Ve bundan hoşlanmıyorsun.”

“Hoşlanmıyorum, ama yapmak için can atıyorum. Onaylamıyorum, ama özlemimi duyuyorum.” Dudakları onun-
kilere değdi. “Anlıyor musun? Başka seçeneğim yok.”

Derin bir soluk aldı, Patience sert göğsünün şiştiğini hissetti.

“Seni seviyorum.”

Patience titredi, gözleri sımsıkı kapalı bir anda tüm dünyası-
nın değiştiğini duyumsadı.

“Senin içinde kendimi kaybetmek -kalbimi ve ruhumu sana vermek, sana bağlamak- bunun bir parçası.”

Dudakları tarifi imkânsız bir yumuşaklıkta onunkilere sür-
tündü.

“Sana güvenmek bunun bir parçası. Seni sevdiğimi söylemek de öyle.”

Dudakları yeniden değince Patience bu kez beklemedi. Onu öptü. Ellerini kaldırdı ve tüm söylediklerinin yanıtını bilmesi, hissetmesi için yüzünü avuçlarına aldı.

Vane de yanıtı anladı, hissetti. Kollarıyla onu sımsıkı sardı. Patience nefes alamıyordu, ama aldırmadı. Önemsemediği tek şey şu anda onları içine alan duyguydu.

Gümüş ve altın; her dokunuşu büyüyle donatarak onları sarmaladı. Gümüş ve altın, üstlerinde ılık ılık parladı, solukların-
da titreşti. Şu anki duygular ve gelecek vaadi; cennetsel bir haz ve dünyevi bir mutluluk. Şimdi ve sonsuza dek.

Vane yavaşça geri çekilip pantolonunu çıkardı. Patience şalını attı, ardından geceliğinin bağcığını çözüp üstünden çıkardı.

Vane doğruldu, Patience kendini onun kollarına bıraktı.

Dudakları buluştu, arzuları özgürce coştı.

Vane onu kaldırıp yatağa koydu, sonra üstüne çıktı.

Patience onu sevinçle karşılayarak memnuniyetle içine aldı.

Ve bu kez Vane kendini tutmadı; sınırlama, baskı yoktu, kontrol yoktu, mantıklı düşüncenin zerresi yoktu. Tutku ve ihtiras şahlandı, coştı, sonra taşıtı. Artık iki değil, tek kişiydiler. Birisi için zevk olan, diğeri için de aynı zevkti. Kendilerini birbirlerine verdiler, tekrar tekrar ve hâlâ verecek şeyleri vardı.

Ve sonuna geldiklerinde ışıldayan zafer onlarındı; çelikten sağlam, incilerden değerli...

Son dalgayla zirveye ulaştıklarında, dev bir girdap onları içine aldığında birbirlerine sınıksız sarıldılar. O an tüm varoluş nedenleri o muhteşem coşkuydu. Kendilerini akışa bırakıp doyuma ulaştıktan sonra derin bir uykuya daldılar.

Uyku, kutsal bir dua gibi üstlerini örttü.

Ertesi sabah Patience kahvaltı sofrasında oturuyordu. Gülümseyerek. Aynada kendisini görmüş, ama neşesini gizleyecek bir ifade bulamamıştı.

Uyandığında hizmetçi kız şöminesini temizliyordu ve Vane görünürlerde yoktu. Şüphesiz bu en iyisiydi. Onu son gördüğü halini hizmetçi kız da görecekti olsa, isteri krizi geçirirdi. Kasırğa vurmuş gibi görünen yatağa tembelce yayılmış ve gıdip Minnie'ye müjdeyi vermeyi düşünmüştü. Fakat sonra Vane ile detayları konuşana dek bir şey söylememeye karar vermişti. Zira şimdiye kadar gördüklerinden ve Minnie'nin anlattıklarından öğrenmişti; Cynsterlar bir duyuruda bulunduklarında, her şey kendiliğinden basit bir şekilde oluveriyordu.

Böylece Vane'in sözlerini yeniden düşünerek, her sözcüğü, her nüansı hafızasına kazıyarak yatağında uzanmaya devam etmişti. Söylediklerinin gerçekliğinden ya da duygularının gücünden kesinlikle şüphe duymuyordu. Aslında, o belirli güvenceyi, duymayı beklediği vaadi ondan istemesinin çok fazla olup olmayacağını düşünmeye başlamıştı, çünkü sonuçta bu onun gibi bir adam için, gerçekçi olmayan bir beklentiydi. Cynsterlar gibi erkekler

o iki kelimeyi kolay kolay ağızlarına almazlardı. ‘Sevgi’ herkese verdikleri bir şey değildi. Ve Minnie’nin onu uyardığı gibi, bir kez verdiklerinde bile, kolayca kabullenip itiraf edemezlerdi.

Vane itiraf etmişti.

Öylesine duygu yüklü basit sözcüklerle ifade etmişti ki, Patience artık şüphe duyamaz, sorgulayamazdı. Bunu o istemişti, ihtiyaç duymuştu ve Vane de istediğini vermişti. Ne olursa olsun.

Sevinçli olması, yüreğinin neşeyle şarkılar söylemesi boşuna mıydı?

Aksine, ev halkının geri kalanı hâlâ keyifsizdi; Gerrard’ın boş sandalyesi sohbete gölge düşürüyordu. Yalnızca masanın diğer ucundaki Minnie ile Timms etkilenmemişti. Patience onlara bakıp mutlulukla gülümsedi; kalbinin derinliklerinde, Minnie’nin anlayacağını biliyordu.

Fakat Minnie kaşlarını çatarak ona başını salladı. Bunun ardından, hâkim karşısına çıkartılan genç bir delikanlının acılı ablası olması gerektiğini anımsayan Patience itaatkâr bir şekilde neşesini gizlemeye çalıştı.

“Bir şey duydunuz mu?” Başıyla Gerrard’ın boş sandalyesini işaret etmesi, Henry’nin sorusunu açıklığa kavuşturuyordu.

Patience yüzünü çay fincanının ardına gizledi. “Bir suçlama yapıldığını duymadım.”

“Bugün öğleden sonraya kadar duyacağımızı düşünüyorum.” Whitticombe soğuk, sert bir ifadeyle kahve demliğine uzandı. “Sanırım, dün sorgu hâkimi müsait değildi. Korkarım, hırsızlık yeterince sıradan bir suç.”

Edgar huzursuzca kıpırdandı. Agatha Chadwick şaşkın görünüyordu. Ama kimse bir şey söylemedi.

Henry boğazını temizleyip Edmond’a baktı. “Bugün nereye gidelim, ne dersin?”

Edmond homurdandı. “Bugün gezecek havada değilim. Senaryom üzerinde çalışmayı düşünüyorum.”

Henry suratını asarak başını salladı.

Sessizlik oldu, sonra Whitticombe sandalyesinde geriye yaslanıp Minnie'ye döndü. "Müsaadenle, kuzen, Alice ile benim Bellamy Köşkü'ne dönmemiz gerek." İnce dudaklarını sildi ve peçeteyi kenara bıraktı. "Bildiğin gibi, inançlarımızda katıyızdır. Bazıları geri kafalı diyebilir. Ama ne sevgili kız kardeşim ne de ben geçerli ahlak kurallarına karşı geldiğine inandığımız kişilerle yakın ilişkiyi onayabiliriz." Sözlerinin anlaşılması için uzun bir an bekledi, sonra kibirli ve yapmacık bir şekilde Minnie'ye gülümsedi. "Tabii, senin pozisyonunu anlıyor, hatta bağlılığını alkışlıyoruz; görünüşe göre yanlış yönlendirilmiş olsa da... Fakat Alice ve ben Bellamy'ye gitmek ve orada sizin dönüşünüzü beklemek için izin istiyoruz."

Uysal, itaatkâr bir biçimde kafasını sallayarak sözlerini bitirdi.

Herkes Minnie'ye baktı. Ancak olağan dışı donuk ifadesinden herhangi bir şey okunamıyordu. Bir dakika boyunca Whitticombe'yi süzdü, sonra ciddiyetle başını salladı. "Şayet istediğin buysa, tabii, Köşke dönebilirsiniz. Fakat seni uyarıyorum, şu anda benim oraya dönmek gibi acil bir planım yok."

Whitticombe minnettar bir edayla elini kaldırdı. "Bizim için endişelenmene gerek yok, kuzen. Alice ile ben kendimizi oyalayabiliriz." Baştan ayağa siyahlar içindeki Alice'e döndü. Kadın masaya oturduğundan beri tabağından başka yere bakmamıştı. "İzninle," diye sürdürdü Whitticombe, "hemen gideceğiz. Hava dönmek üzere ve zaten oyalanmamız için hiç neden yok." Bakışlarını önce Minnie'ye sonra onun arkasında duran Masters'a çevirdi. "Sandıklarımız sonradan gönderilebilir."

Minnie başıyla onayladı ve dudaklarını gererek Masters'a döndü.

"Ayarlayacağım, hanımefendi," dedi Masters eğilerek.

Whitticombe tekrar yapmacık bir gülümseme takınarak ayağa kalktı. "Gel, Alice. Toplanman gerek."

Alice tek kelime etmeden ve hiç kimseye bakmadan kalktı ve ağabeyini takip ederek salondan çıktı.

Kapı arkalarından kapandığı anda Patience, Minnie'ye baktı. Minnie sessiz ve ihtiyatlı olması gerektiğini söyler biçimde elini salladı.

Patience dudağını ısırdı, ekmeğinden bir lokma alıp bekledi.

Birkaç dakika sonra, Minnie içini çekerek sandalyesini geri itti. "Ben biraz dinleneceğim. Tüm bu beklenmedik olaylar beni yordu." Başını sallayarak ayağa kalktı ve masaya baktı. "Patience?"

İki kez çağırılmasına ihtiyaç yoktu. Patience peçetesini tabağına bırakarak aceleyle Minnie ve Timms'in yanına gitti. Birlikte dışarı çıktılar, yolda Sligo'yu da çağırarak direkt olarak Minnie'nin odasına gittiler.

"Whitticombe köşke gidiyor," dedi Minnie koltuğuna yerleşirken, Sligo'ya. "Gidip benim şu vaftiz oğlanı buraya getir –hemen!" Patience'a bir bakış attı. "Yatağından çıkarmak zorunda kalsan da umurumda değil. Ona tavşanımızın tüyüğünü söyle."

"Peki, hanımefendi. Derhal." Sligo kapıya yürüdü. "Geceliğiyle bile olsa onu getireceğim."

Minnie acımasızca gülümsedi. "Doğru!" dedi bastonuyla yere vurarak. Sonra Patience'a döndü. "Eğer her şeyin arkasındaki o solucan, Whitticombe çıkarsa, onu reddederim."

Patience onun uzattığı elini tuttu. "Bekleyip Vane'in ne düşündüğünü görelim."

Bu konuda bir sorun vardı. Vane bulunamıyordu.

Sligo bir saat sonra Aldford Caddesi'ne geri döndü ve Vane'i hiçbir yerde bulamadığını bildirdi. Minnie, Vane'siz geri dönmesi uyarısında bulunup onu kapı dışarı etti.

"Nerede olabilir?" Minnie, Patience'a baktı.

Patience hayretle başını salladı. "Curzon Caddesi'ndeki eve gittiğini sanmıştım."

Kaşlarını çattı. Buruşuk bir boyunbağıyla sokaklarda geziyor olması mümkün değildi. Vane Cynster böyle bir şey yapmazdı.

“Takip ettiği yeni bir iz var mıydı, sana bu konuda hiçbir şey ima etmedi mi?”

Patience yüzünü ekşitti. “Olasılıklarının tükendiği gibi bir izlenime kapılmıştım.”

Minnie homurdandı. “Ben de öyle. Öyleyse, nerede?”

Kimse yanıt vermedi. Ve Sligo geri dönmedi.

Öğleden sonra Minnie, Timms ve Patience müşterek ördükleri zincirin sonuna geldiklerinde Vane hâlâ ortada yoktu. Whitticombe ile Alice kiralık bir at arabasıyla öğle vakti yola çıkmışlardı. Ön koridora yığılan sandıkları yük arabasını bekliyordu. Öğlen yemeğinde ev halkı bir parça daha rahattı. Edmond ve Henry bilardo oynuyordu. General ve Edgar her zamanki gibi Tattersalls’a yürüyüşe çıkmışlardı. Edith oturma odasında örgü örüyor, Bayan Chadwick ile Angela da ona eşlik ediyorlardı.

Minnie’nin odasında Patience ile Timms nöbetleşe pencerede bekliyorlardı. Vane’in arabasının gelip evin önünde durduğunu gören Patience oldu. “Geldi!”

“İyi, ama sakın aşağı koşayım deme,” diye uyardı Minnie onu. “O buraya gelene kadar coşkunu zapt et. Nerede olduğunu öğrenmek istiyorum.”

Dakikalar sonra, Vane her zamanki zarafetiyle içeri girdi. Gözleri direkt olarak Patience’a yöneldi, sonra eğilip Minnie’nin yanağını öptü.

“Tanrı aşkına, neredeydin?” diye sordu.

Vane kaşlarını kaldırdı. “Dışarıda. Sligo bana Whitticombe’nin gittiğini söyledi. Beni ne için görmek istedin?”

Minnie bir an ona baktı, sonra bacağına sert bir tokat attı. “Bundan sonra ne olacağını öğrenmek için, tabii!” Tekrar yüzüne baktı. “Sakın ha bana o zorba, dediğim dedik Cynster davranışlarını sergilemeye kalkma.”

Vane’in kaşları daha da yukarı kalktı. “Bunu aklımdan bile geçirmem. Ama paniğe hiç gerek yok. Whitticombe ve Alice git-

tiler. Peşlerinden gidip neler yaptıklarını öğreneceğim. Basit.”

“Ben de geliyorum,” dedi Minnie. “Humphrey’nin yeğeni namussuzun tekiyse, bunun kanıtını kendi gözlerimle görmeyi Humphrey’ye borçluyum. Unutulmamalı ki, ne yapılacağına karar verecek olan benim.”

“Tabii, ben de Minnie ile geliyorum,” dedi Timms.

Patience, Vane’e baktı. “Benim burada kalacağımı sanıyorsan, tekrar düşünmeni tavsiye ederim. Kardeşim, Gerrard’ın başına vuran Whitticombe ise...” Cümlesini bitirmedi, yüz ifadesi her şeyi söylüyordu.

Vane içini çekti. “Buna gerçekten hiç ihtiyaç—”

“Cynster! Sana söylemeliyim ki—”

O sırada çizme takırtıları duyuldu, kapı açıldı ve içeri General ile Edgar girdi. Minnie’yi görünce General’in yüzü kızardı. “Özür dilerim, Minnie, ama ilgini çekeceğini düşündüm. Bunu görmem gerek.”

Odanın karşı tarafına yürüdü, sonra eğildi ve kocaman avucunu açıp içindeki minik nesneyi Minnie’nin kucağına bıraktı.

“*Ulu Tanrım!*” Minnie nesneyi eline alıp ışığa tuttu. “Agatha’nın küpesi.” General’e baktı. “Diğer teki?”

“Öyle olmalı,” diye araya girdi Edgar. Vane’e döndü. “Ön koridorda duran filin içinde bulduk.”

“*Fil mi?*” Vane önce Edgar’a sonra General’e baktı.

“Hint zımbırtısı. Gördüğüm an tanıdım. Hindistan’da onun gibi şeyler görmüştüm.” General başını salladı. “Dayanamayıp açtım ve Edgar’a gösterdim. Uzun dişlerden birini çekince hayvanın sırtı açılıyor. Hintliler bunları hazine saklamak için kullanıyor.”

“İçi kum dolu,” dedi Edgar. “İnce, beyaz kum.”

“Ağırlık yapması için,” diye açıkladı General. “Kum hayvanı dengede tutuyor, sonra hazine kuma gömülüyor. Edgar’a göstermek için bir avuç aldım; keskin gözleri var, kum yığnında küpenin ışıltısını hemen gördü.”

“Korkarım, içini boşaltırken etrafı batırdık.” Edgar, Minnie’nin elindeki küpeye baktı. “Kesin Agatha’nın, öyle değil mi?”

“Ne öyle değil mi?”

Hepsi başlarını kapıya çevirdi. Bayan Chadwick içeri gidi, peşinden de Angela ile Edith Swithins. Agatha Chadwick, Minnie’den özür dilercesine yüzünü buruşturdu. “Kargaşayı duyduk...”

“Geldiğiniz iyi oldu.” Minnie küpeyi gösterdi. “Bu senin, sanırım.”

Agatha küpeyi aldı. Yüzüne yayılan gülücük herkesin ihtiyaç duyduğu yanıttı. “Neredeymiş?” Minnie’ye baktı.

Minnie de bakışlarını Vane’e çevirdi.

“Alice Colby’nin odasında şöminenin yanında duran filin içinde.” Patience’a baktı.

“Ön koridorda her yerde kum var!” Bayan Henderson bir hışımla içeri girdi. Henry, Edmond ve Masters da onun peşinden geldiler.

“Bay Chadwick kaydı, neredeyse kafasını kıracaktı.” Bayan Henderson, Vane’e baktı. “O şeytani filin içinden çıkmış!”

“Ben söyledim.” Edmond, Agatha Chadwick’in elindeki küpeye odaklandı. “Neler oluyor?”

Yanıt olarak her kafadan bir ses çıkmaya başlayınca, Vane fırsatı kaçırmamaya karar verip kapıya yanaştı.

“Orada dur!” Minnie’nin emri kakofoniye aniden sonlandırdı. Bastonunu Vane’e doğru salladı. “Sakın bizi burada bırakmaya cüret etme!”

Patience dönüp Vane’e keskin bir bakış fırlattı.

“Neler dönüyor?” diye sordu Edmond.

Minnie kollarını kavuşturup homurdanarak Vane’e bakınca herkes o yöne döndü.

Vane içini çekti. “Şöyle açıklayayım.” Köşke diğerlerinden önce dönme girişiminde bulunan kişinin Hayalet olma ihtima-

linin yüksek olduğunu ve yıkıntılarda Gerrard'ın kafasına vuran kişiyle Hayalet'in aynı kişi olduğunun neredeyse kesin olduğunu söyledi. Açıklamaları, en yalın haliyle anlatmasına karşın yine de hepsinin tüylerini ürpertti.

"Colby! Evet!" Henry doğruldu. "Önce genç Gerrard'a vurur, sonra onu hırsız ilan eder ve ardından sevinerek zevkle seyreder... büyük bir kibirle." Ceketini düzeltti. "Beni de sayabilirsiniz, yakalandığında Whitticombe'yi kesinlikle görmek istiyorum."

"Güzel fikir!" Edmond sırtıttı. "Ben de geliyorum."

"Ben de." General kaşlarını çattı. "Colby kardeşinin hırsız olduğunu biliyor olmalı— yahut belki o hırsızdır ve kardeşinin odasını depo olarak kullanıyordur. Aşağılık adam beni dedektiflere gitmeye ikna etti— o söylemese asla benim aklıma gelmezdi. İpe çekilmeli!"

Vane derin bir nefes aldı. "Tüm bunlara gerçekten hiç ihtiyaç—"

"Ben de geliyorum." Agatha Chadwick başını yukarı kaldırdı. "Hırsız her kimse, her kim iğrenç şekilde Gerrard'ın günahına girdiyse, adaletin yerini bulduğunu görmek istiyorum!"

"Doğru!" Edith Swithins kararlılıkla başını salladı. "Bu hırsız yüzünden örgü çantam bile arandı. O adamın ya da kadının açıklamasını duymak istiyorum."

O noktada Vane tartışmaktan vazgeçti. Odanın karşı tarafındaki Minnie'nin yanına gidene dek, tüm ev halkı Whitticombe ile Alice'in peşinden köşke gitmeye karar vermişti.

Minnie'ye doğru eğilip dişlerinin arasından konuştu. "Patience'ı götürüyorum, yolda Gerrard'ı da alacağım. Bana sorarsan, geri kalanınızın Londra'da kalması iyi olur. Ama hava kararmak üzereyken yola çıkmakta ısrar ederseniz, bunu kendiniz organize etmek zorunda kalacaksınız. Fakat," çileden çıkmıştı ve bunu belli ediyordu. "Ne yaparsanız yapın, Tanrı aşkına, ana yoldan değil, arka yoldan gelin. Ve eve arka ambardan daha fazla yaklaşmayın."

Minnie kavgacı bir edayla ona baktı. Sonra burnunu kaldırdı. “Sizi orada bekleyeceğiz.”

Vane içinden bir küfür savurdu, Patience’ın elini tuttu ve kapıya yöneldi. Koridorda Patience’ın elbisesine baktı. “Mantona ihtiyacın olacak. Yolda kar var.”

“Dışarıda buluşalım.”

Patience birkaç dakika sonra aceleyle aşağı indi, havanın soğuduğunu hissedince mantosuna sarındı. Vane elini tutup arabaya binmesine yardımcı oldu, ardından kendi de binip yanına oturdu. Ve Gerrard’ı almak üzere atlarını Grosvenor Meydanı’na sürdü.

Yirmi İkinci Bölüm



Vane, Bellamy Köşkü'ne giden arka yolda atlarını yavaştattığında hava zifiri karanlıktı. Keskin bir soğuk vardı; atların solukları durgun havada buharlaşıyordu.

“Bu gece sis yoğun olacak,” diye fısıldadı Vane.

Yanında oturan Patience başıyla onayladı.

Arka taraftaki, en sondaki ambar belli belirsiz göründü; Vane sessiz bir dua etti. Ambarın içinde arabasını durduğunda, Minnie ve diğerlerinin diğer girişte beklediklerini gördü; ana ambara, ahırlara ve ardındaki eve doğru bakıyorlardı. Hepsi oradaydı. Vane'in gözüne sağa sola koşuşturan gri bir gölge ilişti; evet, Myst bile oradaydı.

Arabadan atladı, sonra Patience'ı kucaklayıp yere indirdi. Diğerleri hızla onlara doğru yürümeye başladı, en önde Myst geliyordu.

Minnie ve diğerleriyle ilgilenmesi için Patience'ı onların yanında bırakan Vane, Duggan ve Gerrard'ın gri atları bağlamasına yardım etti. Ardından asık suratla, ambarın ortasında toplanmış fısıldaşan grubun yanına döndü.

Minnie hemen homurdanmaya başladı. “Eğer bu buz gibi ambarda biraz daha kalmamızı söyleyecekse, nefesini boşuna tüketme.”

Kavgacı hali duruşuna da yansiyordu. Timms ve diğerleri de onun sözlerini kararlılıkla onayladı.

General hepsinin ruh halini özetledi. “Bu adam bizi kral gibi yönetiyor. Buna daha fazla izin veremeyiz.”

Vane onları şöyle bir süzdü. “Pekâlâ,” dedi sıkıdığı dişleri arasından. “Ama içinizden biri en ufak bir ses çıkaracak olursa yahut Hayalet ve hırsızın kim olduğunu öğrenmeden burada olduğumuzu belli edip Colbyleri alarma geçirecek bir ahmaklık yaparsa...” Bir an durup hepsinin yüzünü inceledi, “Bana hesap verecek. Anlaşıldı mı?”

Hepsi telaşla başlarını sallayıp onayladı.

“Dediklerimi aynen yapmalısınız.” Sert bakışlarını Edmond ile Henry’ye çevirdi. “Parlak fikirler, planda ani değişiklikler yok.”

Edmond başıyla onayladı. “Tamam.”

“Kesinlikle,” diye yemin etti Henry.

Vane tekrar etrafındakilere baktı. Hepsi uysal ve ciddi görünüyordu. Dişlerini sıkarak Patience’ın elini tuttu. “Yürüyün, öyleyse. Konuşmak yok.”

Ana ambara doğru yürümeye başladı. Yarı yolda durup diğerlerinin yetişmesini bekledi.

“Çakılların üstünde ya da patikada yürümeyin,” diye emretti fısıltıyla. “Çimlerden yürüyün. Sis var; ses siste hızlı yayılır. Salonda olduklarını bilmiyoruz, mutfakta ya da hatta dışarıda olabilirler.”

Dönüp yürümeye devam etti. Minnie’nin ne durumda olduğunu düşünmek istemiyordu. Ama ona teşekkür etmeyeceği kesindi ve şimdi başka şeylere yoğunlaşmalıydı.

Grisham’ın nerede olduğu gibi.

Ahıra varınca önünde durup Patience’ın kulağına eğildi. “Burada bekle. Diğerlerini de durdur. Bir dakika sonra döneceğim.”

Ve gölgelerde kayboldu. Son istediği şey Grisham’ın davetsiz misafirlerin geldiğini sanıp alarmı çalıştırmasıydı.

Ama Grisham’ın odası boştu; Vane karanlık ahırın arka tarafında bekleyen grubun yanına geri döndü. Duggan seyis odalarını kontrol etmişti. Başını salladı. “Burada kimse yok.” Vane

başıyla onayladı. Minnie personelin büyük bölümüne izin verdiğini söylemişti zaten.

“Yan kapıyı deneyeceğiz.” Arka salonun penceresini zorlayabilirdi; o kanat Whitticombe’nin favori mekânı olan kütüphanenin çok uzağındaydı. “Beni takip edin. Ve unutmayın, ses çıkarmak yok.”

Hepsi sessizce başını salladı.

Vane içinden bir küfür savurarak çalılığa yöneldi.

Yanında Patience, Duggan ve Gerrard ile birlikte yüksek çalılar arasına girdiklerinde içi biraz rahatladı, ama çalıların bitip çimenliğin başladığı açık alana yaklaşırken bir ışığın parladığını gördü.

Hepsi donakaldı. Işık kayboldu.

“Burada bekleyin,” diye fısıldadı Vane ve etrafı kolaçan etmek için çimenliğe doğru ilerledi. Az ötede ev görünüyordu, yan kapı kapalıydı. Diğer tarafa bakınca yıkıntılarda bir ışığın belirdiğini gördü. Hayalet bu gece ortalarda dolanıyordu.

Işık tekrar parladığında Vane iri bir karaltı gördü; bir adam çimenliğin kenarından onların bulunduğu yöne doğru geliyordu.

“Geri çekilin!” diye tısladı yanına gelen Patience’ı çalılarının içine iterek. Çalılığın kenarında saniyeleri sayarak bekledi, sonra adam yaklaştı, yaklaştı ve yanlarına kadar geldi.

Vane onu boynundan yakaladı, Duggan kolunu tuttu. Adam mücadele etmek için gerildi.

“Cynster!” diye sinirle tısladı Vane. Adam gevşedi.

“Tanrı’ya şükür!” Grisham gözerini kırıştıtarak onlara baktı. Vane onu bıraktı. Dönüp diğerlerine baktı. Hepsi korkudan donakalmış bir halde bekleyiyordu.

“Ne yapacağımı bilemedim.” Grisham boynunu ovuşturdu.

Vane yıkıntıları kontrol etti; aşağı yukarı sallanan ışığın taşıyıcısı hâlâ orada devrik taşlar üzerinde geziyordu. Grisham’a döndü. “Ne oldu?”

“Akşamüstü Colbyler geldi. Beklediğimiz işaretin bu olduğu-

nu düşündüm. Onlara, bir şeye ihtiyaç duyarlarsa, evde yalnızca ben ve iki hizmetçi olduğunu söyledim. Colby pek memnun olmuş görünüyordu. Kütüphanedeki şömineyi yaktı, akşam yemeğini erken yediler. Sonra da bize iyilik yapıyormuş gibi istirahat çekilebileceğimizi söyledi." Grisham öfkeyle burnundan soludu, "Tabii, onları göz hapsine aldım. Bir süre içeride beklediler, sonra kütüphanedeki fenerlerden birini alıp yıkıntılara gittiler."

Grisham durup arkasına baktı. Vane kontrol etti, sonra devam etmesi için başını salladı. Fısıltıların çok tehlikeli hale gelmesinden önce hâlâ birkaç dakikaları vardı.

"Doğruca başrahibin odasına gittiler," dedi Grisham sırtarak. "Onları yakından takip ettim. Bayan Colby yol boyunca durmadan söylendi, ama tabii, ne söylediğini duyamadım. Colby direkt olarak daha önce bahsettiğim o raşa gitti." Vane'e başıyla işaret etti. "Taşı kontrol etti, kimsenin kaldırmadığından emin oldu. Sonra da memnun bir şekilde eve geri yollandılar. Şimdi neler olacağını görmek için ben onlardan önce döndüm."

Vane kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten şimdi ne olacak?"

Işık yeniden parladı, çok daha yakında. Herkes dondu. Vane çalılara tutundu, diğerleri yan kapının önündeki açıklığı görebilmek için birbirlerine sokularak çalılığın kenarına yaklaştı.

"Bu hiç *adil* değil! Benim hazinemi neden geri vermek zorunda olduğunu anlamıyorum." Alice Colby'nin huysuz sızlanışı sisli havada yankılandı. "Sen hazineni alacaksın, ama ben hiçbir şey almayacağım!"

"Sana söyledim, onlar senin değildi!" dedi Whitticombe sert bir sesle. "Geçen seferden sonra dersini almış olduğunu düşünüyordum. Senin olmayan şeylerle yakalanmanı istemiyorum. Bir hırsızın ağabeyi damgasını yemek korkunç bir şey!"

"Senin hazinen de senin değil!"

"O farklı." Whitticombe yan kapının önünde durup arkasına bakındı. "Hiç değilse, bu kez senin küçük zaafından faydalandım. Cynster'in dikkatini başka yöne çekmek için tam ihtiyacım

olan şey buydu. O genç Debbington'ı aklamaya uğraşırken, ben de işimi tamamlayabileceğim.”

“İş mi?” Aşağılayıcı edası ağabeyinkiyle uyumluydu. “Bu aptal hazine avı sende takıntı yarattı. Burada mı, orada mı? Burada mı, orada mı?” diye tekrarladı monoton bir sesle.

Whitticombe kapıyı açtı. “Hadi, içeri gir.”

Alice bir şarkı mırıldanır gibi son sözlerini tekrarlamaya devam ederek içeri girdi.

Vane, Grisham'a baktı. “Hızla koş; mutfaktan kütüphanenin arkasındaki salona geç. Pencereye geleceğiz.”

Grisham başını salladı ve koşmaya başladı.

Vane diğerlerine döndü; hepsi sessiz bir beklenti içinde ona bakıyordu. “Arka yoldan, hızlı ve sessizce, evin etrafından dola-nıp terasa geçeceğiz. Terasta özellikle hiç ses çıkarmamamız gerek. Whitticombe muhtemelen kütüphanede olacak. Şu hazine-nin nerede olduğunu ve Gerrard'a vuranının o olup olmadığını öğrenmeliyiz.”

Hepsi aynı anda başını sallayarak onayladı. Vane içinden gelen güçlü sızlanma isteğini bastırdı ve Patience'in eli elinde, çalı-lıktan geçerek onlara öncülük etti.

Araba yolunun kenarından dikkatle ilerleyip yavaşça teras taş-larını çıktılar. Myst önden koştu; Vane içinden bir küfür savurdu ve afacan hayvanın uslu durması için dua etti.

Grisham bir hayalet gibi salonun uzun penceresinin önün-de bekliyordu. Pencere mandalını açtı, Vane içeri girdi, sonra Patience'in yükseltilmiş eşikten girmesine yardımcı oldu.

“Koridorda tartışıyorlar,” diye fısıldadı Grisham. “Filin kime ait olduğu hakkında, galiba.”

Vane başını salladı. Arkasına bakınca Timms ile Edmond'in, Minnie'nin içeri girmesine yardım ettiklerini gördü. Dönüp du-vara doğru yürüdü ve ahşap döşemenin içine gizlenmiş bir kapıyı açtı. Bir başka kapının arkası göründü; bu, diğer odanın, yani kütüphanenin duvarındaki ahşap döşemeye yerleştirilmiş kapıy-

dı. Eli ikinci kapının mandalında kaşlarını çatarak omzunun üstünden baktı.

Grup nefesini tutmuş bekliyordu.

Vane kapıyı açtı.

Kütüphane boştu ve yalnızca şöminede dans eden alevler odayı aydınlatıyordu.

Etrafı inceleyen Vane ciltli kalın kitapları güneş ışığından korumak için kullanılan iki tane büyük, dörtlü paravan gördü. Paravanlar katlanmamıştı; şömineye paralel, açık duruyordu ve teras pencerelerinden, şöminenin ön tarafındaki alanı gizliyordu.

Geri çekilerek Patience'ı kendine doğru çekti. Paravanları işaret ederek onu nazikçe kapıdan içeri itti. Patience, gözleri kapıda, hızla yerdeki Türk kilimi üstünde koşarak en uzaktaki paravanın arkasına geçip gizlendi.

Ardından Gerrard da ablasını takip etti.

Vane geriye baktı, diğerlerine odaya geçmelerini işaret etti, sonra müstakbel kayınbiraderini takip etti.

Kütüphane kapısının dışından ayak sesleri duyulduğunda, salonda kalmayı tercih eden Grisham dışında tüm grup elemanları iki paravanın ardına tıkiş tıkiş gizlenmişler ve gözlerini paravanın minik deliklerine yapıştırmışlardı.

Vane kimsenin hapsirmaması için onları uyardı.

Kapı tokmağı çevrildi, Whitticombe yüzünde mağrur bir ifadeyle önden içeri girdi. "Filin kimin olduğu önemli değil. Önemli olan, içindeki eşyaların sana ait olmaması!"

"Ama onları istiyordum!" Alice'in yüzü yer yer kızarmış, alacalı bir hal almıştı. "Diğerleri onları kaybetti ve artık benim oldular!" dedi sinirle yumruğunu sıkarak. "Ama sen onları benden aldın! Hep benim şeylerimi alıyorsun!"

"Bunun nedeni onların en başta sana ait olmamaları!" Whitticombe dişlerini gıcırdatarak kardeşini şöminenin yanındaki koltuğa itti. "Şuraya otur ve sus!"

"Susmayacağım!" Alice'in gözleri parladı. "Bana hep istedi-

ğim şeylere sahip olamayacağımı, onları almamın yanlış olduğunu söylüyorsun. Ama sen manastır hazinesini alacaksın. Ve o da sana ait değil!”

“*Bu aynı şey değil!*” diye gürledi Whitticombe. “Aradaki farkı anlamanın senin için zor olduğunu biliyorum; ama eski kilisenin isim levhasını bulmak ve Coldchurch Manastırı’nın görkemini yeniden canlandırmak, çalmakla aynı şey değil.”

“Ama sen hepsini kendine istiyorsun!”

“Hayır!” Whitticombe sakinleşmek için kendini zorlayarak derin bir nefes aldı ve sesini alçalttı. “Ben onu bulan kişi olmak istiyorum. Daha sonra yetkililere teslim edeceğim, ama...” Başını kaldırıp doğruldu. “Onu bulmanın şansı; bitmez tükenmez çalışmaları ve irfanı sayesinde Coldchurch Manastırı’nın kayıp isim levhasının izini süren ve bulan kişi olmanın şerefi...” dedi kibirlenerek, “benim olacak.”

Paravanın arkasında Patience, Vane’in bakışlarını yakaladı. Acımasızca gülümsüyordu.

“İyi, hoş,” diye homurdandı Alice, “ama bundan bir aziz olduğun anlamı çıkmaz. O aptal oğlanın kafasına vurmanın bir azize yakışır hiçbir yanı yok.”

Whitticombe sustu kaldı. Dik dik kardeşine baktı.

Alice kendinden memnun sırtıyordu. “Bildığimi bilmiyordun, hiç düşünmedin, öyle değil mi? Ama o sırada sevgili Patience’in odasındaydım ve yıkıntılara bakma fırsatı bulmuştum.” Şeytani bir şekilde güldü. “Seni ona vururken gördüm. Taşı aldın, sinsice yaklaştın ve kafasına vurdun.”

Arkasına dayanıp gözlerini Whitticombe’nin yüzüne dikti. “Ah, hayır sevgili ağabeyeğim, sen aziz falan değilsin.”

Whitticombe burnunu çekip umursamazca elini havada salladı. “Yalnızca bir baş yaralanması. Ona o kadar hızlı vurmadım. Sadece o eskizi asla bitiremeyeceğinden emin olmama yetecek kadar.” Yürümeye başladı. “Başrahibin odasının kapısının etrafında dolandığımı gördüğümde yaşadığım şoku düşününce! O

kadar hızlı vurmamama şaşmak gerek. Daha meraklı olsaydı ve o mankafalardan birine -Edmond, Chadwick ya da Tanrı korusun, Edgar'a- bahsetseydi, Tanrı bilir neler olurdu. O ahmaklar benim keşfimi çalabilirlerdi!”

“*Senin keşfin mi?*”

“*Benim! Şan ve şeref benim olacak!*” Whitticombe odada volta atmaya devam ediyordu. “Her şey gerçekten mükemmel şekilde gelişti. O kafa darbesi, yaşlı kadını, değerli yeğenini acilen Londra’ya götürecek kadar korkutmaya yetti. Bereket, diğerlerini de yanına aldı. Yani, şimdi -yarın- o taşı kaldırmama yardım etmeleri için birkaç seyyah kiralayabilirim. Ve sonra—”

Muzaffer bir edayla konuşmasını sürdüren Whitticombe aniden döndü ve— donakaldı.

Paravanın arkasından izleyenlerin hepsi onu gördü; tüm övgüleri hak etmişçesine kaldırdığı tek eli havada kalmıştı. Gözleri fal taşı gibi açılmış, odanın köşesindeki gölgelere bakıyordu. Herkes gerildi. Kimse neye baktığını göremiyor, tahmin edemiyordu.

Ağzı açılıp kapandı, ama bir şey söylemedi. Sonra “Aaah!” diye haykırdı. Yüzünde korkunç bir ifadeyle işaret etti. “Bu kedi burada ne arıyor?”

Alice kaşlarını çatarak baktı. “Bu, Myst. Patience’in kedisi.”

“*Biliyorum.*” Whitticombe’nin sesi titriyordu, bakışları hâlâ kedinin üstündeydi.

Vane paravanın yanından eğilip baktı; Myst her şeyi gören mavi gözlerini karşısındaki adamın yüzüne dikmiş hiç kıpırdamadan dimdik heykel gibi duruyordu.

“Ama o Londra’daydı!” diye soludu Whitticombe. “Buraya nasıl geldi?”

Alice omuz silkti. “Bizimle gelmedi.”

“*Bunu biliyorum!*”

Birisi kendini tutamayıp boğulurcasına bir kahkaha patlattı; ikinci karavan sallandı, sonra devrilecek gibi oldu. Yukarısında bir el göründü, paravanı düzeltti, sonra kayboldu.

Vane içini çekti ve diğer paravanın arkasından dışarı çıktı. Whitticombe'nin gözleri bundan daha fazla büyüyemezdi.

"İyi akşamlar, Colby," dedi Vane, ortaya çıkması için Minnie'ye elini sallayarak.

Önce Minnie, ardından diğerleri paravanın arkasından çıktılar. Alice kıkırdadı. "Sırların için bu kadar insan çok, sevgili ağabey." Haince sırtarak koltukta arkasına yaslandı, belli ki kendi suçlarını kesinlikle umursamıyordu.

Whitticombe ona sert bir bakış fırlattı sonra vücudunu dikleştirdi. "Ne kadarını duyduğunuzu bilmiyorum—"

"Hepsini," diye yanıtladı Vane.

Whitticombe'nin rengi attı, gözlerini Minnie'ye çevirdi.

Minnie yüzünde soğuk, tiksinti dolu bir ifadeyle onu süzüyordu. "Niçin?" diye sordu. "Bir evin ve rahat bir hayatın var. Şöhret, suç işleyecek kadar önemli miydi ve ne için? Aptalca bir hayal?"

Whitticombe gerildi. "Aptalca bir hayal değil. Kilise isim levhası ve manastır hazinesi Tasfiye'den önce gömülmüş. Manastır kayıtlarında bu açık olarak belirtiliyor. Ama Tasfiye'den sonra bu konuda kayıtlı hiçbir bilgi yok. Nereye saklandıklarının izini bulmam bütün ömrümü aldı; kilise bodrumu en olası yerdi, ama orada molozdan başka bir şey yok. Ve kayıtlarda açık şekilde mahzen olarak geçiyor, fakat eski mahzenlerin hepsi uzun zaman önce kazılmış ve hiçbir şey bulunamamış." Kibirle gene vücudunu dikleştirdi. "Sadece *ben* başrahibin mahzenini araştırdım. Ve yerdeki kapak şeklindeki gizli kapıyı buldum." Minnie'ye baktı, gözlerinde tamahkâr bir umut ışığı vardı hâlâ. "Yarın göreceksiniz. Sonra anlayacaksınız." Kendine güveni yeniden gelmişti. Başını salladı.

Minnie kasvetle başını saldı. "Asla anlamayacağım, Whitticombe."

Edgar boğazını temizledi. "Ve korkarım, sen de hiçbir şey bulmayacaksın. Orada bulunacak hiçbir şey yok."

Whitticombe'nin dudakları kıvrıldı. "Amatör sanat meraklısı," dedi küçümseyerek. "Araştırma çalışmaları hakkında sen ne bilirsin?"

Edgar omuz silkti. "Araştırma çalışmalarını bilmiyorum, ama Bellamy'ninkileri biliyorum. Son başrahip bir sonraki neslin büyükbabası oldu. Ve torunlarına gömülü hazineyi anlattı. Hikâye, Restorasyon'da bir Bellamy eski manastırın topraklarını almak isteyip de, arazi ona verilene kadar devam etti."

Edgar belli belirsiz Minnie'ye gülümsedi. "Hazine her tarafta." Duvarları, tavanı işaret etti. "İlk Bellamy buraya gelir gelmez o levhayı ve hazineyi gömülü olduğu yerden çıkardı. Onları sattı, geliri köşkü inşa etmek ve ailenin gelecekteki servetini tesis etmek için kullandı."

Whitticombe'nin afallamış ifadesini gören Edgar güldü. "Hazine burada, etrafımızı çevreleyen her yerde."

"Hayır," dedi Whitticombe, ama sesinde hiç güç yoktu.

"Ah, evet," diye karşılık verdi Vane sert bakışlarını yüzüne dikerek. "Bana ya da Grisham'a sorsaydın, başrahibin mahzeninin yüz yıl önce toprakla dolduğunu sana söyledik. O kapının altında bulabileceğin tek şey toprak."

Whitticombe'nin gözlerinin ferî gitti, bakışları donuklaştı.

"Bence artık özür dileme zamanı geldi, Colby, ne dersin, ha?" General. Whitticombe'ye kötü kötü baktı.

Whitticombe gözlerini kırıştırdı, sonra gerilip kibirlice başını kaldırdı. "Ayıplanacak bir şey yaptığımı düşünmüyorum; bu topluluğun standartlarına göre değil." Yüzünü buruşturarak onları süzdü. Ve küçümseyen bir edayla devam etti. "Bayan Agatha Chadwick'i ele alalım; kafası çalışmayan kızı ve ondan pek de iyi sayılmayan oğluyla yaşamaya ve alık kocasını gömmeye çalışıyor. Sonra Edmond Montrose'a bakalım; bizim şair ve oyun yazarının sezgileri, yetenekleri öyle yüksek ki, hiçbir şey başaramıyor. Tabii, seni de unutmamalıyız, öyle değil mi?" General'e döndü. "Birliği olmayan bir General; gerçeği söylemek gerekirse,

o tozlu kışlalarda oturan bir başçavuştan başka bir şey değil. Sıra Edith Swithins'de; öyle tatlı, öyle nazik ki— ah hayır. Onun başıboş tarihçi Edgar ile -ne düşünerek Tanrı bilir- arkadaşlık ettiğini unutmayın. O yaşta!

Whitticombe soluk alıp aşağılamalarına devam etti. “Ve sonuncu ama son derece önemli olarak,” dedi sözlerinin tadını çıkararak, “Bayan Patience Debbington var; saygın ev sahibemizin yeğeni—”

Bammm! Whitticombe geriye doğru uçuştu ve sonra birkaç metre ötede yere düştü.

Patience, adamın ayağını yerden kesen yumruğu indirdikten sonra tekrar ileri atılan Vane’i durdurmak için yanına gitti.

Kolunu tutarak yerde yatan Whitticombe’ye baktı ve kalkmayacak kadar akli olması için dua etti. Parmaklarının altında, Vane’in kaslarının nasıl gerildiğini hissedebiliyordu. Whitticombe kalkıp dövüşmek gibi bir ahmaklık edecek olursa, Vane onu mahvederdi.

Whitticombe şaşkınlık içindeydi. Odadaki herkes etrafında toplanmıştı. Bir elini kaldırıp çenesine götürdü. “Saldırı!” diye riz bir sesle haykırdı.

“Yumruklar devam edebilir.” Patience’a göre tamamıyla gereksiz olan bu uyarı Vane’den gelmişti. Taş gibi sert yüzüne bakan her akli başında insan bunu anlayabilirdi.

Whitticombe önce ona sonra etrafını saran gruba baktı. “Bana vurdu!”

“Öyle mi?” Edmond gözlerini büyüttü. “Ben görmedim.” Vane’e baktı. “Tekrar yapabilir misin?”

“Hayır!” Whitticombe şok olmuştu.

“Neden olmasın?” diye lafa girdi General. “Hoş bir ses çıktı. Belki bir tane daha yersen aklın başına gelir. Haydi, kalk da dövüş. Hepimiz seyrediyoruz. Centilmence olsun; bel altına vurmamak yok, tamam mı?”

Çevresini saranların yüzlerine bakan ve en ufak bir sempati

ışığı göremeyen Whitticombe'nin dehşete kapılmış ifadesi, komik görünebilirdi; tabii, eğlence havasında olsalardı... Tekrar Vane'e baktı ve burnunu çekerek yalvardı. "Bana vurma."

Vane gözlerini kısıp başını sallayarak ona baktı. Siniri yarılmıştı; geri çekildi. "Tam bir korkak; her yönden."

Bu yargı diğerlerinin baş sallamaları ve homurdanmalarıyla onaylandı. Duggan eğilip onu yakasından tuttu ve perişan adamı kaldırdı. Sonra Vane'e baktı. "Onu mahzene kilitleyeyim, olur mu?"

Vane, Minnie'ye baktı. Yaşlı kadın dudaklarını gererek başıyla onayladı.

Tüm olanları kindar bir sevinçle, yüzü ışıldayarak izleyen Alice kahkaha atarak ağabeyine el salladı. "Hadi, git artık, ağabey! Aylardır bir mahzene bakmak istiyordun, şimdi bakacaksın, keyfini çıkar." Kıkırdayarak koltuğa yayıldı.

Agatha Chadwick elini Minnie'nin koluna koydu. "Müsaadenle," dedi ve sonra hayli tedbirli bir sesle Angela'yı yanına çağırdı. "Angela."

Angela ilk kez ayak diretmedi ve bir şeyi isteyerek yaptı. Annesinin yanına gitti ve kararlı bir ifadeyle Alice'in diğer kolundan tuttu. Birlikte kadını ayağa kaldırdılar.

"Bizimle gel." Bayan Chadwick kapıya döndü.

Alice bir ona bir kızına baktı. "Filimi getirdiniz mi? Biliyorsunuz, o *benim*."

"Yolda, Londra'dan gelmek üzere." Agatha Chadwick, Minnie'ye baktı. "Odasına kilitleyeceğiz."

Minnie onayladı.

Diğerleri üçünün birlikte kütüphaneden çıkışını izledi. Kapı arkalarından kapandığı anda, Minnie'yi saatlerdir ayakta tutan güç tükendi ve kadıncağız Timms'in üstüne yığıldı. Vane içinden bir küfür savurarak atıldı, onu kucaklayıp Alice'in boşalan koltuğuna yerleştirdi.

Minnie yüzünde titrek bir tebessümle ona baktı. "Ben iyiyim,

sadece biraz yoruludum.” Sırıttı. “Ama Whitticombe’nin havada uçuşunu görmekten büyük keyif aldım.”

Vane onun güldüğünü görünce ferahlayarak geri çekilip yerini Patience’a bıraktı. Edith Swithins’in de gücü kalmamıştı; Edgar’ın yardımıyla o da ikinci koltuğa oturdu.

“Şimdiye kadar yumruk yiyip havaya uçan birini hiç görmemiştim,” dedi Vane’e gülerek. “Çok heyecan vericiydi.” Çantasını karıştırıp içinden iki şişe amonyak ruhu çıkardı. Birini Minnie’ye uzattı. “Bunu yıllar önce kaybettiğimi sanıyordum, ama şu işe bak, geçen hafta çantamın üstünde buldum.”

Vane’e göz kırparak şişeyi burnuna götürüp kokladı.

Yüzü kızaran Vane etrafına bakındı; General, Gerrard ile konuşuyordu. Onun baktığını görünce, “Evin hazırlıksız olduğunu konuşuyorduk,” dedi. “Personel yok ve biz daha akşam yemeği yemedik.”

Bu yorum hepsini harekete geçirdi. Şömineler yakıldı, yataklar hazırlandı, sıcak ve besleyici yemekler pişirilip servis edildi. Tüm bu işlere Alice ile Whitticombe dışında herkes katkıda bulundu.

Yemeğin sonunda herkes esnemeye başladığında, Timms, Minnie’ye döndü. “Whitticombe ve Alice’i ne yapacaksınız?”

Minnie yüzünü ekşitti. “Gerçekten acınacak durumdalar. Yarın onlarla konuşacağım, ama İsa aşkına, onları dışarı atamam. En azından şu anda karların içine atamam.”

“Kar mı?” Edmond başını kaldırdı, sonra ayağa kalkıp perdelerden birini çekti. Dışarıda lapa lapa kar yağıyordu. “Hey, şuna bakın, hayret bir şey.”

Vane ilgilenmedi. Planları vardı onun ve kar tanelerini seyretmek planlarının bir parçası değildi. Yanında oturan Patience’a bakıp gülümsedi.

Kocaman evin içini bir kez daha kontrol ettikten sonra merdivenlerden yukarı çıkan son kişi o oldu. Her yer sessiz ve sa-

kindi. Sanki evdeki diğer tek canlı, önünden basamakları çıkan Myst'ti.

Odasının kapısını açtığı anda Myst hızla içeri daldı. Vane gülümseyerek onu takip etti, sonra aklına Patience'ın odasına uğraması gerektiği geldi. Myst'i geri çağırmak için etrafa bakınırken Patience'ın şöminenin yanındaki kanepede uyukladığını gördü.

Gülerek kapıyı kapattı. O arada Myst, sahibini uyandırmıştı; Patience başını kaldırıp baktı, sonra kalkıp kendini onun kollarına attı. Vane de ona sıkıca sarıldı.

Patience gözleri ışıldayarak yüzüne baktı. "Seni seviyorum."

Vane'in dudakları yukarı kıvrıldı, eğilip onu öptü. "Biliyorum."
"O kadar belli ediyor muyum?"

"Evet." Vane onu tekrar öptü. "Denklemin bu kısmından asla şüphe duymadım." Dudaklarını onunkilere sürttü. "Ne de diğer kısmından. Seni ilk kollarıma aldığım günden beri emindim."

Diğer kısım, denklemin Vane'e ait bölümüydü, yani, onun Patience'a olan duyguları.

Patience yüzünü incelemek için hafifçe geri çekildi. Elini yanağına götürdü. "Bilmem gerekiyordu."

Vane'in gözleri arzuyla parladı. "Artık biliyorsun." Başını eğip onu tekrar öptü. "Bunu sakın unutayım deme."

Patience kıkırdadı. "Bana sürekli hatırlatmak zorunda kalacaksın."

"Ah, hatırlatacağım. Her sabah ve her akşam."

Sözcükler bir yemindi, bir vaat. Patience'ın dudakları onunkilerle buluştu ve soluksuz kalana dek öpüştiler. Bir süre sonra Vane başını kaldırdı, kolunu ona dolayarak yatağa yönlendirdi. "Teorik olarak, burada olmamalısın."

"Niçin? Senin yatağın ya da benimki, ne fark eder?"

"Hizmetkârların kriterlerine göre çok şey. Sabahın erken saatlerinde evde dolaşan bir erkeği kabul edebilirler, ama şafak vakti geceliğiyle gezinen bir hanım dedikodulara neden olur."

"Ah," dedi Patience, yatağın yanında durduklarında. "Ama

benim kıyafetlerim üstümde olacak.” Elbisesini gösterdi. “Dedikodu yapmaları için bir neden olmayacak.”

Vane gözlerine baktı. “Ya, saçın?”

“Saçım mı?” Patience gözlerini kırıştırdı. “Sen yeniden toplamama yardım edersin. Senin gibi kibar beyler erken yaşta bu tür faydalı beceriler edinirler.”

“Aslına bakarsan, bu doğru değil.” Vane ciddi bir ifadeyle firketelerine uzandı. “Biz, türünün en mükemmeli çapkınlar...” Süratle firketelerini teker teker çıkarıp saçlarını omuzlarına döktü. Memnun bir şekilde gülümseyerek onu belinden tutup sertçe kendine doğru çekti. “Bizler,” dedi gözlerinin içine bakarak, “daha farklı beceriler üzerinde yoğunlaşmayı tercih ederiz; hanımların saçlarını açıp omuzlarına dökmek gibi. Ve kıyafetlerini çıkarmak gibi. Yatağa yatırmak gibi. İşte bu gibi şeyler.”

Etkileyici bir şekilde tüm söylediklerini gösterdi.

Bacaklarını açıp üstüne çıktığında Patience heyecanla soludu.

Vane yavaşça içine girdi ve en derinlere kadar bastırdı. Sonra geri çekildi, tekrar girdi. Kollarından destek alarak, onun üzerinde kendini yukarı kaldırdı, onu okşadı, öptü. Patience zevkle inledi, kıvrandı, Vane onu dudaklarından öpünce aynı ihtirasla karşılık verdi.

“Bedenimle sana tapıyorum. Kalbimle seni delicesine seviyorum. Sana âşığım. Bunu bin kere söylememi istersen, söylerim. Sadece karım olman koşuluyla.”

“Olacağım.” Patience bu sözlerin kalbinde çınladığını hissetti.

Sonraki bir saat boyunca mantıklı tek bir cümle çıkmadı ağızlarından. Odadaki sıcak sessizliği yalnızca çarşaf hışırtıları ve yumuşak mırıltılar bozuyordu. Sonra daha yüksek sesli iniltiler, hızlı solumalar başladı. Sonunda doruğa ulaştıklarında, yumuşak, zevk dolu bir çığlık, gırtlaktan gelen inleme seslerine karıştı.

Dışarıda, ay yükseldi; içeride ateş söndü.

Birbirlerinin kollarında, vücutları ve kalpleri sarmaş dolaş uyudular.

Patience kaşlarını çattı. "Ailende bir gelenek var mı?"

"Yok aslında. Bizim vereceğimiz her karar uygun olacaktır." Kasabadan çıkarlarken Vane dikkatini Patience'a çevirdi. "Büyük bir düğün istiyor musun?"

Patience gene kaşlarını çattı. "Bu konuyu fazla düşünmedim."

"Düşün, öyleyse. Ve yalnızca Cynster tarafından çağırılması gereken yaklaşık üç yüz akraba ve arkadaş olduğunu da göz önünde tutmak isteyebilirsin. Düğün yapmayı tercih ediyor musun?"

"Üç yüz mü?"

"Bu rakam sadece yakın akraba ve arkadaşları kapsıyor."

Patience'ın başını sallaması uzun sürmedi. "Büyük bir düğün gerektiğini gerçekten düşünmüyorum. Organize etmek sonsuza kadar sürer."

"Muhtemelen."

"Peki, diğer seçenekler nedir?"

"Birkaç tane var," dedi Vane. "Fakat en hızlı yol özel izinle evlenmek. Bu her an yapılabilir ve organize etmek de hiç zaman almaz."

"İzin belgesini almamız haricinde."

"Hımmm." Vane ileri baktı. "Yani, soru şu; ne zaman evlenmek istiyorsun?"

Patience düşündü. Vane'e baktı, onun bakmadığını görünce kafası karıştı. "Bilmiyorum," dedi. "Tarihi sen seç."

"Emin misin? Kararıma karşı çıkmayacak mısın?"

Patience omuzlarını silktilti. "Neden karşı çıkayım? Madem evleneceğiz, ne kadar çabuk olursa, o kadar iyi olur."

Vane derin bir nefes verip atları hızlandırdı. "Bu öğleden sonra."

"Bu öğle..." Patience şaşkınlık içinde dönüp ona baktı. "İzin belgesini aldın."

"Cebimde." Vane sırıttı; yırtıcı şekilde. "Dün Sligo her yerde beni ararken, bu işle ilgileniyordum."

Patience koltukta geriye çöktü. Sonra bu gezintiyi, Gerrard'ın ağzı kulaklarında gülüşünü ve kat ettikleri mesafeyi düşündü. "Nereye gidiyoruz?"

"Evlenmeye. Somersham'a." Vane gülümsedi. "Köyde, dükün konutunun yakınında bir kilise var. Orada bir bağlantım var. Bu ülkedeki tüm kiliseler içinde, orada evlenmek isterim. Ve papaz, Bay Postlethwaite bizi seve seve ağırlar."

Sersemi dönen Patience derin bir nefes aldı. "Peki, öyleyse, Somersham köyünde evlenelim."

Vane ona baktı. "Emin misin?"

Gri gözlerdeki şüpheyi okuyan Patience gülerek ona doğru kaydı. "Sersemledim." Gülüşü büyüdü; sevinci yüzüne vuruyordu. "Ama eminim."

Bir elini Vane'in koluna koyarak etkileyici bir el hareketiyle işaret etti. "Sürmeye devam et."

Vane sırtarak bu emre uydu. Patience ona iyice sokulup tekerlek seslerini dinledi. Birlikte yolculukları henüz başlamıştı. Hayalleri onları bekliyordu; sadece bir sonraki dönemecin ötesinde.

Son Söz



Düğünleri sade, seçkin ve son derece özel oldu; bir ay sonraki düğün kahvaltılarıysa muazzamdı. Somersham Konutu'ndaki kahvaltıyı Honoria ile diğer Cynster hanımları organize etti.

"Acele etmediniz!" Lady Osbaldestone iskelet gibi parmağıyla Vane'i dürttü, sonra aynı parmağı Patience'a doğru salladı. "Onun uslu durduğundan emin ol. Çok uzun zaman çok fazla Cynster serbest kaldı."

Minnie ile konuşmak için topallayarak yanına gitti. Vane yeniden nefes aldı; Patience ona baktı. "O tam bir baş belasıdır," dedi Vane savunmaya geçerek. "İstedigine sor."

Patience kahkaha attı. Altın rengi ipek elbisesi içinde, neşeyle Vane'in koluna daha sıkı asıldı. "Gel de konuklarla ilgilen."

Vane gülümsedi ve karısının onu iyi dileklerini sunmak için toplanan kalabalığın içine çekmesine izin verdi. İsteyebileceği, ihtiyacı olan her şey Patience'ta vardı. Ve artık onundu.

Dolayısıyla güneş batana dek büyük bir zevkle tebrikleri kabul etti.

Gün boyu konukların arasında dolaştılar ve sonunda aynı şeyi yapan Honoria ve Devil ile bir araya geldiler.

Patience, Honoria'yı kucakladı. "Bizi gururlandırdınız."

Honoria memnun ve gururlu bir şekilde, "Bence en çarpıcı şey, pastaydı. Bayan Hull kendini aşmış," dedi. Çok katlı, üzeri badem ezmesi kaplı meyveli pastanın üstünde pamuk helvadan yapılmış bir rüzgâr gülü vardı.

“Çok yaratıcı,” dedi Vane yavan bir sesle.

Honorina homurdandı. “Siz erkekler bu tür şeyleri asla gerektiği gibi takdir etmiyorsunuz.” Patience’a baktı. “En azından uğraşmak zorunda kalacağın bahisler olmayacak.”

“Bahisler mi?” Pastayı keserlerken bir sürü tezahürat, kaba ve müstehcen öneri yapılmıştı. Ama bahis? Sonra hatırladı. Ah.

Honorina gergin bir şekilde gülümsedi ve Vane’e karanlık bir bakış attı. “Kocanın Somersham kilisesine düşkünlüğü hiç de şaşırtıcı değil. Ne de olsa, çatısının parasını o ödedi.”

Patience, Vane’e döndü; tamamen masum bir ifadeyle Devil’a bakıyordu.

“Richard nerede?”

“Kuzeye gitti.” Devil ortalığı daha fazla karıştırmaması için karısını ustaca diğer tarafa geçirip koluna aldı. “Annesinden bir miras kaldığına dair İskoç bir kâtipten mektup almış. Bir nedenden ötürü, mirası alabilmesi için kendisinin bizzat gitmesi gerekiyormuş.”

Vane kaşlarını çatı. “Ama annesi öleli... ne kadar olmuştu? Otuz yıl mı?”

“Hemen hemen.” Devil koluna asılan karısına baktı. “Geçmişten gelen hayali bir söylenti, uzun zaman önce unutulduğunu sandığı bir olay. Gitti, tabii, hiçbir şeyden değilse bile meraktan.” Sonra Vane’e manidar bir bakış fırlattı. “Şehir hayatı, korkarım, bizim Skandal için bıkıtıcı olmaya başladı.”

Vane onun bakışlarını yakaladı. “Onu uyardın mı?”

Devil sırtı. “Ne için? Fırtınalardan ve bekâr kadınlardan kaçınması için mi?”

Vane de sırtı. “Böyle söyleyince, kulağa gerçek payı pek yokmuş gibi geliyor.”

“Skandal’ın döneceğine şüphe yok; dipdiri, sapasağlam, birkaç çatışma yarası ve kesik—”

“Sağında Leicester Düşesi duruyor!” diye fısıldadı sinirle Honorina. “Terbiyeli ol!”

Devil yaralanmış bir edayla elini kalbini götürdü. “Öyle olduğumu sanıyordum.”

Honorla, kocasına ters ters baktı. Kolundan çıkıp kocasını düşese doğru itti. Sonra omzunun üstünden Patience’a başını salladı. “Onu alıp diğer tarafa götür,” dedi Vane’i işaret ederek. “yoksa herkesle tanışamazsın.”

Patience güldü ve sözünü dinledi. Vane sessizce onunla gitti.

Balo salonunun karşı köşesinde Vane’in annesi, Lady Horatia Cynster onları izleyerek içini çekti. “Keşke bu kadar acele evlenmeselerdi. Buna hiç gerek yoktu.”

İkinci oğlu Harry, daha iyi bilinen adıyla Demon ona baktı. “Sanırım, senin gereklilik anlayışınla Vane’inki bazı yönlerden farklılık arz ediyor.”

Horatia homurdandı. “Her neyse.” Bakışlarını ona çevirdi. “Ama sakın sen aynı şeyi yapayım deme.”

“Kim? Ben mi?”

“Evet, sen.” Horatia oğlunu göğsünden itti. “Şimdiden seni uyarıyorum, Harry Cynster. Özel izinle evlenmeye kalkarsan, seni asla affetmem.”

Harry elini kaldırdı. “Tüm kutsallarımın üzerine yemin ederim ki, özel izinle evlenmeyeceğim.”

“Hıh!” Horatia başıyla onayladı. “İyi.”

Harry gülümsedi ve yeminini sessizce tamamladı. *Ya da başka bir şekilde.*

Kaderden kaçan ilk Cynster olmaya kararlıydı. Kendini bir kadına ve çocuklara bağlamak ona gülünç ve saçma geliyordu. O evlenmeyecekti. Asla.

“Gidip Gabriel’e bakayım.” Annesinin önünde zarıfçe reverans yaparak oradan tüydü ve konuşmak için daha az ürkütücü birilerini aramaya başladı. Evlilikten söz etmeyen birilerini.

Akşam çökünce konuklar yavaş yavaş gitmeye başladılar; sonra büyük çoğunluk aceleyle ayrıldı. Uzun günün sonunda Vane ile Patience son misafirlerini verandadan el sallayarak uğurladılar.

Herkes gitmiş, sadece Honoria ile Devil Konu'ta kalmıştı- ve onlar da tüm günü dadısıyla geçiren oğulları Sebastian'la ilgilenmek üzere kendi katlarına çekilmişlerdi.

Son at arabası da gürültülü bir şekilde uzaklaştıktan sonra Vane yanında duran Patience'a baktı.

Karısına.

Bu sözcük artık onu sarsmıyordu; hiç değilse aynı şekilde sarsmıyordu. Artık beyninde, sahip olma isteğiyle birlikte çınılıyordu; memnun eden, tatmin eden, savaşçı komutan ruhuna uygun düşen bir sahiplenme isteğiyle. Onu bulmuştu, ele geçirmişti, artık tadını çıkarabilirdi.

Yüzünü süzdü, sonra tek kaşını kaldırıp onu eve doğru döndürdü.

“Sana burada müthiş ilginç bir limonluk olduğunu söylemiş miydin?”